

YEŞİMİN VE GÖLGENİN TANRILARI

"Mitoloji ve tarihin eşsiz bir karışımı." —Publishers Weekly

SILVIA MORENO-GARCIA

ithaki

Bölüm 1

Diğerleri gezegenlerin konumlarından kaynaklı bahtsızlıklarını yaşayadursun kimileri şanslı yıldızın altında doğar. İsmini bir takımyıldızdan alan Casiopea Tun, gökkubbenin akla gelebilecek en rezil yıldızı altında doğmuştu. On sekizindeydi, beş parasızdı, üstüne üstlük ancak katır gücüyle çalışan bir dekovilin haftada iki defa durakladığı, güneşin her türden umudu yakıp kül ettiği Uukumil denen sıkıcı bir kasabada doğup büyümüştü. Birçok başka genç kadının da aynı şekilde sıkıcı ve küçük kasabalarda yaşadığı gerçeğini teslim edecek kadar aklı başındaydı. Yine de bu birçok başka genç kadının, kendisinin büyükbabası Cirilo Leyva'nın evinde yaşadığı cehenneme katlanmak zorunda olduğundan şüphe ediyordu.

O buruşuk bedeninde beyaz akrebin iğnesindekinden daha çok zehir barındıran Cirilo barut gibi bir adamdı. Ona Casiopea bakıyordu. Yemeklerini yapıyor, kıyafetlerini ütülüyor ve seyrelmiş saçlarını tarıyordu. Hâlâ uyarına gelirse bastonunu kafasına geçirecek kadar gücü kuvveti yerinde olan yaşlı zalim bir bardak su ya da terliklerini getirmesi için ona bağırmadığı zamanlarda teyzesi ve kuzenleri çamaşır yıkatır, yerleri ovdurur ya da oturma odasının tozunu aldırırdı Casiopea'ya.

"Ne diyorlarsa yap; bedavacı asalaklardan olduğumuzu düşünmelerini istemeyiz," derdi annesi. Casiopea da dilinin ucuna gelen acı sözleri yutardı çünkü her türden soruna dair tek çözümü Tanrı'ya dua etmek olan annesiyle yaşadığı bu istismarı tartışmanın bir anlamı yoktu.

On yaşından beri kuzeni Martín'in evden defolup kendisin-

den uzakta başka bir kasabaya yerleşmesi için dua eden Casiopea artık anlamıştı ki Tanrı varsa da onu umursamıyordu. Babasını ondan almak dışında Tanrı onun için ne yapmıştı ki? Şiire tutkun, Maya ve Yunan mitolojisine meraklı, uyku öncesi hikâyelerde becerikli o sessiz sakin kâtibi. Çok eski bir saat misali kalbi bir sabah pes ediveren o adamı. Babasının ölümü Casiopea ile annesini, büyükbabasının evine taşınmaya mecbur etmişti. Annesinin ailesi pek yardımseverdi, tabii yardımseverlikten kasıt boş oturmak dışında işi olmayan akrabalarının annesiyle onu hemen işe koşmalarıysa.

Casiopea babasının belli başlı romantik eğilimlerine sahip olsaydı, belki de kendini Külkedisi benzeri bir karakter gibi görebilirdi. Ama babasının eski kitaplarına, koleksiyonunun elde kalan temel eserlerine –özellikle de genç bir yürek için derin bir duygu kaynağı olan Quevedo'nun sonelerine– büyük değer verse de kendini trajik hikâyeli kadın kahramanlarla kıyaslamanın aptalca olduğuna karar vermişti artık. Bunun yerine daha faydalı şeylere odaklanmayı seçmişti, özellikle de sürekli bağırıp çağırmasına rağmen ona bir miktar, Mérida'ya taşınmasına yetecek kadar para bırakacağına söz veren o korkunç büyükbabasına.

Atlasta kasabanın şehre uzaklığı gösteriliyordu. Casiopea parmakuçlarıyla ölçmüştü mesafeyi. O gün elbet gelecekti.

Bu sırada Casiopea, Cirilo'nun evinde yaşadı. Seferdeki bir asker gibi erken kalkıp hiç sesini çıkarmadan ev işlerine koşturdu.

O akşam koridor zeminini ovalamakla görevlendirilmişti. Bunu hiç dert etmiyordu çünkü böylece büyükbabasının durumunu takip edebiliyordu. Cirilo zar zor idare ediyordu, adamın sonbaharın bitimini görebileceğini sanmıyorlardı. Doktor, hastayı kontrol için gelmiş, teyzeleriyle konuşuyordu. Arada bir zarif porselenlerin tıngırtısıyla kesilen konuşmaları bitişikteki oturma odasından koridora sürükleniyordu. Casiopea fırçasını kızıl döşeme taşlarına sürterken bir yandan da konuşmayı takip etmeye çalışıyordu –evde olup biten şeylerden başka türlü haberdar olmayı beklemek nafileydi; bağırarak emir vermek haricinde

onunla konuşmaya tenezzül etmiyorlardı– derken kovasının hemen önünde bir çift parlak çizme duruverdi. Çizmelerin Martín'e ait olduklarını öğrenmek için başını kaldırmasına gerek yoktu. Casiopea onun ayakkabılarını tanımıştı.

Martín, büyükbabalarının gençliğinin bir kopyasıydı âdeta. Köşeli omuzlu, gürbüz, vurdu mu devirecek cinsten kocaman elleri olan bir adamdı. Casiopea onun yaşlanıp da tıpkı Cirilo gibi çirkin, benek benek tenli ve dişsiz bir döküntüye dönüşeceği günleri hayalinde canlandırmaktan zevk alıyordu.

"İşte buradasın. Annem deli gibi seni arıyor," dedi Martín. Konuşurken başka yana bakıyordu.

"Ne olmuş ki?" diye sordu Casiopea ellerini etekliğine dayayıp.

"Kasaba gidecekmişsin. Aptal moruk akşam yemeğine iri dilim bir biftek istiyor. Çıkmışken bana da sigara al."

Casiopea dineldi. "Gidip üstümü değişeyim."

Casiopea'nın üzerinde ne ayakkabı ne de çorap vardı; sadece yıpranmış, kahverengi bir etek. Annesi derli toplu giyinmekten yanaysa da o yerleri cilalar ya da odaların tozunu alırken kıyafetlerinin kenarlarının eprimesinin bir anlamı olduğunu düşünmüyordu. Yine de dışarı çıkacaksa üzerine temiz bir gömlek giymesi lazım gelirdi.

"Değişmek mi? Neden? Bayağı zaman israfı. Doğruca git."

"Martín, bu hâlde dışarı–"

"Üstündekilerle git, dedim," diye cevapladı Martín.

Casiopea karşı çıkmayı aklından geçirerek Martín'e baktı ama pratik biriydi o. Üstünü değişmekte ısrar ederse Martín ona sağlam bir şaplak geçirir ve vaktini ziyan etmekten başka bir şey de geçmezdi eline. Martín bazen makul olabilir ya da en azından aklı çelinebilirdi ama Casiopea'nın, hiddetli ifadesinden anladığı kadarıyla başka biriyle çekişmişti ve şimdi sinirini Casiopea'dan çıkarıyordu.

"Peki," dedi Casiopea.

Martín hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Niyeti didiş-

mekti oysa. Martín siparişler için para uzatırken Casiopea gülümsedi. Martín bu gülümsemeden rahatsız olmuşa benziyordu, öyle ki Casiopea bir an için sebepsiz yere bir şaplak yiyeceğini sandı. Casiopea üzerinde kirli etekliğiyle, başına bir eşarp geçirmeye dahi uğraşmadan çıktı evden.

1922'de Vali Felipe Carrillo Puerto bundan sonra kadınların oy kullanabileceğini söylemişti ama 1924'te –söylevlerini Maya dilinde veren ve iktidardaki doğru kişilerle ittifak kuramayan kişilerin başına gelmesini bekleyeceğiniz üzere– idam mangasının karşısına dikilmiş ve bu hak da geri alınmıştı. Uukumil'de bir şey ifade edeceğinden değil tabii. Sene 1927'ydi ama 1807 gibiydi. Arada devrim bile olmuştu ama kasaba olduğu gibi kalmıştı. Orta halli *sascab* ocağı haricinde kayda değer hiçbir şeyi olmayan bir kasaba; ocaktan çıkarılan beyaz renkli döküntüler yol yapımında kullanılıyordu. Ha bir zamanlar yakınlarda bir agave plantasyonu da vardı ama Casiopea'nın bu konuda pek bir şey bildiği yoktu; büyükbabası toprak sahibi değildi. Onun serveti, Casiopea'nın diyebileceği kadarıyla, Mérida'da sahibi olduğu binalardan geliyordu. Büyükbabası altından da bahsetmişti ama önemli bir şeyden bahseder gibi değildi.

Yani dünyanın diğer köşelerindeki kadınlar saçlarını cesurca kısa kestirip Charleston dansı yaparken Uukumil, Casiopea'nın başına eşarbını geçirmeden dışarı çıkması hâlinde laf yiyeceği bir yerdi.

Devrimin ardından ülkenin sekülerleşmesi gerekirdi, kararname olarak yayınlandığına kulağa hayli hoş geliyordu bu ama eyleme geçildiğinde işler zorlaştı. Hükümet ne zaman dini faaliyetleri kısıtlamaya çalışsa Meksika'nın iç kısımlarında Cristero isyanları başgösteriyordu. O şubat Jalisco ve Guanjuato'da bütün rahipler insanları başkan tarafından yürürlüğe konulan Katolik karşıtı yaptırımlara isyana teşvik ettikleri suçlamasıyla gözaltına alındı. Lakin Yucatán bölgesi Cristerolara karşı müsamahakâr davrandığından burası diğer eyaletler gibi alevlenmedi. Her ne kadar atlas buranın yemyeşil bir yarımada olduğu konusunda

Casiopea'ya güvence veriyorsa da Yucatán her daim dünyanın öbür ucu gibi olmuştu, bir adaydı orası.

Miskin Uukumil'de herkesin eski geleneklere bağlı kalmasında şaşılası bir şey yoktu. Rahiplerinin Katolik inancını ve ahlakı koruma niyetiyle daha da bağnazlaşmasında da şaşılası bir şey yoktu. Rahip kasabadaki her bir kadını şüpheyle izliyordu. İffet ve erdemden en ufak bir sapma belirtisi dahi kayda alınıyordu. Tatlı yasak elmadan yediklerinden zayıf ve günahkâr olan kadınlar Havva'dan beridir bu türden soruşturmaların yükünü taşımak zorundalardı.

Rahip, Casiopea'yı görse onu doğruca evine geri götürürdü ama böyle yapsa bile ne çıkardı ki? Rahip ona Martín'den daha beter saldıracak değildi ya, hem aptal kuzeni ona üstünü başını toparlama fırsatı vermemişti işte.

Casiopea yavaş yavaş kilisenin gölgesinde kalan kasaba meydanına yollandı. Martín'in emirlerini yerine getirmeliydi elbet ama bunu acele etmeden yapabilirdi. Meydanın yüksek kemerleri altına dizilmiş dükkânlara bakındı. Bir eczacıları, bir çerçileri, bir de doktorları vardı. Bunun birçok kasabanın sahip olduğundan daha fazlası olduğunun farkında olsa da kendini hayal kırıklığından bir türlü kurtaramıyordu. Babası Méridalıydı ve annesini şehre kaçırmış, Casiopea da orada doğmuştu. Casiopea kendini oraya ait hissediyordu. En azından *buradan başka bir yere*. Taş teknede çamaşır çitilemekten elleri nasır bağlayıp çirkinleşmişti belki ama zihni daha beter durumdaydı. Casiopea bir parça özgürlük için yanıp tutuşuyordu.

Bezdirici büyükbabası ve küstah akrabalarından uzakta bir yerde (sürmeyi arzuladığı) parıl parıl otomobiller, (gazetelerde gördüğü) alımlı cüretkâr elbiseler, (daha hızlı, daha güzel) danslar ve (çaldığı bir kartpostaldan görme şansına sahip olduğu Pasifik Okyanusu'nun gece manzarası) vardı. Bütün bu şeylerin fotoğraflarını kesip yastığının altına saklamıştı ve rüyalarında gece vakti yüzmeleri, süslü elbiseleri ve açık, yıldızlı gökyüzünü görürdü.

Bazen bilinçaltının, sabun ya da çorap tokası reklam afişleri arasında gördüğü ya da sahip olduğu her değerli şey gibi kurabiye tenekesinin dibinde sakladığı sinema yıldızlarının fotoğraflarını bir araya toparlayıp oluşturduğu belli belirsiz hayallerindeki danslarda kendisine eşlik edecek yakışıklı bir adam gelirdi gözünün önüne. Buna rağmen kız kuzenlerinin rüyalarını neşeyle anlatıp kıkırdamalarına katılmazdı. O çenesini sıkı tutardı, teneke de fotoğrafları.

Casiopea lazım olan şeyleri aldıktan sonra kurşun gibi ağır adımlarla eve geri yürümeye koyuldu. Uzaktan sarıya boyalı, pencerelerinde gösterişli ferforjeler bulunan büyükbabasının evine, kasabadaki en iyi eve baktı. Büyükbabası, evinin El Principio ile kıyaslanacak güzellikte olduğunu iddia ederdi. El Principio, bir dolu fakir ırgatın, devrim onları özgürleştirip de mülk sahiplerini yurtdışına kaçmaya zorlayalı beri on yıllardır sefalet içinde cefa çektikleri yakınlardaki bir *hacienda* idi; çalışanların hayat koşullarında pek de bir ilerleme olmamıştı ya neyse.

En süslü cinsinden, bir *hacendado*'nun sahip olabileceği türlü değerli eşyayla dolu, kocaman bir evdi; Cirilo Leyva'nın eviydi. Sahip olduğu servetle yaşlı adam ailesini Mérida'da da tutabilirdi elbet ama Casiopea onun Uukumil'e dönmeyi hep planladığından şüpheleniyordu, ki böylece zenginliğiyle akranlarına gösteriş yapabilecekti. Casiopea'nın gönlündeki seyahatin tam tersiydi bu.

Bu sarı ev ne de güzeldi!

Bu evden ne de çok nefret ederdi.

Casiopea üstdudağında biriken ter damlalarını sildi.

O kadar sıcaktı ki Casiopea kafatasının fırınlandığını hissediyordu. Kendini korumak için eşarbını takmaya mecburdu. Yine de sıcağa rağmen evin dışında oyalanıp Sevilla portakalı ağacının dibinde oturdu. Gözlerini yumsa tuzun kokusunu alabilirdi. Yucatán yarımadasıyla Uukumil uzak, her şeyden izolelerdi belki ama yine de tuz kokusu her daim havadaydı. Bunu seviyordu ve uzak, karasal bir şehirde bunu özleyecekti lakin bu değiştokuşu yapmaya razıydı.

En sonunda, daha fazla oyalanamayacağını bildiğinden eve girip iç avluyu geçti ve aldıklarını teslim etti. Mutfakta annesine rastladı; saçlarını düzgünce bir topuz etmiş, sarımsak doğrarken bir yandan da hizmetçilerle laflıyordu. Annesi aynı zamanda Casiopea'nın yerine aşçı olarak da çalışıyordu. Büyükbabası, başka bakımlardan, esas olarak da yerli kökenli bir esmer tenliyle evlenmesinden hayalkırıklığına uğramışsa da kızının mutfaktaki kabiliyetini her daim takdir ederdi. Bu evlilikleri aynı esmerlikte bir de kız meydana getirmişti ki bu daha da büyük bir esefle karşılanmıştı. Mutfak her ne kadar yoğun olsa da günü geçirmek için diğer yerlerden daha iyiydi. Casiopea eskiden burada çalışmıştı; on üçündeyken, babasına hakaret ettiği için Martín'i sopalaması yüzünden, boyun eğmeyi öğrensin diye o zamandan beri daha fena işlere koşuluyordu.

Casiopea bir köşede durup sade *bolillo*lardan bir tane tattı; bu gevrek hamurişi kahveye banıldığında tadına doyulmazdı. Büyükbabasının yemeği hazır edilince Casiopea alıp adamın odasına götürdü.

Büyükbaba Cirilo evdeki en büyük odaya sahipti. Tepeleme ağır maun mobilyalarla dolu odanın zemini ithal fayansla kaplı ve duvarları elle çizilmiş asma ve meyve motifleriyle süslüydü. Büyükbabası günün büyük kısmını dökme demir karyolasında, sırtında bir dolu yastıkla desteklenmiş hâlde geçirirdi. Yatağın ayakucunda adamın asla açmadığı kara bir sandık uzanırdı. Sandığın üzerinde basit bir işleme vardı; ellerinde soyluluğu simgeleyen çift başlı yılan tutan geleneksel Maya usulünde başı vurulmuş bir adam. Hayli yaygın bir motif, *k'up kaal*, kafa kesme. Antik tapınak duvarlarında, başı vurulanın kanı bazen yılanlar şeklinde fışkırır şekilde tasvir edilirdi. Buradaki resim sandığın kapağına kırmızı renkle işlenmişti; kan resmedilmemiş, sadece kıvrılan belkemiği ve vurulup yere yuvarlanan kafa çizilmişti.

Daha küçükken Casiopea büyükbabasına bu tek figürün anlamını sormuştu. Maya sanatına ilgisi olmasa da bu çizim onu derinden etkilemişti. Ama büyükbabasının cevabı kendi işine

bakması şeklindeydi. O zamandan beri de bu eser hakkında bir şeyler öğrenme fırsatı geçmemişti eline. Büyükbaba sandığın anahtarını boynundaki altın zincirin ucunda taşıyordu. Bu zinciri de ya banyo ederken ya da rahip verdiği hizmetler sırasında herhangi bir takıya kesinlikle müsaade etmediğinden kiliseye gittiğinde çıkarırdı.

Casiopea büyükbabasının sofrasını pencerenin önüne hazırladı, adam da homurdanarak doğrulup her gün yemek yediği masanın başına geçti. Yemeğin tuzundan şikâyetçi olduysa da bağırıp çağırmadı. Akşamları ağrısı tuttuğu vakitlerde on dakika boyu soluksuz bağırıp çağırdığı olurdu.

"Gazeteyi aldın mı?" diye sordu adam her cuma yaptığı gibi. Dekovilin haftada iki defa kasabaya uğraması sırasında Mérida'dan o günkü sabah baskısını da getirirlerdi.

"Evet," dedi Casiopea.

"Oku bakalım."

Okudu. Büyükbabası belli aralıklarla elini sallayacaktı; Casiopea'nın o sırada okuduğu haberi atlayıp başka bir tanesine geçmesini söyleyen işaretti bu. Casiopea, büyükbabasının, okuduğu haberlerle ilgilendiğini hiç sanmıyordu; ona göre büyükbabası itiraf etmese de yanında biri olmasından hoşnut oluyordu. Okuduğu haberlerden usanan büyükbabası Casiopea'yı odadan kovaladı.

Annesi, "Bugün Martín'e edepsizlik ettiğini duydum," dedi Casiopea'ya o gece yatmaya hazırlandıkları sırada. Odalarını bir saksı bitkisi, bu bitki için bir örgü askılık ve kırık dökük bir Guadalupe Bakiresi resmiyle paylaşıyorlardı. Annesi çocukluğunda büyükbabasının en sevgili kızıydı.

"Kim dedi bunu?"

"Lucinda teyzen."

"O yanımızda değildi. Önce Martín bana edepsizlik yaptı," diyerek karşı çıktı Casiopea.

Annesi iç çekti. "Casiopea, durumları biliyorsun."

Annesi, Casiopea'nın saçlarını taradı. Beline gelen saçları

kalın, kara ve ok gibi dü
saçlarını örer ve yumuş
geceleri saçlarını çözerd
mesine yarardı. Saçların
somurttu.

"Onun domuzun te
gemlemek için hiçbir
Martín'den aşağı kalır ya

"Bu şekilde konuşma
diline hâkim olmalıdır,"

İyi yetiştirilmiş. Tey
mendiler. Annesi de iyi
Geçimsiz olan sadece C

"Benle konuşma şek
başımı yolasım geliyor,"

"Bu saçlara kıyılır n
aşağı indirirken. "Hem

Casiopea altdudağın
razlara karşın nasıl olu
merak ediyordu. Tabii
kodular doğruysa bu
kalmıştı. Bu durum Ca
neredeyse bir piç yapıy
Martín'e sopayla vurup
de bu lafıydı. Martín'in
bırakmayacak ve Casio
mayacaktı.

"Sana ayırdığım şey

"Ah, anne, okuyup
bilsem ne işime yaraya

"Yarar elbet."

"İşime yarayabilece

"O kadarını bileme
bize biner peso vereceğ

kalın, kara ve ok gibi düzdü. Gün içinde yüzüne düşmesin diye saçlarını örer ve yumuşatmak için de vazelin kullanırdı. Ama geceleri saçlarını çözerdi; saçları yüzünü örter ve ifadesini gizlemesine yarardı. Saçlarından oluşan örtünün ardından Casiopea somurttu.

"Onun domuzun teki olduğu ortada ama büyükbaba onu gemlemek için hiçbir şey yapmıyor. Zaten büyükbabanın da Martín'den aşağı kalır yanı yok, rezil kart horoz."

"Bu şekilde konuşmamalısın. İyi yetiştirilmiş bir genç kadın diline hâkim olmalıdır," diye onu uyardı annesi.

İyi yetiştirilmiş. Teyzeleriyle kuzenleri birer leydi ve centilmendiler. Annesi de iyi yetiştirilmiş bir kadın olmuştu her daim. Geçimsiz olan sadece Casiopea'ydı.

"Benle konuşma şekillerine katlanamıyorum, bazı gün saçımı başımı yolasım geliyor," diye içini döktü Casiopea.

"Bu saçlara kıyılır mı hiç," dedi annesi saç fırçasını nazikçe aşağı indirirken. "Hem keskinlik onlara değil sana zarar olur."

Casiopea altdudağını ısırdı. Annesinin ailesinden gelen itirazlara karşın nasıl olup da babasıyla evlenmeye cesaret ettiğini merak ediyordu. Tabii eğer Martín'in ona gizlice anlattığı dedikodular doğruysa bu evlilik mecburiydi çünkü annesi hamile kalmıştı. Bu durum Casiopea'yı değersiz bir yoksul prensin kızı, neredeyse bir piç yapıyordu, Martín böyle demişti. Casiopea'nın Martín'e sopayla vurup kaşının üzerinde iz bırakmasına gerekçe de bu lafıydı. Martín'in bu aşağılaması Casiopea'nın peşini hiç bırakmayacak ve Casiopea, Martín'e karşı bu zaferini asla unutmayacaktı.

"Sana ayırdığım şeyleri okudun mu?"

"Ah, anne, okuyup yazabilsem ya da toplama çıkarma yapabilsem ne işime yarayacak?" diye aksi bir tonla sordu Casiopea.

"Yarar elbet."

"İşime yarayabileceği bir yere gittiğim yok."

"O kadarını bilemezsin. Büyükbaban, göçüp gittikten sonra bize biner peso vereceğini söyledi," diye anımsattı annesi.

Meksiko'da saygın bir dükkânda çalışan biri gündelik beş peso kazanabilirdi ama kırsal kesimde anca bunun yarısını, hatta gerçekçi olmak gerekirse daha da azını alırdı. Bin pesoyla Casiopea, Mérida'da hiç çalışmadan bütün bir yıl geçinebilirdi.

"Biliyorum," dedi Casiopea oflayarak.

"Bize bu kadarını vermese bile birikmişim var. Şurdan bir burdan iki peso derken sana bir şeyler ayarlayabiliriz. Hele sen biraz daha büyü, şöyle bir iki yıl daha, belki Mérida'yı bile düşünebiliriz."

Çıkmaz ayın son çarşambası, dedi Casiopea içinden. *Belki de asla.*

"Tanrı, kalbindekini görüyor, Casiopea," dedi annesi gülümseyerek. "Seninki iyi bir kalp."

Casiopea bakışlarını indirip durumun böyle olmamasını umdu, kalbi bir volkan gibi kabarmış ve kini bağrında düğümlenmişti.

"Sarıl bakayım bana," dedi annesi.

Casiopea bu talebe uyup kollarını tıpkı küçüklüğünde yaptığı gibi annesine doladı ama bu temastan aldığı rahatlık küçüklüğündekinin yerini tutmuyordu. Sinirliydi, bedeninin içerisinde fırtınalar kopuyordu.

"Hiçbir şey değişmiyor," diye dert yandı Casiopea annesine.

"Neyin değişmesini isterdin?"

Her şeyin, dedi Casiopea içinden. Cevaplamak yerine omuz silkti. Geç olmuştu ve her şeyi tekrardan konuşmanın anlamı yoktu. Yarın bütün o rezil ayin tekrarlanacaktı; büyükbabasının oku emri, kuzeninin iğnelemeleri. Dünyası hepten boza kesmişti, bir gıdım dahi renk yoktu içinde.

Bölüm 2

Yucatán toprağı kara-kızıl renktedir ve kireçtaşı katmanı üzerinde uzanır. Yarımadanın kuzey kısmında yüzeyi aşındıran tek bir nehir bulunmaz. Yeryüzü sadece mağara ve koyaklarla şekillenir, yağmursuları dolinler oluşturup uvalalarda toplanır. Burada nehirler yeraltındaki gizli yataklarında akar. Kurak mevsim boyunca orada burada geçici bataklıklar oluşur. Mağara sistemlerinin derinliklerinde tuhaf, kör bir balığın yaşam alanı olan acısu birikintileri yaygındır ve kumtaşının okyanusla buluştuğu yerlerde kıyı şeridi girintili çıkıntılı bir şekil alır.

Kimi dolinler ünlüdür ve zamanında rahiplerin değerli taş yahut kurbanları attığı kutsal ibadet yerleri olarak kullanılmışlardır. Mayapán yakınlarındaki bir tanesinin çocuk yiyen bir tüylü yılan tarafından korunduğu söylenir. Kiminin yeraltı diyarına, Şibalba'ya açıldığı varsayılır ve en sonu *suhuy ha*'lar vardır; bakir suların toplandığı yerler.

Casiopea'nın kasabasında da birkaç dolin vardı ve diğerlerinden daha uzakta, katır koşulu arabayla bir saat mesafede bulunan bir tanesinin iyileştirme gücü barındırdığına inanılırdı. Büyükbaba ömrünü uzatmak adına suya girmek için ayda bir onları buraya sürüklerdi. Büyükbabanın rahatını güvenceye almak için arabanın ardına bir yatak yüklenir, büyükbabanın banyosundan sonra dolinin kıyısında yemeleri için erzak paketlenirdi. Büyükbaba gün ortası şekerlemesini de yapar, güneş bir parça alçalıp da hava serinlediğinde dönüş yolculuğuna koyulurlardı.

Bu aylık seferler Casiopea'nın aile üyelerinin varlığından keyif alma ve hak ettiği biçimde ev işlerinden kurtulabilme fır-

satını yakalayabildiği sayılı olaylardandı. Keyif günüydü. Epifani Bayramı'nı bekleyen çocuklar gibi dört gözle bekliyordu bu günü.

Büyükbaba günlerinin çoğunu yatağında entariyle geçirse de dolin yolculuklarında tıpkı kiliseye gittiği zamanlardaki gibi takım elbise ve şapka giyerdi. Büyükbabanın kıyafetlerinden Casiopea sorumluydu; onları yıkayıp fırçalar, gömlekleri kolalayıp ütülerdi. Evden sabah erken çıktıklarından, dolin seyahati hazırlıklarının bir iki gün evvelinden başlaması lazım geliyordu.

Yola çıkmalarından önceki gün Casiopea ev işlerinin neredeyse sonuna gelmişti. Çeşmesi ve saksı bitkileri sayesinde keyifli, yemyeşil bir alan olan iç avluda oturuyordu. Kafeslerindeki kanaryaların cıvıldamalarını ve papağanın gelişigüzel cırlamalarını dinliyordu. Bu papağan oldukça zalim bir hayvandı. Çocukken Casiopea onu fıstıkla beslemeye çalışmış ve hayvan onun parmağını kapmıştı. Casiopea'nın kuzeninden ve hizmetçilerden öğrendiği ayıplı küfürler ederdi ama şimdi sakindi, kendini temizlemekle meşguldü.

Casiopea bir yandan büyükbabanın çizmelerini parlatırken kendi kendine mırıldanıyordu. Yapması gereken son işti bu. Diğer herkes öğle sıcağından kaçıp dinlenmeye çekilmişti ama Casiopea günün geri kalanında dilediğince okuyabilmek için bunu da halletmek niyetindeydi. Büyükbabasının kitaplarla alakası yoktu, daha çok gazeteyi tercih ederdi ama zevahiri kurtarmak adına birkaç kitaplık alıp raflarını kalın deri ciltlerle donatmıştı. Casiopea da onu biraz daha fazlasını satın almaya ikna etmişti; çoğunlukla astronomi kitaplarıydı ama hafifçe şiire de sokulmuştu. Büyükbabanın sırtlara bir defa olsun baktığı görülmemişti zaten. Bugünkü gibi güzel günlerde Casiopea odasında saatlerce oturabilir, tembel tembel sayfaları karıştırıp parmağının ucuyla eski atlastaki nehirleri takip edebilirdi.

Papağan bağrınıp onu irkiltince Casiopea başını kaldırdı.

Martín avlunun karşı tarafından ona doğru yayıla yayıla gelmekteydi; her ne kadar belli etmemeye çabalasa da Casiopea

onu görür görmez tedirgin olmuştu -Casiopea'nın sükûnetine tecavüzdü bu-, parmakları cila yaparken altına serdiği kilimin kenarıyla oynuyordu. Martín'in de diğer herkes gibi uyukluyor olması gerekirdi.

"Ben de odana gidip seni uyandıracaktım, beni yürümekten kurtarmış oldun," dedi Martín.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu Casiopea, sakin tutmaya çalıştıysa da sesi sert çıkmıştı.

"Bunak, berbere bu akşam gelip saçlarını kesmesi gerektiğini hatırlatmanı istiyor."

"Bu sabah hatırlattım zaten."

Kuzeni sigara içiyordu, ona sırıtmak için sigarayı ağzından çekip bir duman bulutu üfledi. Martín'in teni ailenin pek değer verdiği Avrupa kökenini yansıtır şekilde açık renkteydi, hafif kıvırcık, kızıl-kahverengi saçlarını ise annesinden almıştı. Onun yakışıklı olduğunu söylüyorlardı ama Casiopea bu ekşi suratta herhangi bir güzellik bulamıyordu.

"Öyle demek, bugün çalışkanlığın tuttu herhalde? Bak ne diyeceğim, madem vaktin var, benim çizmelerimi de temizlesene. Odamdan al da gel."

Casiopea gerektiğinde yerleri de siliyordu belki ama mecburiyeti büyükbabasına karşıydı. Martín'in hizmetçisi değildi ya. Hödük kendi başına yapmayı beceremiyorsa ayakkabılarını parlatacak hizmetçiler ve bir de ayakçı oğlan vardı evde. Martín'in bunu, boş vaktini çalıp onu sinirlendirmek için yaptığının farkındaydı. Bu oltaya gelmemeliydi ya midesinden boğazına kadar gelen öfkesini geri yutamıyordu bir türlü.

Siparişleri almaya gitmeden evvel üzerini değiştirmek istediğini söyleme cesaretini gösterdiğinden beri Martín birkaç gündür Casiopea'nın tepesindeydi. Sinirlerini yıpratıp Casiopea'nın başını belaya sokmak Martín'in taktiklerinden biriydi.

"Daha sonra yaparım," dedi ağzını tutamayıp. "Şimdi beni rahat bırak."

Basitçe "tamam" deyip sesini alçak tutması gerekirdi ama

bunun yerine imparatoriçelere yaraşır bir özgüvenle cevabı yapıştırmıştı. Martín bir aptaldı belki ama hepten kafasız değildi, dikbaşlılığı fark edip kanın konusunu alıverdi.

Martín çömelip elini uzattı. Casiopea'yı çenesinden sıkıca kavradı.

"Benle pek de küstah konuşur oldun, değil mi ya? Gururlu kuzenciğim."

Casiopea'yı bırakıp doğruldu, kendini ondan temizlemek istermiş gibi, bu kısa temas onu kirletmiş gibi ellerini sildi. Ki Casiopea kirliydi, ellerine cila bulaşmıştı, yüzünde de olabilirdi, kimbilir; ama buna gerekçe olanın tırnaklarındaki kir ya da kara yağ lekeleri olmadığının bilincindeydi.

"Sanki gururlanacak bir şeyin varmış gibi," diye devam etti kuzeni. "Annen bizim bunağın gözdesiydi ama sonra babanla kaçıp hayatını mahvetti. Yine de sen etrafta prenses gibi geziniyorsun. Neden? Baban Maya kraliyet ailesinden geldiğinize, aslınızın krallara dayandığına dair bir hikâye anlattı diye mi? Adını aptal bir yıldızın adı koydu diye mi?"

"Takımyıldız," dedi Casiopea. Sonuna "mankafa" diye eklemedi ya bunu demiş kadar oldu. Sesi kafa tutar bir tondaydı.

Bu kadarında bırakması gerekirdi. Martín'in yüzü sinirden morarmıştı zaten. Lafının bölünmesinden nefret ederdi. Ama Casiopea kendini durduramadı. Martín kızların saçını çekiştiren oğlan çocukları gibiydi ve onu umursamamalıydı ama çocuksu diye sinir bozuculuğu azalmıyordu eşek şakasının.

"Bana masallar anlatmış olabilir ve çok parası da olmayabilir ama babam saygıdeğer bir adamdı. Burayı terk ettiğimde ben de saygıdeğer biri olacağım, tıpkı onun gibi. Sense asla öyle olamayacaksın, Martín, kendini ne kadar cilalasan da kâr etmez."

Martín onu tutup ayağa dikti, Casiopea hemen ardından geleceği kesin olan darbeden korunmak yerine gözlerini onunkilere sabitledi. Sinmenin bir faydası olmadığını öğrenmişti artık.

Martín ona vurmadı, bu da Casiopea'yı ürküttü. Fiziksel olduğunda Martín'in öfkesi katlanılır bir şeydi.

"Bir yere gidebileceğini sanıyorsun demek. Başkente belki de, ha? Hangi parayla? Bunağın sürekli diline doladığı şu bin pesoluk mirası düşünüyorsun galiba? Vasiyeti gördüm, orada sana hiçbir şey yok."

"Yalan söylüyorsun," diye cevapladı Casiopea.

"Yalan söylememe gerek yok. Git de sor. O zaman anlarsın."

Casiopea bunun doğru olduğunu biliyordu, doğruluğu Martín'in yüzünden belliydi. Dahası, Martín'de böyle bir yalan atacak yaratıcılık yoktu. Bu bilgi Casiopea'nın canını yiyeceği darbeden daha çok acıttı. Bir adım geriledi. Cila tenekesini âdeta bir tılsım gibi sıkıca tuttu. Boğazı kupkuru olmuştu.

Peri masallarına inanmazdı ama kendini mutlu sona ulaşacağına inandırmıştı. Çocuksu, boşuna bir taklitçi büyü çabasıyla o resimleri –otomobil resmi bulunan bir reklam afişi, güzel kıyafetlerin göründüğü bir diğeri, bir plaj manzarası, sinema yıldızlarının fotoğrafları– yastığının altına koymuştu.

Martín sırıtıp tekrar konuşmaya başladı. "Bunak mortu çektiğinde benim elime bakacaksınız. Ayakkabılarımı bugün parlatmasan da olur, ömrünün geri kalanı boyunca her gün bol bol parlatmak için bir dolu fırsatın olacak."

Martín ayrılınca Casiopea tekrar oturup hissiz bir şekilde kumaşı çizmelere sürtmeye koyuldu, parmakları siyaha bulandı. Hemen yanında yerde Martín'in sigarası duruyor, yavaşça tükeniyordu.

Bu olayın sonuçları hızla hissedildi. Annesi yatmaya hazırlanırlarken Casiopea'yı cezasından haberdar etti. Casiopea o sırada şifoniyerin üzerindeki leğende ellerini yıkıyordu.

"Büyükbaban yarın senin geride kalmanı istedi," dedi annesi. "Biz dışarıdayken onun gömleklerini onaracakmışsın."

"Martín yüzünden, değil mi? Beni onun yüzünden cezalandırıyor."

"Evet."

Casiopea ellerini kaldırıp yere su saçtı.

"Benim için biraz diklenseydin ya! Bazen hiç gururun yokmuş gibi geliyor, bizi çiğneyip geçmelerine izin veriyorsun!"

Annesi her gece yaptığı üzere Casiopea'nın saçlarını taramaya hazır hâlde elinde saç fırçasıyla bekliyordu ama donup kalmıştı. Casiopea leğenin başındaki aynadan annesinin yüzünün yansımasını gördü. ağzının etrafında ve alnındaki çizgiler derinleşmişti. Annesi yaşlı sayılmazdı, esasında genç bile sayılırdı ama o anda epey yıpranmış görünüyordu.

"Belki bir gün fedakârlık yapmanın ne demek olduğunu öğrenirsin," dedi annesi.

Casiopea babasının ölümünden birkaç ay sonrasını anımsadı. Annesi örgü yaparak geçimlerini sağlamaya çalışıyordu ama daha fazla para lazımdı. Annesi ilkin ellerindeki birkaç parça değerli şeyi satu ama yaz gelene kadar mobilyalarıyla kıyafetlerinin çoğu elden gitmişti bile. Düğün yüzüğü bile rehindeydi. Böylece Casiopea, annesi için Uukumile, gaddar babasının yanına dönmenin ne zor bir karar olduğunu fark edip kendinden utandı.

"Anne," dedi. "Özür dilerim."

"Bu benim için de çok zor bir durum, Casiopea."

"Senin için de zor olduğunu biliyorum. Ama Martin çok kötü! Bazen kuyunun birine düşsün de kafasını kırsın istiyorum," diye yanıtladı Casiopea.

"Hadi böyle oldu diyelim, hayatının daha iyi olacağını mı sanıyorsun? Böyle olması senin işlerini azalır ya da kolaylaştırır mıydı?"

Casiopea başını iki yana sallayıp her gece oturduğu sandalyeye çöktü. Annesi de saçlarını ayırıp nazikçe taramaya koyuldu.

"Bu hiç adil değil. Martin her şeye sahip ama bizim hiçbir şeyimiz yok," dedi Casiopea.

"Neyimiz olacaktı ki?" diye sordu annesi.

"Şey... para ve güzel elbiseler... hem o istediği her şeyi yapabiliyor."

"Sırf yapabildiğin için istediğin her şeyi yapmamalısın," dedi annesi. "Martin'in böyle korkunç bir adam olmasının asıl sebebi de bu."

"Eğer onun elindeki parayla büyüyen ben olsaydım, eminim böyle korkunç biri olmazdım."

"Ama tamamen farklı biri olurdun."

Casiopea karşı çıkmadı. Yorgunluktan canı çıkmıştı ve annesi doğrudan bir cevap vermek ya da eyleme geçmek yerine ona basmakalıp laflar sunmaya devam ediyordu. Yine de kabullenmek dışında yapacak bir şey yoktu, cezasını kabullenmeli ve art arda sırtına binen yorucu günleri taşımalıydı. Zihni sessiz sitemlerle dolu hâlde uykuya daldı, buna mecburdu.

Ertesi sabah ailesi yola çıktıktan sonra Casiopea büyükbabasının odasına gidip yatağın kenarına oturdu. Büyükbabası gömleklerini bir sandalyeye yığmıştı. Yanında kendi dikiş kutusunu getirmişti ama o aptal gömlek yığınını görür görmez dikiş kutusunu tuvalet masası üzerindeki aynaya fırlattı. Normalde öfkesini böyle görünür biçimde sergilemekten kendini alıkoyardı ama bu sefer öyle sinirliydi ki kendini öfkesine teslim etmişti, bedeni alev almış gibi hissediyordu. Sakinleşmeliydi. Derin bir nefes alıp da ipliği iğnenin gözünden geçirip yeni düğmeleri dikmeye başlaması biraz zaman aldı.

Makyaj masası üzerinden metalik bir takırtı duyuldu ve bir şey yere düştü. Casiopea iç çekerek kalkıp düşen şeyi yerden aldı. Büyükbabasının normalde boynuna astığı anahtardı bu. Doline gittiği için geride bırakmıştı. Casiopea bir avucundaki anahtara bir sandığa baktı.

Daha önce sandığı hiç açmamıştı, bunu düşünmeyi dahi göze almamıştı. Orada altın ya da para, her ne varsa değerli olduğu kesindi. Derken ihtiyarın ona hiçbir şey bırakmayacağı geldi aklına. Büyükbabasından çalmaması gerekiyordu, adam bunu elbet fark edeceği için aptalca olurdu bu. Ama ya sandıktaki şey altın sikkelerse... O zaman birkaçının yokluğunu anlayabilir miydi gerçekten? Ya da daha iyisi, Casiopea hepsini alıverse büyükbabası hazinesiyle kaçmasına mani olabilir miydi?

Casiopea tıpkı annesinin ondan beklediği gibi sabırlı olmuş, kendini tutmuştu ama kız azize değildi ya, hem işittiği her kötü laf içinde birikip saldırgan bir tümöre dönmüştü artık. Ola ki o gün hava insanın hislerini âdeta ani bir hainlikle sahibinin baca-

ğına dalan bir köpeğinki gibi karıştıracak denli sıcak olmasaydı muhakkak onu yoldan çıkaran bu arzuya karşı koyabilirdi. Fakat sessiz öfkesiyle Casiopea alev alevdi.

Acınası varoluş döngüsüne bir son verip sandığın içine bakmaya karar verdi; eğer ki sandıkta gerçekten de altın bulursa her şeyin canı cehennemeydi, altını alıp bu rezil yerden ayrılacaktı. Eğer hiçbir şey yoksa da –açıkçası hiçbir şey olmaması daha büyük ihtimaldi ve bu sessiz başkaldırı tıpkı dikiş kutusunu fırlatmasındaki gibi yaralarına ılık bir merhem olacaktı– en azından merakını gidermiş olurdu.

Casiopea sandığın başında diz çöktü. İki ucunda taşıma kollarıyla basit bir şeydi. Kızıl renkli kafası uçurulmuş adam figürü haricinde bir süsü yoktu. Elini sandığın yüzeyinde gezdirdiğinde boyanın altında çeşitli oyma figürler olduğunu fark etti. Ne olduklarını söyleyemezdi ama orada olduklarını hissedebiliyordu. Sandığı kendine doğru çekeledi.

Ağırdı.

Her iki elini de sandığa dayayan Casiopea bir an için devam etmeyip burada bırakmayı geçirdi aklından. Ama tepesi atmıştı ve daha da ötesi merakı uyanmıştı. Ya bunun içinde gerçekten para saklıysa ne olacaktı? Yaşlı adam, çektiği acılar için Casiopea'ya borçluydu.

Herkes ona borçluydu.

Casiopea anahtarı yuvasına yerleştirdi, kilidi açtı ve kapağı hızla kaldırıverdi.

Sandığın içindeki şeyin görüntüsüyle aklı karışıp olduğu yere oturdu. Altın yoktu ama kemikler vardı. Oldukça beyaz kemikler. Bir dümen mi vardı yoksa? Ödül bunun ardında gizli olabilir miydi? Casiopea bir elini sandığa daldırıp kemikleri bir yana topladı ve gizli bir bölme olup olmadığına bakındı.

Yoktu. Kemiklerin soğuk, pürüzsüz yüzeyleri dışında bir şey hissetmiyordu.

Kaderi böyleydi tabii. Kara bahtlıydı.

Of çekerek bu kadarının yeterli olduğuna hükmetti.

Sol kolunda bir acı duydu. Elini sandıktan çıkarıp baktığında başparmağına beyaz bir şeyin, incecik bir kemik parçasının battığını gördü, kıymık derisini delip geçmişti. Çıkarmaya çalıştıysa da kıymık daha derine battı. Kemik kıymığın battığı yerden birkaç damla kan sızdı.

"Ah, aptal kafam," diye söylendi ayağa kalkarken.

Bahtı gecelerden de karaydı. Kâhinler hayatını gözlerken epey eğlenmişlerdi muhakkak. Derken doğruldu, ki bu sırada sandık... düşük ama güçlü bir sesle homurdandı. Tabii öyle olmasının imkânı yoktu. Ses elbette dışarıdan bir yerden gelmişti.

Casiopea pencereden bakmak üzere başını çevirdi.

Kemikler kudurmuş gibi tıkırdayarak havalanıp insan iskeleti biçiminde toparlanmaya başladılar. Casiopea kıpırtısızdı. Elindeki acı ve uğradığı korku kızcağızı olduğu yere mıhlamıştı.

Kemikler göz açıp kapayıncaya kadar yapboz parçalarıymışçasına yerlerine oturdular. Bir an sonra üzerlerinde kaslar, sinirler oluştu. Hemen ardından da üzerleri pürüzsüz bir tenle örtüldü. Daha Casiopea nefes alamadan ya da geriye tek adım atamadan karşısında uzun, çıplak bir adam peyda oldu. Adamın kuş tüyü gibi parıl parıl, mavi-kara renkli saçları omuzlarına kadar uzanıyordu; teni esmer, burnu çıkık ve yüzü mağrurdu. Sadece masallarda var olabilecek türden bir adam gibi, bir savaşçı kral gibi görünüyordu.

Yabancı, doğaya aykırı bir güzellik taşıyordu –esirden ve rüyalardan yapılmış da narin bir faniliğe tercüme edilmiş gibisinden bir güzellikti bu– ve kara gözü çakmak çakmaktı. Bu gözler Casiopea'nın ta özüne dek işledi, hem de öyle bir kuvvetle işledi ki kız etinin, kalbinin lime lime edildiğini hissedip korkuyla elini yüreğine siper etti. Kasabadaki kızların ara sıra söyledikleri bir şarkı vardı: "Dert etme anam, ben de buldum bir adam, dert etme anam, yürüyecek yanımda ölesiye, öpecek beni aşk ile." Casiopea bu şarkıyı söylemezdi çünkü kafalarında öpüşmek istedikleri ya da çoktan öpüştükleri belli bir oğlanın hayaliyle bilmiş bilmiş sırıtan kızların aksine Casiopea oğlanları tanımazdı. İşte

i mua. Unar ne suun tuaste ugnaqinna. Nuqi nuar ia-
anuan uraanaa pin i aaun geuni unuer.

Lasuqe aiana naaaan.

"Uraihuna Iue Lunu nuarnuaa nuunuaaaan," aei ia-
naia. Aenue geu ainuuna inuenaiqe ieu. "Iue aaae-
ar eir uuunaaaviua, aei ia inginiqiue aeqi aeiai."

Lasuqe aainaer ne auva geuenaei. Aiaa. Uraihuna
Lunu uniqiua aivaaia. Iaaaaiaa. Iiua uauaiva.
naaaia iaae naar aiiaeraeaa aei ie geuaa ne. aia
naaaiqiua aiqiaaava iaiivaava qiiqi qiuaaiqiua ai-
uuaave iqiaaaan ne. Iaraaaiaai aaaa ne geua naaa
aaaiaei. Aiaa giiaaaa iuuaiva. Iaaia Lasuqe iae
iaua uua iaraiae aaei ne. aaaiqiua niyuaa ia ie-
iae giiaaaa giiai aaia. Uraiae iaqiaaaas aaaiava.
Iaa ne iaqiqi iaa aaa aiaeqiua niaaaiqiuaai iaraaaa-
ae uiyuaa qiqi. Uua aiaaiaaai iia ne aiiae iaaai auui
Aaa iuqia aaa aaaaiaaa iia aiiae iaaia iaaiaeia au-
ai. ääuuaai ia aiui aiaiaeai auui.

"Iaai iaaiua ia iaiaeiae, iaiae iaraaaa. Uaaa-Iaae
iai," iaai aiaa ie ae iiraeqiua niaaae iaiae. Lasuqe aaa
aai aaaaaa aii. "Aa giiaaa, aiiqiua ie iaraiqiaaqiua
aai iaaiae, ne ia vaaa aiiyaa."

Aiaa aiai iyaaiu äuuaaiae. Lasuqe aaa aiiiae ia
ai aiie iaiaeiqi aiyu aiyiaaaaa aiaiqiua aaiqiua iaa
aai. Giiaaaa iyie aaqiaiva ai aiaiiiae aaaaa giiaae
iaaae iaiaaiyaaa. Aaaai iaiia, giaaaa aaiae iaia aiaai
aaaaaaa.

"Ia iaiiaaa aaiu ia piaaa giaeiiaiaaaaiie iaraia-
ae vaaaa aii," iaai.

"Aiyiiaiaiaa ai? Iaaa iaiiae—"

Aiaa giiaaa Lasuqe'a aiaaai. Lasuqe iai iaiae
iaia aiaaai. Aaiaaiaa i ai aiaaaas giaiaiyaaa. Uiqia
ne aiaaiaaa iaa aiaiaaaaae ve ia giiqiaia iaaaiqiaai
iaaai aaaaa aiai iaaaaaaae aa giai vaaa. Uaiae aaa-
aiyaai aiaa iaqai.

"Uyeve aaiqi aiaaa ai aaaa aiyaa iaaaa. A
aaaaiqi aaaa. Iaaa aiyaa giaa iaiva aaiqi giaaaqiqi
aaaa iai. "Lasuqeaaa uaaai uaiqi iaaaiva. aaaaaa
aiyaa vaaa ne aaaaa aaaaa. Aiaaaaa aaaaa giaa ia
e Lasuqe aaa aaaaiqiua vaaaai iaaai aaaaaaaa
aaa ia aaa aaaa ne aaaaai aaaaaaa aiaaaaa.

"Aaaaa ve iia aaaai aaaa. Aaiaa Aaaaa ve giaaa
aaiyaaaaa."

"Iaaiiaaaaa aaiu aiqaaai aaaaaaaa."

"Uiaaaaaa, aaaai aaaa ai giaaaa giaaaiqiua aaiaa
aaa," iaai Lasuqe.

Aaaaia vaaaaie ne giaaaaiyaaaa. Aaaaia'e va ai aa
aaiaaiva ai iai iaa ia vaaai aaiu giaaaaa iaa ne a
aaia, ne aaaaaaaa aaiae. Iaaaiaie aaaaa aaaaa ia
iyaaaa aaa iaaa aaiqiu aaaaia aaaia aaiaaiqi aaiva
aaa aaaaia aaaa iaaaa giia. Ia iaaa ne aiqiaaiva
iaqaiqiua ne aaaiva aaaaa vaaaaaiva. Iaaaaaia
giaaaaaaa, aaaaaiaaa vaa aaaaaaa va ai aaa aiaaaa
aaaaiqiua aiqi aiaaiqiua aiaaaia ne ai.

Iaaa aaa vaaaqi aiqiaaiaa vaiaia, aaaaa aiaa aa
aaai aaia aaiaa vaaaa giaaai aaiaa aaiaai.

"Iaaa ne aei aiaiaaaaaa," iaai Lasuqeaaaa aiqiaaaa
aiaaaaaaai. Ne aaaia Lasuqe aaaa ne aaaa aiqiaaaaaa
niaia. "Aaaaia ne aaaaa aiyaaiqi aaaaaaaa, aaaaai ne a
Aaaaa iaai uaaaiqiua vaaaai ne aaaa giaaai. Aaaaa aiae
aaaia aqiiyaa. Giaaai ne aaaa aaaaai ne aaaia, aa aaaa aaaa
aaaa aiqi iaaaa iaiaaaaae aaiaa. O aaaaaa, aaaaaaaqiqi a
iaaaa aaaaaa iaaai aiaaiaaaaia, aiaaaaae aaiqi aaaaa.

"Uyiaaae aei ia aiaai aaa," iaai ne aaaia yaaaaaiqi aiaaa
aaa aaaaaa aaaaqi ne "iaaai" aiaaaaqi aaaaaaaa. Ne aiaaa
iaai ai aaaaai aa aaaai aaiaaaaai aaaaaaia.

Iaaa aiyaia ne aaaaaaie iaaia ia vaaa aaiaai. Uaa
aaaaaaia aaaqiaia aaaaiqiuaa iaqiai ia iai vaaaaa aaaa
maiaaiae aiaii aaiqiuaa aaaaiaaa. "Ne aiaaa aaaaaai a
vaqiaaaaa. Aa giaiaa, aaaqiqi ve aaaqiqiaqiaa, ne ia va

"Öyleyse sandığı açanın sen olmanı uygun buldum. Gayet münasip olmuş. Bana kıyafet getir: Beyaz Şehir'e gideceğiz," dedi adam. Sesi, Casiopea'nın alışkın olduğu tondaydı; hizmetçisine buyruk veren bir adamın tonunda. Böylesine tanıdık gelen emirle Casiopea kafa karışıklığını yenmeyi başarıp beceriksizce de olsa bu defa bütün bir cümleyi çıkarabildi ağzından.

"Mérida'ya? Biz derken ikimiz... Birlikte Mérida'ya gitmek mi istiyorsun?"

"Dediklerimi tekrar etmekten hazzetmem."

"Affedersin, neden benim de gelmem gerektiğini anlayamadım," dedi Casiopea.

Karşılık vermekte hiç gecikmiyordu. Martín'le ya da büyükbabasıyla da başı hep bu yüzden belaya giriyordu işte; bir sinirli bakış, bir somurtma derken. Genellikle kendini kontrol edebiliyordu ama hayal kırıklığı zamanla içinde kaynayıp taşıyordu, tıpkı ocaktaki suyun taşması gibi. Bu kısmı hiç değişmiyordu. Gelgelelim bir tanrıya karşılık vermemeliydi. Yıldırımla çarpılmasının, kurtçuklara yem olmasının ya da toza dönmesinin mümkün olup olmadığını düşündü bir an.

Tanrı ona yanaşıp bileğinden yakaladı, sonra elini kaldırıp avcu açık hâlde yukarı gelecek şekilde çevirdi.

"Sana bir şeyi açıklayayım," dedi Casiopea'nın başparmağına dokunurken. Bu sırada Casiopea sanki bir siniri koparılmışçasına irkildi. "Burada bir kemik kıymığı bulunuyor, benden bir parça. Kanın beni uyandırıp yeniden bir araya getirdi. Şimdi bile bana besin sağlıyor. Geçen her anla beraber bu besin, bu hayat seninkini terk edip benim bedenime akıyor. O kıymık çıkarılmadığı müddetçe sonuna kadar tüketileceksin, ölümüne sebep olacak."

"Öyleyse sen de çıkar onu," dedi bir anda panikleyip cümlesinin sonuna münasip bir "lütfen" eklemeyi unutarak. Bir ölümlüden en azından bu kadarı beklenirdi muhakkak.

Tanrı büyük bir azametle başını iki yana salladı. Odanın ortasında çırılçıplak durduğunu değil de her yanının altın ve malakitle süslü olduğunu sanırdınız. "Bir bütün olmadan bunu yapamam. Sol gözüm, kulağım ve işaretparmağım, bir de yeşim

kovem. Tekrar bitin olmam için bunlara sahip olmam gerekiyor. Yanına değil bu kovuğa senin elinde ve sen de benim yanımda kalacaksın bana mahvolmuşsun."

Cassiopea'nın elini bıraktı. Cassiopea elini bakarak başparmağını ovuşturdu, sonra bakışlarını tekrar cevabı verdi tekrar.

"Bana kovuğa gerek" dedi tekrar. "Elini cebine at."

Cassiopea ikâyet edebilir yakınabilir ve da direnebilirdi ama en kötü ihtimalle kaybolurdu bu anca. Dahası, elinde bir kemik kovuğu vardı ve kimbilir kaçıncıdır tecrübeden yetkerek ölme kâbusu bu yolla gerçek olabilirdi. Ona yardım etmesi mecburdu. Cassiopea cesaretini kapadı. Büyükbabasının elbise dolabının kapılarını açtığı gibi bir panikle, bir cafe ve bir de cüzdanı gömleğinin kapı. Son nokta değildi belki ama gömleğin cihazlarının beyaz rahatsız seçmişti. Ölüm sayılmış gücüne düşmüş, bir deri bir kemik kalmış. Üstelik tam gerçekten de ölüm gibi ince nokta bu da kıyafetlerin ona tam olmayacağı anlamına gelmiş ama eve tam cağınacak kadar da fena sayılmazdı.

Cassiopea saçka, aydınlık, iç çamaşırı ve takım yanmamak için bir de mendil gerekti. Daha önce de bu üç gömleği balemüsü, kıyafet uyarlamanın zaruflu hissi içindeki kıyafetleri isim gelir.

Şükür ki tam kendi başına giyinmeyi bilyordu. Cassiopea'nın daha önce bu üç kıyafetle karşılaşıp karşılaşmadığı konusunda bir fikri yoktu. Gömleğini giydiği düğmelerini fikirmek, bir tanıyı giyinirken öğrece bilmeksizin çok daha kötü düşürücü olabilirdi. Daha önce mücadeli kitaplarında ciğeli adamlar görmüştü ama Tuman kahramanlar bile muhtem verilmiş üzerine ufacık da olsa bir şeyler örtecek anlayışa sahiplerdi.

Artık cebenneme gömlem gerekir herhalde, diye düşündü cüzdanı kocan olmayan ve bunun gibi rahatsız edecekleri çıplak gördüğünde böyle olurdu. Muhtemelen sonsuza kadar yanacak. Derken birer düşünce fikrini değiştirdi: başka bir tanıdan bahsederken bir tanının karşısında düştüğünde hatırlamıştı ve bu da rahibin cennetteki Yüce Tanrı konusunda yanlığına işaret ediyordu. Gözlerde onu izleyen sakallı, tek bir tanrı vardı.

Bu evrenin yaratıcısı otoritesini ve nihayet anlamını da geliyor olabilirdi. Bir ara mutlaka araştırmaya gerek gömlekler düşünceleri vardır.

"Beni nerye gömmem ve nasıl yola koymamı söyleyebilir" dedi tanrı kovuğun düşünmüş.

"Dekovi, bana nereleye ne bir geliyor." dedi Cassiopea gözünü dive tanrıya cebenne tutup yanağını sıvazlamış sanki bakacak. "Bahsa ki dedi sana ve nasıl kasabana dönersin. Ona verecemiz sonra."

Tanrı bu denleme üzerine ve kendilerini bana eve evlenmeye nedeni da sokağa atılır. Dekovi durağına kasabalılmak için kasabanın arasından geçmeleri gerekiyordu ve bu da herkesin önünden geçmek demekti. Cassiopea bir vahşetiyle var vana yürümemiş ne kadar kötü görünebilir bilmiyordu sadece ama eczacının oğlu hasta ondan vana cevap de. bir sokak köpeğinin pesinde koşturan ancaklar onlara gülmek için durakasa da yürüdüğünden dönmeyecekti.

Acınası hâldeki dekovi durağına ulaşmak gülmesin bağırmak insanların soruşturmalarını beklemeden için tek bir hamle vardı: vardıklarında Cassiopea'nın aklına önemli bir nokta geldi. "Bize ulaçak parası yok." dedi.

Belki de sevabederi bir gerçekleşmedi. Şehirde ne sıkı düğüm anlamanası bir vana bunların hücrüne hazırlıklı olmadığından, böyle olması onun hayrına oldu.

Artık büyükbabasının kredisini kimde borçlu borçlu bir cümlenin benzeyen tanrı bıçağı ne demedi. Yere eğilip bıçağı aldı elini. Doğrusuyla bu nasıl parayı ödüşüverdi. Tam da o sırada kuru pesindeki eski vagonu tak tak rakiplerinden duracak yolların ilerisinde görünüdü.

Bilet parasını ödeyip bir banka verleştiler. Vagonun arpesinde bir cacık vardı ki kırsal kesimi dolanan araçlar hayli hayırlı olduğundan bir cepi liks sevdirdi bu. O gün onlarla seyahat eden üç yolcu daha vardı ve Cassiopea ile yol arkadaşına kanı ilgisizlerdi. Cassiopea konuşacak hâlde olmadığından bu gayet iyi bir şeydi.

birkaç tanesi vardı. Bu aynı zamanda cehennemin var olmadığı anlamına da geliyor olabilirdi. Bir ara mutlaka araştırması gereken günahkâr düşüncelerdi bunlar.

"Beni şehre gitmenin en hızlı yolu konusunda bilgilendir," dedi tanrı kravatını düzeltirken.

"Dekovil. Saat neredeyse on bire geliyor," dedi Casiopea giysin diye tanrıya ceketini tutup yatağın bitişiğindeki saate bakarak. "Haftada iki defa saat on birde kasabada durur. Ona yetişmemiz lazım."

Tanrı bu denilene uydu ve kendilerini hızla evin avlusuna oradan da sokağa attılar. Dekovil durağına ulaşabilmek için kasabanın ortasından geçmeleri gerekiyordu ve bu da herkesin önünden geçmek demekti. Casiopea bir yabancıyla yan yana yürümenin ne kadar kötü görüneceğini biliyordu zaten ama eczacının oğlu başını ondan yana çevirse de, bir sokak köpeğinin peşinde koşturan çocuklar onlara gülmek için duraklasa da yolundan dönmeyecekti.

Acınası hâldeki dekovil durağına –acımasız güneşin bağrında insanların oturup taşıtlarını beklemeleri için tek bir bank vardı– vardıklarında Casiopea'nın aklına önemli bir nokta geldi. "Bilet alacak param yok," dedi.

Belki de seyahatleri hiç gerçekleşmezdi. Şehirde ne işleri olduğunu anlamaması bir yana, bunların hiçbirine hazırlıklı olmadığından, böyle olması onun hayrına olurdu.

Artık büyükbabasının kıyafetleri içinde hayli hayli bir centilmene benzeyen tanrı hiçbir şey demedi. Yere eğilip birkaç taş aldı eline. Dokunuşuyla bu taşlar paraya dönüşüverdi. Tam da o sırada katır peşindeki eski vagonu tak tuk çekeleyerekten daracık rayların ilerisinde göründü.

Bilet parasını ödeyip bir banka yerleştiler. Vagonun tepesinde bir çatısı vardı ki kırsal kesimi dolanan araçlar hayli basit yapılı olduğundan bir çeşit lüks sayılırdı bu. O gün onlarla seyahat eden üç yolcu daha vardı ve Casiopea ile yol arkadaşına karşı ilgisizlerdi. Casiopea konuşacak hâlde olmadığından bu gayet iyi bir şeydi.

Dekovil istasyondan ayrıldığı sırada Casiopea, kasaba halkının kendisi hakkında kötü konuşacağını, tıpkı annesi gibi onun da adamın birine kaçtığını söyleyeceklerini geçirdi aklından. Sandıktan fırlayıveren tanrının onun namusuna söz getirmemeyi düşünecek hâli yoktu gerçi.

"Bana adını bahşet," dedi tanrı; durak, kasaba ve Casiopea'nın tanıyıp bildiği dünyasındaki diğer her şey giderek küçülürken.

Casiopea eşarbını düzeltti. "Casiopea Tun."

"Ben, Hun-Kamé, Karanlıklar Lordu ve Şibalba'nın meşru hükümdarı," dedi tanrı. "Beni özgür kıldığın ve kanını bağışladığın için sana teşekkür ederim. Bana iyi hizmet et, genç kız, ben de karşılığında seni ödüllendireyim."

Kısa bir an için Casiopea kaçabileceğini düşündü, dekovilden atlayıp kasabaya geri koşmak pekâlâ mümkündü. Belki tanrı onu toza çevirirdi ama bu, onu bekleyen korkunç kaderden her halükârda daha iyiydi. Onu bekleyen korkunç bir kader vardı, değil mi? Şibalba Lordları ölümlüleri kandırıp kullanmaktan keyif almıyor muydu? Ama kemik kıymığı sorgulanamaz bir gerçekti, bir de kafasının içindeki sesin "macera" diyen fısıltısı.

Bu kasabayı terk etmek için başka bir fırsatı olmayacağı kesindi, hem tanrının ona gösterdiği şeyler de sıradışı ve baş döndürücüydü. Bilindik olanın çekimi kuvvetliydi ama merak ve gençliğin *git hadi, durma git* diye bastıran körlemesine iyimserliği daha kuvvetliydi. Her çocuk bir noktada evden kaçmanın hayalini kurardı ve Casiopea şimdi bu imkânsız fırsata sahipti. Açgözlülükle üzerine atıldı bunun.

"Pekâlâ," dedi ve bu tek kelimeyle, ister korkunç ister muhteşem olsun, onu bekleyen kaderi kabulleniverdi.

Mérida'ya kadar yolculukları boyunca tanrı başka bir şey söylemedi; Casiopea her ne kadar kafası karışmış ve korkmuş olsa da kasabanın ufukta uzaklaştığını görmekten memnundu. Casiopea Tun kozasından dışarı çıkmıştı, hayalindeki gibi olmamıştı bu ama yine de çıkmıştı işte.

Bölüm 3

Martín Leyva. Yirmi yaşında, tatlı bakışları ve keskin diliyle kendince yakışıklı. Kız çocuktan yana hayli zengin Cirilo Leyva'nın tek erkek evladının tek erkek evladı olarak, yani tesadüf eseri Leyva servetinin vârisi olmuştu, cinsiyeti sayesinde kasabada horoz gibi kasıla kasıla dolanabiliyordu. Kaliteli çizmeleri ve gümüş kemer tokasıyla, isminin başharfleri işli sigara tabakasıyla öyle bir görüntü oluşturuyordu ki kimse onun görkeminden ya da toplumdaki konumundan şüphe duymazdı.

Hiç kimse; kuzeni Casiopea haricinde. Casiopea'nın o sorgular bakışları genç adamın yüzüne saçılan asit damlaları gibiydi. "Neden erkek olmadın sanki?" demişti büyükbaba bir keresinde Casiopea'ya; Martín o anı bir türlü hafızasından silemiyordu, sanki ruhuna işlenmişti.

Martín Leyva, görkemli ve de kibirli Martín Leyva oturma odasında çocuk gibi tepiniyordu, sonra yine çocuk gibi surat asarak minderli sandalyelerden birine oturdu. Annesi, teyzeleri ve iki kız kardeşi de oradaydı, nakış işlemekle uğraşıyorlardı.

"Anne, sigaran kaldı mı hiç?" diye sordu sinirle iç çekip.

Her ne kadar gazeteler kadınlara artık sigaranın şekerlemenin yerini aldığını söyleyen reklamlarla dolu olsa da Martín'in annesi Lucinda hem eski kafalılığından hem de pintiliğinden, sigaraları sayıyla çıkarırdı ortaya.

"Çok fazla içiyorsun, ciğerlerine yazık. Hem senin sigaralarına ne oldu ki?" diye sordu kadın. "Şimdiden paketin sonuna vardın mı?"

"Sigara içmeyeli günler oldu, Casiopea gerektiği gibi öteberi

almaya gitseydi sana sormazdım," diye cevapladı Martín sorgulanmaktan hoşnutsuz olarak.

"Yine mi ev işlerini baştan savıyor bu kız?"

"Dükkâna gitmesi çok uzun sürüyor, hem de çok kaba," dedi Martín. Annesi kabahati Casiopea'ya bulursa kendini kurtarmış olur, çok sigara içmesi meselesi kaybolur giderdi.

"Anlıyorum."

Lucinda'nın kızıla çalan saçları ve zamanında şairin tekinin uğruna bir sone düzdüğü harika bir boynu vardı. Şairler kira ödemede başlarına buyruk olduklarından hiç tipi olmamasına karşın Cirilo Leyva'nın yumuşak huylu, sessiz sakin bir adam olan tek oğluyla evlenmişti. Uukumil'deki evin, bir Leyva olmanın getirdiği üstünlüğün ve en çok da tek oğlunun üzerine titremenin keyfini sürüyordu. Casiopea, Martín'e sopayla vurduktan sonra kızı kısık gözlerle iyice bir değerlendirmiş ve onun kötülüğüne kanaat getirmişti.

Lucinda her zaman yanında taşıdığı kadife el çantasına uzanıp bir sigara çıkarıp oğluna uzattı.

"Bu konudan büyükbabanı haberdar etmem gerek," dedi ona.

"Nasıl istersen," dedi Martín. Casiopea'nın başını belaya sokmak niyetinde değildi ama iş buraya varacaksa da umursamıyordu. Martín'in fikrine göre eğer Casiopea eve hızlı dönseydi o da annesinden sigara dilenmek zorunda kalmazdı, bu yüzden de yanlış yapan kişi Casiopea'ydı. Martín bu mantığı sık kullanırdı. Başına gelen talihsizliklerin sebebi nadiren kendisi olurdu.

Sigarasını içmeye iç avluya gidip kafesinde yemek yiyen papağanı seyretti, sonra sıkılıp biraz kestirmek için kendi odasına yollandı. Kasabada bulabildiği en pahalı şekerleme ve içeceklerle zenginleştirdiği tembel bir tabiatı vardı. Martín uyandığında yatağının etrafını yoklayıp sigara paketini arandı ama sonra Casiopea'nın yeni paketini halen daha getirmediğini anımsadı. Casiopea'nın bu umursamazlığına birkaç küfür mırıldandı.

Casiopea kolunun altında gazeteyle dışarı çıkana kadar Martín onu Büyükbaba'nın odasının kapısında bekledi. Casiopea

koridora adımını attığı gibi onu görüp saygısız, karanlık bakışlarını üzerine dikti.

"Nerelerdesin sen? Bana sigara almanı söylemiştim, o zamandan beri ortada yoksun."

"İşlerimi yapıyordum, Martín. Mutfağa et almaya gittim."

"Peki ya bana?" diye sordu Martín.

"Büyükbaba'nın yemeği için et almanın daha önemli olduğunu düşünüyorum."

"Ah, yani *ben* önemli değil miyim?"

"Martín," dedi Casiopea ve elini cebine atıp bir paket sigara çıkararak ona uzattı. "Al."

Bu da Casiopea'nın diğer hareketleri gibi kibirli bir davranıştı elbette. Kız kötü bir şey söylediğinden değil. Ama bu ses tonunda, başını oynatmasında, hatta aldığı soluktaydı işte. Sessiz ama aynı zamanda isyankâr tavırlarıyla Martín'i sinir ediyordu. Martín, Casiopea'nın ona karşı komplo kurduğunu düşündü, şimdi değilse bile eline fırsat geçse kesin yapardı bunu.

Martín sigara paketini kaptı. Kız yürüyerek uzaklaştı ve görüş alanından çıktığı andan itibaren Martín ona karşı sinirini unuttu; tabii Casiopea biraz sonra çizme cilalama konusundaki küstahlığıyla yine onu deli etmişti. Sızlanmadan, ters bakmadan ondan istediği şeyi yapmakta bu kadar zor olan ne vardı sanki?

Tabii ki onu gammazlayacak, Büyükbaba'ya Casiopea'nın yine saygısızlık ettiğini anlatacaktı; bunu hallettikten sonra da âdeta kendini ödüllendirmek istermişçesine yeni bir eğlence peşine düşecekti. Kasabada hayli cansız olsa da tek bir meyhane vardı. Martín oraya sık gitmezdi çünkü Uukumil'deki en itibarlı adamın torunu olarak orada görünmesi hoş kaçmazdı. Bunun yerine kasabalarının kaymak tabakası denilebilecek kesimle vakit geçiriyordu. Eczacı ile aynı zamanda çerçilik de yapan noter haftanın belli gecelerinde evlerinde domino oyunları düzenlerdi gerçi ama Martín bu toplaşmalara katılmaktan sıkılırdı. Casiopea satranç da dama da biliyordu ama her ikisinde de Martín'den daha iyiydi ve hele de bir kıza karşı sürekli

yenilmekten hoşlaşmayan Martín onunla oynamaya tenezzül etmezdi.

Kararını verip eczacının evine yollandı. Mekanik bir sabitlik içinde diğer adamlarla beraber masanın başına oturdu ve adamlardan birinin oyun takımını kutudan çıkarmasını izledi.

Oyunun monotonluğundan sıkıldıysa da etrafındaki tanıdık yüzler ve bilindik ritüellerle avunuyordu. Zamanla birbirinin aynı hâle gelen yüzler ve kasabadan hazzetmeyen Casiopea'nın aksine Martín bu sıradanlıktan keyif alıyordu.

Hiç şüphesiz keyfi yerinde ve hafif sarhoş olarak eve dönüp de, yatmaya giden Casiopea'ya iç avluda rastlayınca, kafayı bulduğundan yelkenleri suya indirip içinden özür dileyesi gelen Martín ona seslendi.

"Casiopea."

Casiopea başını ondan yana çevirdi. Başkalarının yapacağı gibi soran gözlerle bakmadı da doğruca gözlerini üstüne dikti.

Küçük bir çocukken Martín yatağının altında yuvalanan canavardan çok korkar, kendini korumak için yorganını çenesine kadar çekerdi. Kuzeninin bir çocukken de şimdi olduğu gibi hiçbir şeyden korkmadığına dair bir şüphe kemiriyordu Martín'in aklını. Bunun, özellikle de bir kız için hiç de normal bir durum olmadığını düşünüyordu.

"Casiopea, bizim bunağın seni cezalandırdığını biliyorum ve bunun hiç de adil olmadığını itiraf etmem gerek. Ondan yarın senin de bizimle gelmeni rica etmemi ister misin?" diye sordu Martín.

"Senden hiçbir şey istemiyorum," diye hemen cevabı yapıştırdı Casiopea.

Martín sinirlenmişti. Casiopea onun üstüne gelmekten, ona itaatsizlik etmekten, küstahça davranmaktan keyif alıyordu. O böyle kasıtlı davranırken Martín nasıl iyilik edebilirdi? Bu durumda ona nazik davranmayı uzatmak yanlış kaçardı artık.

"Pekâlâ," dedi Martín. "Umarım çalışmanın tadını çıkarırsın."

Bunu deyip ayrıldı. Özür dileme girişiminin yetersiz olabile-

ceğini dikkate almamıştı, ne de Casiopea'nın ona sert sert bakmak için bir bahanesi olabileceği ihtimalini. Bu konuşmayı da kuzeninin karakterini gösteren başka bir olay şeklinde aklına yazdı ve pişmanlık duymadan yatağına gitti. Evin geri kalanı bu bayram gününün tadını çıkarırken kendine eziyet etmek niyetindeyse Casiopea'nın keyfi bilirdi.

Bölüm 4

İspanyollar bulup da adını Mérida koymadan önce bu şehir T'ho ismiyle anılırdı; bir zamanlar muhteşemken sonra yıkılıp gitmişti, bütün dünyevi şeyler yıkılıp gitmeye yazgılıydı. Uçsuz bucaksız agave plantasyonları *hacendado*ları zengin etmiş ve sahibinin servetini belli eden muazzam malikâneler yükselmiş, çamur deryası sokakların yerini parke döşeli aydınlatmalı caddeler almıştı. Mérida'nın üst sınıf sakinleri şehrin Paris kadar güzide olduğunu iddia eder, Paseo Montejo'yu Şanzelize'yle kıyaslarlardı. Avrupa ince zevklerin anavatanı olduğundan Mérida'daki en iyi kıyafet mağazaları Fransız kumaşları ve İngiliz ayakkabıları satar, küçükhanımlar ithal mürebbiyelerinin kalitesini elaleme göstermek için *anşante* gibisinden kelimeler kullanırdı. Refah mekânları inşa etmeleri için İtalyan mimarlar tutulur, Parizyen şapkacı ve kumaşçılar son modayı tanıtmak için yılda bir kere şehirde tura çıkardı.

"İlahi kast," devrime rağmen varlığını korumuştu. Artık Sonora'dan agave plantasyonlarında çalıştırmak için Yaqui halkı yurdundan edilmiyor; Kore'den kolay yoldan zengin olma vaatleriyle daha fazla insan ayartılıp sözleşmeli köleliğe mecbur edilmiyor; agave fiyatları düşmüş ve plantasyonlardaki makine gürültüleri dinmiş olabilirdi belki ama para zenginlerin cebini asla terk etmemişti. Servetler el değiştirmiş, Porfiriato* ümit vadeden sülalelerle evlilik bağı kurmuş ve diğerleri de ellerinden geleni

* Meksikalı asker ve devlet başkanı Porfirio Diaz (1830-1915) dönemi seçkinleri kastediliyor. *–çn*

yapmıştı. Mérida değişmişti belki ama lokantalarında halen cebi dolgun, beyaz tenli, üst tabakadan insanlar karın doyuruyordu ve fakirler halen açtı. Diğer yandan, kargaşayla dolu bir şehir, aynı zamanda fırsatlarla dolu bir şehir demekti.

Casiopea, Mérida şehrini görme fırsatının ayağına geldiğini hatırlatmaya çalışıyordu kendine. Hayal ettiği şartlarda değildi belki ama hemen önündeydi işte.

Mérida caddeleri insan kaynayan bir arı kovanıydı. Herkes hızlı yürüyordu. Casiopea heybetli binaları incelemek için zaman bulamamıştı. Bir gürültü ve renk kargaşasıydı, şehri inşa eden *nouveau riche*lerin değişen zevklerinin muharebesine tanıklık eden bir meydandı âdeta: Mağribi, İspanyol, yarı-rokoko. Casiopea, tanrının elinden tutup, düzgün bir sıra hâlinde park edilmiş siyah otomobillere bakınmak için izin istemeyi geçirdi aklından ama buna cüret edemedi.

Saat kuleli belediye binasını geçtiler. Mérida'nın kalbi niteliğindeki kent meydanını aştılar. Maya tapınaklarının taşlarından yapılan katedralin etrafından dolandılar. Casiopea, Hun-Kamé'nin bu binayı görmekten rahatsız olup olmadığını merak etti ama tanrı dönüp bakmamıştı bile. Nihayet arka sokaklara sapıp şehir merkezini geride bırakarak kalabalık ve gürültüden uzaklaştılar.

Hun-Kamé iki katlı, yeşile boyalı, gösterişsiz bir binanın önünde durdu. Ağır ahşap kapıların üzerinde, yayıyla göğü hedeflemiş bir avcıyı betimleyen taş oyma görünüyordu.

"Neredeyiz?" diye sordu Casiopea soluk soluğa. Ayakları ağrımaya başlamış ve alnında ter damlaları birikmişti. Yola çıkmalarından beridir ne bir şey yemişler ne de iki çift laf etmişlerdi. Casiopea'nın hâli tedirginlikten ziyade tükenmişliğe yakındı.

"Loray'ın evi. O bir yabancı, bir iblis ve bu da işe yarayabileceğinin bir ispatı."

"İblis mi?" diye sordu Casiopea eşarbını düzelterek. Eşarbının üzeri yolun tozuyla kaplanmıştı. "Onunla görüşmek güvenli mi?"

"Dediğim gibi, o bir yabancı, dolayısıyla tarafsız hareket ediyor. Kardeşime herhangi bir bağlılığı yok," diye yanıtladı tanrı.

"Evde olduğundan emin misin? Belki daha sonra tekrar uğramalıyız."

Hun-Kamé bir eliyle itince kapı açıldı. "Şimdi gireceğiz."

Casiopea yerinden kımıldamadı. Tanrı birkaç adım attı ve peşinden gelen olmadığını fark edince başını geri çevirdi.

"Ona ruhunu satmadığın sürece başına bir şey gelmez," dedi kısa ve öz şekilde.

"Kulağa basit geliyor," diye karşılık verdi Casiopea sesinde hafif bir acılıkla.

"Öyle," dedi tanrı, Casiopea'nın sesindeki imayı anladığını ya da umursadığını belli etmeden.

Casiopea derin bir nefes alıp içeri adımını attı.

Zemini turuncu renkli Ticul taşı kaplı, duvarları sarıya boyalı geniş bir koridorda ilerlediler. Koridor onları, bir köşesinde sarmaşık kaplı ağacı, bir ucunda çağlayarak akan çeşmesiyle bir avluya çıkardı. Buradan geniş bir oturma odasına girdiler. Kanepeler beyaz, mobilyalar vernikliydi. İki adet abanoz çerçeveli, zeminden tavana ayna vardı. Bir sehpa üzerinde beyaz çiçekler duruyordu. Her ne kadar büyükbabasının evi gibi olmasa da odayı tarif edecek tek sözcük vardı: şatafatlı. Casiopea buranın daha çarpıcı, daha minimalist olduğunu düşündü.

Kanepelerden birinde adamın teki oturuyordu. Gri renk takım giymiş, yine gri renk kravat takmış, renk olsun diye de ceketinin yakasına yeşim yaka iğnesi iliştirmişti. Mermerden yontulmuş gibi duran yüzü ve her ne kadar gözleri bu izlenimi bir parça eksiltse de güzelce, genç bir görünümü vardı; otuz iki, otuz üç yaşından fazla olduğu iddia edilemezdi. Epey yaşlı görünen gözleri yeşilin imkânsız bir tonundaydı. Adamın sağ omzunda tüylerini temizlemekle meşgul bir kuzgun tünemişti. Casiopea bu adamla kuşun tıpkı birlikte seyahat ettiği tanrı gibi doğaüstü olduğundan eminse de farklı bir yanları vardı.

Yeşil gözlü adam sırıtarak başını geri attı ve tavanı izlemeye koyuldu.

"Nasıl oldu da buraya varabildiniz? Kapılarda ve pencerelerde korumalar var," dedi adam.

"Ne kilit ne de koruma Şibalba Lordu'nu dışarıda tutabilir. Ölüm bütün hanelere girer."

"Ölümün de hiç terbiyesi yok. Kardeşin seni sürgüne gönderdi sanıyordum."

"Hapsetti," dedi Hun-Kamé kendiyle konuşur bir tonda. "Hiç de hoş değildi."

"Eh, olsun, artık özgürsün. Ve görüyorum ki kirli bir çıkının da var peşinde. Bu kızın üzerinde kendinden daha çok toz toprak var."

Yeşil gözlü adam kolunu kanepenin sırtına uzatarak Casiopea'yı inceledi. Casiopea bu aşağılamayla yüzünün kızardığını hissetti ama bir karşılık vermedi. Bundan daha beter hakaretler işitmişliği vardı.

"Loray, Oklar Markisi, sana Leydi Tun'u takdim ederim," diye duyurdu Hun-Kamé elini uzatarak.

"Leydi" unvanının kullanılması Casiopea'yı şaşırtmıştı. Onu neden bu şekilde çağırdığını anlamadan, boş gözlerle Hun-Kamé'ye bakıyordu. Bir an için yelpaze gibi kısılıp kapanmak geldi içinden.

İblis buna gülünce Casiopea sırtını dikleştirip doğruca onun yüzüne dikti bakışlarını. Martín ona kibirli biri olduğunu söylemişti. Bulunduğu noktada bunu bırakıp da alçakgönüllülük etmeye çalışmanın bir faydasını göremiyordu. Loray karşısında böyle yapmanın muhtemelen yanlış tercih olacağını sezmişti.

"Sizinle tanışmak büyük zevk," dedi Casiopea adama elini uzatarak.

Loray ayağa kalkıp elinin kirli ve terli oluşunu umursamadan onunla tokalaştı. "Leydiyle tanıştığıma memnun oldum. Seni tekrar gördüğüme de memnun oldum, Hun-Kamé. Oturun lütfen, sen de arkadaşın da hoşgeldiniz."

Oturdular. Casiopea dinlenebildiği için minnettardı. *Huarache*lerini çıkarıp ayaklarını ovalayası vardı: parmakları su toplayıp kabarmıştı hep. Eşarbının altında saçları karmakarışıktı.

"Şarap içip peynir tatmak için gelmediğinizi varsayıyorum ama bir gün bunu denemelisiniz, bu evin çatısı altında her daim içecek bir şeyler bulunur. Benden istediğiniz nedir?" diye sordu iblis yerine oturup bacaklarını uzatarak.

"Varlığımın bazı kısımları eksik ve onları geri almam lazım. Sen kardeşimi tanıyorsun, onunla alışverişin var. Anlaşmalarınızda bir iki sırrını sana açmıştır muhakkak. Yok açmadıysa da âdetin olduğu üzere bu sırları başka türlü ele geçirmişsindir sen."

"Sevgili Hun-Kamé, o denli uzun süredir buralarda değildin ki bir detayı unutuyorsun: Ben altı üstü bir iblisim ve kardeşinle alışveriş ettiğim de yok," dedi Loray bir elini gayet teatral bir hareketle kalbinin üzerine yerleştirerek.

"Sen herkesle alışverişe girersin."

Kuzgun, "Herkesle," diye tekrarladı Loray'ın yanına hoplayarak. İblis başını eğip kuşa baktı.

"Ben herkesle konuşurum. Bu pek de aynı şey sayılmaz."

"Kendine uygun gördüğün karmaşık açıklamalarla beni uğraştırma," dedi Hun-Kamé. "Sen sır satarak hayatta kalırsın. Bana da sat. Yoksa beni hayal kırıklığına uğratıp da irtibatı kaybettiğini mi söyleyeceksin?"

"İrtibatı kaybetti," diye onayladı kuzgun ve odanın öbür tarafına uçup parlak beyaz bir içki dolabının tepesine yerleşti.

Loray bunun üzerine kuşa sert bakışlar atmaya ara vererek tek kaşını kaldırıp kıkırdadı. "Peki. Eksik uzuvlarından sadece birinin yerini bildiğimi öğrenince hayal kırıklığına uğrayabilirsin, Hun-Kamé."

Loray ayağa kalkıp beyaz dolaptan aldığı koyu renk likörden kendine bir kadeh doldurdu. Teknik olarak Yucatán ülkedeki az sayıdaki "kuru" eyaletlerden biriydi ama kanun gelişigüzel bir şekilde uygulanıyordu ve Loray'ınki gibi şaşalı bir evin bir dünya alkolle dolu olmasında şaşırtıcı yan yoktu.

"İçecek bir şey ister misiniz?" diye sordu iblis.

Casiopea başını sallayarak reddetti. Hun-Kamé de içecek teklifini aynı şekilde geri çevirdi. Omuzlarını silken iblis sol eline aldığı kadehle yerine geri oturdu.

"Kayıp kulağını nerede bulabileceğini biliyorum ama hepsi bu kadar. Yine de asistanlık ücretimin ne olacağı meselesi ve eğer sana yardım ettiğimi duyacak olursa kardeşinin öfkesi konusu hâlâ önümüzde."

"Sanki geceden ya da tanrılardan korkarmışsın gibi, okçu," diye yanıtladı Hun-Kamé. "Fiyatını söyle."

"Okçu. Aramız ne kadar da resmileşmiş. Eh, bildiğin üzere, hareketlerim kısıtlı, bu şehre bağlıyım. Birinin bana yaptığı saçma sapan bir büyü," dedi Loray.

"Kendi kendine yaptın. Madem burada olmak istemiyordun, şu önemsiz fetih savaşlarında Fransızların peşine düşmemeliydin."

"Gençlik hatalarım! Daha iyisini yapmayı öğrenmek bir iki yüzyıl sürüyor. Bana bu diyardan ayrılma izni ver. Şibalba'nın Kara Yol'unu aç ki geçebileyim."

"Aç," diye tekrarladı kuzgun, sahibini taklit ederek.

Hun-Kamé, iblise baktı. Köşeli yüzünde hoş olmayan bir ifade donup kalmıştı ama sonra başını yana eğip hafifçe salladı.

"Tahtımı yeniden ele geçirdiğimde yerin altındaki Şibalba yollarında yürüyebilirsin ama Orta Diyar benim egemenliğimde değil," diye hatırlattı tanrı.

"Bu da yeterli olur, Şibalba üzerinden Orta Diyar'a dönüş yolunu kolaylıkla bulabilirim," diye yanıtladı iblis. "Kulağının kimde olduğunu sana söyleyeceğim ama bu hiç hoşuna gitmeyecek. Kulağın Mamlab'da ne yazık ki, artık bunun çise mi yoksa fırtına mı, ne icap ettirdiğini de bilirsin. Şahsen hava tanrılarını aşağı görürüm. Çok kaprisliler."

Loray içkisini yutup bakışlarını Hun-Kamé'ye çevirdi. Hun-Kamé'nin bu sözlerle hayal kırıklığına uğramasını mı, yoksa hoşnut olmasını mı beklediğini Casiopea bilemiyordu ama tanrının ifadesinin kederli bir hâl aldığını fark etmişti. Hiçbir şey demiyordu.

"Şimdi nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hangisinin?"

"En gencinin tabii, başka hangisi olacaktı. Konuş hadi. Nerede?"

"Doğru diyorsun, en genci. Ve sanırım kardeşin de aranızda en ilahi olandı!"

"Marki, cümbüşün zamanı değil," dedi Hun-Kamé sert bir sesle.

Loray iç çekti. "Öyle mi? Söylemesi zor. Yine de bu, hava tanrılarıyla ilgili bir sorun. Ama neredeyse Karnaval vakti geldi ve bahse girerim Veracruz'da olacaktır. Oraya gitmek için Progreso'dan gemiye binmelisiniz, bugünlerde o limana gelip giden sürüyle gemi var, hiç sıkıntı olmaz. Arzu ederseniz seyahatinizi ayarlayabilirim," dedi iblis elinden geldiğince kibar bir dille. "Hatta yarın hemen yola çıkabilirsiniz. Dinlenme şansınız da olur."

Dinlenmek, evet. Yaptıkları yolculuktan mı, bir tanrının yanı başında yürümekten mi, yoksa parmağındaki kemik kıymığından mı bilinmez ama Casiopea kendini tükenmiş hissediyor ve bir köşeye kıvrılıp uykuya dalmaya ihtiyaç duyuyordu.

"Gelin. Konuk odalarını çok seveceksiniz," dedi Loray onları evin iç tarafına doğru yönlendirirken.

Loray haklıydı. Casiopea'nın odası içeri süzülen binbir türlü ışık bir yana, geniş ve havadardı da. Ama Casiopea etrafı incelemekle pek vakit kaybetmeden kendini yatağa attı ve başı yastığa değer değmez uykuya daldı.

Kahve kokusuna uyandı. Gözlerini şöyle bir aralayıp yüksek tavana bakındı, sonra da dirseklerine dayanıp doğruldu.

"Günaydın, hanımım," dedi bir hizmetçi.

"Günaydın," diye karşılık verdi Casiopea.

Hizmetçi ona bir tepsi ve çatal bıçak takımı uzattı. O noktaya değin hep başkalarına hizmet etmiş olan Casiopea kahvaltıyı şaşkın gözlerle süzdü.

"Bay Loray, Parizyen'den bu sabah birkaç çalışan göndermesini rica etti."

"O nedir?" diye sordu Casiopea.

Hizmetçi kaşlarını çattı. "Bir mağaza. Size elbise getirecekler. Banyo yapmanız lazım."

Casiopea kahvaltısını neredeyse çiğnemeden yuttu. Hizmetçi, terzilerin her an gelebileceklerini söyleyerek onu acele ettirmişti. Öncelikle banyoya götürüldü. Normalde kullandığı basit duştan epey farklı bir yerdi. Pençe biçimli demir ayakları olan koca bir banyo küveti ve raflarda da içi pahalı yağ ve parfümlerle dolu düzinelerce şişe vardı.

Küveti ağzına kadar doldurup içine yağ şişelerinden birkaçından kattı. Gül, leylak ve hoş kokulu birkaç şey daha. Evdeyken her sabah leğendeki suyla yüzünü ve boynunu yıkıyor, pazar günleri kiliseye gitmesinden önce de duş almasına izin veriliyordu. Büyükbaba sıcak su kullanmamalarını, gençlerin kafalarını zehirli düşüncelerden uzak tutmak için en iyisinin soğuk bir duş olduğunu söylemişti. Casiopea banyo buharla dolana kadar sıcak su musluğunu özellikle açık tuttu. Ardından küvete girip su çenesine varana kadar uzandı. Sessiz başkaldırıda büyük bir becerisi vardı.

Üzerindeki yol tozunu akıttığında küvetin suyu çamurlu bir renge döndü, sudan çıkıp kocaman bir havluya sarındı. Saçlarının suyunu iyice sıkıp tarandı. Banyodan çıktığında odasının her bir yanında çok sayıda kutunun etrafa saçılı olduğunu gördü, üç kadın bu kutulardan elbiseler, etekler ve iç çamaşırları çıkarıyordu. Kadınlar Casiopea hakkında doğrudan, abartısız bir dille konuşuyorlardı. Onu bir bakışta tanımışlardı, o bir taşra kızıydı ve onun adına karar vereceklerdi.

"Kızın daha önce hiç korse giymediğini farz edebiliriz," dedi kadınlardan biri.

"Ya da jartiyer," dedi bir diğeri.

"Hatta çorap. Tam köylü bacakları var, neredeyse çırıl çıplak ama bu en azından tıraş edecek çok bir şey olmayacağı anlamına gelir," diye fikir yürüttü üçüncü kadın.

"Neyin tıraş edilmesi gerek?" diye sordu Casiopea ama sorusunu cevaplayan çıkmadı; bunun yerine kadınlar uygun çorap

seçimi üzerine tartışıp sanki Casiopea orada değilmiş gibi, hatta daha da kötüsü, o bir insan değil de oyuncak bebekmiş gibi kendi aralarında konuşmaya devam ettiler.

Kadınlar ona birbiri ardına çeşitli parçalar verip ne düşündüğünü sordular. Sadece kiliseye giderken giydiği tek bir güzel elbisesi olan Casiopea değerlendirme yaparken zorlandı ve birkaç defa kekeleyerek verdiği cevaplarla kadınları kendine güldürdü. En sonunda üzerinde parlak yeşil bir kuşakla renklendirilmiş, fildişi rengi bir elbise vardı, inceliğiyle Casiopea'yı korkutuyordu, eteği şimdiye kadar giydiği en kısa kesimli şeyli. Etek uçları baldırının ortasına geliyordu. Büyükbaba'ya kalsa eteğin ideal uzunluğunun ayak bileğine kadar olduğunu söylerdi ama bu kadınlar üzerindekinin modaya uygun olduğunda ısrarcıydı.

Dergilerdeki kızların giydikleri şeylere benziyordu. Pervasızlık yansıtıyordu, tıpkı bu seyahat gibi.

Hizmetçi, yatağın üzerindeki şarmöz, vual, koyu renkli ekose kumaşlar yığınından Casiopea'nın seçtiği ya da kabullendiği parçaları katlayıp bir bavula yerleştiriyordu. Başka bir hizmetçi gelip Loray'ın onunla konuşmak istediğini iletti.

Casiopea yanları dantelli sutyen modellerine bakma zorunluluğundan kurtulduğuna şükrederek oturma odasına döndü. İblis onu görür görmez gülümseyerek ona doğru yürüdü ve elinden tuttu. Bu defa kuzgun omzunda değildi, hayvan sandalyenin sırtında tünediği yerden başını onlara çevirmişti.

"İşte buradasın, güzel görünüyorsun."

Casiopea adamın niyetinden emin değilse de başını salladı. İblis onun elini alıp eski zamanlardaki centilmenlerin yaptığı gibi öptü. Sonra da Casiopea'nın elini kendi elleri arasına aldı.

"Daha önce söylediklerim için beni affetmelisin. Sana kabalık ettim. Bu tamamen benim hatam, bazen hödükleşebiliyorum."

"Sorun değil. Tabii neden bana güzel elbiseler vermekle ilgilendiğinizi merak ediyorum," diye yanıtladı Casiopea elini kurtarıp kalçalarına inen kuşağını hafifçe çekiştirerek. Bu kılıkta olmak ona çok garip geliyor, iblisin onun için ne kadar harcadığını merak ediyordu.

"Kıyafet değiştirmenin faydalı olacağını düşündüm, haklıymışım da," dedi Loray ona değer biçen bir gülümseme eşliğinde. "Dahası, iyi arkadaş olmamızda da yardımı olur dedim."

İblis ona iltifat etmeye çalışıyordu ama Casiopea iltifat edilmeye alışkın edildi. Köydeki oğlanlar onu pek umursamazdı. Kur yapıp zorla öpecekleri, onlardan aşağı bir hizmetkârdı belki ama aynı zamanda ismen de olsa Leyva ailesinden olduğu için kimse buna cüret etmemişti. Bu alanda çok az deneyimi vardı.

Bu yüzden kızarıp kirpiklerini kırpıştıracağına coşkun bir öfkeyle karşılık verdi.

"Nedense iblislerin ve tanrıların pek arkadaşı olduğunu sanmıyorum," dedi Casiopea.

"Haklısın. Ama masal anlatma konusunda zaafım olduğundan senin için bir istisna yapacağım. Atılmak üzere olduğun serüveni iyice anladın mı?"

"Eğer kendime faydası olsun istiyorsam Hun-Kamé'ye yardım etmem gerektiğini biliyorum."

"Elbette ama neyin söz konusu olduğunu anladın mı?" diye sordu iblis.

Casiopea'nın hiçbir fikri yoktu. Âdeta bir uyurgezer gibi her defasında tek bir adım atarak her nereye gitmekteyse Hun-Kamé'nin peşinden gidiyordu. Kendi açısından durum inisiyatif eksikliğiyle açıklanır değildi, kafası karma karışıktı, gerçekleşenlerin ne kadarının gerçek olduğundan hiç emin değildi ve içgüdüsel tepkiler veriyordu. Fakat her şeye rağmen merakını koruyordu.

"Anlat bana," dedi önünde babasının onun için hazırladığı efsane ve masallar kadar güzel bir hikâye olduğunun bilinciyle.

"Binlerce ve binlerce yıl evvel yeryüzüne bir taş düştü. Toprağı çatlatıp izini bıraktı. Ve böyle kuvvetli olayların sonrasında olduğu gibi ardında bir şey bıraktı," diye anlattı Loray, anlatabildiğine memnun görünüyordu. "Güç, yarımadanın içine işledi, ondan yayılıyordu. Burada çok fazla büyü mevcut. Dünyanın diğer yerlerindeki antik ilahlar uykuya daldı, sonuçta ilahlar ölmez

ama sadık kulları tapınmalarına ve adaklarına ara verdiği müddetçe de uyuklamak zorundadırlar.

"Oysa burada, Yucatán'da ilahlar halen etrafta. Ormanlara, kıstağa kadar gidebilir ya da çıngıraklı yılanların dolandığı çölleriyle uzak kuzeyi gezebilirler; tabii doğdukları yerden ne kadar uzaklaşırlarsa o kadar da zayıf hâle gelirler. Yucatán bir güç kuyusudur ve Şibalba'nın Yüce Lordu da o kuyunun başında durur."

"Güç," dedi kuzgun.

Loray elini kaldırdı. Kuzgun odanın öbür ucundan uçarak gelip iblisin bileğine kondu ve iblis de hayvanın tüylerini okşadı.

"Bir dizi talihsiz olay sonucunda kendimi bu şehre zincirlenmiş hâlde buldum ve buradan kaçabilmeyi umuyorum. Eğer Şibalba'ya kadar inebilirsem beni burada tutan bağları aşabilirim... Yani sözün kısası bir kaçış tünelim olur. Ama Şibalba'ya izinsiz olarak ulaşamam."

"Ki bunu da Hun-Kamé'den alacaksın," dedi Casiopea.

"Bu bir kumar elbette. Hun-Kamé başarısız olabilir ve bu durumda da benim başım belaya girer. Kardeşi acımasızdır."

İşte yine Casiopea'nın düşünmediği bir detay söz konusuydu, bir tanrıya başkaldırmaya varabilirdi iş. Hun-Kamé'nin peşinden gitmişti çünkü böyle yapması gerektiğini düşünmüştü. Onu bu maceraya iten, karşısına çıkması muhtemel tehlikeleri göz ardı etmesini sağlayan bir özgürlük arzusu da vardı – bir çift jartiyeri dahi olmayan bir "köylü" olsa da macerayı çekici bulabilirdi sonuçta. Loray'ın anlattıklarına bakılırsa endişelenecek daha çok şey olduğu açıktı. Sadece iblisin anlattıklarından değil, bunları fısıltıyla anlatmasından da belliydi bu; Casiopea iblisin, Hun-Kamé'nin rakibinin adını hiç anmadığını fark etti.

Vucub-Kamé, diye düşündü ve ismi ağzında bir tarttı.

"Güvence istiyorum. Senin için de faydalı olacak bir güvence," dedi Loray.

"Hiçbir şey anlamadım," diye yanıtladı Casiopea.

"Bedeninde yabancı bir şey var, değil mi? Ondan bir parça, yeraltı diyarının mührü var sende."

"Kemik kıymığı."

Casiopea avcunu açıp parmaklarına baktı. Bu bilgiyi Hun-Kamé kendisi mi paylaşmıştı, yoksa Loray başka türlü yollardan mı edinmişti bilemiyordu.

"Yeraltı Diyarı Lordları Orta Diyar'da kendi başlarına yürüyemezler. Ölümlülerle konuşabilmek için elçiler kullanmak zorundadırlar ya da geceleyin açığa çıkarlar ki bu da sadece kısa süre içindir. Tek bir saat."

"Ama biz gündüz vakti yolculuk ettik."

"Çünkü Hun-Kamé tam olarak bir tanrı değil. Çünkü senin ölümlü kanın onun ölümsüz özüne karışmış ve onu güneşten gizliyor. Aynı zamanda ona güç de veriyor. Bu güçsüz hâliyle onsuz kaybolup gider."

Casiopea elini yumruk yapınca parmağındaki kıymığı hissetti. Çağlayan kanının ardına gizlenmiş, canlı bir şeydi.

"Bana kıymığın beni öldüreceğini söyledi."

"Öldürecek. Eğer çıkarılmazsa. Kendisi çıkaramaz tabii, bulunduğu durumda bunu istemez de. Yine de bunu yapmak zorunda. Senden ne kadar güç alırsa o kadar da insanlaşır. Bu her ikiniz için de kötü bir alışveriş ama başka yolu da yok," dedi Loray ciddi bir ifadeyle.

Kuzgun sanki bu noktayı vurgularmış gibi başını salladı.

"Yine de bu anlaşma bizim kurtuluşumuz olabilir, eğer durum değişir de Hun-Kamé görevinde başarısız olursa yani." İblisin dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Casiopea.

"Ola ki Hun-Kamé kayıp uzuvlarını ele geçiremezse, kardeşi seni yakalarsa, durum kötüleşirse elini kes," dedi Loray sade bir sesle.

"Ne?"

İblis, elinde bir pala varmış da diğer elini kesiyormuş gibi bir hareket yaptı.

"Kes gitsin. Hun-Kamé ile olan bağını koparırsın böylece."

"Bu nasıl çözüm olacak ki?"

"İşimize yarayacaktır. Hun-Kamé hepten güçsüzleşmiş olur."

Ne kadar da kolay bir şekilde "biz" diyebiliyordu öyle, sanki ikisi eski dostlardı. İblisin sesiyle, gülümsemesiyle, görüntüsüyle her ölümlünün aklı çelinirdi. Casiopea temkinli davranacak kadar aklı başındaydı. Hayat ona kimseye güvenmemesi gerektiğini öğretmişti. Babası gibi hayalperest, romantik olanların sonu iyi olmazdı; kendisi Uukumil'de hayaller kurduysa da bunu sessizce, gizliden gizliye yapmıştı. Gelen olursa okuduğu kitabı kapamıştı. Hayallerini o eski teneke kutuya gizlemişti. Neyi hayal ettiğini asla başkasına anlatmamıştı.

"Hükmünü sürdüren Şibalba Lordu, ağabeyini yenmede yardımı dokunan kadına iyi davranacaktır," dedi Loray.

"Ben de elsiz kalmış olacağım," diye yanıtladı Casiopea.

"Bazen fedakârlık yapmak gerekir. Eğer işler oraya gelirse elini kes, çok da büyük bir şey değil."

"Ve onu inciteyim."

"Amaç bu zaten."

"Neden elimi sen kesmeyi denemiyorsun?" diye sordu Casiopea.

Cesur bir soruydu. Pişkince ve hızla sormuştu.

"Sevgili kızım, eğer tenine bir bıçak saplasam hiçbir şey başaramazdım. Anında sapasağlam olurdun," dedi iblis dediklerini vurgulamak için ona yanaşıp bir anlığına kolunu okşayarak. "Hiçbir düşman seni ne incitebilir ne de kendini incitmen için zorlayabilir; birlikte yol aldığın Şibalba Lordu bile. Ne de tahtını kaybedecek olanı. Bunu sadece ve sadece sen yapabilirsin. Hür irade."

"Bunların hiçbiri aklıma yatmıyor."

"Elinde böyle bir son seçenek olduğunu unutma yeter. Seni kurtarabilir, beni de tabii," dedi iblis.

İblisin yüzünde sanki bu kelimeleri söylemekten keyif almış gibi bir neşe vardı. Casiopea onun bu nezaketinin ardında gizli bir kötülük fark ediyordu.

"Bunu yapmamı söyleyenin sen olduğunu anlattığında Vucub-Kamé seni affedecek yani?"

Loray bunu yapmaktan kaçındığı için Casiopea diğer tanrının ismini söyleyerek sınırlarını keşfetmeye çalıştı. İsim ağzından çıktığında iblis hiç de bundan hoşnut gibi görünmemişti.

"Bir ihtimal," diye homurdandı iblis.

"Ya elimi hemen şimdi kesersem?"

"Çok erken. Hun-Kamé tahtını geri alabilir." İblis beyaz içki dolabının başına gidip açtı ve omzu üzerinden Casiopea'ya baktı. "Bunun dışında, maalesef cesur ve yardımsever bir kalbin var."

"Kalbimde ne olduğunu nereden biliyorsun?"

"Senden kötü bir poker oyuncusu olurdu, hayatım. Kendini gizleyemiyorsun."

Casiopea onun ne demek istediğini anlamamıştı; şans oyunu oynayan kuzeniydi, Casiopea değil. Gerçi artık o da karmaşık bir oyuna girmişti.

Loray kendine bir içki doldurdu ve kadehini ağzına götürürken Hun-Kamé, üzerinde beyaz keten bir takım, ellerinde bir hasır şapka, boynunda da siyah renkli bir mendille oturma odasına girdi. Bir göz ve bir kulağın eksikliğini fark etmek bu defa da zordu. Yine de kendini gizlemiş değildi. Aksine fazlasıyla çarpıcıydı. Doğaüstü bir güzellikti bu, Casiopea bir anlığına başını eğip gözlerini kaçırdı.

"Günaydın," dedi Loray neşe dolu bir sesle. Kuzgunu tekrar omzuna konmuştu.

"Günaydın," diye selamı tekrarladı kuzgun.

"Eminim geçiş işini halletmişsindir, Marki," dedi Hun-Kamé. "Oyalanmaya niyetim yok."

İş bitirici ve hedefe yönelik ama yine de nazik sözlerdi. Büyükbaba kendini duyurabilmek için bağırır, bastonunu yere vururdu. Martín ise Casiopea'yı itaat ettirmek için tehdit ederdi. Gördükleri, Casiopea için yeni türden bir otoriteydi.

"Bu konuda sizi hiç üzer miyim?" dedi Loray yapmacık bir alınganlıkla. "Bu akşam Progreso'dan kalkacak bir gemi var. Oldukça hızlıdır. Birkaç güne Veracruz'a varırsınız."

"İzlerim gizli kalmalı."

"Bu konuda elimden geleni yapacağım ama kardeşinin kendine has becerileri var. Şimdiden senin peşinde olabilir," diye onu uyardı Loray.

"Bir illüzyon kurdum. Kaçışımı bir süreliğine gizleyecektir."

Konuşmalarına bir ciddiyet çökmüştü ama iblis kadehini kaldırarak bunu dağıttı.

"Güzel! Birlikte içelim. İyi bir evsahibi olmadığımı söylemeni istemem. Kadeh kaldırmalıyız. Kaderlerimiz yakında değişecek, umalım ki iyi yönlü bir değişim olsun."

"Tahtıma tekrar kavuştuğumda seninle içerim."

İblisin beklediği karşılık bu değildi ama tanrı bir parça yumuşamıştı yine de. "Sağladığın kıyafetler büyük bir incelik," diye ekledi Hun-Kamé. Dolaylı yoldan bir teşekkürdü bu.

"Seveceğini biliyordum. Yeni moda. Silindir şapka gitti ve bu hiç de erken olmadı doğrusu. Müziklere bayılacaksın. Danslar da daha canlı. Eski çağ aşırı ciddiydi."

"Ölümlülerin hangi dansları sevdiklerinden bana ne?" dedi Hun-Kamé.

"Bu kadar da sıkıcı olma. Leydiyi korkutacaksın," dedi Loray ona.

İblisin suratında yeniden bir kötülük parıldayıp geçti. İkinci bir kadeh doldurup Casiopea'ya verdi ve ona doğru eğilip sanki hiç konuşmamış gibi hafif bir sesle fısıldadı.

"Sana dediklerimi unutma," dedi. "Eğer kaybeden tarafa düşecek olursan kazananın tarafına geçme şansın var. Bu her kim olursa olsun."

Ardından kadehini onunkine tokuşturup kocaman gülümsedi. Casiopea içkisini yudumladı.

Bölüm 5

Şibalba'yı Orta Diyar'dan ayıran dokuz kat bulunur. Dünya Ağacı'nın kökleri Yeraltı Diyarı'ndan göklere değin uzanıp varoluşun bütün katmanlarını birleştiriyorsa da Şibalba'nın konumu haberlerin bu krallığa hızla iletilmesine engeldi. Bu sebeple, kemiklerden bir halı üzerindeki dehşet saçan obsidiyen tahtında oturan Vucub-Kamé'nin ağabeyinin esaretinden kaçtığı haberini derhal almaması pek de şaşırtıcı sayılmazdı.

Yine de bu denli mesafeden bile Vucub-Kamé'nin salonunda bir uyarı yankılandı. Vucub-Kamé üflenen bir flütten çıkmışa benzer boğuk bir nota duyduğunu sandı; notanın ilk çalınışında bunu umursamadı lakin ikincisinde boş veremezdi.

"Adımı sesleyen kim?" dedi. Sanki kıvrım kıvrım bir duman kulağını sıyırıp geçmiş gibi hissetmişti bunu, karanlığın ortasında bembeyaz bir çiçek gibi hissetmişti.

Tanrı başını yukarı kaldırdı.

Meclisi her zamanki hâlindeydi; kalabalık ve gürültülü. Erkek kardeşleri –beş ikizden on tanelerdi– yastık ve oselot kürklerine uzanmışlardı. Yalnız değillerdi. Mezarlarına hazineler ve düzgün adaklarla giden soylu ölülerin, malı mülkü ve mücevheratıyla gömülenlerin Kara Yol'a ve Şibalba'nın Kara Şehir'ine girme izinleri vardı. Bazen Şibalba Lordları sırf eğlencesine bu soyluları geri çevirir ya da kandırır, onların yerine sıradan bir köylüyü alırlardı aralarına ama bunun olduğu pek görülmezdi. İşte bu türlü saraylılar salona doluşmuştu, bedenleri siyah, mavi yahut kırmızı desenlerle işliydi. Kadınların elbiseleri öyle çok yeşimle işliydi ki onları yelleyen hizmetçiler eşliğinde fısıldaşmaları epey

zor oluyordu. Savaşçılar soytarıların tepinmelerini seyrederken uzun cüppeli rahibe ve rahipler de âlimlerle konuşuyorlardı.

Bıçaklar Evi, Yarasalar Evi ve bu türden bir dolu tuhaf kısmıyla Şibalba korkutucu bir yer olabilirdi ama gölgelerin ve obsidiyen parıltılarının cazibesinin ele geçirdiği Ölüm Lordları'nın salonu bu gecede dehşet kadar güzellik de olduğunun bir kanıtıydı âdeta. Ölümlüler her zaman için gecenin o kadife kucağından ve burayı yuva bellemiş varlıklardan ürkmüşken, bu kucaklamaya vâkıf olanlar kendilerini ona hayran bulmuşlardır. Bütün tanrılar ölümlülerin kalbindeki özden meydana geldiğinden Şibalba'nın da bu ikiliği yansıtmasında şaşılacak bir şey yoktur.

İkilik bu krallığın alameti farikasıydı elbette. Vucub-Kamé'nin kardeşleri ikizdi; birbirlerini tamamlıyorlardı. Xiquiripat ile Cuchumaquic insanoğlunun birbirinin kanını dökmesine, ellerini kana bulamalarına sebep oldular; kemikten asalar taşıyan Chamiabac ile Chamiaholom insanoğlunu tükenip gitmeye mahkûm ettiler. Diğerleri de hep böyle devam ediyordu işte.

Vucub-Kamé ile Hun-Kamé diğer tanrıların yaptığı gibi yan yana yürümüşler, birlikte hükmetmişlerdi; Şibalba Lordları arasında en kıdemlisi Hun-Kamé olmasına ve nihayetinde Vucub-Kamé'nin de haksız bir şekilde onun hükmüne tabi olmasına rağmen.

Hem benzerlerdi hem de değillerdi ki bu da Vucub-Kamé'yi şiddete ve anlaşmazlığa sürükledi. Ruhsal olarak sorun çıkarmaya gebe, bencil bir varlıktı. Bedensel olaraksa uzun ince yapılıydı ve teni koyu esmer tonlarındaydı. Gözkapakları ağır, burnu kancalıydı. Güzelceydi, tıpkı ikiz erkek kardeşinin olduğu gibi. Lakin Hun-Kamé'nin saçları kömür karasıyken Vucub-Kamé'ninkiler mısır püskülü rengindeydi, renkleri o kadar açıktı ki beyaza yakın duruyorlardı. Quetzal kuşunun yeşil tüylerinden yapılma başlıklar takar, jaguar yahut daha gözalıcı hayvanların kürkünden yapılma müsrif harmaniler giyerdi. Tuniği beyazdı, belinde beyaz denizkabuklarıyla süslü kızıl bir kuşak dolanmıştı. Gerdanında ve bileklerinde sürüyle yeşim asılıyken ayaklarında

narin sandaletler vardı. Arada sırada yeşimden bir maske giydiği olsa da o esnada yüzü açıktı.

Tahtında doğrulup da elini göğe kaldırdığında kolundaki bilezikleri çarpışıp keskin sesler çıkardı. Kardeşleri ile huzurunda bulunan diğerleri başlarını ondan yana çevirdiler. Şibalba'nın Yüce Lordu birden hoşnutsuz olmuştu.

"Hepiniz susun," dedi ve huzurundakiler de ona itaat ederek sustular.

Vucub-Kamé dört baykuşundan birini çağırdı.

Duman ve gölgelerden yapılmış koca kanatlı bir şeydi, Vucub-Kamé'nin tahtına konup efendisinin ona fısıldadıklarını dinledi. Ardından kocaman kanatlarını çırparak uçtu ve ta Cirilo Leyva'nın evine ulaşana dek Yeraltı Diyarı'nın derinlerinden yukarılara yükseldi. Yaratık Cirilo'nun odasına varıp burada duran kara sandığa bakındı. Baykuş taşın ve ahşabın ardını görebilirdi. Başını sandıktan yana çevirip Hun-Kamé'nin kemiklerinin sandığın içinde durduğuna emin oldu, sonra da bu konuda bilgilendirmek üzere efendisinin yanına uçuverdi.

Vucub-Kamé'nin içi ferahlamıştı. Lakin bu rahatlığı pek sürmedi. Zarlarının bir yüzü kara diğerleri sarı olan *bul* oyunu oynadı fakat bu meşgale de ona eğlence getirmedi. Mücevher kakma kupalardan içmesine rağmen *balché*'nin tadı ekşiydi. Çalıp söyleşen saray efradını dinledi fakat melodi kulağını tırmaladı.

Vucub-Kamé varıp sandığı kendi görmeye karar verdi. Ölümlülerin dünyasında vakit gece olduğundan Cirilo Leyva'nın hanesine bizzat yükselebilirdi. Yatağında uyumakta olan Cirilo uyandı, ölüm tanrısının getirdiği ürperti onu gözlerini açmaya zorlamıştı.

"Lordum," dedi yaşlı adam.

"Umarım ziyaretimi hoş karşılamışsındır," dedi Vucub-Kamé.

"Evet evet. Merhametli Lordum, varlığınız benim için onurdur," dedi adam, dili damağı kurumuştu. "Sizin için bir mum yakacağım, hatta iki tane. İki mum yakacağım."

Yaşlı adam dikkatle bir kibrit çakıp yatağının yanı başındaki

iki mumu yaktı. Tanrı karanlıkta görebiliyordu, Cirilo'nun yüzündeki her bir kas hareketini çıkarabiliyordu; mumlar sadece formalitedendi, bir semboldü. Hem Vucub-Kamé de tıpkı kardeşleri gibi ölümlülerin yaltaklanmasından, ne yapacağını bilemez olmalarından hoşlanıyordu.

"Yüce Lord'un geleceğinden haberdar olsaydım ona daha iyi bir karşılama hazır ederdim, tabii benim konukseverliğim böylesine ulu bir konuğun keyfini sağlamada eksik kalırdı elbet," dedi Cirilo. "Dilerseniz sadakatimi kanıtlamak uğruna dilimi kanatayım?"

"Kanın zayıf ve hastalıklı," dedi Vucub-Kamé, Cirilo'ya hoşnutsuz bir bakış atarak. Bu adam gözünün önündeki kof kemik torbasına dönüşmeden evvel öküz gibi kuvvetliydi kesin.

"Elbette. Bir horoz da öldürebilirim ya da bir at. Torunumun fevkalade bir aygırı var–"

"Sus. Senin ne sıkıcı olduğunu unutmuşum," dedi Vucub-Kamé.

Azametli elini kaldırıp adamı susturdu, gözlerini kara sandığa dikmişti. Tanrının bıraktığı gibi, hiç değişmemiş hâldeydi. Hiçbir kurcalama göremedi.

"Öylesine gelmiş değilim. Ağabeyimin kemiklerini kontrol etmeye geldim," dedi tanrı. "Sandığı aç."

"Fakat Lordum, bana sandığın asla açılmaması gerektiğini söylemiştiniz."

Gerçekte hiçbir sataşma içermeyen bu basit cümle tanrının ciddi suratının öfkeli bir hâl almasına yetti. Ölümlü adam bu değişimi sezdi, yaşlı ve elden ayaktan düşmüş hâlde olsa da Cirilo müthiş bir atiklikle anahtarı kilide geçirip sandığı açtı.

Sandık boştu, içinde tek bir kemik dahi kalmamıştı. Vucub-Kamé büyücü ağabeyinin esareti devam ediyormuş görünümü vermek üzere bir illüzyon yaptığını fark etti böylece. Aynı zamanda kehanetin gerçekleşmiş olduğunu da fark etmişti.

Geleceği görme yeteneğine sahip olan Vucub-Kamé bu olayı, ağabeyinin önceden yazılmış olan ortadan kayboluşunu görmüş-

tü. Önceden yazılmıştı çünkü kader bunun üzerine mührünü basmış, Hun-Kamé'nin öyle ya da böyle özgür kalacağını kesinleştirmişti. Kader, tanrılardan daha kudretli bir güçtü; ölümlüler genellikle daha esnek davranıp onun mevcudiyetinde dolansalar da tanrıların kin duyduğu bir hakikatti.

Kader, Hun-Kamé'nin bir gün özgür kalmasına hükmetmiş fakat belirli bir gün işaret etmemişti. Vucub-Kamé buna karşı hazırlıklıydı. Ama bu belalı ağabeyiyle karşılaşmak için daha fazla zamanı olmasını dilemediği yahut sinirlenmediği anlamına gelmezdi.

"Ah, Lordum, hiçbir şey anlamadım," diye konuşmaya koyuldu Cirilo yalvaran bir pozisyona geçmiş hâlde. Uzuvlarını bedenine bağlı tutma derdinde olduğundan mağrur duruşunu bir kenara atıvermişti.

"Sessiz ol," dedi Vucub-Kamé, yaşlı adam sesini kesip hareketsiz kaldı.

Vucub-Kamé sandığın başında doğrulup incelemeye koyuldu. Demir ve ahşaptan yapılmıştı, Şibalbalılar demirden hoşlanmazdı. Tıpkı Hun-Kamé'nin başını uçuran balta gibi bu eser de metale dokunmakta sorun yaşamayan ölümlü ellerinden çıkmaydı.

"Burada neler olduğunu anlat bana," dedi Vucub-Kamé sandığa emrederek.

Sandık homurdandı, ahşap gerinip gümbürdedi. Davulun gergin yüzeyi gibi titreşti, tıngırdadı ve seslendi. "Lordum, bir kadın, sandığı açıp elini kemiklere sürdü. Parmağına bir kemik kıymığı batıp Hun-Kamé'yi diriltti ve ikisi beraber kaçtılar," dedi sandık derinden gelen bir sesle.

"Nereye?"

"T'hó'ya, Beyaz Şehir'e."

"Peki ya bu kadın kim?"

"Casiopea Tun, hizmetkârınızın torunu."

Vucub-Kamé bakışlarını titremeye başlamış olan Cirilo'ya çevirdi.

"Torunun," dedi Vucub-Kamé.

"Bilmiyordum. Yeminler olsun, lordum. O aptal kız, biz onu annesi gibi serserinin tekine vardı sanıyorduk. Hele şükür o aptal yosmadan kurtulduğumuzu sanıyorduk–"

Vucub-Kamé yanık izleriyle dolu, kararmış ellerine, avuçlarına baktı. Tahtını almak için çok uğraşmış, çileler çekmişti. Ağabeyi tahta geçmemeliydi.

"Onun bulunmasını istiyorum. Kızı bana getirin," diye emretti.

"Lordum, bulurum elbet lakin nasıl bulacağımı bilmiyorum. Bitap düşmüş hâldeyim. Yaşlandım," dedi Cirilo döşeğinin kenarını kavrayıp olması gerekenden daha da dayanıksız durumunu sergilemek üzere ayağa kalkmaya davranarak; kimsenin peşine düşüp evini terk etmeye niyeti yoktu.

Ölüm tanrısı huzurundaki buruş buruş adama horgörüyle baktı. Ölümlülerin hayatı ne kadar da kısaydı! Kuşkusuz ki yaşlı adam kızın peşine düşemezdi.

"Bir düşüneyim, bir düşüneyim. Evet... bir torunum var, lordum. Genç ve kuvvetli, hem Casiopea'yı iyi de bilir. Onu tanıyabilir ve size getirebilir," diye önerdi Cirilo dinelip bastonunu eline geçirdikten sonra, aklına ilk gelenin bu olmadığı belli oluyordu.

"Onunla konuşacağım."

"Hemen huzurunuza getireyim."

Cirilo, tanrıyı odada düşünceli hâlde bırakıp torununu bulmaya gitti. Vucub-Kamé elini sandığın kapağı üzerinde gezdirip ağabeyinin yokluğunu somut bir şeymişçesine hissetti. Kız herhangi bir iz bırakmamıştı, onu zihninde resmedemiyordu ama yeniden beden bulan Hun-Kamé'yi gözünün önüne getirebiliyordu; ölümlülerin giydiği türden siyah bir takımla ülkede dolanıyordu.

Yaşlı adam paytaklayarak geri döndü. Yanında bir zamanlar Cirilo'nun olduğu gibi dinç ifadeli, genç bir adamla geri döndü.

"Bu benim torunumdur, lordum. Adı Martín," dedi Cirilo. "Kim olduğunuzu ve ondan ne beklediğinizi ona açıklamaya çalıştım."

Tanrı, genç adama döndü. Vucub-Kamé'nin gözleri de en az saçları kadar, hatta daha da soluk renkliydi, havaya karışan günlük otunun rengindeydi. Bu olağandışı gözler genç adamı durdurup bakışlarını yere mıhlamaya mecbur etti.

"Ağabeyimle senin kuzenin bana kötülük etmek niyetindeler. Kızı bulacaksın ve onlara engel olacağız," dedi tanrı. "Nereye gitmiş olabileceklerini biliyorum, belli şeyleri geri almayı deneyeceklerinden şüphem olmadığı için bunları güvenli bir yere bırakmıştım."

"Yardımcı olmak isterim, efendim fakat ağabeyiniz... o bir tanrı... bense bir insanım," dedi Martín. "Böyle bir şeyi nasıl başarabilirim?"

Tanrı, çocuğun büyü üzerine eğitimi olmadığını fark etti, hiçbir şey üzerine eğitilmemişti. Cilalanmamış bir mücevher kadar saftı. Bu hiddet uyandıracak bir şey olabilirdi ama Cirilo da aynı durumdaydı ve yine de rolünü oynamayı becermişti.

Dahası, kaderin bu meseledeki iğneleyici şakasının tadını alabiliyordu. Ağabeyine yardımcılık eden, Cirilo'nun kız torunu olduğundan Vucub-Kamé'nin yardımcısı da erkek torun olmalıydı. Halk masalları hepten tesadüf olmayan bu türden tesadüflerle doluydu, kudretli kuvvetlerin ince oyunlarıydı bunlar.

Vucub-Kamé elini umursamazca salladı. "Benim elçim olacaksın, yolculuğunda sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Elinden geleni ardına koymaman gerekiyor, ta ki kızı bana katılmaya ikna edene kadar."

"Hepsi bu mu?" diye sordu Martín.

"Bunu al."

Vucub-Kamé ortaparmağından kocaman bir yeşim yüzük çıkarıp ölümlüye uzattı. Martín tereddüt içinde olsa da yüzüğü alıp parmakları arasında yokladı. Yüzüğün dış cephesine kurukafalar oyulmuştu.

"Bunu her zaman tak ve benimle görüşmek istediğinde adımı söyle. Fakat sana sadece günbatımından sonra gelebilirim ve sakın olaki beni aptalca meseleler için çağırma. Kızı bulacak ve

benim tarafıma geçmeye razı edeceksin. Ağabeyimin seni etrafta dolanırken görmemesine dikkat et."

"Ağabeyiniz onu takip ettiğimden şüphelenmez mi?"

"Umalım da fark etmesin. Senin için bir nakil ayarlayacağım, benden haber bekle."

Cirilo konuşacak oldu ki Vucub-Kamé onu susturdu. Genç adamın önünde dikilip onun gözlerinde korku, gurur ve boşa giden bir dolu insani duygu okudu ama o, Martín'in hatırı sayılır derecedeki açlığına odaklandı.

"Büyükbaban bana yardımcı olduğundan aileni refaha boğdum. Bu işi başar, ayrıcalıklı pozisyonunun keyfini sürdürmekle kalmazsın, seni daha da yükseltirim, büyükbabanın yükselebildiğinin çok daha yukarısına," dedi tanrı.

Genç adam coşkuyla başını salladıysa da ağzını açmadı.

"Başarısız olursan seni kaldırıma düşmüş saksı misali parçalarım," diye sözünü bitirdi tanrı.

Genç adam tekrar başını salladı.

Vucub-Kamé söylemek istediği her şeyi söylediğinden rüzgâr hızıyla saltanatına geri indi. O gece Orta Diyar Vucub-Kamé'ye acı veriyordu; boş sandık kandırmacası, kayıp kemikler tanrının ciğerini sızlatıyordu.

Odasında yalnız kalan tanrı duvara büyülü bir sembol çizdi, duvar açılarak gizli bir odaya yol açtı. Odanın içi kapkaranlıktı ama Vucub-Kamé'nin tek sözüyle duvarlardaki meşaleler hayat buldu.

Taş bir levhanın üzerinde siyah kumaş örtülü bir yığın duruyordu, kumaşın üzerinde sarı renkte geometrik desenler vardı. Vucub-Kamé bir elini yavaşça uzatıp kumaşı çekerek altında duran yıllar önce ağabeyinin başını gövdesinden ayırmakta kullandığı baltayı ortaya çıkardı. Hem bıçak kısmına hem de sapına güç sembolleri işlenmişti. Bu baltanın dövülmesi işini ölümlü bir demirci olan Aníbal Zavala'ya emanet etmişti çünkü Şibalba'daki hiçbir usta böyle bir şey üretemezdi. Onların silahları obsidiyen ve yeşimdendi. Demirse uzaklardan gelirdi: demir, yabancıların

metaliydi. Hem sağlam bir yeşim bıçağın yapamayacağı şekilde bir tanrının bedenini kesebilirdi.

Zehir saçan demirden yapılmış ve üzerine kuvvetli büyüler işlenmiş böyle bir silahı kullanmak Vucub-Kamé'nin avuçlarını dağlamış, ardında yaralar bırakmıştı ama krallık için ödenecek küçük bedellerdi bunlar. Yıllardır görmediği bu silahı dikkatle izleyip üzerine eğilerek bir elini temas ettirmeden üzerinden geçirdi. Silahın içine işlenmiş gücü hissediyordu, tıpkı statik elektrik gibiydi, sonra elini geri çekti.

Evet, bıçağı da büyüsü de keskindi hâlâ. Silah onu ikinci defa başarıya götürebilirdi.

Vucub-Kamé akıllılık etmiş, ağabeyinin uzuvlarını dört bir yana dağıtmıştı. Bir şey de inşa etmişti. Uzak kuzeyde, Baja California'da tanrılara özel bir mezar hazırdı.

Tanrılar öldürülemezdi ama öncesinde ağabeyini hapsetmenin icabına baktığı gibi Vucub-Kamé bunun da bir yolunu bulmuştu, üzerine düşünmeye dahi çok az kişinin cüret edebileceği bir marifetti bu.

Bölüm 6

Progreso'nun çalımlı ismi önceleri, Mérida'nın kuzeyinde kalan bu liman şehrini pek iyi tanımlamıyordu.* Şehir toprak ve taş yapılı evleri, palmiye yaprağından çatılarıyla minik bir kasaba olarak başlamıştı. Ama sonra hükümet Mérida ile Progreso arasına bir demiryolu yapımını planladı, telgraf hatları dikildi ve yeni bir iskele inşa edildi. Şehir artık agavenin yarımadadan başlıca çıkış noktası hâline gelmişti. Yeni Progreso mermer merdivenli bir belediye binasıyla taçlandı ve de her türden gemi kargoyla dolu hâlde şehrin limanına yanaştı. Bu da başka bir yere gitme ihtiyacı olan iki yolcuyu taşımak isteyecek bir dolu gemi ve neden böylesine hızlı bir ulaşıma ihtiyacı duyduklarını umursamayacak bir o kadar da kaptan bulunduğu anlamına geliyordu.

Loray onlara Veracruz'a giden, çoğunlukla agave balyası yüklü, hızlı, güvenilir bir gemide yer ayarlamıştı. Casiopea ile Hun-Kamé iki kuşetli bir yataklı kamarayı paylaşacaklardı. Yataklar temiz, nevresimler yeniydi fakat bir lavabo, bir sandalye ve bir de ayna haricinde eşya namına bir şey bulunmuyordu. Geminin bir sigara odası yahut dinlence salonu yoktu. Sadece amacına odaklanmış bir işletmeydi bu.

"Resmen buraya hapsedildik," diye söylendi Casiopea.

"Veracruz'a vardığımızda uygun bir yer bakarız," diye yanıtladı tanrı, bavulunu kuşetlerden birinin altına iteleyip yerine sabitlerken.

"Ama sen ve ben... bir erkekle bir kadın," dedi Casiopea refleks olarak. Rahibin öğrettikleri, annesi, büyükbabası ardı ardına

* (İsp.) Progreso: İlerleme, gelişim. *-çn*

geçip gidiyordu aklından. Kötü, kötü, kötü. Onunla kapalı kapılar ardında bulunuşu tam anlamıyla ahlaksızlıktı.

"Ben bir erkek değilim," dedi tanrı düz bir şekilde ve bir sandalyeye yerleşti. Sandalyenin sırtı hasırla örülmüştü ve epey rahat görünüyordu. Tanrı ellerini kolçaklara yerleştirip azametli bir poza büründü, tıpkı Casiopea gibi o da kendi içine dönmüştü. Eskiden bir tahtta otururdu.

Casiopea ona bakarak, bunları söylemek kolay tabii, diye düşündü, tanrı gayet erkek gibi görünüyordu. Peki ya biri sorarsa ne cevap vermeliydi? Hayır, o bir tanrı, anlıyorsunuz ya. Tüm bu güzelliğine rağmen günah falan yok ortada.

Casiopea eğer günahların çetelesi tutuluyor idiyse başının büyük belada olduğunu fark etti. Şimdiye kadar muhtemelen beş yüz tespih çekmelik günahı birikmişti. Evden kaçmak, bir iblisle konuşmak, bir erkeği çıplak görmek... en iyisi bunu çok kurcalamamaktı.

Casiopea bavulunu yere indirip tanrınınkinin yanına yerleştirdi.

Kasaba rahibinin kızgın yüzünü gözüne getirmemek için yatağa oturup portakal soymaya koyuldu. Limanın etrafında turladıkları sırada ne olur ne olmaz diye bir file dolusu portakal almıştı. Gemide ne tür yemekler verdiklerini ya da günün hangi vaktinde verdiklerini bilmiyordu.

"Sen de ister misin?" diye sordu Hun-Kamé'ye. "Yoksa bir şey yemez misin?"

"Şibalba'da bu tür yiyecekler yememe gerek olmazdı ama şu anda pek de eski hâlimde sayılmam," diye cevapladı tanrı.

"Peki, bir tane al o zaman."

Ona bir portakal uzattı. Tanrı elini yavaşça uzatıp meyveyi aldı. İlkin mevyeyi öylece elinde tutup soymaya yeltenmedi ama sonra Casiopea'nın portakalın üzerinde dolanan parmaklarını izleyerek meyvenin kabuğunu soymaya koyuldu.

"O değil de, o sandığa nereden düştün?" diye sordu Casiopea çenesinden portakal suyu damlatarak. Elinin tersiyle çenesini sildi.

"İhanetle."

"Ne tür bir ihanet? Ve büyükbabam bu işe neresinden dahil oldu?"

"Ölümlüler bize tapınır ve adaklar sunar, ilahiler besteler, tütsü yakarlardı. Artık bunları yapmıyorlar. Büyükbaban tenini kesip kan akıtarak onu ziyaret etmem için bana yalvardığında, uygun sözleri mırıldandığında merakım uyandı. Gittim. En büyük adaklar kanla ve ölümlünün kendi iradesiyle olanlarıdır. Maalesef ki bu bir tuzaktı. Büyükbaban kardeşime çalışıyordu."

Odalarının kapısında hava kaptanın mürettebata yüklemeyi bitirip yola çıkmaya hazırlanmalarını emreden gürlemeleriyle çınladı. Mürettebat oraya buraya koşuşturdu. Her an yola çıkabilirlerdi. Deniz yolculuğu Casiopea'yı korkutmuyor, aksine sinirlerini yatıştırıyordu. Suyu anlayabiliyordu. Yürümeye başladığından beri dolinlere girip çıkıyordu. Ola ki trenle seyahat etmeleri gerekse kendini daha gönülsüz yahut daha telaşlı hissedebilirdi.

"O sandıkta ne kadar kaldın?" diye sordu Casiopea.

"Elli yıl. O zamanlar büyükbaban genç bir adamdı."

"Etrafta olup bitenden haberdar mıydın?"

"Uyuyordum ama bu ölümlülerin uykusu gibi değildi."

Casiopea, Loray'ın söylediklerini anımsadı, tanrılar ölemezdi. Bunun yerine uyurlardı. Casiopea kaşlarını çattı.

"Sizin orada kaç tanrı var?"

"On bir erkek kardeşim var."

"Ya bundan başka? Her hafta kiliseye giderim ve şey... rahip, eğer iyiysen doğruca cennete gidersin, diyor; cennet gerçekten var mı peki? Yukarıda tek bir tane mi Tanrı var, yoksa orada da çok mu?"

Bunu sorması da ayrı bir günahtı. Dört, beş, kaç tanelerdi? Aah, fark eder miydi sanki? Ama Casiopea bilmek istiyordu.

Portakalını dikkatle soymuş olmasına rağmen Hun-Kamé meyvesini yememişti. Portakalı avucunda tuttu. "*Chu'lel*," dedi. "Sizin etrafınızda bulunan kutsal yaşam gücü. Pınarlarda, ağaç-

ların reçinesinde, taşlarda. Bu güç tanrıları doğurur ve insanların düşünceleri de onlara şekil verir. Tanrılar *chu'lel*'in onları yaratıp doğurduğu mekâna aittir; fazla uzağa gidemezler. Senin kilisenin tanrısı, eğer uyanıksa da bu diyarlarda yaşamıyor."

Casiopea portakalının çekirdeklerini eline tükürdü. Lavabonun yanında bir çöp kovası duruyordu. Elindekileri oraya attı.

"Neden uyanık olmayacakmış?" diye sordu Casiopea kaşlarını çatarak.

"Tanrıları besleyen, ölümlülerin dua ve adaklarıdır, güçlerini onlara ölümlüler verir, tıpkı onları şekillendirdikleri gibi. Ama dualar kesildiğinde yüzeye çıkan *chu'lel* toprağın derinlerine batabilir ve o zaman da tanrılar uyumak zorundadır. Tabii varolmayı sürdürür ve tekrar günyüzüne çıkabilirler."

Hun-Kamé nihayet meyvenin bir dilimini alıp ağzına koydu. Meyvenin tadından keyif aldıysa bile yüzü bunu belli etmedi. Tanrılar mesken tuttukları yerde ne tür besinler tüketiyorsa artık, portakaldan daha çekici oldukları muhakkaktı.

Casiopea'nın aklına Kahraman İkizler'in hikâyesi geldi, Şibalba Lordları'nı mağlup edip de bundan böyle tanrılara asla kan adağı sunulmayacağına karar verdikleri hikâye. Sonra da, acaba tanrıların kullarını kaybetmeleri bundan sonra mı oldu, diye merak etti, yoksa daha sonra mı olmuştu bu. Galiba bir ara ikizler hakkındaki gerçeği de sorması gerekiyordu ama şimdi daha acil bir sorusu vardı aklını kurcalayan.

"Peki ölümlüler sana dua etmezken sen nasıl burada olabiliyorsun?"

"Güç kuyuları var, diğerlerine benzemeyen gizli yerler; toprağın bereketli ve sağlam olduğu, tanrıların varolabilecekleri yerler. Benim hükümdarlığım diğerlerinden daha engindir çünkü göklerden süzülen bir kaya okyanusları birbirinden ayırdı, toprağı oluşturdu. *Kak noh ek.* Dünyanın üzerine kondurulan kavurucu öpücük."

"Meteoru mu diyorsun," dedi Casiopea nihayet bir şeyler anlayarak. "Sen bir meteordan doğdun yani."

Loray'ın imasını daha önce anlayamadığı için ne kadar da aptaldı! Evet, bir meteor. Astronomi kitaplarını dikkatle okuduğu hâlde bu konuya pek aldırış etmemiş, daha çok uzak yıldızlarla ilgilenmişti.

"Ama öyleyse Ay'ın tanrılarla dolup taşması gerekirdi, değil mi?" diye sordu Casiopea.

"Dediklerimi dinlemiyor musun sen? Bize şekil veren ölümlülerdir," dedi tanrı.

Bir pota gibi yani, diye düşündü Casiopea. Tanrıların biçimlerini ölümlüler mi yontuyordu? Eğer öyleyse bu biçimler değişebilir miydi? Yoksa tanrılar değiştirilemez miydi? Biçimleri bir defa hayal edildiğinde sonsuza kadar bu orijinal hâlini koruyor muydu?

Ardından aklı, tanrıları onun kıtasına getiren kaya parçasına gitti. Bu nasıl bir hammaddeydi ki kara saçlı bir tanrı doğuyordu içinden?

"Atalarımın rasathaneler inşa edip gece göğünü gözlemelerinin sebebi bu mu? Geldiğiniz yeri gözlemelerini onlardan siz mi istediniz?"

"Ne komik fikirler bunlar," dedi tanrı. "Yeraltı Diyarı'nda yerleşikken göklerde olup biteni neden umursayayım ki?"

"Ben umursardım. Bazen tek yapabildiğim göğe bakmak olurdu," dedi Casiopea.

"Ne için?"

"Çünkü bana bir gün özgür kalacağımı hatırlatırdı."

Casiopea gece göklerine oldukça sık bakınır, Ay'ın çiçekbozuğu yüzünde geleceğinin kehanetlerini bulmaya çalışırdı. Gerçekçiydi öyle olmasına da gençliği, her an her saniye bu dünyaya bağlı kalmasını imkânsız kılıyordu. Arada sırada kalbinin derinliklerine bir dize fısıldar yahut bir yıldızın ismini ezberlerdi.

"Neyden özgür kalacağını?"

"Büyükbabam korkunç bir adamdı. Ne onu ne de evini özlüyorum," diye açıkladı Casiopea. Henüz annesini de özlememişti. Ama bunun olacağını biliyordu. Şimdilik coşku ve şaşkınlık bu

duyguları bastırıyordu belki ama annesine yazması gerektiğinin de farkındaydı. Veracruz'dan bir mektup gönderebilirdi.

"Öyleyse seni kurtardığım iyi olmuş," dedi Hun-Kamé.

"Beni sen kurtarmadın," diye yanıtladı Casiopea. "O sandığı açan bendim. Hem ben kuleye kapatılmış bir prenses değilim. Öyle ya da böyle oradan uzaklaşacağımı biliyordum zaten, beni kurtarsın diye bir tanrı beklemiyordum. Bu hem aptalca hem de boşuna olurdu."

"Daha birkaç gün öncesine kadar evinin bir kilometre ötesinde ne olduğunu dahi görmemiş bir kız için bu tavırların pek kesin."

"Eh, şimdi yanı başımda bir tanrı duruyor."

"Benimle nasıl konuştuğuna dikkat et, taş bakiresi," dedi tanrı parmağını ona doğrultarak.

Sesi sinirli çıkmamıştı ama Casiopea öyleymiş gibi hoşlanmadı bu sesten. Ailesi tarafından diline ve terbiyesine dikkat etmesi gerektiği nasihat edilmişti belki ama bir adamın daha dün bir bugün iki, ona nasıl konuşacağını dayatmasına razı gelmeye isteksizdi.

"Büyükbabamla kuzenim, terbiyesizlik yaptığımda beni tokatlardı. Sen de böyle mi yapacaksın?" diye sordu, sesindeki başkaldıran tonu bastıramadan.

Tanrı ona hiç de onaylamaza benzemeyen, tuhaf bir bakış attı. Dudakları kıvrılmış ve dişleri açıkta olmasına karşın tanrı gülmüyordu üstelik.

"Hayır. Öyle yapmayacağım. Ayrıca, sana vurdukları darbeler ruhunu zaptedemeyeceğinden bunda işe yarar bir şey de göremiyorum. Bunu değerli buluyorum. Kardeşim de benim şevkimi kıramadı."

Casiopea, tanrının esaret acısı çekmiş olduğunu aklına getiremediği için kendine kızdı. Tanrı kâh içine kapanıyor kâh kaba bir tona çıkıyordu ama sonuçta uzun yıllardır kimseyle konuşmamıştı, kapkara bir yerde esir edilmiş, tek başına bırakılmıştı.

Casiopea da aynı kederi tatmıştı ve hâlâ merhamet sahibiydi.

"Bunun için özür dilerim. Büyükbabam ve kardeşinin sana yaptıkları için," dedi Casiopea yumuşak bir sesle.

"Sen neden özür diliyorsun ki?" diye sordu tanrı şaşkınlık içinde. "Senin yapabileceğin hiçbir şey yoktu bunda."

"Evet ama eğer haberim olsaydı seni çok daha erken çıkarmış olurdum."

Tanrının bakışı Casiopea'nın üzerine kilitlendi. Casiopea sanki tanrı daha önce ona hiç bakmamış gibi hissetti, sanki tanrının gözü önünde o anda cisimleşmişti. Rahatsız edici bir histi çünkü tanrının bakışı hem soğuk hem de yakıcıydı, Casiopea'nın gözlerini eteğinin uçlarına indirmesine ve hayli sıradışı bir şekilde yanaklarının kızardığını hissetmesine neden oldu.

"Merhametli birisin, taş bakiresi," dedi tanrı.

"Bana neden böyle hitap ediyorsun?" diye sordu Casiopea.

Hun-Kamé'nin aklı karışmıştı. "Bu senin ismin değil mi? Casiopea Tun."

"Ah, soyadım," dedi Casiopea. Ondandı tabii, taş demekti.

"Ve sen bir bakire değil misin?" diye sorgulamasına devam etti tanrı.

Bu defa Casiopea'nın yüzü kızardı, yanakları alev alevdi ve mümkün olsa yatağın altına girip bir saatini orada geçirirdi, utancı muazzamdı.

"Casiopea... beni Casiopea diye çağırırsan daha iyi olur," dedi.

"Leydi Casiopea," dedi karşılık olarak Hun-Kamé.

"Leydi yok. Bunu Loray'ın evinde demiştin. Sanki şeymişim gibi... Ben cumartesileri tabak çanak ovalayıp büyükbabamın çamaşırlarını kolalarım. Ben bir leydi değilim," dedi Casiopea ellerini ovuşturarak.

"Loray bir leydiyi bir salyangozdan ayıramaz. Onu düzeltmek zorundaydım."

"Ama–"

"Cesaret en büyük erdemdir," dedi Hun-Kamé elini kaldırıp işaretparmağını uzatarak. "Sen cesur davrandın. Aniden ortaya çıkışım ve daha da ani gelişen bu macera karşısında bir ölümlü-

nün rezil bir korku duyarak hıçkırıklara boğulacağını sanırdım. Sen öyle olmadın. Seni can sıkıcı şekilde böyle bir duruma sürüklemiş olsa da bu tavırda bir erdem olduğu belli."

Tuhaf bir iltifattı, Casiopea başını sallayıp onaylamak dışında bir karşılık veremedi.

"Madem öyle istiyorsun, sana Casiopea diyeceğim."

"Bu çok iyi olur," dedi Casiopea.

Sorun çözülmüştü, Hun-Kamé sandalyesine yaslanıp portakalını yedi, kabukları atarkenki hareketleri son derece kesindi. Casiopea onu ilgiyle izledi. Özellikle baktığı şey hangi insan zihninin onu yarattığıydı. Ona ne sebep olmuştu? Ölümlünün biri yüzünü göğe kaldırmış ve "aysız bir gece karalığında saçlar" diye mi düşünmüştü onu oluşturmak için? Ardından da ona böyle bir isim mi vermişti o insan?

"Hun-Kamé," dedi Casiopea ismi denemek amacıyla.

Hun-Kamé buna tek kaşını kaldırarak karşılık verdi, ifadesinden azamet akıyordu. "Şibalba Lordu," diyerek onu düzeltti.

"Seni bu şekilde çağıramam ki. Sokakta yürürken birden 'Hey, Şibalba Lordu, bir bakar mısın?' diye seslendiğimi düşünebiliyor musun?"

"Ben köpek değilim, bana öylece seslenemezsin," dedi tanrı ciddi bir sesle.

Casiopea alaycı bir ses çıkardı; boğazının derinlerinden çıkıp gelen bir sesti. Tek parmağının tırnağıyla bir portakalı tırmaladı.

Hun-Kamé sessizdi, Casiopea muhtemelen yolculuklarının kalanını da tıpkı Mérida'ya ve ardından Progreso'ya giderken yaptıkları gibi sessizlik içinde geçireceklerini düşündü. Hun-Kamé sanki paha biçilmez mücevherlermiş gibi sözlerini tane tane kullanıyordu, belki de Casiopea'yı konuşmaya layık bulmuyordu. Casiopea da sözlerinde cimriydi, ailesinin yanındayken aklındakileri kendine saklamaya alışmıştı ama doğası gerçekte böyle değildi. Tamamıyla gereklilikten doğmuş bir durumdu.

"Sanıyorum doğru bir noktaya değindin," dedi Hun-Kamé onu şaşırtarak.

Casiopea onu yanlış duyduğunu sanarak başını dikleştirdi.

"Orta Diyar'dayken beni Hun-Kamé diye çağırabilirsin."

"Çok yüce gönüllüsün," dedi Casiopea dalga geçerek.

"Bunun farkındayım," diye karşılık verdi Hun-Kamé de samimiyetle.

Casiopea kıkırdamasını tutamadı. "Hiç espri anlayışın yok, değil mi?"

"Bunun bana ne faydası olacak ki?"

Sesi o kadar düzdü ki Casiopea seyahatlerinin geri kalanının sessiz bakışmalardan ibaret olmayacağını düşünerek gülümsedi. Bu onun ilk gemi yolculuğuydu, işin aslı herhangi bir şeyle ilk yolculuğuydu ve sessizlik yemini etmiş bir rahibe gibi davranarak geçirerek bunun tadını çıkaramazdı elbette.

"Daha meyve var mı?" diye sordu Hun-Kamé.

Casiopea bir portakal daha alıp ona attı. Hun-Kamé portakalı sol eliyle yakaladı.

Mürettebat balyaları yerine sabitlemeyi bitirmiş, gemi Progreso'dan kalkıp Veracruz'a doğru harekete geçmişti. Casiopea kendini muhabbete kaptırmış ve bütün bunları olurken fark etmemişti; Hun-Kamé'yle yalnız kalmaktan dolayı hissettiği gerginliği de unutmuştu.

Bölüm 7

"Şu dolaptan bana bir brendy getir," diye buyurdu Cirilo.

Martín itaatkâr bir şekilde büyükbabasının gözde eşyalarını barındıran dolabı açtı. Burası aynı zamanda altıgenler ve aşk merdivenleriyle süslü, hayli pahalı bir kadeh setine ve aynı takımdan bir karafa da ev sahipliği yapıyordu. Büyükbaba, Martín'e evlendiğinde bunu ona hediye edeceğini söylemişti.

Martín bir kadeh doldurup yaşlı adama sundu. Büyükbabası yatağa uzanıp örtüyü üzerine çekti ve yavaşça brendisini yudumladı. Martín yaşlı adamla kadeh tokuşturmaya resmen davet edilmemişti belki ama kafası hayli karışık olduğundan hiç sormaya zahmet etmeden kendine de bir kadeh doldurdu. Kadehini doldurduktan sonra yatağın bitişiğindeki sandalyelerden birine geçip kendi kendine gülmeye başladı.

"Yüce İsa," dedi Martín. "Lanet olasıca Yüce İsa."

"O mendebur ağzından çıkanlara dikkat et," dedi Büyükbaba.

"Üzgünüm ama daha az önce bir tanrıyla tanıştım," diye karşılık verdi Martín.

Saygısız ses tonuna karşın Martín yaşlı adama doğruca bakamıyor, yüzünü yerde tutuyordu. Martín de evdeki diğer herkes gibi, Büyükbaba'yı öfkesine uğramamak adına bilhassa dikkatle itaat edilecek, uzlaşması namümkün bir put olarak görüyordu.

"Neden buna bana hiç anlatmadın? Yeraltı Diyarı'nın efendilerinden biri, kemiklerle dolu bir sandık. Hiçbir şey söylemedin," diye geveledi kendini aldatılmış hisseden Martín.

"Hazır olduğunu düşünmedim. Daha fazla zamanım olacağını sanıyordum."

Bütün o ağrı sızılarına, şikâyetlerine karşın, son günlerde bastonuna daha bir eğilecek hâline karşın yaşlı adam kudretinden bir şey kaybetmemişti. Halen kor gibi gözleri geçen yıllarla sararıp solsa da keskinliğini sürdüren yüzünü ve dişlerini iyice belirginleştiriyordu.

"Eh... şimdi anlatacak mısın bari?"

"Ne istiyorsun, Martín? Uyku öncesi masal mı anlatayım sana?"

"Bir açıklama."

"Ortada açıklanacak ne var ki?"

Cirilo daha rahat bir şekilde uzanabilmek için yastığıyla oynadı ama sonra bunu yapamadığına ve de yapamayacağına kanaat getirip halletmesi için torununa işaret etti. Esasında Casiopea'nın layıkıyla yerine getireceği türden bir görevdi bu ama o artık gitmişti. Martín suratını asarak yaşlı adamın sırtına başka bir yastık daha yerleştirdi.

"Büyükbaba," dedi Martín işini bitirince bu defa bir cevap alabilme umuduyla. Cirilo sinirlenmişe benziyordu ama yine de anlatmaya başladı.

"Elimden geldiğince kendi yağımda kavrulmaya çabalayan, hayattan bir beklentisi olmayan sıradan biriydim, ta ki günlerden bir gün o kadın beni görmeye gelene kadar. Çok güzeldi, güzelliği insanüstüydü; bana uygun bir ayda ve uygun bir günde doğduğumu söyledi."

"Ne için uygun?"

"Büyücülük için. Bir tanrıyı tuzağa düşürebilecek bir efsun için."

"Sen de kabul ettin?"

"Hemen değil. Kadının delinin teki olduğunu düşündüm. Sonra arkadaşlarıyla tanıştım ve göründükleri kadarıyla hepsinin aklı yerindeydi. Bir çift büyücü, Zavala kardeşler. Bir de Vucub-Kamé elbette. Hepsi birden Şibalba Lordu'na karşı bir komplo peşindeydi."

"Ne oldu peki?" diye merakla sordu Martín.

"Ne oldu sanıyorsun? Üzerime düşeni yaptım. Kolay işti. Ben sadece yem olacaktım, gerisini onlar halledecekti. Hallettiler de; kellesini koparıp bedenini bir sandığa tıktılar." Yaşlı adam parmaklarını iki defa şaklattı. "Bana bir kadeh daha doldur."

Martín bu isteğe uyarak karafı dikkatlice getirip büyükbabasının kadehini doldurdu. "Sandığı neden sende bıraktılar? Burada, Uukumil'de."

"Vucub-Kamé sandığı yanına alamazdı. Sandığın toprağın üzerinde kalması gerekiyordu. Hun-Kamé bir Şibalba Lordu'dur ve toprak onun anasıdır, bu yüzden onu gömmek imkânsızdı. Ama Orta Diyar Şibalbalıların diyarı değildir. Orta Diyar onlara karşı minnet duymaz."

Cirilo devam etmeden önce brendisinden bir yudum alıp dudaklarını ıslattı. "Yardımcılarından birine emanet edebilirdi tabii ama böyle yapmadı. Her neyse, sandığın burada, Yucatán'da kalması gerekiyordu ve o da bana emanet etti. Uukumil'de haydutlar yoktu sonuçta. Buranın yeterince güvenli olduğunu düşündüm. Ta ki kuzenin sandığı açana dek."

"Daha iyi tedbir almalıydın," diye karşılık verdi Martín.

Martín bir an için büyükbabasının yattığı yerden kalkıp tıpkı küçüklüğünde olduğu gibi onu bastonuyla döveceğini sandı. Durum böyle gelişse hiç şaşırmazdı doğrusu. Ama yaşlı adam bunun yerine gözlerini ona dikti.

"Tedbir almıştım," diye püskürdü. "İlk iki yıl gece baskına gelirler diye yatağımın yanında tüfekle uyudum. Lanet olası şeyi gözümün önünden ayırmıyordum. Ama sonra sürüyle yıl gelip geçti ve bunun boşuna bir uğraş olduğu bariz hâle geldi. Kimsenin sandığın peşinde olduğu falan yoktu."

Büyükbaba konuşurken bir yandan da öne eğilmiş, kadehini sıkıca kavramıştı. Derken elini gevşetip kadehini sanki kilden yapılmış alelade bir bardak gibi sertçe komodinin üzerine koydu.

"İlk birkaç yıl Vucub-Kamé arada uğruyordu. Galibiyetinin keyfini çıkarıyordu herhalde. Sonra uğramayı kesti ve derken... on yılın ardından bütün bunları hayal ettiğimi sanmaya başlamıştım."

"Hayal ettiğini sandın," diye onu tekrarladı Martín.

"Ben de öyle dedim ya. Lanet sandığı açmadım, içinde ne olduğuna dair hafızamı tazelemem de mümkün değildi."

"Madem bunları hayal ettiğini sanıyordun, o zaman sandığı niye açmadın?"

"Bazı şeyleri bilmemek en iyisidir, hem ne olup olmadığı dert değildi zaten. Gerçekmiş, yalanmış ne fark eder. Hayat akıp gidiyordu."

Hayal gücü kıtlığından muzdarip Martín hemen önünde olmadığı için dikkate değer bulmadığı diğer şeyler gibi zamanın geçip gitmesini de kafasında canlandıramadığından bu davranışı anlamlandıramadı.

"Yardımların karşılığında eline ne geçti?"

"Ne geçti sanıyorsun?" diye cevapladı onu Cirilo kollarını açıp dolabı, perdeleri işaret ederek. "Bütün bunlar. Beni mükafatlandırdı. Bir hiçken, bunun sonrasında birisiydim artık."

"Bana anlatmalıydın."

"Ne anlatacaktım? Tuhaf rüyalar gördüğümü mü? Büyüye inandığımı mı? Ben sizin içinizi bilirim, çıyanlar, beni tımarhaneye kapatırdınız."

Martín halalarını ve babasını düşündü ve eline fırsat geçirip de Cirilo'yu akıl hastanesine yollamayacak tek bir tanesi gelmedi aklına. Babası uysal ve sinikti ama ihtiyarla asla iyi geçinememişti. Martín'in kız kardeşlerine, onların kocalarına ve türlü çeşit kuzenine gelince ise, hepsi güce açtı ve birbirlerini boğazlarlardı.

"Eh," dedi Martín. "Bu konuda ağzını sıkı tutmanın da sana bir faydası olmadı. O hain kaçmaya devam ettikçe de olmaz. Ona bu odaya girme, eşyalarına erişme izni verdin, üstelik gerçek bir Leyva olmadığı hâlde."

"Odama ve eşyalarıma erişebilmesi tam da bu sebepten zaten. Benimle senin ilgilenmene izin verir miydim sanıyorsun, Martín?" diyerek kıkırdadı yaşlı adam. "Umursamazın, tembelin tekisin ama kendine çeki düzen verme vaktidir. Ailenin sana ihtiyacı var."

"Gitmem gereken yere gidecek ve gerekeni yapacağım," diye yanıtladı onu Martín.

"Bu işi de diğer işlerin gibi batırma."

Martín, büyükbabasının ona bakışlarından hiç hoşnut kalmamıştı. Yaşlı adam, Martín'den pek hoşlanmıyordu, ki kimseden hoşlanmadığından bunda pek de şaşılası bir şey yoktu. Ama daha önce Cirilo'nun hoşnutsuzluğunu hiç bu derece yoğun hissetmemişti. Bunların hiçbiri Martín'in hatası değilken neden onu böyle sertçe yargılıyordu ki?

"Ne zaman batırmışım sanki? Sen ne diyorsan onu yaptım hep," diyerek karşı çıktı Martín.

"Bana bak evlat," dedi Cirilo bir yandan yatağa dayalı duran bastonuna uzanıp ucunu Martín'i irkiltecek bir sertlikle yere çarparken. "Sana karşı sert ve zalim davrandığımı düşünebilirsin ama sen daha *onu* tanımıyorsun."

Genç adamın aklında Vucub-Kamé belirdi. Büyükbabası onu uyandırıp kaba bir şekilde ona giyinmesini buyurduğunda, bocalayarak ilahi bir konukları olduğunu söylediğinde Martín onun kafayı yediğini düşünmüştü –ki yese haklı da olurdu, böyle şeyler insana kafayı yedirtirdi gerçekten– ama Vucub-Kamé'yi gördüğü ilk anda zavallı Martín hiçbir insanın böyle gözleri ve saçları olamayacağını kabullenmek zorunda kalmıştı. Dahası etraflarında çatırdayıp parıldayan gücün hissi, o muazzam gururuna karşın Martín'i uysallaştırıvermişti.

"Aptallıkların onda kabul görmez. Ona itaat etmelisin, hem de çok iyi itaat etmelisin. Boynunu eğ, ona düzgün hitap et, yaltaklan ve en önemlisi de ne diyorsa yap ki lanetlenmekten kurtuluruz bir ihtimal."

"Lanetlenmek mi?"

"Evet. Ne yani, Vucub-Kamé yenilir de kardeşi tahtı tekrar ele geçirirse bütün bunlar bizde kalır mı sanıyorsun? Fakir olmak ister miydin, sokak köşelerinde birkaç kuruş için dilenmek? Daha da beteri, Casiopea'ya hizmet etmek? Hun-Kamé'nin onu ödüllendireceğini, bizi ise cezalandıracağını aklından çıkarma sakın."

Martín, kuzeninin Uukumil'deki evi ele geçirdiğini, bütün o pahalı çizmelerinin, kaliteli kemer tokalarının ve de gümüş tütün tabakasının elinden alındığını aklına getirince panikledi.

"Peki, peki," dedi Martín elini saçlarında gezdirerek. "Ona nasıl hitap edeceğimi ve bildiğin diğer lakırdıları anlat bana. İsa şahidimdir ki bunlara ihtiyacım olabilir."

Cirilo bastonunu duvara yaslayıp bıraktı ve anlatmaya başladı.

Bölüm 8

Her eyalet ve bazen de her şehrin kendince bir namı vardır. Meksikolular kibirli ve kabadır. Jaliscolular cesurdur, hatta kimi zaman çılgınlık seviyesinde cesurdurlar. Veracruzlular ise her daim keyifli ve neşelidir. Gerçekle söylenti her zaman birbirini tutmaz ama Veracruz son zamanlarda bu mutlu görünümünü pekiştirmeyi denemektedir. 1925'te, iki yıl evvel, yerel yetkililer bir karnaval hazırladılar.

Ah, Kilise'nin huysuzlanmalarına rağmen daha öncesinde de bir karnaval vardı elbet. Fakat düzensiz, kargaşalı bir karnavaldı bu, saman alevi gibi tutuşup dinerdi. Amacı ve organizatörleri farklıydı. Şimdiyse karnaval yenilenmiş, onca şaşaa ve dansın altında devrim sonrası değerlerini topluma sessizce yerleştirme fırsatını gören toplumsal liderlerce düzenlenmişti. Gazeteler sergilenen sevecen, zarif kadınların güzelliğini övüyor, bunun "bütün toplumsal sınıflar"a ait bir kutlama olduğunu yazıyordu. Birkaç yıl öncesinde kiraları protesto eden hayat kadınları sivil itaatsizlik eylemlerine girişmişti. Sendikalar burjuva domuzlar üzerine lakırdılarla işçileri kışkırtmakla meşguldü. Fakat karnaval farklılıkları törpüleyip insanları bir araya getirerek düzenleyicilerini memnun etti. Daha da önemlisi kazanılacak epeyce para söz konusuydu.

Casiopea ile Hun-Kamé Veracruz'a karnavaldan önceki gün vardılar. Bu da otellerin tıka basa dolu olması ve doğru düzgün kalacak yer bulmanın hayli zorlaşması demekti. Birkaç denemenin ardından onları kabul eden harap hâlde bir konukevi bulmayı başardılar.

"İki odam var. Parmaklarınızda evlilik yüzüğü görmüyorum, yani sanırım istediğiniz şey de bu," dedi konukevi sahibi surat asarak. "Eğer durum bu şekilde değilse de defolun gidin. Burası namuslu bir işletmedir."

"Bizim için uygun. Bu benim ağabeyim," dedi Casiopea. "Geçit törenini izlemek ve biraz alışveriş yapmak için Mérida'dan geldik."

Göz kamaştıran aydınlıkta şapkasının gölgesi ardında kalan Hun-Kamé'nin ifadesini çözmek zordu. Yine de Casiopea'nın küçük yalanı mekân sahibi yaşlı kadının endişelerini yumuşatmaya yetti.

"Evimin kapısı on birde kapanır. Dışarıda şenlik olmuş olmamış umrumda olmaz, eğer gecikirseniz sokakta yatarsınız," dedi kadın onlara ve onun peşinden odalarına yollandılar.

Odalar hayli mütevaziydı ve kadın resmen onları kazıklamıştı ama Casiopea şikâyet etmenin bir işe yaramayacağının farkındaydı. Bavulunu yatağın yanına bırakıp bomboş duvarlar üzerinde bir nevi dekorasyon işlevi gören Bakire Meryem resmi önünde durdu. Normalde bu tarz bir resimle karşı karşıya kaldığında istavroz çıkarırdı, şimdiyse hemen yanında dikilmeyen bir ilahın önünde diz çökmenin beyhudeliğine kanaat getirmişti.

Bu kanaati, koridoru geçip Hun-Kamé'nin kapısını çalarak onu da beraberinde dışarı sürüklemesini daha da olası kıldı. Dışarıda görülecek bir şehir vardı, Villa Rica de la Vera Cruz, Ülkenin en mühim limanı. Zavallı Veracruz'un başı dertten kurtulmamıştı hiç, eğer Sör Francis Drake saldırmamışsa Fransızlar yağmalamıştı burayı, sonrasında da Amerikalılar işgal etmişti. Veracruz hakkında illa bir şey söylemek gerekirse insanın aklına azimli oluşu geliyordu: İspanyol konkistadorlarına, Britanya korsanlarına, Fransız askerlerine ve Amerikan denizcilerine karşı durmuştu. Şüphesiz buralılar için her daim sakin ve aklı başında denmesinin, *guayabera*larını giyip bütün geceyi arp ve *requinto* müzikleri eşliğinde kahkahalarla geçirmelerinin sebebi buydu. Savaş insanın kapısını bu denli çok defa çaldığında gündelik sıkıntıları kimse dert etmiyordu.

Akşam yemeği için bakındılar. Şehir merkezindeki meydanın etrafını çevreleyen kemeraltlarında gösterişli deniz ürünü yemekleri sunan bir dolu yer vardı ama Hun-Kamé büyük restoranlardan uzak duruyordu. Oralarda çok fazla gürültü, çok fazla insan vardı ve boş masa da kalmamıştı. Havada tuz kokusu salınıyordu ve *malecón*a doğru gidildiğinde deniz görülebilirdi; tabii Casiopea'nın kartpostallarda görüp de karşılaşmaya can attığı Pasifik Okyanusu değildi bu. Yine de bu liman eğlenceli görünüyordu. Buranın Havana'yı anımsattığını söylemişlerdi, Lonja Mercantil'e akın eden gençler için adım başı danslı eğlenceler görülüyordu. Ya da yaşça büyüklerinin gözetimi altında meydanda yürüyen yahut etrafı dolanan orta sınıf ailelerden sevgililere rastlanıyordu, kur yapmak halen bezdirici kurallara tabi idi.

Birbirlerine kur yapmadıklarından ve de peşlerinde onları takip eden meraklı akrabalar bulunmadığından Casiopea ile Hun-Kamé amaçsızca dolanıyor, canları nereyi isterse o tarafa yöneliyorlardı. Bir yan sokağa dalıp limanda insanın üstüne çöken yoğun sıcaktan kendilerini kurtarmış müşterileri sert kokulu sigaralar ve koyu kahveler içen, şehirdeki çoğu bina gibi dışı tamamen beyaza boyanmış bir kafeye oturdular.

Kafede sunulan hayli minimal bir menüydü. Düzgün yemek yenebilecek türden bir yer değildi; aksine, bir güğümden doldurulan sütlü kahve ile şekerli ekmek vardı. Garsona sipariş verebilmek için bardağın kenarına kaşıkla vurmak gerekiyordu ki bardağınız tekrar kahve ve sıcak sütle doldurulsun. Müşterilerin *piloncillo* ile tatlandırılmış *café de olla* sipariş etme seçeneği de vardı.

Öbür müşterileri taklitle bardağını çınlatıp bir garson çağıran Casiopea her ikisi için de ekmek ve kahve sipariş etti, gelgelelim kavalyesi her zamanki gibi yemekle pek ilgilenmiyordu.

Hun-Kamé şapkasını çıkardığında, beyaz kıyafetleriyle kontrast oluşturacak şekilde siyah bir göz bandı takmış olduğunu fark etti Casiopea ilk defa. Her ne kadar beyaz ona pek yakışmamışsa da –Casiopea bu seçimin amacının, şehirdeki diğer beyazlı erkekler arasında gözden yitmek olduğunu düşünüyordu– epey

eli yüzü düzgün görünüyordu. Her daim öyleydi ve asaleti bir parça olsun eksilmiyordu da.

Hun-Kamé parmağını bardağının kenarlarında gezdirirken Casiopea kahvesini karıştırdı. Birlikte oturdukları masa öylesine ufacıktı ki Casiopea hareketini bir gıdım ileri taşısa ya bilekleri birbirine çarpacak ya da bardağını yere devirecekti. Daha erken gelip de büyük masaları kapanlar şimdi domino oynuyorlardı.

"Mamlab'ı nasıl bulacağız? Nerede o?" diye sordu Casiopea.

"Huastec halkı Mayaların kuzeni olduğu gibi tanrıları da benim kuzenimdir. Mamlab tek bir tanrı değil, birkaç tanesidir.

"Loray özellikle birini kasteder gibi konuşmuştu."

"Ah, tabii, o *birini* kastediyordu. Mamlab sürekli çalıp oynadıkları, sarhoş olup kurbağa eşleriyle bir oldukları dağlarda yaşar. Ama bazıları cümbüşlere katılıp fettan kadınları ayartmak için şehre iner. Bir de diğerlerinden daha küstah olan en gençleri vardır, benim kulağım da işte bu kuzenimdedir."

Casiopea taş baltasıyla, yağmurlarını salsınlar diye bulutlara vuran Chaac'ı biliyordu. Azteklerin de balıkçıl tüylü başlığıyla Tlaloc'ları vardı ama Mamlab'ı hiç bilmiyordu.

"Peki, bu tanrının bir ismi var, değil mi?"

"Bu Mam'a Juan derler," dedi Hun-Kamé kısa ve öz bir şekilde, ardından kahvesini yudumladı.

"Juan mı? Bu nasıl bir tanrı ismi böyle?" diye sordu Casiopea ilahların aziz isimleri almasını keşfetmekten hoşnutsuz. Bu ne yakışık alır bir durumdu ne de yaratıcıydı.

"O bazen Juan'dır, bazen Şimşek Lordu, bazen de değildir. Sen Casiopea, Leydi Tun, Taş Bakiresi gibi şeyler değil misin? Bunlardan başka, gönlünde yatan, kilit altında tuttuğun gizli bir ismin de yok mu?"

Casiopea'yı *kuhkay* –ateşböceği– diye çağırırdı babası, bu minik böcekler yıldızlardan ışık taşıdığı ve Casiopea da onun minik yıldızı olduğu için. Casiopea, Hun-Kamé'nin bunu mu kastettiğini, gönlünde gizli unutulmuş ismin bu olup olmadığını merak etti.

"Belki de," diyerek onayladı.

"Elbette. Herkesin vardır."

"Senin gizli bir ismin var mı?"

Hun-Kamé'nin kolu aniden durdu, bardağı havada donup kalmıştı. Bardağını dikkatle masanın üzerine bıraktı. "Saçma sapan sorular sorma," dedi ona dilini damağına sertçe vura vura.

"Öyleyse mantıklı bir tane sorayım," dedi Casiopea içtikleri kahveden daha fena yakan bu ses tonu karşısında ürpererek. "Kuzenini nasıl bulacağız? Şehir epey büyük."

"Bizi bulmasına izin vereceğiz. Anlattığım gibi, ayartabileceği güzel kadınlara düşkündür. Sen yem görevi göreceksin."

Casiopea'ya hiçbir bahane kabul etmeyeceğini belli edercesine bakıyordu, bir ölümlünün karşısında bir tanrı olduğunu belli edercesine, yine de Casiopea itiraz etmeye mecbur hissetti kendini. Casiopea'nın ön iki dişi arası açıktı ve gözkapakları da düşük dururdu; iki özelliği de hiç çekici bulunmamıştı. Gazeteler "karşı konulamaz" bir yüze sahip olmanızı sağlayacak beyazlatıcı krem reklamlarıyla dolup taşıyordu. Oysa o kara tenliydi ve insanların daha yakışık aldığını düşündükleri tona ulaşmak için tenini limonla ovalamakla da uğraşmamıştı hiç.

"Dalga geçiyorsun herhalde," dedi Casiopea.

"Hayır."

"Onun güzel genç kadınlara düşkün olduğunu iddia ediyorsun ama ben güzel bir genç kadın değilim."

"Sanıyorum hiç aynada kendine bakmamışsın," diye doğruca karşılık verdi Hun-Kamé. "Kapkara saçların ve gözlerin var, *x'kau* tüyleri kadar kara ve bir o kadar da gözalıcı."

Hun-Kamé'nin amacı onu pohpohlamak değildi, Casiopea bunun farkındaydı. Hun-Kamé onun görünüşünden, adeta bir çiçeğinkinden bahsedercesine bahsetmişti. Ayrıca, iltifat ederken bile kabaydı.

Hun-Kamé bunları iltifat olarak söylememişti. Bunu yapabilme becerisi yok, diye düşündü Casiopea.

"Hem bana baksa bile–"

Hun-Kamé bir elini masanın ahşap yüzeyi üzerine koydu.

"Özümden bir parça senin bedeninde dolanıyor. Bu da büyümün bir kısmının, tıpkı parfüm gibi tenine işlediği anlamına gelir. Tuhaf bir tonla çınladığından muhakkak ki Juan'ın dikkatini çekecektir. Güçlü ve gizemli bir şeylerin çağrısı asla görmezden gelinemez," dedi Hun-Kamé.

Ölümü üzerine bulanmış, çürümenin ekşi kokusundansa gül kokulu bir parfüm olarak düşünmek Casiopea'yı afallattı. Ama bunu uzun uzadıya düşünmedi çünkü içindeki öfkeyi bastırmakla meşguldü.

"Kuzenin tarafından baştan çıkarılmak istemiyorum," diye itiraz etti. "Beni niye yanına aldın ki sen, kötü ahlaklı bir kadınım diye mi?"

"Sana hiçbir zarar gelmeyecek. Onu cezbedecek, bağlayacaksın, sonra onunla ben hesaplaşacağım," dedi Hun-Kamé.

"Bağlamak mı? Delirmişsin sen. Nasıl? Anlamayacak mı san–
"

"İlla mecbur kalırsan bir öpücükle dikkatini dağıt," dedi Hun-Kamé sabırsız bir sesle. Bu meseleyi fazla süredir tartıştıkları açıktı.

"Sanki ben etrafta dolanıp önüme geleni öpüyorum da. Sen öp onu."

Casiopea öyle bir ayağa fırladı ki az daha masayı devirecekti. Hun-Kamé hızla masayı dengeleyip onu kolundan yakaladı. O da ayağa kalkmıştı.

"Ben Şibalba'nın Yüce Lordu, gölgelerin çobanıyım. Ne yapacaksın? Benden öylece uzaklaşacak mısın? Büyümü hesaba katmadın mı? Bu aptalca olurdu. Kaçmayı başarsan bile eğer ben onu yerinden çıkarmazsam kemik kıymığı seni öldürecek," diye fısıldadı.

"Belki de elimi baltayla kesmeliyim," diye karşılık verdi Casiopea da fısıltıyla.

Casiopea bunu söylememesi gerektiğini fark etti, durumdan bir çıkışı olduğunu bildiğini açık etmişti, kibrine yenik düşüp

düşünmeden konuşmuştu. Karşısındakinin gururunu kırmak istemişti ve bir ilahı tevazuya ikna etmek imkânsızken gençliği onu saf bir şekilde bunun mümkün olabileceğine inandırmıştı işte.

"Belki de öyle yapmalısın ama bu hiç de hoş olmaz," diye karşılık verdi Hun-Kamé.

Gözü çakmak çakmak, her an alev almaya hazırdı. İçinde kabaran cesarete karşın Casiopea mecburen ona diktiği bakışlarını yere indirdi.

"Ki bana söz verip hizmetlerini sunmanı göz önüne aldığımızda bu korkaklık da olacaktır. Yine de bu senin aile mirasın sonuçta: Büyükbaban bir hain ve de namussuz bir adam. O ne köylülerin yükünü bilir ne de ahlakını."

Casiopea yumruklarını sıktı. Büyükbabasıyla paylaştığı hiçbir ortak nokta yoktu: Onun ahlakını da, kusurlarını alan asıl Martín'di. Casiopea kendisi için babasının bir kopyası olduğunu ya da nezaketinden pek pay alamamışsa da annesine yakın olduğunu düşünmeyi tercih ederdi. Pek çok genç gibi o da nihayetinde tamamen farklı bir varlık, kökeni çok da eskiye gitmeyen bir varlık olduğunu kabul etmişti.

"Ben korkak değilim," diye itiraz etti. "Hem sana ne zaman söz vermişim ki?"

"Kasabanı terk ettiğimizde. 'Pekâlâ,' demiş ve beni onaylamıştın. Bu bir söz değil mi?"

"Şey, evet... ama benim kastettiğim–"

"İlk fırsatta elini kesip atmak mıydı?" diye sordu Hun-Kamé ona doğru bir adım atarak.

Casiopea da onu taklit edip öne bir adım attı. "Hayır! Ama aptal da değilim... Senin dediklerine körü körüne uymayacağım."

"Seni aptal olarak görmüyorum ama yine de sesin sinirli bir papağandan çok çıkıyor," dedi Hun-Kamé masalarını ve iki sandalyeyi işaret ederek. Hareketleri bir orkestra şefi gibi seçkin ve de kesindi.

"Aceleciliğime ver, kabalaşmış olabilirim," dedi. "Sende kötü

bir intiba uyandırmak istemem. Lakin reddedilemeyecek bir durum içinde birbirimize bağlandığımızı ve adımlarımızı hızlı atmamız gerektiğini hatırlatmak isterim. Bana seçim fırsatı verildi mi sanki, sana bu sıkıntıları vermek istemezdim elbette. Yine de yardımın kesinlikle gerekli, Casiopea Tun."

Bitişiklerindeki masada ihtiyar adamlar nasırlı elleriyle domino taşlarını karıştırıp siyahlı beyazlı taşları dizmeye koyuldular. Casiopea oyun taşlarına bakıp bir süreliğine renklerin karmaşasına daldı, sonra bakışlarını tekrar Hun-Kamé'ye doğrulttu.

"Sana yardım edeceğim," dedi. "Ama sana acıdığımdan yapıyorum bunu, sen... bir şeylerin 'yüce lordu' olduğundan falan değil."

"Bana neden acıyasın ki zaten?" diye sordu Hun-Kamé kuşkucu bir bakışla.

"Çünkü bu dünyada yapayalnızsın."

Bu defa ilahın yüzü çakmaktaşından ziyade kara bazaltlara dönmüştü, son derece sakin ve de herhangi bir ima yahut duygudan azadeydi, gerçi onun duygularını yakalamak hayli zordu. Âdeta Yucatán ırmakları gibi mevcutlardı ama yüzeyin altında gizleniyorlardı. Sanki biri bir kuyunun üzerini taşla örtüp görüşü kapatmış gibi olmuştu şimdi. Kara taşlar gibi katı ve acımasız, Casiopea'nın öngördüğü ilah buydu işte.

"Hepimiz bu dünyada yapayalnızız," dedi Hun-Kamé, sözleri geceleyin ayı örten bulutlar gibiydi, taze sürgünleri tırpanıyla biçip de dünyayı çoraklaştırıyordu sanki.

Ama Casiopea bu sözleri dikkate almak için fazla gençti, daveti kabul ederek omuz silkip yerine oturdu. Hun-Kamé de yerine geçti. Casiopea kahvesini bitirdi. Ahşap zemine çarpan domino taşları ve bardaklara vuran metal kaşıklar kendine has ritimle bir şarkıya dönüşmüştü âdeta.

"Onu bağlayacağımı söylemiştin. Nasıl olacak bu?" diye sordu Casiopea.

"Bir parça sıradan halatla."

"Bir parça sıradan halat," diye tekrarladı Casiopea. "Bu bir ilahta işe yarar mı ki?"

"Bu işlerin özü sembolliktir. İpe birkaç söz fısıldayacağım ve elmas kadar güçlü olacak. İp onu yerinde tutacak, ben de gerisini halledeceğim. Korkacak bir şey yok," diye onu teskin etti Hun-Kamé.

"Senin için söylemesi kolay. İlahların korkacak bir şeyleri olmadığına eminim ama biz sıradan insanların aralarından seçip beğeneceği bir dolu korkusu vardır."

"Sen sıradan bir insan değilsin, artık değil."

Ne zamandır, diye düşündü Casiopea. Ve kabul etmesi gerekti ki onu bu ilahın yanında tutan şey kemik kıymığından kurtarılma vaadi yahut mecburiyet hissi değil; başka biri, gömlek kolalayıp ayakkabı parlatan ve geceleyin umutla yıldızlara şöyle bir bakıveren o kızdan başka biri olma fırsatının cazibesiydi.

"Korkmana gerek yok, dedim," dedi Hun-Kamé tekrardan ve sol eliyle Casiopea'nın elini tuttu.

Rahatlık veren bir hareket değildi, en azından başka bir insanın dokunuşundan alınabilecek türden bir rahatlık vermiyordu. Bunun için bir parça olsun insani empati ve şefkat gerekiyordu. Biliminsanlarının sunabileceği türden bir gösteriden ibaretti. Yine de bu kadarı bile Casiopea'nın nabzını hızlandırmaya yetmişti, hem genç hem de bilge olmak zor işti.

"Hissedebiliyor musun, hı? Damarlarında büyüm dolanıyor," dedi ilah sanki nabzını yoklarmış gibi.

Haklıydı. Gergefteki bir ipliği çekmek gibiydi, fazlasıyla hassastı ama bu ip Casiopea'nın bütün bedenini sarmıştı ve Hun-Kamé'nin dokunuşuyla keskin bir nota çıkarmıştı sanki. Bunun üzerine bir nota daha, ki bu seferki biraz daha dünyevi çıkmıştı, yakışıklı bir adamın etkisi genç kızın elini avuçları arasına almıştı.

Casiopea elini geri çekip kaşlarını çattı. Bu kadar da kendini kaybedecek değildi.

"Eğer kuzenin beni ürkütürse hiç umursamam kaçarım," dedi kendinden emin bir şekilde. "Kızgın papağanlar ısırır, bunu biliyor muydun?"

"Şansımı denemem gerekiyor."

Casiopea'nın kaşığını bardağına vurup çağırdığı garson sütlü kahvelerini yeniledi.

"Hoşuna gitti mi? Bu içecek?" diye sordu ilah bardakları doldurulduktan sonra kaşlarını kaldırarak.

"Evet. Sen beğenmedin mi?"

"Çok yoğun ve korkunç tatlı. Süt, kahvenin acılığını bozmuş."

"Kahve çekirdeğinin saflığını bozmamamız gerekir," dedi Casiopea alayla.

"Kesinlikle."

Casiopea buna kıkırdadığı hâlde Hun-Kamé elbette komik bir şey görmüyordu. Ne ki bir ölüm tanrısının neşelendiği görülmemişti; kimsenin yüzünü asmadığı Veracruz'da ve hatta herkesin rüzgârlar alıp götürsün diye derdini tasasını havaya silkelediği karnaval zamanında dahi.

Böylece gece olup da sokaklarda ışıklar birer birer yanarken ciddi ifadeli tanrı ile kız oracıkta, kafenin karanlığında birlikte oturmaya devam ettiler.

Bölüm 9

Saçları ne kadar da kısaydı öyle! Casiopea uçarı Amerikan çıtırları gibi saçlarıyla karnaval kraliçesinin nedimeleri olarak hizmet eden son moda giyinmiş genç kadınları izliyordu. Casiopea'nın kasabasında hiç kimse böylesine yozlaşmış bir görünüşle dolaşmaya cüret edemezdi. Orada yüz pudrası bile dedikodulara yol açardı. Veracruz'da ise karnaval süresince rujla boyanmış yanaklar ve küstah bakışlar dolanıyordu etrafta. Annesi burada olsaydı Casiopea'ya böylesi utanmazlığın hor görülmeye layık olduğunu söylerdi muhakkak ama kızları gülümserken gören Casiopea annesinin yanılıyor olabileceğinden şüphe etti.

Kraliçe tacını giydikten sonra kalabalığı selamladı ve böylece Casino Veracruzano ile diğer seçili meydanlardaki maskeli balolar resmi olarak başlamış oldu. Eğlence peşindekiler kapalı alanlara hapsedilmemişti; maskeli balo biletlerine gücü yetmeyenler de sokaklarda ve parklarda içerek, dans ederek ve bazen de yaramazlıklara bulaşarak kendi eğlencelerini düzenliyorlardı. Perhizin, ete hoşçakal deme vaktinin gelip çatması yakındı. O yüzden şimdi ihtiyatı bir kenara bırakıp âlem yapma zamanıydı. Karnavalın bu ilk gecesinde kimse uyumayacaktı ve bazen günlerce uyumadıkları olurdu, yatağın yolunu bulamayacak kadar dansla, geçit törenleriyle ve müzikle doluydular. Yarın sabah sayısız kent sakininin akşamdan kalmalığına çare olsun diye binbir türlü şey denenecekti. Buralıların bir çözümü kahvaltıda istiridye yemekse de diğerleri çareyi aspirinde arayacaktı.

Cinco de Mayo Sokağı'nın binaları flama ve bayraklarla donatılmıştı, her yanda çiçekler ve renkli pankartlarla süslenmiş

araçlar gelip geçiyordu. Âlemciler kestane fişekleri ateşliyor, aralarında içki şişeleri dolandırıyorlardı. Restoran ve otellerin içinde müzisyenler Küba'dan gelme hayli şehvetli ve bir o kadar da popüler *danzón* müziği çalıyor, yerli dansçılar eteklerini fırıldatıyordu.

Veracruz'un Afrikalı bir yanı vardı. Bu limanda köleler Avrupalı gemilerinden indirilip şeker plantasyonlarında ırgatlığa yollanmıştı. Bu kölelerin soyu esasen Yanga ve Mandinga'da kümelenmişse de bütün bölgeyi etkilemiş, buraların müziğinde ve mutfağında izler bırakmışlardı; ve onlar da diğer herkes gibi karnavala ayak uydurup sokaklara akın etmişlerdi. İskelet kılığında giyinmiş siyah adamlar vardı, gömlekler kuşanmış yerli kadınlar, denizkızı rolünde de açık tenli kumrallar ve de Romalı üstbaşı kuşanmış beyazlar. Karnaval sona erdiğinde şehrin görece zengin beyaz tenlileri "yerliler"e ve "siyahlar"a yine horgörüyle bakacaklardı belki ama bu gece için sınıf ayrımının tafsilatlı rekabetinde centilmence bir ateşkese gidilmişti.

Maskelerin ardına gizlenmiş bu kalabalığa karışırlarken Casiopea bütün bunları hayret ve de heyecanla seyrediyordu. Hun-Kamé o sabah hayli yüksek fiyata iki kostüm kiralamıştı. Gösterişsiz, kara renkli bir *charro* elbisesi kuşanmıştı; gümüş işlemeli kısa ceket, yanları boydan boya düğmeli dar pantolon ve de başının üzerinde geniş kenarlı bir şapka. Hayli belirgin, etkileyici bir figür olmuştu ve de bir aygırın üstüne atlayıp meşhur *charro* numaralarını göstermeye hazırmış izlenimi veriyordu, sağ kolunda taşıdığı ip hesaba katıldığında bu izlenim fazlasıyla uygun düşüyordu. Casiopea da ceket, etek ve bir dolu gümüş işlemesiyle *charra* kıyafeti içinde ona yaraşır bir hâldeydi ama onun kıyafeti beyazdı. Ve Hun-Kamé'nin aksine şapkası yoktu.

O gün daha önce, konukevindelerken Casiopea işlemeli ceketi üzerine tutup merakla aynanın karşısına geçmişti. "Daha önce yansımanı hiç görmemiş miydin?" diye sormuştu Hun-Kamé.

Öylece kendine bakmıştı. Sabahları bunu yapmasına müsaade edilen gibi kısacık, hızlı bir göz atma şeklinde değil de uzun

uzun bir bakıştı bu. Gösteriş, diye uyarmıştı onu Uukumil'deki rahip, günahtır. Lakin kara gözlerini, belirgin ağız ve dudaklarını gören Casiopea'nın aklına Hun-Kamé'nin haklı olabileceği, hayli güzel olduğu geldi, ki rahip bu konuda başının etini yemek için fazlasıyla uzaktaydı artık. Ardından bir tarak alıp saçlarını iyice düzeltti.

Casiopea ile Hun-Kamé kalabalık sokaklarda yan yana yürürlerken yakındaki bir binadan süzülen *marimba*nın dünyevi sesi Casiopea'yı dans etmeye kışkırtıyordu.

"Nereye gidiyoruz böyle?" diye sordu Casiopea.

"Şehrin en hayhuylu, en kalabalık kısmına," diye cevap verdi Hun-Kamé.

Şimdiye dek geçtikleri izdihamdan daha yoğun, kum gibi âlemci kaynayan bir deniz karşıladı onları. Trompet ve davullardan, melek ve şeytan kılığında giyinmiş insanlardan, birbirine karışmış tekila ve parfüm kokularından bir kaos. Üzerlerinde balkonlara çıkmış insanlar konfetiler atıyor, çocuklar içi simle doldurulmuş yumurtalar fırlatıyordu, birkaç adam da ya sarhoşluktan ya kötülük olsun diye geçenlerin üzerine rom şişelerini boşaltmaktaydı.

Derken tüyler, süsler ve maskelerden oluşmuş bu yığının ortalarında bir yerde Hun-Kamé duruverdi.

"Buradan devam et," dedi Hun-Kamé, ipi Casiopea'ya verirken, "fırsatını bulduğunda ellerini bağlamayı da unutma."

Casiopea'nın babası öldüğünde annesi geçimlerini sağlayabilmek adına tuhaf işlerde çalışmayı denemişti. Bir süreliğine örgü örmekle uğraşırken de kızına bu işi öğretmeye çalışmıştı. Casiopea'nın bildiği birkaç düğüm vardı elbet ama her ne kadar Hun-Kamé basit bir düğümün yeterli olacağını garanti etmiş olsa da bunların doğaüstü varlıklarda işe yarayıp yaramayacağından emin değildi.

"Sen nereye gidiyorsun?" diye sordu Casiopea çünkü Hun-Kamé öbür tarafa yönelmişti.

"Beni senin yanında görmemesi lazım."

"Ama–"

"Gözüm üzerinde olacak, peşinizden geleceğim. Ne söylerse söylesin onu salma ve yanından da ayrılma."

"Neye benzediğini nereden bileceğim?"

"Anlayacaksın."

"Bekle!" dedi Casiopea ilah gitmeye koyulurken.

Hun-Kamé durdu, soğuk eli Casiopea'nınki üzerinde dolandı ve Casiopea'nın ipi tutan eli gevşedi.

"Hemen arkanda olacağım," dedi Hun-Kamé. Onu temin etmek için söylenmiş bir laf değildi bu, gerçekti.

Böylece Hun-Kamé gitti. Yabancıların arasına bırakılmış olan Casiopea ürkmüştü. Uukumil'de yılın en büyük olayı kilisede başlayıp kasabayı dolanan yerel azizi anma yürüyüşü olurdu. Bu ise onun kat be kat büyüğüydü! Korkunç maskeler takmış kadınlar vardı, oğlanın biri davul çalıyordu; Casiopea'nın aklında öylece kaçıvermek fikri uyandı.

Elindeki ipi iyice sıkıp altdudağını ısırdı. Bunu yapması söylenmişti ve yapacaktı da. Çiftler hâlinde ayrılıp sokağı adımlamaya koyulmuş dansçılara doğru yürümeye başladı. Üzerine konfeti saçan iki soytarının yanından geçip insanlara toslayıp da kaba saba laflar eden üç kabadayının uzağından dolandı.

"Yanında kibrit olma ihtimali yoktur herhalde?" diye sordu bir adam ahenkli bir sesle.

Esmerce bir adamdı, geniş omuzlu, yakışıklı ve de kuvvetliydi. Mavi bir ceket, belini dolanan bir kuşak ve uzun konçlu çizmeleriyle bir korsan gibi giyinmişti. Duruşunda, dişlerinin parıltısında Casiopea'yı çeken bir şeyler vardı.

Bu o, Mam, diye düşündü Casiopea.

Halihazırda bir tanrıyla tanışmış olduğundan bir diğerini şıp diye tanıyabilmişti. Ya da bu yabancıda sıradışı bir şeyler olduğunu fark etmesini sağlayan şey Hun-Kamé'nin bedeninde hapsolan özüydü.

"Yok," dedi, utançtan değil ama gözlerindeki o tanıma görülmesin diye bakışlarını ayak uçlarına indirerek.

"Ne yazık. Bunun gibi bir ge
böyle?"
"Arkadaşlarımla gelmiştim, a
diyerek gösterişli yalanlarına bir
konuda gizli bir becerisi vardı.
"Ne fena. Onları bulmana yar
"Neden olmasın," diye onayla
Mam bir sigarayla çakmak çı
beline dolayarak sokakta ona eşli
"Ateşin olmadığını sanıyordum
"Seninle konuşmak için bir b
bak, seni tatlı şey, nasıl da kızardı
lar bir şekilde.
O tiksindirici ses tonunda Casi
ledi, ne olduğu hiç önemli değil
Casiopea hiçbirini anımsamayac
Mam'in sözleri yağmura gebe bu
Mam'in öncülüğünde âlemcilerde
saptılar. Burada Mam, Casiopea'y
onun göğsünü okşadı, bu dokun
pertiyordu. Kadınla erkeğin karan
muydu? Kasabadaki pederin bahs
Kitaplar baştan çıkarmanın detayla
"Bana bir öpücük vermeye ne de
sigarasını fırlatarak.
"Şimdi mi?"
"Evet," dedi Mam.
Casiopea başıyla onayladı. Mam
Casiopea daha önce hiç öpüşmemiş
mak istediğinden pek de emin değil
İpin üzerindeki elleri bir an için
nu sıkılaştırdı.
Öncesinde hayli gerilmişti belki
Onu öyle nazik ve işveli bir şekilde

"Ne yazık. Bunun gibi bir gecede bir başına ne yapıyorsun böyle?"

"Arkadaşlarımla gelmiştim ama onları kaybettim sanırım," diyerek gösterişli yalanlarına bir yenisini daha ekledi. Belli ki bu konuda gizli bir becerisi vardı.

"Ne fena. Onları bulmana yardım etmeme ne dersin?"

"Neden olmasın," diye onayladı Casiopea.

Mam bir sigarayla çakmak çıkarıp bir kolunu Casiopea'nın beline dolayarak sokakta ona eşlik etmeye koyuldu.

"Ateşin olmadığını sanıyordum," dedi Casiopea.

"Seninle konuşmak için bir bahane lazımdı. Ah, şu hâline bak, seni tatlı şey, nasıl da kızardın öyle," dedi sesinden bal damlar bir şekilde.

O tiksindirici ses tonunda Casiopea'ya bir dolu şey daha söyledi, ne olduğu hiç önemli değildi çünkü bir iki dakika sonra Casiopea hiçbirini anımsamayacaktı. İltifatlar, ayartıcı sözler. Mam'ın sözleri yağmura gebe bulutlar gibi elektrik yüklüydü. Mam'ın öncülüğünde âlemcilerden uzaklaşıp boş bir ara sokağa saptılar. Burada Mam, Casiopea'yı bir duvara dayayıp sırıtarak onun göğsünü okşadı, bu dokunuş Casiopea'nın tüylerini ürpertiyordu. Kadınla erkeğin karanlıklar içinde yaptıkları şey bu muydu? Kasabadaki pederin bahsettiği ahlaksızlık bu muydu? Kitaplar baştan çıkarmanın detayları konusunda hayli ketumdu.

"Bana bir öpücük vermeye ne dersin bakalım, ha?" dedi Mam sigarasını fırlatarak.

"Şimdi mi?"

"Evet," dedi Mam.

Casiopea başıyla onayladı. Mam onu öpmek için öne eğildi. Casiopea daha önce hiç öpüşmemişti ve ilk seferini onunla yapmak istediğinden pek de emin değildi. Başını yana çevirdi.

İpin üzerindeki elleri bir an için gevşediyse de hemen tutuşunu sıkılaştırdı.

Öncesinde hayli gerilmişti belki ama şimdi sakin ve rahattı. Onu öyle nazik ve işveli bir şekilde itti ki karşılığında Mam gü-

lümsedi. Elleri Casiopea'nın beline indi. Casiopea onu bir kere daha nazikçe itti; ipi kaldırıp Mam'ın ellerine geçirmeye yeltendi ancak planladığı gibi yapamadı çünkü adamın elleri şimdi Casiopea'nın karnı üzerinde dolanıyor, kızın kıyafetinin düğmelerini çözmekle uğraşıyordu. Casiopea sinirli bir şekilde iç çekip Mam'ın bileklerini yakalayarak birleştirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Mam.

"Öpmek istiyorsan bunu yapmama müsaade etmelisin," dedi Casiopea her ne kadar niyeti bu olmasa da.

"Ne sapkın şey çıktın sen de! Nasıl bir oyun bu oynadığımız?"

"Görürsün," dedi Casiopea. "Şimdi, müsaadenle. Hareket etme."

Casiopea sağlam bir düğüm atarken Mam kıkırdadı. Casiopea işini bitirdiğinde Mam onu dudaklarından öpmeye davrandı ama Casiopea başını dönüp sağlam bir şamar çaktı ona. O anda bile oyunun devam ettiğini sanıyordu ama ellerini kullanacak olduğunda bunu yapamadı.

İfadesi hemen değişiverdi; asabileşmeye başlamıştı.

Casiopea ondan uzaklaştı, Mam'ın gözlerinde şimşekler çakıyordu ve konuştuğunda sesi dalların arasında tıslayan rüzgâra benziyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu Mam. "Nasıl yaparsın bunu? Seni çok fena pataklayacağım, küçük kız."

"Hayır, hiç de öyle olmayacak," diye karşılık verdi Casiopea ıkınıp sıkılarak elindeki ipin düğümünü çözmeye çabalayan Mam'dan uzaklaşarak; düğümü ağzıyla kemirmeyi denese de biraz olsun başarılı olamamıştı. Beceremeyeceğini anlayınca yere tükürüp Casiopea'nın etrafında dönenmeye koyuldu.

"Hemen buraya gelip bunu çözeceksin, küçük kız! Bunu hemen yapacaksın ki seni nehre atıp şişmiş cesedinle davul çalmayayım."

Onu duvara sıkıştırmak niyetiyle Casiopea'nın üzerine koşturdu ama Casiopea kenara kaçınca tanrı duvara toslayıp bu sırada birkaç tuğlayı yerinden oynattı. Ardına dönüp çığlık

atacakmış gibi ağzını kocaman açtı bu defa ama çığlık yerine Casiopea'yı iki üç adım geriletip kıyafetinin ardına nüfuz eden sıcak bir esinti çıktı ağzından. Sanki biri tenine sıcak taşlar sürtmüş gibi hissettirmişti.

Bir an durup, tam tersini yaparak buradan uzağa, konuk evine, hatta evine kaçması gerekirken ıssız bir arka sokakta tepesi atmış bir tanrıyla dikilmenin nasılda aptalca olduğunu düşündü Casiopea. Ama Hun-Kamé, onu salmamasını ve yanından ayrılmamasını söylemişti, bu yüzden Casiopea yüzüne düşen saçlarını düzeltip kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Pekâlâ, illa her kemiğini kırmamı mı istiyorsun, seni salak?" diye sordu Mam kızgın bir boğa misali ona saldırmaya hazırlanarak.

"Ne kadar da saygısızmışsın," dedi Hun-Kamé.

Bir anda, sanki kadife koyuluğundaki göğün bir parçasıymışçasına, gece vakti çiçeğiymiş de açıp Casiopea'yı selamlamak istermişçesine Casiopea'nın dibinde bitivermiş, bu küçük hareketle her türlü tehdide karşı ona kol kanat gerermiş gibi elini onun omzuna yerleştirmişti.

Juan adını kullanan Mam bütün dikkatini Hun-Kamé'ye çevirerek gülümsedi. Ardından da kafayı çok fena bulmuş gibi sefih bir kahkaha koyuverdi.

"Hun-Kamé, kuzenciğim. Bana bu tatlı tuzağı kuran sendin demek. Bu ne sürpriz," dedi dişlerini sergileyen yayvan bir sırıtışla.

"Pek de sürpriz olmamıştır sanıyorum. Kardeşim kaçışımı haber vermek ve bana ait olanın peşine düşeceğim konusunda uyarmak için baykuşlarını yollamadı mı sana?" diye karşılık verdi Hun-Kamé gülümsemeksizin.

"Yollamıştır belki. Bilmem ki. Ben dağda kırda gezer dururum. Bulması zor biriyim."

"Çok da zor değil, kalleş kuzen," dedi Hun-Kamé.

"Kalleş mi? Lord Vucub-Kamé'nin malına göz kulak oldum diye mi?"

"Kulağımı sakladığın için, köpek herif. Sanki kime ait olduğunu bilmezmişsin gibi."

Hun-Kamé'nin yüzü ifadesizdi ama ses tonunda sigara koru gibi sıcak, kızıl renkli öfkesi seziliyordu.

"Seninki olduğunu bilmiyordum. Hem bilsem dahi Şibalba'nın Yüce Lordu'nun artık Vucub-Kamé olduğunu da biliyorum sonuçta. Dokuz kara diyarın efendisinin emrine uydum diye azarlanacak mıyım bir de?"

Juan dalgacı bir üslupla Hun-Kamé'nin önünde boynunu eğip hızla dineldi.

"İttifaklarını göz açıp kapayıncaya değiştirdiğin için azarlanabilirsin ama," dedi Hun-Kamé.

Juan başını iki yana salladı. "Ben rüzgâr nereden eserse uyarım, yeni bir rüzgâr esmeye başladı diye beni suçlayamazsın. Vucub-Kamé senin kulağını bana verdi, evet, ben de ona diz çöktüm ama kardeşini sevdiğimden değil, elbet, dünyanın düzenine uymak icab eder. Düzen ve hüküm Vucub-Kamé'nindir şimdi."

Juan konuşurken bir yandan da dudaklarında incecik bir gülümsemeyle Hun-Kamé ve Casiopea'nın etrafında dolanıyordu. Gülümsemesi büyüdü.

"Bu bağ beni çok daha tutamaz," dedi ellerini ovuşturup ipi sınayarak. "O zaman ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Sanki bağın önemi varmış gibi. Tek istediğim senin dikkatini çekmekti," diye cevapladı onu Hun-Kamé.

"Başardın."

"Vucub-Kamé'nin sana emanet ettiği şeyi bana geri ver."

"Ve Şibalba'nın Yüce Lordu'na itaatsizlik mi edeyim? Onu geri alamazsın," dedi Juan başını iki yana sallayarak.

"Düzmece Yüce Lord'un emirlerini yok say, aslının dediğine uy."

Mam omuzlarını silkti. "Bunlar kafa karıştırıcı sözler. Düzmece? Asıl? Ben zar atmam, kuzen. Tahtın şu anki sahibi Vucub-Kamé. Yarın ele geçirebilirsin, belki de geçiremezsin. Sinirli hâldeyken kardeşinle karşı karşıya gelmek istemem. Aramızdaki bu anlaşmazlık yorucu olduğu kadar gereksiz de."

Ettiği bu sözlere karşın Mam ağzını kocaman açtı, dudaklarının kenarı iyice ayrıldı. Bir sıcak hava esintisi daha koyuverdi ama bu defaki daha kuvvetliydi, sanki daha önce dediği gibi Casiopea'nın kemiklerini kırmaya niyetlenmişti. Neyse ki Hun-Kamé hızla bir elini kaldırdı ve yerdeki gölgeler bir dalga gibi yükselip esintinin çarpıp dağıldığı bir koza oluşturdular.

Mam ara verip öksürdü, ağzını tekrar açmıştı ki Hun-Kamé konuştu:

"Bunu yine denersen terbiyesizin teki olduğunu düşüneceğim."

Mam başını iki yana sallayıp gülümsedi, sesi alçak çıkıyordu. "Oyun oynuyoruz sanmıştım! Atlamak için ipimiz de var. Arkadaşın da Doña Blanca olur, etrafında dans ederiz. Gerçekten–"

"Kes sesini."

Hun-Kamé'nin yüzü nemrut bir hâl almıştı. Diğer tanrıyı sarsıp kendine getirerek sırıtışındaki küstahlığı bir parça olsun silmişti.

"Benim olanı bana geri vermezsen kendini hayli nahoş bir durumda bulursun. Bağlar, senin de dediğin gibi çok dayanmaz ama eğlenceli şenlik haftanı berbat etmeme yetecek kadar süre verir bana. Ve tahtıma tekrar geçtiğimde gecelerini berbat ettiğimden emin olurum mutlaka. Nehir boyunda cümbüş yapmak olmaz, ruh soğurmak olmaz, sen ve kardeşlerine gülmek bile yasak olur."

"Peki ya tahtını geri alamazsan?" diye sordu Juan yapmacık bir bilmezlikle.

"Bunu riske etmek mi istersin, kuzen? Kim olduğumu anımsa, büyümü ve kudretimi anımsa. Kardeşimin her daim daha zayıf olduğunu da anımsa," dedi Hun-Kamé kısık sesle konuşarak.

Juan'ın gülümsemesi tamamen silinmişti. Gecenin ılık havasına karşın boynundan aşağı inen bir ürperti hissederek kollarını ovuşturdu. Soğuk, sanki ayaklarının altındaki toprak buz tutmuş gibi zeminden yükseliyordu. Söylencelerde Şibalba'da sürekli dolu yağan bir Kış Yurdu olduğu ve burada yağan dolunun in-

sanın ellerini bıçak gibi kestiği anlatılırdı; Casiopea hissettiği soğuğun işte o soğuk olduğunu düşündü ister istemez. Kaynağı her neyse kesinlikle doğal bir soğuk değildi ve Mam üzerinde hemen etkisini göstermişti.

"Bu... bu soğuk. Ben geceleri sıcak severim, kuzen," dedi Juan takırdayan dişleri ve ağzından bir bulut hâlinde çıkan nefesiyle.

"Aaa, öyle mi? Ben hissetmedim oysa. Casiopea, sen hissediyor musun?" diye sordu Hun-Kamé sakin bir tavırla.

Casiopea başını iki yana sallayınca Mam kıkırdadı ama ince bir kırağı tabakası parmaklarını sarıp uçlarını beyaza döndürmeye başlamıştı bile.

"Sana saygım sonsuz, Hun-Kamé. Bunu sen de bilirsin," dedi Juan.

"Gerçekten mi? Bundan şüphelenmeye başlamıştım oysa."

"Bana düşman olmanı istemem."

"Bana ait olanı geri vereceğine yemin et ki kabahatini görmezden geleyim."

Bir anda önünde beliriverdiği andan itibaren Hun-Kamé'ye korkuyla karışık bir saygı besliyorsa da Casiopea onu tam olarak nereye koyacağını bilemiyordu henüz. Ama tanrıların konuşmasına şahit olup da hava tanrısının nasıl sindirildiğini görünce Hun-Kamé'nin doğası ve kudreti üzerine düşünmeye başladı.

Ölüm, Casiopea bizzat Ölüm'ün yanı başındaydı ve Ölüm bir insan suretine bürünmüştü. Ve o da Ölüm'le bir insanla konuşacağı şekilde konuşmuş, ona sesini yükseltmiş, hatta apaçık karşı çıkmıştı ki karşısındakinin altı üstü bir insan olmadığı barizdi. Öncesinde toz tutmuş kitaplarda Ölüm'ün çizimlerine rastladığı olmuştu. Ölüm bir iskelet olarak, omurgası açıkta ve bedeninde yozlaşmayı simgeleyen karaltılarla betimlenmişti. Ölüm ile Hun-Kamé birbirlerinden tamamıyla farklı görünüyorlardı ama Casiopea onların aynı olabileceklerini fark etti.

İlk defa olarak bedenin ardındaki o çıplak kafatasını gördü. Eğer bir tanrı dahi Ölüm'den korkuyorsa kendisinin de onunla bir portakalı paylaşmak ya da muhabbet etmektense ondan korkması gerekmez miydi?

"Havaya ve suya yemin olsun, toprağa ve ateşe de yemin olsun hatta. Beni bırakırsan istediğini vereceğim," dedi Juan.

Kırağı göğsünü bütünüyle sarmış, boynuna doğru uzanarak sesini bir fısıltıya varana dek boğmuştu; Hun-Kamé'nin tek bir sözüyle buz kristalleri eridi ve soğuk geçip gitti.

Hun-Kamé, ellerini saran ipi gevşetince Mam da cebinden pasparul, muazzam bir inci kakılı ahşap bir kutu çıkardı. Hun-Kamé kutuyu alıp açtı. İçinde mükemmelen muhafaza edilmiş bir insan kulağı vardı. Hun-Kamé kulağı alıp avucuyla kafasına, olması gerektiği yere bastırdı ve elini çektiğinde kayıp kulak sanki hiç oradan koparılmamışçasına etiyle bir olmuştu.

Hun-Kamé bağışlayan bir edayla başını diğer tanrıdan yana eğdi.

"Öyleyse hâlâ sevgili kuzenim olduğunu varsayıyorum," dedi Juan ellerini ovuşturarak. "Ve artık gitmeye iznim olduğunu?"

"Git. Gecenin keyfini sür."

Mam başını eğdi, üzerindeki buz eriyip gitmiş olmasına karşın fesat bir bakışla onlara bakmaya devam ediyordu.

"Şu yanındaki tatlı kızın tadına bakarsam gecenin keyfi daha iyi çıkar. Benimle dans etmesine izin vermez misin?" diye sordu sinsi gözlerini Casiopea'nın üzerine dikerek. "Ölümlü kadınlarını nasıl severim bilirsin, hem madem yine arkadaş olduk, beni ısıtması için bunu vermen nazik bir ikram olur. Hak verirsin ki onca üşüdükten sonra ısın–"

"Hey, eğer devam edersen seni ikinciye tokatlarım," deyiverdi Casiopea.

"Arada bir tokat yemek hoşuma gitmiyor değil. Gelsene şöyle," dedi Mam ve elini uzatıp parmaklarının tersiyle Casiopea'yı okşadı.

Ölüm tanrısı baston yutmuş gibi dikilmeye devam ediyordu, derken elini Casiopea'nın omzuna koydu ve "Git gönlünü başka yerde eğlendir," dedi umursamaz bir sesle. "Bu geceki kabalığın için hanımdan özür dilemeyi de ihmal etme."

"Ne de huysuz şeysin! Arkadaşça davranmaya çalışıyordum ama madem öyle, giderim. Ölüm'ü ve de odalığını gücendir-

mek işime gelmez. Özürlerimi kabul edin, bayan. Kendine iyi bak, kuzen."

Hava tanrısı bir sigara çıkarıp yaktı, kıs kıs gülerek kalabalıklara ve müziğe doğru yollanarak sokağın diğer ucunda gözden yitti. Gece ısınıp liman yeniden o bilindik tropikal havasına kavuşurken Hun-Kamé elini Casiopea'nın omzundan çekti.

"Teşekkür ederim," dedi ona Casiopea.

"Böyle ufak şeyler için teşekkür etmenin lüzumu yok," diye yanıtladı tanrı onu.

Casiopea bu konuda ona katılıyordu, nihayetinde Hun-Kamé'nin ona ihtiyacı vardı ve onu savunması da bu ihtiyaçtan dolayıydı. Buna rağmen bunu nazik bir hareket olarak değerlendirmeden edemiyordu da. Martín onu rahatsız ederken Casiopea'ya sahip çıkan kimse olmamıştı hiç, Casiopea ister istemez şükran duydu ve sevecen bir şekilde baktı tanrıya. Böylece, ondan korkması, çekinmesi gerektiğini düşündükten sadece dakikalar sonra Casiopea karşısındaki tanrının asıl doğasını yine unutmuş ve bir insan olarak görür olmuştu onu.

"Leydi Tun, buyurun gidelim, yapacak işlerimiz var," dedi Hun-Kamé, Mam'ın gittiği yönün aksine doğru yönelerek.

"Ne tür işler?"

"Artık kulağımı geri aldığımdan rehber ruhların ve ölülerin seslerini duyabilirim. Gidip bir dört yol ağzı bulalım."

"Ne dediğini hiç anlamadım."

"Anlayacaksın," dedi Hun-Kamé.

Bölüm 10

Şehrin merkezinden uzaklaştıkça etraflarındaki kalabalık önce şurada burada birkaç kişiye, sonra da kimse kalmayıncaya dek azalıp tükendi. Uzun süre yürüdüler. Sokağın iki yanındaki beyaz evler mezar kadar sessizdi. Kıyafetleri üzerindeki gümüş işlemeler bir yerlerden rasgele ışık aldıkça saman alevi gibi parıldıyordu.

Derken bir dört yol ağzına vardılar. Etrafta bina yoktu artık, bir tane olsun kulübe dahi kalmamıştı görünürde, sadece takip ettikleri dar yol uzanıyordu. Casiopea yıldızları tarayıp Avrupalıların Polaris diye andıkları Xaman Ek'i aradı. Bu yıldız, maymun başlı tanrının timsaliydi. Ki yol kenarındaki kopal ağacının reçinesi adanırdı ona. Casiopea bu tanrının da Hun-Kamé kadar gerçek olup olmadığını ve gerçekten de maymun kafası taşıyıp taşımadığını düşündü.

Yanlarından bir pervane geçti ve Hun-Kamé sanki onu çağırır gibi elini uzatıp açtı. Pervane buna uyup nazikçe avcuna konduğunda yumruğunu kapayıp onu ezdi. Hun-Kamé yerinde bir ölümlü olsaydı bu karanlık büyüyü uygulaması için daha büyük bir kurbana, mesela bir köpeğe ihtiyacı olurdu. Ama Hun-Kamé bir tanrı olduğundan ve de kayıp kulağına, yanında da büyüsünün bir kısmına daha yeniden sahip olduğundan bir pervane yetmişti.

Hun-Kamé avcunu tekrar açtığında yere gri ve kara bir toz saçıldı.

Casiopea'nın anlayamadığı birtakım sözler söyledi. Kadim, tuhaf bir dildeydi söyledikleri. Tozun düştüğü yerden, yanan

maltızdan çıkana benzer bir duman tüttü. Duman şekillenmeye başladı, önce bir köpek şekli aldı, sonra bir adama evrildi, bir kuş oluverdi, ta ki insanın doğruca tarif edemeyeceği bir heyula hâlini alana değin devam etti değişmeye. Casiopea şeklini çıkarmaya çabaladıkça daha da düzensizleşti, kızın başını ağrıttı.

"Seni selamlar ve de çağrıma uyduğun için sana teşekkür ederim," dedi Hun-Kamé. "Beni tanıdın mı?"

"Yıldızsız Gece'nin Prensi, Şibalba'nın İlk Evladı. Sen tahtı olmayan bir tanrısın. Seni tanırım," dedi duman. Sesi son derece alçaktı, için için yanan bir ateşi anımsatıyordu.

"Öyleyse bana itaat etmen gerektiğinin farkındasındır," dedi Hun-Kamé bir kralın azametiyle bir elini göğsüne basarak. "Özümün nerede saklandığını bilmeyi diliyorum."

"Sana üç cevap borçluyum, üç tane vereceğim."

Duman yükseldi, üzerlerinde köpek, kuş, bir şey hâlinde büyüdü. Kapkaranlık iğne deliklerine benzer iki kara gözü vardı ve karalığına karşın ışıldıyordu bu gözler. Hun-Kamé'nin yanında duran Casiopea bu gözlerin kendisine baktığını hissetti. Beraberinde kuru çiçek ve tütsü kokuları getiren bu yaratık olağanüstü bir şeydi. Şibalba Lordlarının başka hangi umulmadık yaratıklara hükmettiği düştü Casiopea'nın aklına.

Duman ağzını aralayıp konuştu.

"Gölün üzerindeki görkemli şehir Tenochtitlán'da. Kurak çöllerin ortasında, El Paso'da," dedi.

Sonra heyula başını iki yana sallayıp bakışlarını kaçırarak yere odakladı. Daha fazlasını söylemek istemediği belli oluyordu.

"Başka nerede?" diye diretti Hun-Kamé.

Heyula'nın dili çözüldü. "Baja California'da, okyanus kıyısında, Tierra Blanca'yı ara. Kaderine kavuşacaksın, Şibalba Lordu, kavuşacaksın felaketine de. Kardeşin aklının almayacağı kadar kurnaz ve kuvvetli," dedi duman yaratık, sesi artık odunların çatırtısına dönmüştü.

"Bana maval okuma," diye karşılık verdi tanrı.

"Gerçekleri konuşuyorum."

"Bana ait olan kimde? Nerede oturuyorlar?"

"Bunu ruhlara, büyücülere ya da destek olacak kim varsa onlara sormalısın ey Lordum, sana üç cevap ve bir de uyarı verdim ki bir tanrının benim üzerimdeki hükmü en fazla bu kadardır."

"Öyleyse cevaplarını kendime alıp seni salıyorum."

Duman yaratık daha da büyüdü, sonra büküldü, bedeni kendi üzerine katlandı ve alnı toprağa değdi. Yağmur suyu gibi toprağın derinliklerine emilip ortadan kayboldu. Etraflarını saran gece, heyulaya hoşçakal dermişçesine kıpırdandı.

"Nereye gideceğimizi duydun," dedi Hun-Kamé. "Yarın Meksiko'ya yola çıkıyoruz."

Antarktika'ya gideceğiz de dese fark eden bir şey olmazdı; Casiopea ağrıyan başıyla cevap verecek takati bulamadı.

Konukevine geri yürüdüler. Vakit çok geç olduğundan giriş kapanmıştı ama Hun-Kamé kapıyı zorlanmadan açtı. Odalarına gittiler ve yolculukla tükenmiş olan Casiopea soyunmayı aklına dahi getirmeden, gümüş-beyaz kıyafetleriyle kendini yatağa attı. Gecenin mucizeleri onu daha fazla ayakta tutamazdı, deliksiz bir uykuya daldı.

Ertesi gün Meksiko'ya giden akşam trenine yetiştiler. Daha önceki bir trene binselerdi Casiopea pencereden dışarıya bakar, manzarayı ve etrafta yetişen çalıları, palmiyeleri seyredebilirdi. Bambu duvarlı kulübeleri, aksak taburelerinde oturan yaşlı adamları, sokak köpeklerinin peşindeki çocukları. Trenin Veracruz'un hafif yamaçlarından tırmana tırmana başı karlı dağlara ulaşmasını izleyebilirdi. Lakin gece sayfanın üzerine dökülüp yayılmış mürekkep gibiydi, tüm araziyi ve üzerindeki doğal yapıları gözlerden gizliyordu.

Yine de Casiopea treni hissedebiliyordu halen. Hantalca ilerliyor, kıyının nemli sıcağından uzaklaşıyordu. Böyle acayip bir mekanizmada bulunmamıştı daha önce. Balinanın yuttuğu Yunus peygamber misali metalden bir canavarın karnındaymış gibi hissediyordu kendini. Aile evindeki Kitab-ı Mukaddes'te gördü-

gü bu tasvir her daim canını sıkmıştı; şaşkın ifadesiyle balığın karnında oturan bir adam. Ne gittikleri yönü görebiliyordu ne de geldikleri, bu da onu saran zaman ve mekânın bükülüp bilinmez bir şekle evrildiği hissiyatı doğuruyordu içinde, âdeta bir rüyada yol alıyordu.

Hun-Kamé sırtını koltuğuna vermiş uzanırken o, tekerleklerin çelik raylar üzerindeki metalik tangırtısına kulak vermişti. Aynı küçük kuşetli vagonu paylaşıyorlardı ve Hun-Kamé bu şekilde ayaklarını uzattığında bütün boşluğu kaplar gibi görünüyordu. Yine de Casiopea'nın pek umurunda değildi bu, pencerenin dibine kıvrılıvermişti, gökkubbe ve yıldızlar bütün aklını fikrini kendilerine alıyordu. Babasıyla küflü kitap ve mürekkebin kokusunu, kâğıt hışırtısını özdeşleştirmişti; bir kâtipti babası ve bunlar da onun iş gereçleriydi. Ama en çok yıldızları layık görürdü babasına çünkü babası yıldızlara düşkündü.

"Hayaletlerle konuşabilir misin?" diye sorup kompartımanlarına çöken sessizliği bozdu.

"Hem onlarla hem de şahit olduğun üzere gecede dolanan diğer şeylerle," diye cevapladı onu Hun-Kamé.

"Babamla da konuşabilir misin? Ben küçükken vefat etmişti."

Hun-Kamé başını ondan yana çevirip ilgisizce baktı. "Hayaletler genellikle sağlam zemine yerleşir, tek bir yerde kalırlar; bir kişiye takıldıkları nadirdir. Buradan babanı çağıramam. Hem hayalet olmayabilir de. Ölen herkes kendini dünyaya bağlamaz. Baban sessiz sakin bir şekilde can verdiyse bu ölümlü âlemi de öylece terk etmiştir."

"Şibalba'da mıdır?" diye sordu Casiopea.

"Ölümlülerin büyük kısmı Şibalba tanrılarına tapınmayı bıraktı uzun zaman önce; ve inançları pas tuttuğundan, bizim yollarımıza düşmeye teşebbüs etmiyorlar artık. Baban benim kulum değil."

Casiopea bir an için olsun sevgili babasının yüzünü görebileceğini, sesini duyabileceğini umut etmişti. Hayal kırıklığıyla pencereye döndü.

"Sanırım en iyisi bu," dedi iç çekerek.

"Ne demek istedin?"

"Şibalba fena bir yer. Kandan bir nehir var orada ve de Yarasalar Evi ile Kasvet Evi. Babamın böylesine dehşetli bir yerde olmasını istemezdim." Bu noktada sözüne ara verip somurtarak parmaklarını camda tıkırdattı. "Gerçi benim bildiğim hikâyede Kahraman İkizler seni öldürmüştü ama sen buradasın yine de. Hepsi gerçek mi merak ediyorum. Belki de o kadar kötü bir yer değildir."

"Ölümlüler hikâyelerini anlatmaya bayılır ve her zaman doğrusunu da anlatmazlar," dedi Hun-Kamé hor görür biçimde. Hasır şapkasını çıkarıp inceledi, parmaklarını dikkatle saman lifleri üzerinde gezdirdi.

"Şibalba nasıl bir yer? Hikâyenin aslı ne?"

Hasır şapka Hun-Kamé'nin ilgisini Casiopea'nın sorusundan daha çok çekiyor gibiydi, hem her zaman ona bir cevap bahşetmezdi de zaten; bu nedenle, Hun-Kamé duygulardan arınmış, kendine güvenli ve konuya hâkim bir sesle konuşmaya başladığında Casiopea bir açıklamaya ulaşacağı umudunu kaybetmişti neredeyse.

"Şibalba'ya Kara Yol'dan gidilir ve tam merkezinde de krallarınızın tacındaki mücevher misali sarayım durur. Çok büyük bir saraydır ve rengârenk fresklerle süslüdür. Yılın günleri denli çok sayıda odası bulunur. Sarayın etrafı başka güzel binalarla çevrilidir, öyle seçkin binalardır ki hiçbir insan binası onların yanına bile yaklaşamaz. Bir pırlanta getir gözünün önüne, tek bir kusuru dahi olmayan ve avucuna tamı tamına oturan bir tane."

Hun-Kamé öne uzandı, hasır şapka parmaklarının ucunda sallanıyordu. Yüzü canlanmıştı birden. "Sarayıma mavi-yeşil suyla dolu bir dizi gölet üzerinden ulaşılır ve bu göletlerde en soğuk derinliklerin en tuhaf, en sıradışı balıkları yüzer, kör ama güzellerdir. Hepsi de ateşböcekleri gibi kendi ışıklarıyla parıldar. Bu göletlerin etrafı ağaçlarla çevrilidir. Ceiba ağacına benzerler ama kabukları gümüş rengidir, meyveleri de gümüşe çalar ve karanlıkta parıldar."

"Özlüyor musun?" diye sordu Casiopea çünkü bu sözlerde özlem yüklüydü, hem Hun-Kamé'nin krallığı hiç de ona anlatılan hikâyelerdeki karanlık, kasvet doluya benzemiyor, hayli büyüleyici geliyordu kulağa.

"Ben oraya aitim," dedi Hun-Kamé.

Casiopea böyle kesinliklere sahip olmayı iyi bir şey olarak düşündü. Nereye ait olduğunu asla bilememişti o, bir Leyva'ydı evet ama ailenin gerçek bir üyesi değildi. Ayrıca Uukumil boğucu bir yerdi. Birden tedirgin hissetti; Hun-Kamé nereye varmaya çalıştığını kesin olarak biliyordu, kendisinin ise memleketi olan kasabaya dönemeyebileceğini fark etti.

Hun-Kamé kayıp organlarına kavuştuğunda o ne yapacaktı peki? Bu düşünceler onu Hun-Kamé'nin sağlığını gözetmeye yöneltti.

"Nasıl bir his?" diye sordu. "Kulağına kavuşmak."

Casiopea konuşurken bir yandan kendi kulağına dokundu. Kulağın yeniden bütünleşmesi süreci kolayca gerçekleşmiş gibi görünmüştü ama gerçekte öyle olmayabilirdi de.

"Nasıl yani?" diye sordu Hun-Kamé.

"Acıyor mu?"

"Hayır."

"Benim elim acıyor bazen," dedi Casiopea.

"Dur bakayım."

"Şimdi acımıyor," diye açıkladı Casiopea. "Ama dün acıdı mesela. Göze kaçan bir çapak gibi işte, bilirsin. Gözümde değildi tabii."

Hun-Kamé ayağa kalkıp yanına geldi, Casiopea'nın elini tutup sanki daha yakından bakmak istermiş gibi kaldırdı, ki bakacak bir şey de yoktu aslında. Belki de derisine gömülü kemik kıymığını görebiliyordu.

"Eğer yine acırsa haberim olsun," dedi Hun-Kamé.

Casiopea başını yukarı dikip ona baktı doğruca. Hâlâ o siyah göz bandını takıyordu.

"Yoksa tam tersi mi? Olmayan gözün mü ağrıyan?"

"Yokluğu beni rahatsız ediyor," dedi tanrı suya gömülen taşlar misali tok bir sesle.

"Üzgünüm," dedi Casiopea.

Hâlâ elini tutmakta olan Hun-Kamé'nin elini hafifçe sıktı. Ondan teşekkür etmesini bekliyor değildi, böyle önemsiz meselelerle işi olmazdı tanrıların elbette ama Hun-Kamé'nin bu şekilde somurtarak bakışını parmaklarına dikmesi de değildi beklediği.

"Neden bana dokunuyorsun?" diye sordu Hun-Kamé.

"Aaaa. Şey, aslında bana dokunan sensin."

"Hayır, az öncekini diyorum."

"Özür dilerim."

Daha önce Hun-Kamé elini onun omzuna koymuştu oysa. O zaman bu konu açılmamıştı hiç. Dokunuşunun bu şekilde bir ihlal olarak değerlendirileceği gelmemişti Casiopea'nın aklına; ilah ölümlüyle değil de ölümlü, ilahla temasa geçiyordu demek!

Casiopea elini geri almaya meylettiyse de Hun-Kamé bırakmadı, halat çekme mi oynuyorlardı böyle.

"Bırakabilirsin artık," dedi Casiopea. "Fark etmemiş–"

"Bu ne arsızlık."

"Hem elimi tutmaya devam ediyor hem de şikâyet ediyorsun, asıl şimdi göreceksin arsızlığı," diye püskürdü kız. Tanrının, ona sadece kibarlık etmeye çalışmakla Casiopea'ya kendisini aşağılamış gibi davranmaya hakkı yoktu hiç.

Hun-Kamé bir kahkaha atıp Casiopea'yı bıraktı. Derin bir kahkahaydı, kompartımanda çırpınan bir kuş misali dolanmıştı. Bu sevince karşılık olarak Casiopea da gülümsedi.

"Neden gülüyorsun?" diye sordu ona, daha önce bunu yapmamıştı.

"Komiksin de ondan," dedi Hun-Kamé. "Oyunbaz bir maymunum varmış gibi sanki."

Bu pek de hakaret sayılmazdı. Bir sevgi ifadesi gibi gelmişti kulağına ama somurtmuştu Casiopea. Yine de siniri fazla sürmedi. Uygun gördüğü anda hemen affetti bunu. Hem Hun-Kamé

koltuğuna geri dönmüş, sessizce uzanmıştı yine, ortada sinirlenecek bir şey de kalmamıştı.

Nihayet Hun-Kamé konuştuğunda Casiopea orada olduğunu bile unutmuştu neredeyse.

"Neye bakıyorsun sen öyle?" diye sordu tanrı.

"Yıldızlara. Bu gece binlercesi saçılı göğe."

"Her gece binlercesi var."

"Belki de," diye fısıldadı Casiopea başını koluna yaslayıp çocukken yaptığı gibi aklından yıldızların isimlerini geçirirken; uyumadan önce oynadığı oyunlardan biriydi bu.

Neden sonra Casiopea üst taraftaki kuşetine uzanıp gözlerini kapatarak derin bir uykuya daldı. Tren tekerleklerinin tangırtısı eşliğinde yavaşça ilerlemeyi sürdürüyordu. Alttaki kuşette bir Şibalba Lordu uyumuyor, trenin bu ritmini dinliyordu. Ağzından kaçırdığı o kahkahası alışılmış şey değildi, bu yüzden bir süre bunun ne anlama geldiğini düşündü kendince. Mağrur bir tanrı olduğundan bu mesele aklını birkaç dakikadan fazla kurcalamadı ve silinip gitti.

Ama hiç şüphe yok ki Şibalba'nın yeraltı krallığında başka bir lord, Hun-Kamé'nin bu kahkahasını duymuş ve sebebini de anlamıştı.

Bölüm 11

Ölümlülerin tasavvuru tıpkı suyun yolu üzerindeki kayayı çağlar boyunca aşındırarak biçimlendirmesi gibi tanrıları biçimlendirir, yüzlerini ve binbir türlü hallerini çıkarır ortaya. Bu tasavvur aynı zamanda tanrıların yurdunu da kurar.

Muhteşem ve ürkütücü Şibalba, o boğucu kasvet diyarı neşesiz bir gece güneşi ve yetersiz ay ışığıyla aydınlanır. Alacakaranlık vakti burada hiç son bulmaz. Şibalba'nın nehirlerinde yeşim kaymanlar gizlenir, mürekkep karası göletlerinde kaymaktaşı balıklar yüzer, etrafta camdan böcekler vızıldar, şeffaf kanatçıklarının çınlamasıyla hayli tuhaf bir melodi yaratırlar. Acayip bitkileri, gür ağaçları bulunur fakat Yeraltı Diyarı'nda tek çiçek açmaz; elber açtığı olmuştur bir zaman ama bunlar solalı çok olmuştur.

Bunların tümü fiziksel biçime dökülmüş rüya parçacıklarıdır ama Şibalba'nın harika tabiatında ölümlülerin kâbusları da boldur.

Toprağın kurak ve kül rengi olduğu uçsuz bucaksız araziler vardır burada ve insanlar perişan hâlde bu çöllerde dolanarak merhamet diler. Toprağın üzerinde asılı ince sis tabakaları altında bataklık bölgeler de bulunur, buralarda su yüzeyinden zehirli bir buhar tüter, ölü ağaçlara tünemiş iskelet hâlinde kuşlar gürültüyle feryat ederler. Üzerinde arı kovanı misali bir dolu mağarayla kireçtaşından bir yükselti de vardır, hafızalarını kaybederek bu yolculuğa çıkış amaçlarını unutuvermiş, kaldırdıkları elleriyle kafataslarından saçlarını yolan zihni bulanık ölümlülerin ruhları yaşar burada. İpe sapa gelmez saçmalıklardan doğmuş nice hayvan, nice muhteşem yaratık dolanır ormanlarında ve yolu buraya

düşmüş aptalları korkutur. Tanrıların ikamet ettiği bu şehri bir kurdele misali saran Şibalba'nın Kara Yol'undan sapmamak en güvenlisidir. Bu yoldan bir kere sapıldı mı kargaşa ve dehşetin ağına düşmek işten değildir.

Başlangıçta sadece bu şehir, Şibalba mevcutken sonrasında bataklıklar, ormanlar, mağaralar ve de Yeraltı Diyarı'nın tuhaflık dolu coğrafyasının kalan öğeleri etrafa yayılmıştır, öyle ki Şibalba'nın sınırları esas hâlinin çok çok ötesine değin yayılmıştır bugün. İnsanlar Şibalba derken sadece şehirden değil, bütün bunlardan bahsederler. Şehrin kendisi Kara Şehir ve efendisinin sarayı da Yeşim Saray hâline gelmiştir.

Hun-Kamé işte bu krallığın başına geçmiş, sarayının bahçelerinde bolca zaman geçirirdi; fakat Vucub-Kamé duvarları sarı ve kırmızıya boyalı, zeminine çok renkli minderler serili geniş ve penceresiz salonları yeğliyordu. Yeraltı Diyarı'nın dört baykuşundan biri aniden odasına daldığında bu minderler üzerinde dinlenmekteydi. Baykuşu yolları gözleyip kardeşinden haber alsın diye dünyaya yollamıştı.

Baykuş, Hun-Kamé'yi bulmuştu. Bir ölümlünün kanının ailesinden başka bir üyede akmasını sağlayan akrabalık bağı yüce Şibalba lordları için de aynen geçerliydi. Özellikle de Hun-Kamé ile Vucub-Kamé için. Birbirlerine fazlasıyla benzeyen ikizlerdi onlar. Aynı boy ve iriliktelerdi ve yalnız saçlarıyla gözlerinin rengindeki farkla ayırt ediliyorlardı. Dünyaya ilk gelen Hun-Kamé idi, gözlerindeki karalık derin kuyularınkine eşti. Yedi kalp atımı sonrasında Vucub-Kamé o soluk gözlerini açmıştı dünyaya; gözlerinin kül rengi, derin düşüncelere daldığı vakitlerde gümüşi renge döner, kimi zaman da kutsal taş *sastun* gibi neredeyse saydam bir hâle gelirdi.

Vucub-Kamé'nin ruhani özünü gayet iyi tanıyan baykuş aynı özün peşinde Orta Diyar üzerinde kanat çırptı. Hun-Kamé'yi bulması kaçınılmaz bir şeydi.

Baykuş Şibalba'ya döndüğünde gagasında bir hediye taşıyordu.

Hediye, Hun-Kamé'nin kahkahasıydı, baykuşun duyup da şimdi efendisinin avucuna bıraktığı beyaz denizkabuğuna sakla-

dığı kahkaha. Vucub-Kamé denizkabuğunu kulağına dayayıp bu kahkahayı dinledi. Bunca zaman yokluğunun ardından ağabeyinin sesini duymak canını sıktığından kahkahanın son yankıları da tükendiğinde denizkabuğunu parmakları arasında eziverdi. Ardından minderinden kalkarak ayinlerde kullandığı obsidiyen bıçağını kaptığı gibi sarayının dışına yollandı.

Normalde Vucub-Kamé sarayından dışarı çıktığı vakitlerde en mükemmel saray hizmetlilerinin omuzlarında yükselen altın bir tahtırevanda taşınırdı. Konvoyu önünde şarkıcılar gider, efendilerinin güzellik ve de bilgeliğini duyururken diğer kardeşleri ve maiyetinin kalanı tütsüler yahut *zaca* dolu kaplar taşıyarak geriden gelirlerdi. Vucub-Kamé de tanrıların her daim olduğunca kibirliydi ve yüceltilmeyi severdi.

Gelgelelim o gün sarayını sessizlik içinde, hizmetkârlarının hiçbirine haber vermeden terk etti. Ne başlığını giydi ne de o güzelim kaftanlarından birini, basit, beyaz bir harmani almıştı sadece üstüne. Binalar ardında kalıncaya değin, yolun karanlık şeritleri görünmez oluncaya değin şehrinin sokaklarında bir başına yürüdü ve nihayetinde bir bataklığa vardı.

Yucatán bataklıklarında bol bol rastlanılan türden kaymanlar boş ağızlarını açıp kapıyordu. Ancak buradaki kaymanlar bir nevi hayalet kaymana benzerdi, pulları kaymaktaşı ve de altındandı. Vucub-Kamé bunlardan Orta Diyar'dakilerin hepsinden çok daha iri olan bir tanesini tıpkı bir insanın köpeğini çağırması gibi çağırdı ve yaratığın sırtına bindi. Bu yolla bataklığın karşı tarafına geçti.

Köklerini suyun derinliklerine salmış mangrov ağaçları ürkütücü bir ışıkla parıldıyordu. Cılız dallara tünemiş iskelet kuşlar boş göz yuvalarıyla, bataklığın karşı kıyısına ulaşıp Jaguar Evi'nin merdivenlerini tırmanmaya başlamış olan efendilerini izliyordu. Vucub-Kamé vahşi hayvanlar tarafından parçalansınlar diye insanları zaman zaman buraya gönderirdi; hem bir ceza hem de bir eğlenceydi bu, ne de olsa halihazırda ölü olduklarından gerçek anlamda yok olmuyorlar ve bedenleri zamanla tekrar birleşiyordu.

Jaguarlar evcil olmaktan çok uzaktı. Ama Vucub-Kamé içeri girdiğinde bu zalim yaratıklar âdeta birer yavru kedi gibi uysalca başlarını eğip efendilerinin ellerini yaladı.

Vucub-Kamé jaguarlardan birini okşadı, parmaklarını hayvanın kürkünde uzun uzun gezdirdi. Hayvanın sarı gözlerini pek beğenirdi. Derken seçimini yaparak bu koca kedilerden birinin başını kesiverdi. Hayvanın göğsünü yarıp kalbini deşti. Deşilen kalp yere düşünce jaguarın kanı tuhaf şekiller oluşturarak dağıldı, tanrı tıpkı insanoğlunun mektup okuması gibi okudu bu tuhaf şekilleri.

Vucub-Kamé'nin yeteneği de buydu: kehanet. Mercan ağacının parlak kırmızı tohumlarıyla geleceğin ve kaderin bilincine varabilir ya da obsidiyen bir aynaya bakarak kafasındaki sorulara cevap arayabilirdi. Bu büyü kudreti sayesinde Vucub-Kamé ağabeyinin esaretinden kaçışını öngörmüştü ama bunun ne zaman gerçekleşeceğini ya da onu kimin kurtaracağını bilmiyordu. Aynı şekilde, esaretinden kurtulduğunda Hun-Kamé'nin bir ölümlünün yardımına ihtiyaç duyacağını da biliyordu. Mutlak özüne yeniden sahip oluncaya dek bir asalak gibi bu ölümlünün hayatından beslenecek ve bu ölümlüye bağlı olduğundan Ölüm Lordlarının normalde sahip olmadığı bir özgürlükle Orta Diyar'da dolanabilecekti. Yine de bir bedel ödenmeliydi. Ona güç veren ve insanoğlunun diyarında dolanabilmesini sağlayan ölümlülere has yaşam enerjisi onu yavaşça kirletecekti. Her geçen günle Hun-Kamé daha da fazla ölümlülere yaklaşacaktı, ta ki güçlerini kullanamayana dek; Hun-Kamé insan yüreğinden son birkaç kalp atımı kazanabilirdi ama bunun yanında ölümlü özünü de edinecekti. Ve böylece artık bir ilah değil, neredeyse tamamen bir insan hâline gelecekti.

Vucub-Kamé bu sürecin gelişimine güveniyordu. Kendini zafere öyle inandırmıştı ki bu öngörünün gerçekleşeceği inancıyla Tierra Blanca'daki oteli inşa etmişti.

Hun-Kamé'nin kahkahası gerçekten de bir insana dönüştüğünün kanıtıydı.

Tanrıların öfke, kıskançlık yahut arzularını sergilemedikleri bilgisi yanlıştır. Ancak bu duygular demir kilitlerle kapalı ayrı ayrı bölmeler gibidir, tanrılar çoğunlukla durgun bir ifadesizlik içindedirler. Kahkahaları, olur da gün yüzüne çıkarsa, gönüllerinden değil, bilinçlerinden doğar. Gelgelelim Hun-Kamé'nin kahkahası tam da yüreğinin derinliklerinden gelmekteydi. Pırıl pırıl ve de coşkulu bir kahkahaydı.

Bu durum Vucub-Kamé'nin kafasını karıştırmıştı. Ağabeyinin bu kadar çabuk insanlaşacağını beklemiyordu. Dahası bunun gerçekleşmesine henüz hazır değildi de. Hun-Kamé bir ölümlü seviyesine alçalmaya yaklaşıp da önceki hâlinin ancak bir karikatürü olacak denli zayıfladığında ulaşmalıydı Tierra Blanca'ya. Fakat bu kahkaha hiç de zayıflık işareti değildi, sergilediği keyif sebebi bilinmedik bir kuvvet yansıtıyordu. Neler olup bitiyordu? Değişen neydi?

Endişelenen Vucub-Kamé geleceği kavrayabilmek, planının güvenliğini garantileyebilmek adına jaguar kanına bakmaya karar vermişti bu yüzden; bütün gizli gerçekler kanda bulunurdu çünkü.

Ancak Vucub-Kamé'nin kanda okudukları hiç de güven telkin edecek türden şeyler değildi. Aksine kaşlarının çatılmasına sebep olmuştu. Hiddetini sezinleyen jaguarlar kuyruklarını büktüler.

Vucub-Kamé parmağını kana bulayıp oraya bir sembol çizdi, sonra bir tane daha. Tekrar doğrulmadan evvel parmağı üç defa kana bulandı. Boza kesmiş gözleri jaguarların meskeninde çakmak çakmak oldu ve bir an için alev alev parıldadılar.

Jaguar Evi'nden çıkıp ak merdivenlerden inerek onu oraya taşıyan kaymanın yanına vardı ve o şeytani bıçağıyla onun da başını kesiverdi. Kaymanın kanı suya karışırken Vucub-Kamé bu kızıl sembolleri okudu.

Yine bulamamıştı aradığını.

En sonunda bıçağını alıp buz gibi bir kararlılıkla kendi avucunu kesti, kanının suya akmasına izin verdi. Mürekkep karası

kanı değdiği yerde birkaç saniyeliğine suyu fokurdatıp girdaplandırıyordu. Vucub-Kamé suyun başına çömeldi.

"Nasıl bir dolap dönüyor burada?" dedi yılanlarınkini andıran bir tıslamayla.

Sembolleri doğru düzgün okuyamıyordu. Öncesinde Hun-Kamé'nin kaçışını öngörüp onu Tierra Blanca'da karşılamak üzere hazırlanmıştı. Şimdiyse bu geleceği görebildiği hâlde buradan dallanıp budaklanan diğer yolları göremez olmuştu. Bu dalları yakından incelemeye kalktığında, hiç tanımasa da Casiopea Tun olduğunu varsaydığı bir kadın yüzü tarafından engelleniyordu. Hun-Kamé'nin ölümsüz özüne karışan kadının ölümlü özü gelecekleri birbirinden ayırt etmeyi, onu Hun-Kamé'den ayırmayı güçleştiriyordu.

Vucub-Kamé kör edilmiş gibiydi. Artık zafer anını izleyemiyordu. Bu durum onu dertlendiriyordu çünkü eğer Hun-Kamé'nin kurtuluşu ona kaderde bahşedildiyse Vucub-Kamé'nin Şibalba'daki hâkimiyeti bu şekilde devam edemezdi.

Ölüm tanrısı aklında binbir karanlık düşünceyle bataklık kıyısında dikilirken içindeki öfkeyi sezen iskelet kuşlar başlarını kanatları altına gizlediler.

Tanrı yumruğunu kapadı, açtığında avucundaki kesik hiç olmamışçasına iyileşmişti. O bu şekilde incitilemezdi. Taşıdığı yanık izleri ise, tıpkı ağabeyinin başının uçurulması gibi, demir ve hain bir büyüden meydana gelen aşırı anomaliyle aynı şekilde ender bir durumdu.

Vucub-Kamé baykuş ulaklarından ikisini çağırdı. Dört baykuşu vardı ve hepsi de dehşet saçan yaratıklardı, insanoğlunun dertli rüyalarıyla beslenir, Orta Diyar'da dilediklerince dolanırlardı. Chabi-Tucur bu dörtlünün en hızlısı ve de en ufağıydı, Hun-Kamé'nin izini o sürmüştü. Huracán-Tucur en irileriydi, öyle büyüktü ki bir insan sırtına binebilirdi; büyüsünü Hun-Kamé'den gizleyemeyecek kadar büyüktü. Ağabeyi bir gözü yerinde olmadığı için bu kanatlı yaratığı göremezdi belki ama Huracán-Tucur'un kanat seslerini duyabilirdi. Vucub-Kamé bu

riski alamazdı. Bu sebeple ufak olan baykuşa, Orta Diyar'a dönüp Hun-Kamé'yi gözlemesi emrini verdi.

Sonra büyük baykuşa döndü. Ona Orta Diyar'a uçmasını ve Martín denen ölümlüyü bulmasını emretti. Baykuş bu adamı Meksiko'ya taşıyabilir, böylece Martín kuzeninin gelişini burada bekleyebilirdi. Hun-Kamé'nin kendisini olabildiğince çabuk şekilde bütünleştirmek amacıyla izleyeceği rotanın bu olduğuna şüphe yoktu.

Eğer Martín, Casiopea'yı durdurmada başarılı olursa Vucub-Kamé tartışılmaz zaferinin keyfini çıkarabilirdi. Peki ya Casiopea, Martín'den kaçar ya da daha kötüsü, Vucub-Kamé ile buluşmayı reddederse... eh ölüm tanrısı buna pek ihtimal vermiyordu doğrusu. İhtimaller planlarını bir şekilde aksatsa da, gelecek kendini tanrının gözlerinden gizlese de amacına ulaşacaktı o.

Kardeşleri birbirinden yedi kalp atımı ayırmıştı. İlk doğan Hun-Kamé taca, tahta ve de Şibalba âlemine sahip olmuştu bu yedi kalp atımı yüzünden. Ardından kardeşini takip eden Vucub-Kamé dünyaya gelmiş ve Hun-Kamé'nin omuzlarını örten karanlık harmaninin ucundan tutmuştu. Bir süreliğine krallıkları genişlemiş, güzellikte ve güçte gelişmişti; kömürleşen kemiklerden ve kâbuslardan, saltanatlarını pekiştirircesine diğer erkek kardeşleri peyda oluyordu sürekli. Ardından Kara Şehir'in fantazmagorik binaları geldi, ovalarda küllerinden doğan canavarlar, her kopan ahla ve duaları, tasavvurlarıyla ölümlüler tanrıların dünyasını renklendirdiler.

Ve sonrasında sessizlik, çürüme. Dualar giderek azaldı. Hun-Kamé, Orta Diyar'ın bu umursamaz dönemine ayak uydururcasına umursamaz bir efendiye dönüştü, hem bencil hem şımarıktı. Vucub-Kamé ağabeyini kendisiyle beraber Orta Diyar'a seyahat etmek üzere dürtüklüyordu. Ölümlülerden ya da onların yapılarından hoşlandığından değil de yarımadada vuku bulan değişimlerden endişe ettiğinden. Şibalba hakkındaydı endişesi. Hun-Kamé çağlar boyu hüküm sürmüştü lakin denizin öte yakasından gelen büyücüler yanlarında iblisleri ve büyü kitaplarıyla,

hatta sırtlarını dayadıkları bir iki hayalet eşliğinde T'ho yakınlarında karaya çıktıklarında bile Şibalba Lordu'nun tek yaptığı omuz silkmekti.

Vucub-Kamé krallığı mecbur kaldığı için devralmıştı. Kibirli ağabeyince her daim aşağı görülmüştü, gelgelelim Şibalba'yı kurtaran nihayetinde Vucub-Kamé olacaktı. Şibalba'nın ihtiyaç duyulan evladıydı o, geleceği ve tek şansıydı.

Hun-Kamé'ye yanılsamaların ustalığı verilmişti ama Vucub-Kamé de kendi namına büyük bir büyücü değil miydi? Ağabeyinden daha kurnaz değil miydi? Kara tahta daha layık değil miydi?

Evet, öyle, diyerek kendini onayladı tanrı. Bütün bunlar doğruydu. Bilinen şeylerdi hepsi. Bir gün ölümlüler onun bu zaferi üzerine şarkılar yazacak, ölümün ölümü nasıl öldürdüğünü ve kendine yeni, eşsiz bir krallık yarattığını anlatacaklardı.

Muazzam bir vazifeydi bu. Binlerce ve binlerce yıl anlatıp söyleyeceklerdi.

Vucub-Kamé ister istemez hafifçe gülümsedi. Ürkütücü bir gülümsemeydi bu, bembeyaz dişleri kemikleri toza döndürecek gibiydi. Kimse ölümden şefkat beklememeliydi nihayetinde.

Tanrı başka bir kayman çağırdı ve başını aldığı yaratığın bedeni yavaş yavaş çamura batarken sarayına geri yollandı.

Kuşlar tanrının bataklığı terk etmesinin ancak çok sonrasında başlarını kaldırıp da kulak tırmalayan çığlıklarını atmaya cüret edebildiler, ki efendilerinin öfkesini çekmekten korktukları için bunu da hayli kısa kestiler.

Bölüm 12

Meksiko'nun pek sevgiyle anıldığı hiç olmamıştır. "Meksiko değil en azından!" kelimeleri dökülmüştür onaylamayan bir baş hareketiyle başkent dışında oturanların dudaklarından. Meksiko'nun beton binalarla, suçlularla ve de en galizinden aşağı tabaka eğlenceleriyle dolup taşan iğrenç bir lağım çukuru olduğu konusunda herkes hemfikirdir. Bunun aksine herkes aynı şekilde geniş bulvarları, göz alıcı otomobilleri, kaliteli mallarla dolup taşan mağazaları, en son sesli filmlerin oynadığı sinemalarıyla bu şehrin tuhaf bir albeni yaydığında da hemfikirdir. Cennetle cehennem Meksiko'da yan yana, birlikte hüküm sürerler.

1925'e değin Meksiko yabancı kökenli uçarılık akımından görece azade kalmıştı. Derken aniden sokaklar şehrin en nezih kulüplerinde sahne almak üzere gelmiş *bataclanesco* tarzındaki dansçı kumpanyalarının akınına uğradı. Zayıf, baygın, erkeksi kadınlar şehrin reklam panolarını işgal ediverdi. Her ne kadar o zarif ahlaklarıyla bir kısım başkentli bu "boyalı kadınlar"a başlarını iki yana sallayarak cık cık ettilerse de taşradan gelip duran, ne kara tenlerini pudrayla gizlemeye ne de Caz Çağı'nın klas giyim kuşamına bürünmeye yanaşan "yerli" avama azıcık olsun itimat etmeyen birçoğu bu yeniliği coşkuyla karşıladılar.

Nasıl ki Porfiriato, Fransız geleneklerini taklitten ibarettiyse 1920'lerin Meksiko'su da Birleşik Devletler kadınlarını, danslarını, hızını kopyalamaktan ibaretti. Charleston! Bob kesim saçlar! Ford otomobiller! Reklamlara, afişlere serpiştirilen İngilizce kelimeler bir zamanlar bütün şehir halkının kem küm hecelediği Fransızca laflarda olduğu gibi gençlerin ağzından eksik olmuyordu. Saçları

moda olduğu üzere geriye taranmış, kötü birer Rudolp Valentino çakması hâlinde erkekler ve Hollywood filmlerinde boy gösteren şu Meksikalı yosma Lupe Vélez'le yarışan kadınlar.

Casiopea ile Hun-Kamé tren garından çıkar çıkmaz bir taksiye el edip şehir merkezine yollandılar. Bu sırada Casiopea capcanlı, kıyas kabul etmez bir şehir gördü karşısında. Mérida'daki insanların hızlı hareket ettiğini düşünürdü, Meksiko'dakilerin temposu ise kesinlikle deliceydi. İnsanlar ileri geri koşturuyor, tepesi atmış şoförler kavga çıkarmak için klaksonlara abanırken terli yolcularla dolu tramvaylar bulvarları yarıp geçiyor, köşe başlarında gazete satıcıları günün manşetlerini çığıradursun tabelalar herkesi El Buen Tono sigaralarından içmeye davet ediyordu. Kodak filmleriyle diş macunları indirimdeydi, bir kavşakta gariban bir kadıncağız kucağında bebesiyle dileniyordu; anlaşılan ilerleme ve modernleşmenin hükmü buraya gelmemişti henüz.

Cebinde parası olan için barınacak bir dolu yer vardı. Hun-Kamé geceliği beş pesodan başlayan odalarıyla Hotel Mancera'yı seçmişti ki bu, Casiopea'nın hayli yüksek bulduğu bir fiyattı. Genişçe elden geçirilip yaylı yatakları ve Simmons metal mobilyasıyla iftihar etmezden önce aristokratların buluştuğu barok bir mekândı. Yüksek tavanlar, avizeler, ahşap döşeme ve şık bir bar da cabasıydı. Burası tek kelimeyle lükstü ve Meksika Bölgesel İşçi Konfederasyonu isimli sendikanın lideri tarafından satın alınmıştı. Dediklerine göre adam ödemeyi altınla yapmıştı, sayısız sefahat âlemi düzenlemişti ve milyon peso tutarındaki afet yardımı hesabını tam takır bırakmıştı. Bu söylentilerin aslı var gibiydi.

Şimdiye kadarki seyahatleri güzel bir konaklamadan yoksun geçmişti ve lobide yürürlerken, resepsiyondaki çalışanı nasıl selamlayacağı konusunda bile hiçbir fikri olmayan Casiopea fazlasıyla gergindi. Öte yandan Hun-Kamé ne yaptığının farkındaydı, en azından dikkat çekmekle bir derdi yoktu.

Hun-Kamé iki oda tuttu tutmasına ancak yerleşme imkânı bulamadılar çünkü hemen ardından dışarıda birlikte halletmeleri gereken bir iş olduğunu buyurdu tanrı. Çantalarını alıp onları

beklemeden odalarına götürmelerini buyurduğu otel personeline anlattığı buydu en azından.

Doğruca dışarı çıktılar, Hun-Kamé'nin istediği şeyleri bulmak zor olmadı: kibrit ve makas. Meraklı Casiopea bu alışverişi soruşturduğunda Hun-Kamé'nin cevabı otele döndüklerinde anlatacağı şeklinde oldu. Açlığı başına vurduğundan bir an evvel bir şeyler atıştırmak isteyen Casiopea böylece işin peşini bıraktı.

"Bir hayalet çağırmam lazım," dedi Hun-Kamé, Casiopea'nın odasına vardıklarında, perdeleri sıkıca örterken.

"Bunun için makasa mı ihtiyaç var?" diye sordu Casiopea.

"Evet. Saçını kesmek için. Birkaç tutamı gidecek," diye yanıtladı Hun-Kamé bu defa, ne kadar saç lazım olduğunu göstermek için kızın saçına dokunarak; çene hizasını işaret ediyordu.

Casiopea onu doğru duyamadığını sandı. "Benim saçım," diye tekrarladı dikkatle.

"Evet."

Casiopea ne diyeceğini bilemedi. İçinden geçen çığlık atmak ve gayet belirgin bir şekilde bunu istemediğini açığa vurmaktı ancak ağzını açamadı bile, itirazını dile getiremeyecek denli öfkeliydi.

"Açıklamama izin ver," dedi Hun-Kamé oldukça sakin bir sesle. "Kayıp uzuvlarımın nerelerde olduğuna ilişkin malumata ihtiyacım var ve hayaletleri de bu amaca koşacağım. Hayalet çağırma da insan saçı, kemiği yahut dişiyle yapılan bir şey."

"Ama... ama Veracruz'da o diğer şeyi çağırmıştın, saçıma falan da gerek olmamıştı," diye karşı çıktı Casiopea.

"O benim rehber ruhumdu, üzerinde doğuştan gelen bir gücüm olan bir Şibalba mahlûku. Krallığımda olsaydık adak olmadan da hayaletleri çağırabilirdim kuşkusuz. Ancak sizin diyarınızda olduğumdan ve de şu anda... tam olarak kendim olmadığımdan, bunu başka şekilde halletmem gerek."

Sesi ciddi bir tona bürünmüştü. Her ne kadar buna kabiliyeti bulunmasa da Casiopea onun dalga geçiyor olmasını umut ediyordu içten içe.

"Be-beni aptal bir oyuncak bebek gibi kullanamazsın," dedi Casiopea. "İstediğin her şeyi alamazsın, hem-"

"Biraz sakinleşirsen bunun takip edilecek en mantıklı yol olduğunu da anlayacaksın."

"Şey yapsak... berberden biraz saç satın alsak? Toplayıp çöpe atıyorlar sonuçta," diye ısrar etti Casiopea.

"Semboller önemlidir. Kurbanın iradeyle adanması lazım," dedi Hun-Kamé sesini alçaltarak.

Henüz bir çocuk olan Casiopea'nın öfke nöbetleri yoktu ama tepesi attığında evlere şenlik bir manzara çıkardı ortaya; şimdi de eğer oturup gözlerini yumarak sakinleşmezse ölüm tanrısının suratına bir tane çarpacağından korkmaktaydı. Yine böylesi bir anda Martín'e bir tane geçirmişti. Annesi, "İçine şeytan kaçmış bunun," derdi Casiopea'nın siniri başına vurduğunda.

"Sen ve şu sembollerin! Seninle bu şehre neden geldim sanki!" diye bağırdı, hem de sırf Hun-Kamé kahredici bir şekilde sakin ve ölçülü davrandığı, neredeyse fısıldayarak konuştuğu için.

Pencerenin dibinde bir masa, masanın üzerinde de epey ağır cam bir küllük duruyordu. Casiopea küllüğü kavradı, onu bununla pataklamak niyetindeydi, derken bundan vazgeçerek yere çöktü ve küllüğü de bir kenara bıraktı.

"Benimle buraya geldin çünkü ne yazık ki birbirimize bağlandık ve bizi bağlayan prangadan kurtulmak için bana ihtiyacın var," dedi Hun-Kamé. "Belki de bu maceranın senden ya da benden daha büyük bir amacı vardır."

Casiopea suratını asmış, gözlerini Hun-Kamé'nin ayakkabılarına dikmişti. "Umurumda değil," dedi alçak sesle.

Hun-Kamé sanki onu daha iyi görmek istermişçesine öne eğildi.

"Bunu başka bir yoldan deneyebiliriz ama kürek lazım, bir de mezarlıktan uygun bir ceset bulmamız. Gerçi iş ruh çağırmaya geldiğinde olabildiğince basite kaçmaktan yana olursun diye düşünüyorum, özellikle de vaktimiz darken."

Öyle dingin, öyle güzel konuşmuştu ki. Casiopea'yı hırçınlaştırmış, aptal gibi hissettirmişti bu, ağlamak istiyordu canı bu

yüzden. Bu sebepten dudağını sert bir şekilde ısırdı, ısırdı çünkü bunu yapmasa gerçekten, ciddi ciddi suratına bir tane yapıştıracaktı Hun-Kamé'nin.

"Neden sen değilsin? Neden her seferinde bir şey adaması gereken *ben* oluyorum?" diye sordu.

"Çünkü bir tanem, sen bir ölümlüsün, bense bir tanrı. Tanrılar böyle adaklarda bulunmaz," dedi Hun-Kamé hor görmeyen ancak ona hayli yakın bir tonla.

Casiopea daha da sinirlenmişti, hem bu kez ona değil, kendisinden her daim merdivenin en alt basamağında kalmasını bekleyen evrene. Uukumil'den ayrıldığında bu konumunun değiştiğini düşünmüştü ama değiştiği yoktu işte. Casiopea Tun'du o, yıldızlar ters konumdayken doğmuştu.

"Makası bana ver," dedi ona bu işi bizzat yapma gücünü veren buz gibi öfkesiyle.

Banyoya gidip Hun-Kamé hemen ardında bekler hâlde aynanın karşısına dikildi. Elini çabuk tuttu. Esasında eli her türlü işe yatkın olmasına karşın saçını mahvetti. Kara bukleler zemine yağdı, ipek saçları kendi eliyle katledilmişti. Bir an için iyiydi. Bir an sonrasındaysa makası bir kenara fırlatıp küvetin kenarına oturmuş ağlıyordu.

Kendini durduramıyordu. Ardını kesmeye çabalasa da yaşlar yanağından süzülmeye devam ediyordu. "Bir tek bu vardı... insanların bana dediği tek iyi söz, 'saçların ne güzel'di," diye fısıldadı.

Hun-Kamé'nin ifadesiz bakışı altında, kızarmış gözleriyle burnunu çekerek orada öylece otururken kendini utanmış hissetti. Gözyaşlarına hâkim olmayı öğrenmişti oysa, Martín ona öyle çok sataşırdı ki buna mecbur kalmıştı. Bir yanda cesaretinden ve aklıselim tavrından gurur duyarken böyle çocukça davranmak rahatsız ediciydi. Hun-Kamé cebine uzanıp bir mendil çıkararak kıza verdi. Casiopea bastıra bastıra gözlerini kuruladı.

"Hayalet çağırmana başla," dedi Casiopea mendili geri uzatarak. Yitip giden ipek saçlarının yasını tutmanın bir anlamı yoktu.

Hun-Kamé saçları yerden toplayınca birlikte yatak odasına geçtiler. Hun-Kamé masanın yanında duran metal çöp kovasını alıp saçları içine yerleştirdikten sonra odanın ortasına bıraktı. Bir kibrit çakıp saçları tutuşturdu; keskin koku Casiopea'nın gözlerini yeniden yaşarttı. Bütün bunlar tam bir sessizlikte olup bitiyordu.

"Elimi tut," dedi Hun-Kamé. "Korksan bile bırakma. Ve sakın gözlerine bakma, anladın mı?"

"Neden?"

"Hayaletler açtır," dedi Hun-Kamé basitçe. "Benimle birlikte tekrarla: Elini tutacağım ve hayaletlerin gözüne bakmayacağım."

Casiopea'ya kalsa bir erkeğin elini öyle uzun süre tutmakla işi olmazdı ama "hayaletler"le yan yana gelen "açlık" fikri hiç hoşuna gitmemişti.

"Elini tutacağım ve hayaletlerin gözüne bakmayacağım," diye mırıldandı ve kaba bir şekilde parmaklarını Hun-Kamé'ninkilere geçirdi; tanrı şikâyet etmedi yine de.

Hun-Kamé birkaç kelime söyledi. Dörtyol ağzında konuştuğu aynı yabancı dildeydi bunlar, ki şimdi buna dil demekten emin olmadı Casiopea. Öylesine bir ses, bir uğultuydu.

Odanın ısısı dibe vurdu, Casiopea tüylerinin diken diken olduğunu hissediyordu. Veracruz'da hissettiği türden bir üşüme değildi bu. Oradaki içe işleyen bir doluyken, şimdiki uzun zaman evvel ölüp de nemli toprakta çürümüş şeylerin soğuğuydu.

İlkin hiçbir şey olmadı. Neden sonra Casiopea odadaki gölgelerin giderek karardığını fark etti. Dışarıdan, perdelerin ardından odaya ışık doluyordu bir yandan ama her şey soluklaşıyor, gölgeler mürekkep karasına dönüyordu. Derken gölgeler kıpırdandı, büyüyüp türlü şekiller alarak zemine yayıldılar. Ve ayağa kalktılar. Katılaştılar. Bir yandan katı değillerdi de: Sanki biri odada delikler açmış da eşyanın olması gereken yerlere karanlık dolmuş gibiydi.

Gölgeler insanı andırır hâle geldiler. Kolları, gövdeleri, başları vardı. Hareketlenip odanın dört bir yanına dağıldılar, perdeleri dalgalandırıp kendi aralarında fısıldaştılar.

Odanın merkezinde saçlar çok, çok çok parlak bir alevle yanıyordu, artık gölgeler her yanı işgal edip dışarıdan odaya tek damla olsun ışık sızmasına engel olduklarından şimdi tek ışık kaynakları buydu. Hemen önlerindeki bu sonu belirsiz karanlık ve gölge insanlar öylesine yakınlarındaydı ki dingin alevlerde yüzlerinin hiçbir şekil barındırmadığı, çakıltaşları kadar düz olduğu anlaşılıyordu.

Hun-Kamé ona sadece elini tutmasını söylemişse de Casiopea bu ele sımsıkı yapışmıştı. Odanın pahalı mobilyası, devasa yatak, duvarlardaki tablolar, hepsi gözden yitmişti. Geriye kalansa karanlıktan ibaretti. Casiopea ayaklarının altında bir zemin olup olmadığından bile emin değildi. Onu yerine mıhlayan sadece ve sadece Hun-Kamé idi.

"Bizi çağırdın," dedi gölgelerden biri ki hiçbirinde bir ağız yoktu.

"Çağrıma uyduğunuz için müteşekkirim. Ben, Hun-Kamé, kayıp özünü arayan Şibalba Lordu. Bu şehrin bir yerinde bir parçam gizli. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Cevabın bir bedeli var."

"Hiç kuşkunuz olmasın, bu bedel ödenecek," dedi Hun-Kamé ve diğer elinde tuttuğu Casiopea'ya ait uzun bukleleri onlara attı. Gölgeler bir hışımla atılıp saç tellerini kapıştılar ve yediler. Nihayetinde bir ağızları vardı, bir de zeminde gezinen uzun, kül rengi dilleriyle mavi-yeşil ışıltılarıyla karanlıkta uçuşan renkli noktalar hâlinde gözleri. Casiopea bedeninin taşa döndüğünü hissediyordu âdeta, şimdi tanrının elini tutmanın yanında bir de hayli yakınına sokulmuştu.

"Bu hiçbir şey, bunlar sadece kırıntılar," dedi gölgelerden biri.

"Dikkat et," dedi Hun-Kamé, "kelimelerini iyi seç. Şimdi naziğim belki ama gerekirse sertleşir, gerçeği sizden söker alırım."

"Artıklar ve çer çöp, kırıntılar ve parçalar, bütün bir şey yok," dedi gölge. "Bize taze etle kemik ver bunun yerine. *Kızı* ver bize."

Mavi-yeşil gözler hep birlikte Casiopea'ya çevrildi, üstelik çekincesizlerdi ve bir tanesi Casiopea'nın bakışlarını yakaladı.

Yüzlerini seçebilse, çürümüş cesetlere benzeseler dahi Casiopea bu denli dehşete düşmezdi. Ama çocukluk canavarlarının şekline bürünmüş bu koyu gölgeler onu esir almış, gözlerinin mavi-yeşil ışıltısı onu kâbuslara sürüklemişti. Kötü de kokuyorlardı üstelik, solgun çiçeklerin aromasında, mide bulandıran tatlılıkta bir kokuydu.

Casiopea çığlığı basacağından çekinerek eliyle ağzını örttü; parmakları dudağına değdiği gibi de Hun-Kamé'nin elini bırakmış olduğunu fark etti. Etrafına bakınıp yeniden Hun-Kamé'ye tutunmaya çabaladı ama tanrı gitmişti. Oda da yoktu artık. Alevler sönükleşiyordu. Giderek daha da yakınına sokulan o kara gölge sütunları vardı yalnız, gözlerindeki parıltı keskinleşiyor, dilleri zemini süpürüyordu.

"Oh, şunun yüreğine bakın hele, biraz çiğneyip tükürür, sonra tekrar geveleriz," dedi gölgelerden biri.

"Peki ya ilikleri, ilikleri de var. Damarlarını somururuz," diye yanıtladı bir diğeri.

Bir dil ondan tarafa dolanıp ayağına sürününce soluğu kesilen Casiopea geri kaçtı ama etrafını saran gölgeler iyice sıkıştırmış, bir kement gibi sarmışlardı onu. Dört bir yanını almışlardı. Her yerdeydiler.

Panikleyen Casiopea ellerini tekrar ağzına götürdü ve bir an, tanrının onu bu şeylerle yalnız bırakıp gittiğinden şüphelendi. Oyuna getirilmişti ve gölgelerin yemeği olacaktı. Ama parmağındaki kemik kıymığı duruyordu hâlâ. Hun-Kamé bunu yapamazdı.

Gölgeler daha da yakına sokulmuştu, çürük kokuları Casiopea'nın içinde öğürme isteği uyandırıyordu. Ağızlarını açtıklarında soluklarını hissetti; soğuk, rutubet ve o mavi-yeşil parıltıyla Casiopea'nın tüyleri diken dikendi.

Hun-Kamé'nin elini tutabilseydi bir!

"Gö–gözlerine bakma sakın," diye fısıldadı kendi kendine.

Ama bakıyordu işte! O anda fark etti ki daha önce bakışlarını yakalayan gölgeye bakmayı bırakmamıştı hâlâ. Derin bir nefes

alıp gözlerini yumdu, bedeninin salındığını hissetti, derken bir çift el onu omuzlarından kavradı.

"Casiopea, bana bak," dedi bir ses.

"Olmaz," diye yanıtlayan Casiopea gözlerini daha da sıkı yumdu.

Ellerin sahibi, kulağına fısıldamak için iyice eğildiğinde bir insanın dudakları arasından çıktığı belli olan soluğunun sıcaklığını hissetti. "Benim, Hun-Kamé."

Casiopea gözlerini açıp baktı, Hun-Kamé de ona bakıyordu, yavaşça sol elini kavradı. Etraflarında gölgeler homurdanıp fısıldaşıyorlardı, bir iki tanesi yere tükürdü. Casiopea odayı ve ortasında saçların yandığı çöp kutusunu yeniden seçmeye başlamıştı.

"Kudurduk!" dedi gölgeler. "Açız!"

"Oh, kız neredeyse kendinden geçecekti," diye sızlandı aralarından biri.

"Kesin, soysuz ifritler, bana kulak verin," dedi Hun-Kamé, sesi gölgelerin dırdırını bir bıçak gibi kesip attı. "Önünüze bakın, sakın bakışlarınızı kaldırmaya cüret etmeyesiniz."

Gölgeler tısladı ve mavi-yeşil parıltıları küçülüp yok oluverdi. Görmez hâlde dikiliyorlardı şimdi ikisinin önünde.

"Şimdi bilmem gerekeni anlatın bana."

Gölgeler başlarını eğip heyecanla fısıldaştılar, sanki birbirlerine danışıyorlardı. Dilleri bir yayılıp bir toplandı. Durumu görüşüp tekrar konuştular.

"Xtabay'ın yurduna git," dedi bir gölge. Belki daha evvel Casiopea'nın bakışlarını yakalayandı, belki de bir başkası. Casiopea onları birbirinden ayırt edemiyordu.

"Nerede oturur o?"

"Yakınlarda, bak işte," dedi gölge ve yanan saçtan bir kıvılcım yükselip bir iz bıraktı.

"Minnettarım," dedi Hun-Kamé ve elindeki son saç parçalarını da attı, gölgeler de birbirleri üzerine devrilerek yalayıp yuttu bunları. Gölgeler alçalıp karışarak bir olurken odadaki soğuk çekildi ve odanın karanlığı değişti; derken alelade bir odada bul-

dular kendilerini, çöp kutusundan bir duman filizi yükseliyor, pencereden canlı şehir hayatı görünüyordu.

"Sana onlara bakmamanı söylemiştim," dedi Hun-Kamé, Casiopea'nın elini bırakırken. Zalimane bir ton vardı sesinde, Casiopea olup biten yüzünden kendini aptal gibi hissediyordu. Önce ağlamış, ardından da Hun-Kamé'yi bırakmıştı. Öyle çok korkmuştu ki minik bir kız olmuştu âdeta yeniden.

"Biliyorum," diye mızmızlandı.

Hun-Kamé'nin yere attığı ve çöp kutusunda yanan saçlar ortadan kaybolmuştu ama sülfürik kokuları odaya sinmişti. Hun-Kamé hava ve ışık girsin diye pencereyi açınca Casiopea ona minnettar oldu, içerideki hava bayat ve kötü kokuluydu.

Casiopea yavaşça soluklandı. Aşırı yorgun hissediyordu, bacakları bükülüp kalacak gibiydi. Titreyen ellerini ovuşturarak sanki omuzlarına muazzam bir ağırlık çökmüşçesine öne eğildi. Kendini hemen toparlayıp dikleştiyse de Hun-Kamé bunu fark etmişti.

"Her şey için senden özür dilerim. Senin için hayli yorucu oldu," derken Hun-Kamé hiç de zalim görünmüyordu, sadece ciddi ve mesafeliydi.

"Be-ben o şeylerin ne olduklarını bile anlamadım," dedi Casiopea.

"Hayaletler."

"Hayaletlerin böyle olacağını düşünmemiştim."

Hayaletleri, gözlerine denk düşen yerleri kırpılmış çarşaflar giyen insanlar gibi ya da belli belirsiz, uçuşan görüntüler olarak hayal etmemişti tabii. Ama bu denli korkutucu olduklarını aklından geçirmemişti hiç. Onu yemek isteyebileceklerini de.

"Bunlar hayaletlerin bir kısmı. Başkaları da var; yollara musallat olan, yahut çocuk yiyenler gibi mesela," dedi Hun-Kamé omuz silkerek. "Dinlenmelisin."

"Uzanmak istediğimi sanmıyorum," dedi Casiopea, perdeleri çektiğinde karanlıkta yaşayan bütün o yaratıkların ve hayaletlerin odaya doluşacağından korkarak.

"Seni temin ederim, dinlenmelisin. Öylesine söylemiyorum bunu. Büyü yaptığımda senin gücünü kullandım."

Casiopea bakışlarını ona dikti. "Yani tıpkı..."

"Senin gücünle besleniyorum. Bunu biliyorsun."

"Bu seferki gibi değil ama, bu sefer–"

"Her saat her dakika besleniyorum ve büyü kullandığımda daha çok. Gel, uzan şöyle," dedi Hun-Kamé elini tutup onu yatağa doğru çekip oturmasını işaret ederek.

Casiopea yatağın başına oturup kırlentlerden birini ellerinin arasına aldı. Meksiko'yu görmek istemişti hep ama bunu yaptığında hayaletler tarafından korkutulmayı beklemiyordu. Buradaki ilk gecesini bir tanrı hayalet çağırma büyüsü yapmak için saçını ve enerjisini kullandığı için böyle halsiz geçireceğini de beklemiyordu. Ama bütün bunlarda eğlenceli bir yan da vardı, ne katıldığı ne de uzaktan dahi olsa izleyebildiği karnavalda bile.

"Bu hiç doğru değil," dedi kaşlarını çatıp kırlentin püsküllerıyle oynayarak. "Hiç adil değil. Benim onlar için besin yapılmam; ya da senin için."

"Hayatın adil olduğunu kim söyledi ki?"

"Yanımda bir tanrıyla daha adil olacağını düşündüm belki de."

"Bu çok safça," dedi Hun-Kamé. "Seni bu fikirden vazgeçirmem gerek. Bunu sana kim söyledi?"

Hun-Kamé bu konuda o denli ciddi –zalim değil, sanki onun ona kadar saymayı dahi bilmeyen biri olduğunu fark edip endişelenmiş gibi ciddi– görünüyordu ki bu hâli Casiopea'yı güldürdü.

"Seni böyle eğlendiren nedir?"

"Hiçbir şey. Biraz kestireceğim galiba," dedi Casiopea açıklama yapmak yerine. Anlayacağını düşünmüyordu zaten. "Sanırım sen de uyumak istersin?"

"Ben uyumam."

Gemide ve trende aynı kamarayı paylaşmışlardı ama Casiopea onun uyuyup uymadığını kontrol etmemişti hiç. Hun-Kamé ranzasında hareketsiz uzanmıştı. Casiopea onun da dinlenme ihtiyacı duyduğunu düşünmüştü.

"Ama sandıktayken uyuduğunu söylemiştin ve Loray da bana bazı tanrıların uyuduğundan bahsetmişti," dedi Casiopea aklına gelince.

"Sizin uykunuz gibi olmadığını da söylemiştim, hem düşünebileceğin üzere o eylemle meşgul olduğum sırada olağanüstü koşullar söz konusuydu."

Casiopea başını sallayıp kırlenti yatağa, başının altına yerleştirirken bunu düşündü. "Öyleyse bu rüya görmediğin anlamına geliyor," dedi.

"Rüyalar ölümlüler içindir."

"Neden?"

"Çünkü ölmek zorundadırlar."

Bir şekilde bu açıklama gayet tatmin ediciydi. Okuduğu Aztek şiiri cildi de rüyalar ve çiçekler üzerine, varoluşun anlamsızlığı üzerine dizelerle doluydu.

"Bu üzücü," dedi Casiopea nihayet.

"Ölüm mü? Üzücü değil, sadece kaçınılamaz."

"Hayır, ölüm değil," dedi Casiopea başını iki yana sallayarak. "Senin rüya görmüyor olman."

"Neden rüyalara ihtiyacım olsun ki? Benim için hiçbir anlamı yok bunun. Ölümlüler için duvar halısı gibi bir şey, her gece sökülüp çürük çarık bir tezgâhta baştan dokudukları bir şey işte."

"Aynı zamanda güzel de olabilir ama."

"Sanki mümkün başka bir güzellik yokmuş gibi," dedi Hun-Kamé hor görür bir sesle.

"Kimisi için bu kadarı bile yeter," diye yanıtladı Casiopea.

Uukumil'deki günlük angaryası geldi aklına. Uyan, büyükbabanın kahvaltısını odasına götür, bulaşıkları mutfağa geri götür, yerleri silip ovala. Her akşam annesiyle yediği yemek, her gece koruyucu meleğine ettiği dua. Pazar günleri, boğucu sıcakta bedenini sıkan kıyafetlerle kiliseye gitme. Babasının kitabını hızlıca okuduğu kaçamak saatler. Saçlarını tarayıp dertlerini dinleyen annesi. Ve tekrar döngünün başına dönme.

"Yıldızlara bakıp durman bu yüzden mi?" diye sordu Hun-

Kamé. "Güzellik mi arıyorsun ya da uyanıkken rüyalara mı dalıyorsun?"

"Babam astronomiye meraklıydı. Yıldızların isimlerini, yerlerini bilirdi. Onları unutmamaya çalışıyorum."

Aynı zamanda yatmadan önce babasının ona masal okuduğu zamanlardaki sesini de unutmamaya çalışıyordu ama işin gerçeği unutmuştu çoktan. Bu durum onu üzüyorsa da anımsayabildiği diğer küçük şeylere daha sıkı tutunmaya çabalıyor, göçüp gittiğinde babasının başucunda duran artık sayfaları dökülmeye başlamış Francisco de Quevedo'nun şiir kitabını özel bir hürmetle, solup giden bir papatyayı tutar gibi alıyordu ellerine.

"Bana Casiopea ismini verdiklerini duyduğunda büyükbabam çok sinirlenmiş. Büyükbabam Maya zırvalarından seçilmiş bir isim değil, iyi bir Hıristiyan ismi istiyormuş; eğer bana bu ismi verirlerse onlarla bağını koparmakla tehdit etmiş annemi. Ama bana yine de Casiopea ismini vermişler. 'Zaten aslında Yunan zırvasıdır bu,' derdi babam."

Casiopea, doğru düzgün bir Hıristiyan ismi olmadığını duyduğunda rahibin yüzünün aldığı şekli anımsadı. Rahip ona María demekte ısrar etmiş, bu işe yaramayınca da Tun soyadını aradan çıkarıp "Leyvaların kızı" demeye başlamıştı. Birçok kız kuzeni bulunmasına ve onların da pekâlâ "Leyvaların kızı" olarak çağrılabilecek olmasına karşın insanların büyük kısmı onu bu isimle çağırırdı. Kuzenlerden bazılarının yatılı okula gönderilmesi konusu gündeme gelmişti bir ara fakat muhafazakâr biri olan büyükbaba kadının yerinin iyi bir eş olmayı öğrenebileceği yer olan evi olması gerektiğine inanıyordu. Martín küçük yaşta okula gitmiş ama orada kurallar ve derslerden bunaldığı için kendini kovdurmayı başarmıştı. Büyükbaba da onu başka bir okula göndermekle uğraşmamıştı.

"Büyükbabam hazırcevaplılığı hiç sevmez. Yani annemle ilişkisini her halükârda kesecekti zaten. Ardından babam öldü ve biz de Uukumil'e yerleşmek zorunda kaldık. O sandıkta esir olduğunu bilseydim, sırf büyükbabama inat, seni yıllar öncesinde kurtarırdım."

"Buna çok müteşekkir olurdum," karşılığını verdi Hun-Kamé. "Yıldızlarına ve rüyalarına gelince, bana kalırsa sana iyi yoldaşlık eden şeyler bunlar ve bunda da hiçbir saçma yan yok."

Bir yanağını yatağın dolgulu başlığına yerleştiren Casiopea bakışlarını ondan tarafa çevirdi. Gözkapakları kapanıyordu ama Hun-Kamé gitsin istemiyordu, elleri ceplerinde, şaşkın ifadesiyle yatağının başında ona bakarak dikilmesini istiyordu.

"Yıldızların, nedimeler gibi insana yoldaşlık ettiklerini hayal etmek garip," dedi Casiopea çok çabalamasına karşın esnemekten kendini alamayarak.

"Bana kalsa yardımcım olarak yıldızları seçmezdim tabii ama bir ölümlü değilim zaten."

"Senin yardımcıların nasıl?" diye sordu Casiopea.

"Nasıl olduklarını canlandırıyorsun aklında?"

Casiopea'nın hayalinde iskeletler, yarasalar, baykuşlar – gece vakti avlanan bütün yaratıklar canlandı; Şibalba diyarı hikâyelerine işlenen şeylerdi bunlar.

"Korkunçlardır," dedi Casiopea kararsızca. "Yanılıyor muyum?"

"Ölü hanımefendiler, soylular ve de en görkemli elbiseleri içinde yüzyıllar evvelinde krallığıma girmeye hak kazanmış rahipler."

Hun-Kamé sarayının ve taht odasının hayali aklına düşmüşçesine gülümseyince, bu diyara uzaktan olsa dahi şahit olmak istememesine karşın Casiopea da gülümsedi; sonuçta Şibalba'nın hatırası Hun-Kamé'nin keyfini yerine getirmişti. Hun-Kamé ona bakınca Casiopea'nın ne kadar yorgun olduğunu fark etti bir daha –belki de onu duraklatan şey fark ettiği başka bir ayrıntıydı–, sonra bir elini göğsüne yerleştirip kibarca boynunu eğdi.

"Bırakayım da uyu sen," dedi Hun-Kamé.

Casiopea başıyla onaylayıp örtülerin altına girmeye dahi zahmet etmeden beyaz yastıkların üzerine bıraktı kendini.

Hun-Kamé hareket ettikçe ayak seslerini duyabiliyordu, derken sesler kesildi.

"Gönül rahatlığıyla uyuyabilirsin, güzelliğin emin ellerde," dedi Hun-Kamé.

Casiopea başını doğrultup kaşlarını çattı. Hun-Kamé diğer odaya açılan kapının başında durmuş yere bakıyordu, sanki derin düşüncelere dalmışa benziyordu. Az önceki sözleri kendisinin uydurmadığından emin olamadı bir an için çünkü adam ona bakmıyordu.

"Anlayamadım?"

"Saçın için endişeleniyordun. Sahip olduğun tek şeyin saçın olduğunu söylemiştin," dedi Hun-Kamé.

"Önemli değil. Şapkayla–"

"Tek şeyin o değil," dedi Hun-Kamé.

Hun-Kamé bu basit ifadeyi, Casiopea'yı panikletip nefesini kesen, kendini bir aptal gibi hissetmesine sebep olan o katı içtenliğiyle bakışını üzerine kenetlemeden dile getirseydi, Casiopea ona minnettar kalırdı.

"Teşekkür ederim," diye geveledi nihayet.

Hun-Kamé diğer odaya geçip kapıyı kapadı; Casiopea bakışlarını uzun süre buradan alamadı, aklını çelen uyku hâli yok olmuştu. Bu durumun nereye varacağını düşündü. Hun-Kamé bir keresinde ona sevimli olduğunu söylemiş ama Casiopea ona inanmamıştı. Sadece kibar davranmaya çalıştığını söylemişti kendi kendine. Ama öyle olsa bile böyle bir nezaketle karşılaşmak hem güzel hem de bir parça tuhaftı.

Bölüm 13

Oda servisi istediler; Casiopea bunu daha önce hiç yapmamışsa da otele giriş yaptıkları sırada otel görevlisi bundan bahsetmişti, Casiopea siparişi nasıl verebileceğini öğrenmek üzere alt kata indi. Böyle bir şeyi sorduğu için muhtemelen onun taşradan gelme bir ahmak olduğunu düşüneceklerdi ama Casiopea yeni bir şeyler öğrenmede asla geri durmazdı.

Bir dolu yemek seçeneği olsa da böyle bir yerde yemeğin ne kadar tutacağını bilemediğinden sadece ekmekle reçel istedi, bir de sıcak kahve. Çok süre geçmeden bir otel çalışanı kapıyı tıklatıp servis arabasını içeri sürerek masaya iki tabak bıraktı.

Hun-Kamé ile Casiopea açık pencerenin dibinde yemeklerini yerken o günkü planlarını konuştular. Hun-Kamé bir kuyumcuya gitmek istiyor, Casiopea ise bunu hayli tuhaf buluyordu.

"Oradan ne alacaksın ki?" diye sordu *bolillo*sunu kahveye banarken.

"Bir gerdanlık, muhtemelen. Eğer bu gece Xtabay'ın yanına uğrayacaksak oraya eli boş gidemeyiz."

"Tanrıların bu şekilde adak sunmadıklarını sanıyordum."

"Bu bir adak değil, iyi niyet ifadesi. Hem gerdanlığı ben taşımayacağım zaten, sen taşıyacaksın," dedi Hun-Kamé neşeyle.

Casiopea elindeki yağ bıçağını ona doğrulttu. "Senin hizmetçin olduğumu sanıyorsun galiba."

"Müttefikimsiniz, sevgili leydim," diye karşılık verdi Hun-Kamé kahvesini hafifçe yudumlayarak, dünya yemeklerini tatmada hâlâ biraz isteksiz gibiydi.

Çatık kaşlarıyla Casiopea *bolillo*nun orta parçasını alıp yumu-

şak iç kısmını boşalttı. Evindeyken ekmeğin bu yumuşak kısmını yeme lüksü yoktu, annesinin sakıngan bakışları altında önünde ne varsa onu yerdi. Şimdiyse dilediğini yapabilirdi, yumuşak ekmek parçalarını ardı ardına koparıp ağzına dolduruyordu.

"Birkaç parça taş alıp mücevhere dönüştürebilirsin," dedi Hun-Kamé'ye.

"Bunu yapamam."

"Taşları paraya çevirdiğini gördüm ama," diyecek oldu Casiopea.

"Bir nesnenin doğasını değiştiremem. Bu sadece bir ışık oyunu, bir illüzyon."

"Peki bu illüzyon geçici mi?"

"İllüzyonlar her zaman geçicidir."

Otel kapıcısına civardaki kuyumcuları sordular. Madero Caddesi –katır inadı tutan *capitalinos*, katledilen bir başkanın anısına verilen yeni ismi kabullenmekte isteksizlik göstererek burayı Plateros diye anıyorlardı hâlâ– boyunca uygun birçok yer vardı ama adam, Porfiriyan seçkinlerin gözdesi olan La Esmeralda'yı özellikle öneriyordu. La Esmeralda 1914'te Carranza'nın birlikleri tarafından yağmalanmıştı ama artık çok zaman geçmişti bunun üzerinden. Yedi yıl önce mağazayı yenilemiş, daha da muhteşem bir hâle getirerek, "sanat eseri ve zamana yenik düşmeyen eserler" satılan bir yer olarak duyurmuşlardı. Muazzam yüksek fiyatı olan her türlü incik boncuk satılıyordu burada.

Mağaza devasaydı ama Meksiko'daki çoğu yeni mağaza gibi burada da bir stil kargaşası hüküm sürüyordu; Fransız rokokosu neoklasik akımla birbirine girmişti, biraz yakından bakıldığında da bir parça vulgarizm de seziliyordu. Çoğu *capitalinos*, binanın mimari görkeminde yansıyanın *Art Nouveau* değil de *nouveau riche* olduğunu sezememişti kuşkusuz, ve şüphesiz ki bu onlara açıklanmış olsa mekânın kusurları olduğunu inkâr ederlerdi.

Mağazanın ismi ön tarafa göze çarpan bir şekilde işlenmişti, hemen üzerinde de bir saat bulunuyordu. Şimdiki demir iskeletli binadan önce burada mütevazı, üç katlı bir bina yükselirdi; bu bina Meksiko toprağına tamı tamına uygun bir şekilde kireçta-

şındandı, ne de olsa İspanyollar su yollarını doldurmadan evvel burası bir kanallar şehriydi. Sonrasında Hauser ile Zivy bu eski binayı yıkıp yerine Esmeralda'yı, seçkin müşterilerin Baccarat marka cam eşyalar veya özenle hazırlanmış müzik kutuları alabileceği bu mağazayı inşa etmişlerdi. Binanın iç kısmı tamamıyla mermer, cam ve koyu renkli ahşapla, parıldayan kristaller ve müsrif mobilyalarla döşeliydi.

Hun-Kamé ne istediğinin bilincinde olduğundan altın gerdanlıklara dikkat kesilmişti. Bu sırada Casiopea ise suni İspanyol öncesi dönem motifleriyle turistlerin gözünü alan, şimdilerde moda olan "Aztek" stilinde, sırlanmış kara üçgenler işli ağır gümüş bileziklere bakıyordu. Kitlelerin kullanımı için gelenek icat etmekten mutluluk duyulan, devrim yangını ardından yeni bir kimlik oluşturmaya hevesli Meksika'da sık görülen türde, yeni bir karışımdı bu da ama güzeldi de.

"Bence bir denemelisiniz," dedi satış kokusu alan tezgâhtar kadın.

"Deneyemem," dedi Casiopea.

"Eminim kocanız bunu güzel bulacaktır."

"O benim kocam değil," diye yanıtladı bu defa.

Tezgâhtar kadın ona hınzır bir bakış atınca Casiopea, kadının kendisini Hun-Kamé'nin metresi sandığını anladı birden. Ne büyük utançtı bu!

Casiopea kendinden emin bir şekilde saçını çekiştirdi. Hun-Kamé'yi makas becerilerinin zayıflığı ve de o gün bir kuaföre gitmesi gerekliliği hakkında bilgilendirmişti. Muhtemelen şu uçarı kızlardanmış gibi görünüyordu ve onun iffetsiz biri olduğunu sanmışlardı. Tezgâhtar kadın çoktan kötü kız diye yaftalamıştı kesin onu.

Kötü kız olmamak çok önemliydi. Ama Casiopea bacaklarını gösteren etekler giyiyordu şimdiden. Bu yaftayı hak etmek için başka ne gerekliydi? Aslında öyle olmaması, öyle gibi görünmesinin yanında önemli miydi?

"Beğendiysen daha yakından bakmalısın," dedi Hun-Kamé yanına süzülerek.

"Çok pahalı."

"Zaten pahalı bir gerdanlık aldım bile, bilezik hiç de sorun değil."

Casiopea bileziği denerken Hun-Kamé sordu, "İster misin?"

"Gerçekten mi?" diye yanıtladı Casiopea.

"Eğer istiyorsan," dedi Hun-Kamé ve tezgâhtar kadın da onun işaretiyle bileziği alıp bir kutunun içindeki süslü kâğıdın üzerine yerleştirmeye başladı.

"Eğer bunu Uukumil'de taksaydım herkes çok şatafatlı olduğunu söyler ve rahip de beni azarlardı."

"Artık Uukumil'de değilsin."

Casiopea ona gülümsedi. Tezgâhtar kadın kutunun üzerine bir kapak yerleştirip meraklı bakışlarını Casiopea'ya dikti. Muhtemelen kafası karışmıştı, Casiopea'nın halihazırda bir metres mi, yoksa mücevheratla aklı çelinecek bir metres adayı mı olduğunu çıkarmaya çalışıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Casiopea mağazadan çıktıktan sonra. "Hiç bu kadar pahalı ve bu kadar güzel bir şeyim olmamıştı."

Sokağın ortasında bıkkın görünümlü bir polis trafiği yönetiyordu, Casiopea ise gergin bir hâlde semafora ve etrafındaki kalabalığa bakınarak sokağı geçmek için güvenli ânı kolluyordu. Tramvaylardan çekiniyor, otomobilleri ise hayranlıkla izliyordu; arkasından biri karşıya bir an evvel geçme hevesiyle onu kenara iteledi. Şehir ve aralıksız kargaşası kafasını karıştırmıştı, Hun-Kamé'nin ona eşlik ediyor oluşundan mutluydu. Onu bir arkadaş olarak bellemişti.

Buna sebep olan şey hediye değil, gündelik etkileşimleriydi, ona kendini hızlıca sevdiren o nezaketiydi. Casiopea'nın sahip olduğu sayılı arkadaş göz önüne alındığında bu hiç de şaşılası bir durum değildi. Annesi vardı bir kere, bitmek tükenmek bilmez iyimserliğiyle ona her gün yardımcı oluyordu. Casiopea'nın kız kuzenleri onu önemsememeye meyilliydiler. Küçük bir çocukken hizmetçilerin çocuklarıyla ve kasabadaki diğer çocuklarla oynama şansı oluyordu ama büyüyünce herkes ondan uzak durmaya başlamıştı. Bunun sebebi büyükbabasıydı, sadece ismen de

olsa torunu olan Casiopea'nın "ayak takımı"yla düşüp kalkmasını istemiyordu.

İki arada bir derede takılı kalmış Casiopea sosyalleşmektense kendini gündelik angaryalara vermişti. Boş vaktinde kitaplarla ya da yıldızlarla arkadaşlık ediyordu.

Yanında biri olması yabancı ve bir o kadar da hoşa giden bir duyguydu. Arayışta olmanın keyifli bir yanı vardı, dahası taze özgürlüğünde ve Hun-Kamé'nin eşliğinde mutluluk buluyordu.

"Hiç önemi yok," diye yanıtladı Hun-Kamé.

"Benim için var," dedi Casiopea. "Ayrıca sana... sana teşekkür etmek isterim tabii, her ne kadar buna neden zahmet ettiğini anlayamasam da."

Gülümsedi. Karşılığında Hun-Kamé de ona gülümser gibi oldu, öyle incecik bir gülümsemeydi ki Casiopea rüzgâr dudaklarından alıp götürmesin diye elleriyle bu gülücüğü alıp saklamayı istedi içten içe.

Şibalba Lordu öyle sık gülümsemezdi, ne de kahkaha atardı. Tabii bu, belli şeylerle eğlenmediği anlamına gelmezdi. Hayli kuru bir eğlenceydi bu, neşeyle kirletilmemiş türdendi. Bu defaki gülümsemesinin sebebi yaşadığı altüst oluşta, değişimde, başkalaşmaktaydı; üstelik damarlarında ölümlülük dolanıyordu. Tabii bir sebebi de Hun-Kamé'nin, tıpkı Casiopea gibi çok uzun zamandır yalnız kalmasında ve şimdi başka birinin yanında dişe dokunur bir rahatlık bulmasıydı.

Hun-Kamé genişleyip rahatlayan gülümsemesiyle Casiopea'nın daha da yakınına sokuldu. Sonra aniden kendine geldi. Gülümsemesi soldu. Casiopea bunu fark etmedi, önündeki bulvarı izlemekle meşgul başı bir sağa bir sola oynuyordu.

"Bir kuaför bulmam gerek," dedi Casiopea başka bir sokağın köşesini dönerlerken.

"Sana eşlik etmemi ister misin?"

"Ben halledebilirim," dedi Casiopea sürekli başında durulması gereken bir çocuk gibi görünmek istemediğinden.

"Öyleyse otelde görüşürüz," dedi Hun-Kamé ona biraz para uzatırken.

Casiopea uzatılan paraya baktı. "Sen uzaklaşınca duman olup uçmaz değil mi?"

"Endişelenme. Loray bana gerçek para vermişti, gerekli yasal alışverişi halletmek için illüzyon yapmamalıymışım. Tabii insanlara taş parçalarıyla değil de bu tadına doyulmaz banknotlarla ödeme yapmamızı istiyorsa daha fazlasını göndermesi gerekecek. Resmen baş belası. Şibalba'da olsaydım hizmetçilerime bana dünyanın hazine ve mücevherlerinden getirmelerini emretmem yeterli olurdu oysa. Şibalba'da olsaydım sana gerçekten takmaya değer güzellikte mücevherleri gösterirdim; gümüş pervanelerden gerdanlıkları, en koyu mürekkepten daha da koyu, görüp görebileceğin en kara inciler."

"Bu bilezik güzelden daha da öte," dedi sadece Casiopea bir yandan parmaklarını bileziğin üzerinde gezdirirken, imkânsız şeyler ve muazzam hazineler dilemeye başlamak niyetinde değildi.

Ardından Casiopea yola koyuldu, önce bir postane bulmaya uğraştı. Annesine, durumunu açıklayan bir mektup yazmayı düşünmüştü ama bunun daha iyisini yapmalıydı. Mektubun beklenmedik şekilde sorun çıkarabileceğine karar verdi. Anlatmaya nereden, kimden başlayacağını bilemiyordu. Bunun yerine şirin bir kartpostal göndermeye karar verdi. Sözlerini kısa tuttu, Meksiko'da ve iyi durumda olduğunu, daha sonra her şeyi açıklayacağını yazıp adresini de ekledi. Şimdiye değin kasabadaki herkesin onu sevdiğiyle kaçtı diye bildiğini tahmin ediyordu, yanında kim olduğundan bahsetme gereği duymadı. Hem, "bir tanrıyla beraberim" yazacak hâli de yoktu.

Postaneden sonra Casiopea ona merakla bakıp saçını kendi kısaltmayı deneyip denemediğini sorgulayan bir kuaför buldu kendine. Casiopea yalan atarak durumun aynen böyle olduğunu söyledi.

"Evet, kısa saç şimdilerde çok moda," dedi kuaför. "Kocam pek sevmiyor ama işler için iyi. Buralardan değilsin sen, değil mi? Aksanın..."

Böyle diye diye işe koyuldu kuaför, sürekli konuştu.

Casiopea'yı en iyi dans mekânı hakkında bilgilendirdi, eğer büyük bir eğlence arıyorsa Salón Mexico'yu tercih etmeliydi ama birinci sınıfa bilet almayı ihmal etmemeliydi.

"Kuyrukyağında ya da dipyağında değil, tereyağında olmak istersin çünkü," diye açıkladı kuaför, mekânın bölümlerine taktığı isimler bunlardı. "Takım elbise ve kravat giymiş seçkin adamların dans ettikleri yer tereyağıdır."

Kuaförün anlattığına göre kuyrukyağı, küçük işletmecilerin, büyük malikâne hizmetçilerinin ya da sekreterlerin toplandığı yerdi. Dibin de dibi ise dipyağı bölümüydü ve edepli bir kadın oraya gitmemeliydi. Orospularla doludur orası diye uyardı onu kuaför.

Ama Casiopea aynaya bakıp da kâkülünü ve yanaklarını sıyıran kısacık saçını görünce haklarında uyarıldığı orospulara benzediğini düşünmeden edemedi. Buna rağmen saçı gayet güzel görünüyordu. Bu da orospuların söylendiği kadar kötü olmadıkları anlamına geliyor olabilirdi. Belki de tamamıyla başka bir anlama geliyordu. Yolculuğu boyunca aklına gelen türlü soruda olduğu gibi, Casiopea bu soruyu da karşılaştığı anda çözmekle uğraşmak yerine, hayli yetenekli olduğu şekilde sonradan çözmek üzere hafızasına işledi.

Kuaförden çıkınca bir iki sokak boyunca çok yavaşça yürüdü, insanların onu gösterip fısıldaşacaklarından, hatta yeni saç kesimiyle açık açık dalga geçeceklerinden korkuyordu. Ama yayalar yürümeyi, polisler trafiği düzenlemeyi ve şoförler ellerini kornaya çarpmayı sürdürdüler. Meksiko, taşralı bir genç kızın kara saçlarını kısa kestirmesiyle uğraşamayacak kadar meşguldü. Casiopea bir dilenciye gülümseyip bir kadına yol sordu, hiçbiri de onun görünüşüne şaşırmış gibi görünmedi.

Farklı göründüğü için kimse tarafından durdurulmayacağını iyice anlayan Casiopea rahat bir nefes aldı. Tam gülümsemişti ki ağır bir el kondu omuzuna.

"Casiopea, konuşmamız lazım," dedi bir ses.

Casiopea bu sesi iyi biliyordu. Sesin sahibi, kuzeni Martín'den başkası değildi.

Bölüm 14

Göklerdeki babamız, dedi içinden Rabb'in duasını tekrarlayarak. Ama hemen ardından duayı bırakıp lanet yağdırmaya geçti, ardından yine dua geldi. Lanetlerinin hepsi de Casiopea'ya odaklanmıştı.

Gözlerini sımsıkı kapatmış hâlde, düşüp yere çarpmaktan korkarak beklerken baykuş kanatlarını hızla çırptı. Devasa bir yaratıktı bu baykuş, pençeleri bir adamı tutup kaldırmaya yetecek kadar büyüktü; Martín baykuşun onu ya sırtından aşağı atacağını ya da gagasıyla kıstırıp bütün hâlde yutacağını düşünmekten kendini alamıyordu.

Gece rüzgârı saçlarını üfürürken genç adam gözlerini daha sıkı yumup doğaüstü yaratığın etine ve tüylerine daha sıkı yapıştı. Derken baykuş bir binanın damına indi. Martín içindeki coşkuyu zaptetmekte zorlanıyordu. Handiyse gözyaşlarına boğulacaktı.

"Kuzenin Otel Mancera'da olacak," dedi baykuş ona.

Yani, konuşanın baykuş olduğunu varsayıyordu en azından, belki de hayvan aracılığıyla seslenen Vucub-Kamé idi çünkü kuşun sesinde Martín'e boyun eğdiren, bu doğal olmayan durum karşısında onu içgüdüsel bir saygıyla hazır bekleten kuvvetli bir ton vardı.

"Kıza, Şibalba Lordu'nun onunla konuşmak istediğini söyleyeceksin," dedi baykuş. "Sakın onu korkutmayasın. En iyisi, düşmandansa dost edinmektir."

"Elbette," dedi Martín her ne kadar aklını başına devşirmesi için kuzenine birkaç şamar geçirmenin daha iyi bir yol olduğunu düşünse de. "Ya reddederse?"

"O zaman başka bir yoldan ilerlemeye karar veririz. Hiçbir şey Yüce Lord'un muhakemesi dışında değildir," dedi baykuş kanat vurup da gece göğüne uçmadan.

Martín daha önce hiç gelmediği bir şehirde, bilmediği bir binanın damında tek başına kalmıştı. Vakit gecenin bir yarısıydı ve serseriler tarafından soyulmaktan korkuyordu. Dehşet bir üşümesi de vardı, baykuşun sırtında yaptığı seyahat onu hem yormuş hem de burnunu çeker hâlde koymuştu. Martín, Casiopea'nınkinin yakınlarında bir başka otele girişini yaptı ve sabaha kadar elinden bir şey gelmeyeceğinden doğruca odasına gitti, başının altında bir yastığa ve de sıcak bir banyoya ihtiyacı vardı.

Güzel rüyalar görmeyi dilemişti ama bunun yerine rüyasında Uukumil'i, çocukluğunu ve nefret edilesi kuzenini gördü.

Rüyasında Casiopea ona sopayla vuruyor ve büyükbabası da gülüyordu.

Martín Leyva tembel, gururlu ve de zalimdi. Kusurları yalnızca doğuştan edindiği karakterin bir sonucu değildi. Bu kusurlar barizlikleri ve hatalı yargılarına rağmen ailesince bilenip desteklenmişti hep.

Martín kendisini övgüye değer bir erkek olarak görüyordu şimdiden. Bir Leyva idi, kasabanın en varlıklı ailesinin evladıydı, egosu aşırı şişmişti. Yapamayacağı pek az sayıda şey söz konusuydu; sanki bir krallığın başındaymış gibi hizmetçileri azarlamaktan kız kardeşleri ve kuzenine patronluk taslamaya kadar hemen her şeyi yapabilirdi. Büyükbabası çok daha beter bir zorbaydı, onun tavırlarını taklit eden Martín uysal, mütevazı, silik ve de otoriteye itaatkâr karakteriyle babasını bir hayal kırıklığı olarak görürdü. Bu yüzden babasını değil de büyükbabasını taklit ediyordu. Kendisini ailenin bir sonraki yöneticisi, Leyva hanesinin tartışmasız reisi olarak görüyordu.

Gelgelelim bazen bu narsist cephede çatlaklara rastlanabiliyordu. Martín iyi bir okula gönderilmiş fakat buradan atılmıştı. Buranın kurallarına uyum göstermede zorluk yaşamıştı. Sade-

ce okulun entelektüel gereklilikleri Martín'in kısıtlı, bilgiye kapalı beynine fazla geldiği için değil, diğer öğrencilerin yüzlerinde kendisine karşı bir küçümseme sezdiği için de. Leyvalar Uukumil'in krallarıydı belki ama Mérida tahtında değillerdi. Kendini küçük düşürülmüş, yabancı hissediyordu. Dikkatleri üzerine çekemediğinden bir şekilde kendini memleketine geri yollatmayı becerdi ve okula dönmeyi kesinlikle reddetti.

Fakat ev, beklediği dinlenmeyi sunmamıştı ona, bunun esas sebebi de Casiopea'nın ailenin yanında yaşamasıydı.

Başlarda Martín kendisinden iki yaş küçük olan bu kıza nasıl davranması gerektiğini bilememişti. Uzak duruyordu ama bu soğuk umursamazlığı kızı gözlemledikçe kızgın bir öfkeye dönüştü. Sinirini bozanların en başında da Casiopea'nın karakteri vardı.

Martín kovulmasının gerekçelerini açıklayan mektup avcunda okuldan eve döndüğü gün Casiopea, aşağılanmasına şahit olmak üzere büyükbabanın yanındaydı...

Martín'in kız kardeşleri ve diğer kız kuzenleri ona meydan okumaktan kaçınan ılımlı, sakin yaradılışlı çocuklardı. Ama Casiopea çok daha sert bir hamurdan yoğrulmuştu. Ona söyleneni yapıyordu yapmasına ama bazen de ayak direyeceği tutuyordu. Asilik ediyordu. Ağzından tek kelime çıkmasa dahi gözlerinde isyanını okuyabiliyordu Martín.

Ayrıca bir de zekâsı vardı. Martín kitapların aptallar için olduğunu düşünürdü. İnsan parmak hesabı yapabiliyor ve gazete manşetlerini okuyabiliyorsa başka da bir şeye ihtiyacı olmazdı. Bir süreliğine büyükbabasına gazete okumuştu, uzun kelimelerde takılıyordu, sonunda yaşlı adam bunalıp bu görevi genç kuzene verdi. Öyle ya da böyle, Casiopea iyi okuyordu, elyazısı düzgündü ve hesap konusunda da eli hayli çabuktu. Annesi kıza öğretmiş ve kız da kendi kendine öğrenmeye devam etmişti. Martín bunun şüpheli ve kadınlara yaraşmayan bir şey olduğuna inanıyordu.

"Neden erkek olmadın sanki?" demişti Büyükbaba gözlerini Casiopea'ya dikerek, Martín neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı...

Düşman kesilen Martín kızın etrafında dolanıp emirler savurmuş, onu ezmeye fırsat kollamış ve bu güçte kendince keyfe ulaşmıştı. Yine de bir adım geride durmayı sürdürüyordu. Hareketlerinde incecik de olsa bir medeniyet kisvesi vardı. Nahoş şeyler konuşuyordu ama bir centilmenin tonlamasıyla yapıyordu bunu.

Bütün bunlar Casiopea ona vurunca değişti. Martín bir süredir onu teşvik ediyordu ve patlayacağını hiç düşünmemişti. Derken ona bir bakıma piç sayıldığını söyledi: annesi babasıyla evlendiğinde hamileydi, karnı şişmişti. Casiopea eline bir sopa alıp Martín'in kafasına geçirivermişti.

Neredeyse Martín'in gözüne denk getiriyordu. Kötü yaralandığını sanan acı içindeki Martín, annesi ve diğer aile üyeleri neler olup bittiğini merak edip dışarı çıkana dek çığlıklar eşliğinde ağladı.

Söylenenleri duymamış gibi yapan Casiopea başını eğmişti ama duymuştu işte, Martín de duymuştu duyacağını... *Neden erkek olmadın sanki?*

Casiopea'nın büyükbabadan yediği dayak Martín'i tatmin etmemişti. Hiçbir şey tatmin edemezdi onu o anda. Doktor onu tedavi edip yüzüne merhem sürerken yatağında titriyordu. Bir kız tarafından sırtı yere getirilmiş bir erkekti o. On beşinde olduğundan kendini şimdiden bir erkek olarak görüyordu, oysa birden çocukluğa geri dönmüştü. Büyükbabasının yüzündeki tiksintiyi, hizmetçilerin imalı gülümsemelerini fark etmişti, aşağılamaydı bu karşısındaki, gizlenmiş, sessiz ama gerçek bir aşağılama; Martín utanç içindeydi.

O günden sonra Casiopea'dan nefret etti. Gençlik didişmesi ya da basit bir husumet değildi bu, ona birazcık olsun tahammülü yoktu.

Buna karşın, kabul etmesi gerekirdi ki sorun daha öncesinde, Martín okuldan döndüğü gün başlamıştı. Ama Martín bunun üzerine düşünmekten hoşlanmıyordu. Yediği dayak her halükârda husumetin başlangıcı için daha iyi bir sebepti. Du-

rumu daha yalın bir şekilde ortaya koyuyordu. Bunu Casiopea başlatmıştı.

Rüyasında Casiopea ona sopayla vuruyor ve büyükbabası da gülüyordu. Martín yatağında dönenip homurdandı, dudaklarından Casiopea'nın adı döküldü.

Martín gece vakti şehirden hoşlanmamıştı, güneş doğduğunda da fikrinde bir değişiklik olmadı. Şehir fazla büyük ve kendi hâlindeydi ona göre; Uukumil'de insanların sokakta rastlaşınca şapkalarını çıkarıp selam verdikleri Genç Bay Leyva iken burada hiç kimseydi o.

Martín'in beyni somut ve elle tutulur olmayan şeyleri hayal etmeye hayli yetersizken başarıya yönelik bir fantazi kurabiliyordu yine de. Bilindik çok para, sınırsız güç ve şüphe götürmez saygınlık hayalleriydi bunlar. Meksiko'da Martín bu metropolün onu ve arzularını âdeta ezdiğini hissediyordu. Bu hiç hoşuna gitmemişti.

Erkenden kalkıp Otel Mancera'nın kapısına dikildi, Casiopea dışarı çıkana kadar burada bekleyecekti. Derken Casiopea yanında lacivert ceketli, kara saçlı bir adam eşliğinde çıktı. Şüphesiz ki Hun-Kamé idi bu. Bir mağazaya girip çıkışta ayrıldılar -ki bu da Martín'in niyetine uygundu- ardından Casiopea bir kuaföre girdi.

Casiopea'yı buradan çıkışında yakalamıştı, kızın saçları şaşırtıcı derecede kısaydı şimdi. Martín görür görmez bu hâlden hoşlanmadı, dahası Casiopea'nın gözlerini ona dikişine, o endişeli ama gerektiği gibi ürkmüş olmayan bakışına sinir oldu.

"Sen ne yapıyorsun burada?" diye sordu Casiopea.

"Ben de aynını diyecektim," diye cevapladı Martín. "Annen endişeden hasta oldu, bir not bile bırakmamışsın, Büyükbaba da senin hakkında dırdırı bırakmadı bir türlü."

Buraya kadar dedikleri doğruydu, biraz kulağını büküp kızın sinirini yatıştırmak için söylemişti bunları, yoksa Casiopea'yı Uukumil'deki durumlardan haberdar etmek umuru değildi. Onu

suçlu hissettirebilirse görüşme için de ayartabileceğini düşünüyordu.

"Birilerini sıkıntıya soktuysam özür dilerim," dedi Casiopea samimi bir şekilde acılı görünerek ama sonra kaşları çatıldı. "Burada olduğumu nasıl bildin ki? Kimseye bir şey dememiştim."

"Hırsızlık yapıp da yanına kal–"

"Hırsızlık mı? Ben bir şey çalmadım," dedi Casiopea, Martín'in lafını bölerek.

"Yaptın, eski bir sandıkta kilitli kemikleri çaldın ve şimdi bunun bedelini ödemek zorundayız."

Sokağın ortasında dikiliyorlardı. Martín kuzenini kenara, bir mağaza güneşliğinin altına çekeledi ki gözlerden biraz daha uzak olabilsinler.

"Ne demeye getiriyorsun?" dedi Casiopea.

"Şibalba Lordu, Vucub-Kamé çok kızgın. Büyükbaba'ya, annene, bana, Leyvaların her birine."

"Bunun sizinle bir alakası yok."

"Bunu bir de tanrıya anlatsana."

Martín'in sözleri beklenen etkiyi yaratmıştı. Casiopea dudaklarını büzüp bakışlarını yere indirdi.

"Üzgünüm. Ama neden burada olduğunu anlayamıyorum," diye mırıldandı Casiopea.

"Beni *o* gönderdi."

"Vucub-Kamé mi?"

"Evet, tabii ki. Vucub-Kamé yaptığın şeyi öğrenince bize ne olacağını düşünmedin mi hiç?"

"Be–benim başka seçeneğim yoktu," diye itiraz etti Casiopea. "Ama illa ki birini suçlayacaksan beni suçla gitsin."

"Bunun neye yarayacağını sanıyorsun ki? Vucub-Kamé kızgın."

"Ama–"

"Yine de Vucub-Kamé diyor ki olayı senin ağzından dinlemeyi düşünebilirmiş."

Mağazadan çıkan biri Martín'e çarptı. Sinirlenen Martín onu

böyle itelemeye cüret eden adama çıkıştıysa da bir şey olduğu yoktu. Tanrı'nın belası şehir ve hödük insanları, diye sövdü Martín, bu ekşimiş peynir kokulu insanların hiçbiri onun ne denli seçkin bir aileden geldiğinin farkına varamıyordu.

"Benim ağzımdan mı dinleyecekmiş?" diye tekrarladı Casiopea.

"Evet. Seninle konuşmak istiyor. Bu teklifi kabul etmelisin, Casiopea. Eğer reddedersen kaderimizde ne felaketler yazılacağını bilemeyiz. Büyükbaba, Vucub-Kamé'nin bir hizmetkârıymış, Uukumil'deki yüksek statümüz bunun sonucu işte. O bizim koruyucumuz."

"Benim koruyucum gibi davranmadığı kesin," karşılığını verdi Casiopea.

"Kuzen, sana kötü zamanlar yaşattığımızın farkındayım. Ama sana söz, eğer Vucub-Kamé ile konuşmayı kabul edersen bütün bunlar geçmişte kalacak ve benimle eve döndüğünde Uukumil'de hak ettiğin yere geleceksin, ta en başından olman gereken yere."

Öyle pek yaratıcı olmasa da Martín insanların içini okuyup bam teline dokunmakta doğal bir beceriye sahipti. İyi bir manipülatör sayılırdı ve insanlarla samimiyet kurmakta yetersizse de öyle değilmiş gibi davranmakta becerikliydi. Böylece kuzeniyle konuşmanın en iyi yolunu enine boyuna düşünmüş ve katı olmaya fakat onu yumuşatmak üzere de bir ödül vadetmeye karar vermişti. Sosyal statünün cazibesi, ailede bir yer, bunlar Martín'e göre en doğal cazibeye haiz şeylerdi. Ne de olsa alt-üst ilişkisinin fazlasıyla bilincindeydi kendisi ve diğer insanların da öyle olduğunu düşünüyordu.

"Eminim ki Vucub-Kamé masum olduğumuzu, güvenine bile isteye ihanet etmediğimizi anlayacaktır. Şibalba Lordu'nun bunu görmesini sağlarsan Büyükbaba sana müteşekkir olur."

"Şibalba Lordu, Hun-Kamé'dir," dedi Casiopea.

"Öyleydi. Artık değil. Casiopea, ona hiçbir şey borçlu değilsin ama ailene sadakatini borçlusun. Sen bir Leyva'sın," diye sözünü bağladı Martín.

Konuşmasıyla kızı afallatmıştı. Önünde büzülüp omuzlarının sarktığını, bedeninin gitgide küçüldüğünü görebiliyordu. Martín başarısıyla keyiflendi. Casiopea'ya yıllardır tasladığı zorbalık işe yaramıştı, kızı nasıl tedirgin hissettireceğini iyi biliyordu. Derken Casiopea başını kaldırdı, gözleri olması gerekenden çok daha parlaktı.

Martín, kuzeninin alameti farikası olan o isyankâr yanını, bir zamanlar nasıl da ona cevap yetiştirdiğini ya da sessizce homurdanarak şikâyet ettiğini aklına getirmemişti – bunu anımsamayı hiç mi hiç istemiyordu doğrusu. Şimdi ansızın belini dikleştirip soğuk, kararlı bakışlarını onun üzerine diken Casiopea'nın bu isyankârlığı en yüksek raddesindeydi.

"Hun-Kamé'nin yardımıma ihtiyacı var," dedi Casiopea.

"Peki ya bizim yok mu? Bizi çöp gibi bir kenara mı atacaksın?"

"Bana çöp gibi davranan asıl sizsiniz, şimdi bana ihtiyacınız var diye hep istediğim şeyleri önüme seriyorsunuz. Senin ve ailenin kalanı tarafından sevilmeyi, Büyükbaba'yı gururlandırmayı çok istemiştim ama ne yapsam yetmedi buna bir türlü."

Piç kurusuna bak hele! Martín'le nasıl da küstahça, hiçbir kadının hiçbir erkeğe konuşmaması gereken şekilde konuşuyordu. Dizlerinin üstüne çöküp de af dilemesi gereken yerde sanki Martín onun altındaymış gibi yüksekten çıkıyordu sesi. Martín ona söylediği anda yola gelmeliydi oysa. Martín öylesine büyük şaşkınlığa düşmüştü ki ağzını açamadı bir an.

"Ona bizden daha çok mu değer veriyorsun?" diye sordu aklına azıcık olsun mukayyet olmayı becerdikten sonra öfkeyle.

"Sadece birkaç günde senin hayatım boyunca gösterdiğinden daha fazla saygı ve sevgi gösterdi o bana," dedi Casiopea yavaş yavaş ve kendinden emin bir sesle. "Senin önüme attığın sadakalar hiç umrumda değil."

Sadaka ha! Martín ona akla gelebilecek en büyük onuru bahşederken ne de saçma laftı bu. Küstah cadı. Nankör piç. Martín kızın yüzüne hakaretler yağdırmayı arzuluyordu ama Casiopea

onunla işini bitirmiş, yoluna geri koyulmuştu bile. Her zaman için onu kovan Martín olmuştu oysa, konuşmanın ne zaman biteceğini Martín söylerdi. Martín bunu yapmasını söylediği zaman gitmesi gerekirdi.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" diye diretti Martín kızın kolundan yakalayarak.

Casiopea ağzı açık, gözlerinde zayıf bir bakışla donup kalınca Martín neredeyse üzülecekti onun için. Neredeyse.

Bir anda Casiopea ağzını kapatıp çenesini dikleştirdi ve Martín'e bir tokat geçirdi. Martín bir an için dengesini kaybedince kahrolası kız tavşan gibi zıplaya zıplaya uzaklaştı. Martín insanları sağa sola iterek peşine düştüyse de Casiopea hem küçük hem de çevikti, yayaların arasında Martín'in becerebileceğinden çok daha kolayca hareket edebiliyordu.

"Dur!" diye seslendi Martín takibi bırakarak. "Dur!"

Casiopea omzunun üzerinden ona baktıysa da yavaşlamadı bile. Başının üzerine ekmek dolu bir sepet iliştirmiş bir bisikletli Casiopea'nın yolunu kesince, *Aha, işte yakaladım seni*, diye düşündü Martín. İleri atılıp kızı yeninden yakalamayı başardıysa da Casiopea ona bir dirsek atıp ardından da bisikletli çocuğu iteleyerek ekmekleri etrafa saçtı.

Çocuk homurdanarak bisikletten inip yere saçılı ekmekleri toparlamaya koyulurken bu defa Martín onunla çarpıştı.

Hemen ileride bir yaya geçidi vardı ve lamba değişmek üzereydi. Martín, Casiopea'nın yetişemeyeceğini düşündü.

Fakat Casiopea fırlayıp karşıya geçmişti bile.

Lanet olası!

Martín peşine düşecekti ki lamba yeşile döndü ve aralarına bir sel gibi akın eden arabalar girdi. Bu sırada Casiopea köşeyi dönünce Martín artık onu göremez oldu, kalabalığın arasına karışmıştı. Martín şapkasını başından alıp öfkeyle avuçlarının arasında ezdi.

Köşenin başında kucağında bir teneke ve hemen önünde "SADAKA" yazılı bir kartonla dilencinin teki oturuyordu. Yaşlı-

ca bir adamdı bu, yüzünün derin kırışıkları toz toprakla dolmuş, ak düşmüş saçları yağlanmıştı. Ağzını açtığında tek görünen dişi kalmamış bir boşluktu. Sol kolunun yerinde kıyafetinin boş yeni sallanıyordu öylece.

Dilenci tenekesini kaldırıp tıngırdatarak Martín'in dikkatini çekmeye çalıştı. Dibindeki bu biçareyi fark edince genç adam ona birkaç kuruş vermek yerine önündeki kartonu öteye tekmeledi.

"Orospu çocuğu," diye bağırdı dilenci.

Martín cevap vermedi. Ağır ağır sokağın öte tarafına yollandı. Ayaklanan dilenci, "Orospu çocuğu, orospu çocuğu!" diye bağırmayı sürdürüyordu. Martín gözden kaybolunca adam kartonunu alıp eski yerine yerleştirdi, sonra gürültüyle inleyerek tekrar oturdu. Böylesi manzaralara alışkın yayalar başlarını eğip gazetelerini okumaya, saatlerini kontrol etmeye yahut yüz kremi ya da deterjan reklamları asılı tabelalara bakmaya geri koyuldular.

Bölüm 15

"Peki sen ne dedin?"

"Ne demiş olabilirim sence? Uzamasını söyledim," dedi Casiopea.

Endişeli bir tavırla etrafta dolanıyordu. Diğer yanda Hun-Kamé ise rahat bir sandalyede yaslanmış, oturuyordu. Giydiği güzel takım ve geriye taralı siyah saçlarına rağmen bıkkın görünüyordu.

"Senin de canını sıkmıyor mu bu? Kardeşin bizi buldu," dedi Casiopea.

"Kardeşimin bizi bulmasını bekliyordum, er ya da geç olacaktı bu. Yine de onunla görüşmeyi kabul etmemiş olmana müteşekkirim. Hayırlı bir şey çıkmazdı."

"Eve dönersem iyi karşılanacağımı söyledi. Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi. Of, nasıl böyle sakin durabiliyorsun sen?"

Hun-Kamé aşırı derecede sakin görünüyordu. Kaya gibi tepkisizdi. Yaşadığı galeyana ortak olmaması Casiopea'yı daha da çok rahatsız ediyordu. Hareketlerini yansıtmayan bir aynanın karşısında durmak gibiydi bu.

"Senin gibi kafası kesilmiş tavuk misali etrafta koştursam daha mı mutlu olurdun?" diye sordu Hun-Kamé.

Casiopea'yı havyanlarla kıyaslamaya da pek düşkündü doğrusu. Bir sonraki benzetmeyi merak eder olmuştu Casiopea. Kaplumbağa mı? Kedi mi? Şaklabanlık eden maymundan şirin kuşlara değin bütün bir hayvanat bahçesiyle yan yana gelebilirdi Casiopea.

"Tam olarak neden korkuyorsun?" diye sordu Hun-Kamé, Casiopea'nın tepesi bir önceki yorumla iyice atmadan hemen önce.

"Şey, ben... kardeşinden korkuyorum elbette. Bizi buldu."

"Seni korkutanın bu olmadığını düşünüyorum. Kuzeninin seni bu şekilde yakalaması olabilir mi?"

Casiopea bir an için hareketsiz kaldı, kollarını göğsünde kavuşturdu. Bu soruya hayır diye, Martín'in bununla alakası yok diye yanıt vermeyi istese de işin aslı yaşadığı galeyan her yönüyle Martín'le alakalıydı. Ama sebebi Martín değildi. Kendini iyice bir yoklayınca farklı bir cevaba vardı.

"Uukumil'e dönmeyi istemiyorum," diye fısıldadı.

Annesini özlemişti, küçük kasabasının güvenli ortamından uzakta kendini tekinsiz hissediyordu ve maceralarının nihayetinde onları nereye götüreceğine dair en ufak bir fikri yoktu ama yine de geri dönmek, onu küfre yaklaştıran bu maceradan geri dönmek istemiyordu işte.

"Onu görünce... bir an için beni dönmeye ikna edecek sandım. Onun hep amacına ulaştığını, eninde sonunda dediğini yapmak zorunda kalacağımı. Ama sonra düşünmeye devam ettim..." Derken konuşma şevkini yitirdi. Kendini anlayamıyordu.

"Ya bu macerada kaybeden tarafta sıkışıp kaldıysan?" dedi Hun-Kamé ifadesiz bir sesle. "Ya kuzenin asıl zeki olan tarafsa, kazananın yanında yer almışsa?"

"Ya birkaç günlüğüne de olsa özgür kalacaksam?" diye yanıtladı Casiopea ağa düşme korkusu yaşayan bir kelebeğin tedirginliğiyle.

Hun-Kamé dikkati dağılmış bir şekilde odanın etrafına bakınıyordu. Şimdiyse bakışını ona çevirmişti. Tanrının yaşı belirsizdi; sayılabilir sınırı aşmıştı belli ki. Yaşlı değildi ama genç bir görünümü de yoktu. İnsan yaşını öğrenmek için bir ağacın halkalarını sayabilir elbette ama Hun-Kamé'nin yüzünde yaşını ele verecek hiçbir işaret yoktu. Bu tarz sorgulamaları sonuçsuz bırakacak türden bir süreklilik hissi veriyordu.

Buna karşın, ona baktığında, Casiopea onda daha önce hiçbir emaresini fark etmediği çocuksu bir yan gördü. Şüphesiz ki bunun sebebi tanrının gençlik yaşamamış olmasıydı. Fakat o anda

Casiopea'ya sempatik gelmiş ve Casiopea bu yüzün altında gizlenen endişeyi sezebilmişti. Bir şekilde üzerine gelen bu anlayış, Hun-Kamé'nin yüzüne bakışını da değiştirdi. Hun-Kamé artık yaşı belirsiz biri değil, genç bir adamdı. Yirmi bir, belki de yirmisinde, derdi onu gören biri.

"Aynı soruyu kendime de sordum," diye devam etti Hun-Kamé, sesi de aynı şekilde genç, yeşim rengindeydi, henüz olgunlaşmamış ceiba ağacının renginde.

Fakat konuşmaya başlar başlamaz, sanki tekrardan doğasını kavramış, varlığının köklerine ulaşmış gibi, bu gençlik dağıldı. Hun-Kamé'nin yüzü, artık onu dalgalandıran hangi duyguysa, ifadesizleşti. Tekrardan yaşı belirsizdi şimdi, karanlık bir ayna misali parıldıyordu. Değişim öyle ürpertici, öyle hızlıydı ki Casiopea bunun gerçekleştiğinden emin olamıyordu.

Hun-Kamé tekrar başını çevirip pencereden tarafa baktı. Rüzgâr perdeleri havalandırıyordu.

"Xtabay'la konuşmamız gerek," dedi saçını düzeltip ayağa kalkarken. Sehpanın üzerinde duran gerdanlık kutusuna uzanıp aldı.

"Onun dişi bir iblis olduğunu duymuştum," dedi Casiopea konunun değişmesinden memnun. İnsan yiyen hayaletler ve dumandan canavarlar, ailesini ve teninin derinliklerine işleyen geçmişin düğümlerini düşünmekten daha kolaydı.

"O bir iblis değil. Kim söyledi bunu sana? Kasaba rahibi mi?" diye sordu Hun-Kamé.

Bu hikâye rahipten değil, hizmetçilerin dedikosundan gelmeydi. Rahip, Yucatán halkının batıl inanışlara, büyüye ve efsanelere meyilli olmasından, köylülerin kateşizm sırasında *aluxo'ob* hakkında fısıldaşıp durmasından şikâyet edip durduğundan, bu tarz şeylerden bahsetmekten uzak dururdu.

Xtabay, Casiopea'nın aşçılar ve bulaşıkçıların yanındayken, hikâyelerini can kulağıyla dinlediği sırada keşfettiği bir figürdü. Tüm efsaneler gibi bu hikâyeler de kendi içinde çelişirdi ve neyin doğru neyin yanlış olduğunu anlaması zordu. Kimileri Xtabay'ın

ölümlü bir kadın olduğunu, zalimliği ve duygusuzluğu yüzünden, erkeklerin ruhlarını çalmak üzere dünyaya geri döndüğünü söylerdi. Diğerleri ise onun dişi bir iblis olduğunu savunurdu. Ceiba ağacının, yok, dolinlerin yakınında yaşardı. Ormanın ortasında aniden belirir, bir erkek ona yaklaştığında kaçışır ve böyle böyle hepten yolunu şaşırtana dek kurbanını yemlerdi. Ama başka hikâyeler vardı ki kurbanlarını boğulsunlar diye dolinlere ittiğini anlatırdı. Ve bir kısım hikâyede de erkekleri boğduğu ya da kalplerini yediğinden bahsedilirdi. Erkekleri cezbetmek için güzel sesiyle şarkılar söylediğini iddia ediyorlardı ama aşçının Casiopea'ya dediğine bakılırsa asıl yem eşsiz güzelliğiydi, ki kurbanlarının aklını başından alan büyülü bir tokayla tutturduğu saçını kullandığını söyleyenler de vardı. Xtabay ayartır, yalan söyler, baştan çıkarır, ağaç yaprakları ardından insanları gözleyip o kanlı ağzıyla gülerdi.

Erkek olmamasıyla büyülerine bağışık olduğundan Casiopea ondan korkmuyordu.

"Hatırlamıyorum," dedi Casiopea omuz silkerek.

"O bir ruh. Bir iblisle karşılaştın zaten. Aynı şey değiller."

"Fark ne?"

"Xtabay bir insandı, sonradan bu hâle geldi. Güçlenip yeni bir şeye dönüşen bir hayalet. Hayaletlerin aksine ruhlar tek bir yere çakılı kalmaz, yollarda gezinebilir."

"Öyleyse bir çeşit hayalet demektir. Ama ben duydum ki erkekler onunla yatabilirmiş, yani–" dedi Casiopea ve ağzından kaçan bu samimi yorumdan hemen utandı.

Yanlıştı bu, tamamen yanlıştı, yatakta erkekle kadının arasında her ne geçiyorsa geçsin bundan bahsedilmezdi. Rahipleri, Uukumil'deki genç kızların kafasına iffetli olmanın önemini sokmuştu bir kere. Gerçi Casiopea'nın hizmetçiler arasındaki gizli öpüşüp koklaşmalara şahit olmuşluğu vardı. Bir keresinde de kasabaya film projektörü olan gezici bir kumpanya gelmişti. Casiopea'nın beyaz perdenin üzerinde Hollywood cazibesine sahip Ramón Novarro'yu, "Latin Âşık"ı görme şansı olmuş,

onu muhteşem bir kadına sarılıp ebedi sevgisini vadederken izlemişti. Bir de büyükbabasının asla okumaya tenezzül etmeyip Casiopea'nın şevkle okuduğu kitaplar vardı. Aşktan ve fani arzulardan bahseden şiirler.

Bu bilgi yasaklıydı ve asla hakkında konuşulmamalıydı.

"Dediğim gibi, Xtabay başka bir şeydir, canlı ya da ölü olsun, bedensiz de olabilen bedensel bir varlık," diye cevap verdi Hun-Kamé. "Erkeklerle beslenen bir ayartıcı."

Hun-Kamé'nin bedensel ve ayartıcı demesiyle Casiopea'nın aklı hemen daha az sapkın konulara değil de doğaüstü varlıkların şehvetli uğraşlarına sürüklenmişti elbette. Eğer ruhlar erkeklerle yatabiliyorsa iblislerin neler yapabileceğini merak etti. Ya da... tanrıların çünkü Mamlab kadınların peşinden koşturmakta açık ki bir problem yaşamıyordu. Efsaneler bu konuda yardımcı olmuyordu –Kahraman İkizler bir bakire doğumun ürünüydü ve gölgeler âleminde yaşamıyorlardı– ama Casiopea'nın yeterince Roma ve Yunan mitolojisi okumuşluğu vardı; Hades'in kendini bu işlere kaptırdığını, Persephone'u kaçırıp nar taneleriyle aklını çeldiğini biliyordu mesela. Zeus nymphaların ve tanrıçaların eşliğinden hoşlanırdı. Bir dolu da tanrıça olmayan, ölümlü kadın vardı. Koynunda bir kuğuyla sırtüstü uzanan Leda çizimini çok ilginç bulmuştu.

Casiopea bunların soyut şeyler olduğu fikrindeydi. Tanrılar ve tanrıçalar. Tanrılar ve ölümlüler. Gelgelelim hemen önünde bir tanrı dururken Casiopea'nın zihninin bir adım daha ilerleyerek Hun-Kamé'yi bu eşleşmelerin bir parçası olarak düşünmemesi imkânsızdı.

Bunun düşüncesi bile ahlaksızcaydı ya Hun-Kamé'ye bakıp da şeyi merak etmemek... Hiç bir kadını baştan çıkardığı, nar taneleriyle kandırdığı olmuş muydu acaba? Ne saçma soruydu bu! Sanki yakınlarda nar varmış gibi. Gerçi işin özü bu değildi, işin özü–

İşin özü yanaklarının âdeta yanıyor olmasıydı, Casiopea'nın böylesine arsız düşüncelerini seslendirmeden dilini ısırıp susacak kadar akla sahip olmasıydı.

"Sinirli gibisin," dedi Hun-Kamé.

Casiopea cevap vermekten kaçınarak başını iki yana salladı, o kelimeleri dillendirmeye niyeti yoktu. Bu hareketi beklenmedik bir şekilde Hun-Kamé'nin ona daha iyi bakabilmek için yakınına gelmesine yol açtı, hastasını incelemeye çalışan bir doktor gibiydi. Casiopea küçülmek, yok olana değin küçülmek dışında hiçbir şey istemedi o an. Aklından geçenleri anlayacak korkusuyla ona bakamıyordu bile.

Peki ya anlarsa ne diyecekti? Affedersin ama yakışıklısın ve yakışıklıysan tahminimce su kenarlarında ruhların peşinde az koşmamışsındır.

Cevabı bilmek istemiyordu, şu an için tek bir şey dahi bilmek istemiyordu, işte bu da tam olarak rahibin onlara, akıllarını cennetteki mekânlarından herkesi gören İsa ve azizlerin işleri üzerinde yoğunlaştırmalarını nasihat etmesinin sebebiydi. Böyle yapmış olsa şimdi yerin dibine geçmezdi ama aziz isminden çok yıldız isimlerini biliyordu.

"Sorunun ne senin?" diye sordu Hun-Kamé kaşlarını çatarak.

Sözleri yine safça geliyordu kulağa. Bir an için olsun tekrardan gençleşmişti Hun-Kamé. Şansa bakın ki bu da kafa karışıklığını derinleştirmiş, aklındaki soruları bir parça daha çetrefil kılmış ve düşüncelerini Casiopea'dan uzaklaştırmıştı.

Casiopea kendine tekrar hâkim olmayı başardı. Artık iyice saçmalamaya başladığını düşünüyordu. Bu kadarı yeterdi.

"Kaybedecek vaktimiz yok," dedi. "Gidip Xtabay'ı bulalım artık."

Hun-Kamé başını sallayarak onayladı, eski hâline dönmüştü artık; nereye gittiklerinden haberi olmayan Casiopea ise odadan ve otelden çıkarken liderliği eline almıştı çünkü içerisi onu iyice bunaltmaya başlamıştı. Kirli şehir havası ferahlık vermekten uzaktı. Resmen koşa koşa sokağın karşısına geçti.

Köşeye vardıklarında Hun-Kamé elini onun omzuna atıp doğru yöne çekeledi; bir taksiye yönelmişlerdi. Condesa'ya doğru yola koyuldular.

"Onu görmek için bizi içeri sokman gerekiyor," dedi Hun-Kamé taksi sokakta ilerlerken.

"Benim mi?"

"Takdim ve hediye teslimi işlerinden hizmetçi sorumludur."

"Nasıl bir takdim bu?"

"Bizi içeri soktuğun sürece gerisi önemsiz," dedi Hun-Kamé.

Gerdanlık kutusu Casiopea'nın kucağındaydı. Elini kutunun üzerine koyup başıyla onayladı.

Condesa hareketli, modern ve Art Deco tarzı binalarla dolu bir yerdi. Bu bölge zamanında Miravalle Kontesi'ne ait geniş malikânenin topraklarının bir parçasıydı. Porfiriyan seçkinler burada at yarışları düzenlerdi. Şimdiyse bölgenin merkezinde çok güzel, modern bir park vardı. Artık bu bölgede gelişigüzel patika ve kulubeler değil, mükemmelen yerleştirilmiş bulvarlar ve ağaçlar bulunuyordu.

Condesa'daki ev ve apartmanlar sağlam, beton yapılardı ve cephelerini moda olan "ilkelcilik" akımına örnek teşkil edecek keskin geometrik desenler süslüyordu. Keskin renklerde seramiklerle Ortadoğu mozaiklerinin görünümü yakalanmaya çalışılırken zikzaklar Afrika havası veriyordu.

Condesa hayli rağbet görüyordu, genç ve yükselen yıldızların mekânıydı. Kentsel bir zafer anıtı, diye bahsediyordu mimarlar buradan, her ne kadar bölge henüz tamamıyla bitmemiş, yapıların birçoğu boş ve yarı tamamlanmış hâldeyse de. Kelebeği henüz uçup gitmemiş bir kozayı izlemek gibiydi.

Hun-Kamé ile Casiopea bahsedilen bu yeni binalardan dört katlı, çift kanatlı cam kapısına mozaikle bir günebakan işlenmiş olanına yöneldiler. Hun-Kamé kapıyı açtı ve saksıda bitkilerle dolu bir lobiye girdiler. Her yanında geometrik desenler ve çiçekler işli, tamamı pırıl pırıl bakırdan, eski tür bir kafesli asansöre bindiler. Hun-Kamé en üst katın düğmesine bastı ve yükselmeye başladılar.

Hun-Kamé'nin metal gıcırtıları eşliğinde yana itelediği kapıdan, iyi aydınlatılmış bir koridora çıktılar.

Sağlam kapıyı tek bir kere tıklatmalarıyla sert ifadeli bir adam karşıladı onları hemen.

"Evin hanımı için bir hediye getirdik, kendisiyle görüşebilmeyi ümit ediyoruz," dedi Casiopea. Takside buraya gelirken bir konuşma hazırlayacak kadar vakti olmuştu.

"Hanımım bugün gelebileceğinizi söylemiş miydi acaba?" diye sordu adam bir kaşını kaldırarak.

"Hayır ama efendimi görmekten memnuniyet duyacaktır."

"Kendisi meşguller," dedi adam ve kapıyı suratlarına kapatacaktı ki Casiopea buna müsaade etmedi; kapıyı itip açarak adamın iki kaşının birden kalkmasına sebep oldu. Buna hazırlanmış değildi ama hızlı bir doğaçlama yapmak zorunda kalmıştı.

"Eğer dediklerimi yapmaz ya da bizi bekletirsen buna pişman olursun. Efendim büyük bir lord ve de nazik biridir. Ama güven bana, onun keyfini kaçırmak istemezsin," dedi Casiopea. "Şimdi, tekrar deneyelim. Bir hediye getirdik, *hediyeyi hanımına götür.*"

Casiopea boynunu eğerek gerdanlık kutusunu adama uzattı, adam da tek kelime etmeden kutuyu onun ellerinden kapıp uzaklaşarak onları eşikte bekler hâlde bıraktı.

"Bunun hayli dikkat çekici bir yöntem olduğunu söyleyebilirim," diye keyifle söylendi Hun-Kamé.

"Senin yapacağın türden bir şey aslında," diye yanıtladı Casiopea.

"Kesinlikle," dedi sesinde keyif okunan Hun-Kamé.

Adam geri dönerek onları Hollywood fantazilerine yaraşır bir odaya buyur etti. Siyah-beyaz damalı zemin satranç tahtasını andırıyordu; bordo rengi tül perdeler nazik bir esintiyle hafif hafif dalgalanarak renkli pencere denizliklerini sergiliyorlardı. Mümkün olan her yere bolca saksı bitkisi yerleştirilmişti; hepsi şimdi revaçta olan bakalitten birçok sehpa, masa ve dolap vardı etrafta. Bir duvarın dibine cüce palmiyeler konmuştu, kocaman kara saksılar lüks bitkilere ev sahipliği yapıyor, tavandan eğreltiotu saksıları sarkıyordu; sanki buranın sahibi ormandan bir parça koparıp bu dört duvar arasına getirmişti.

Bir köşede incecik metal bir ayaklıktan sarkan yuvarlak, krom kafesin içinde bir papağan duruyordu. Onlar içeri girer girmez görmüştü onları papağan. Uukumil'deki papağan zalimdi, Casiopea da bu kuşu kötü bir işaret olarak gördü.

Odanın ortasında perdelerle uyuşan bordo renkli bir koltuk vardı. Üzerinde de çok seçkin, beyaz renkli saten elbisesiyle bir kadın uzanmıştı; elbise öyle güzel, öyle zarifti ki kumaşın altından kadının her kıvrımı görünüyordu. Kadının boynu, ta memelerinin arasına varan uzun bir inci kolyeyle süslenmişti. Tırnakları da dudakları gibi kırmızıydı, kapkara saçları yakut süslü gümüş bir tokayla geriye yatırılmıştı. Tehlikeli bir ruhtan ziyade film yıldızı gibi görünüyordu.

"Bırak ben konuşayım," dedi Hun-Kamé, Casiopea'ya. "Şurada bekle."

Hun-Kamé, Casiopea'ya girişin yakınında bir dizi saksının dizildiği yerde durmasını işaret edip kadına yöneldi. Xtabay sağ elinde ona getirdikleri gerdanlık, aylakça duruyor, bakışları Casiopea ile tanrı arasında gidip geliyordu.

"Selam olsun size, Leydi Xtabay," dedi Hun-Kamé.

"Aman, Hun-Kamé mi bu yoksa? Düzgün bir maiyetten yoksun, sadece bir hizmetçiyle hem de?" dedi kadın; Casiopea, Hun-Kamé Şibalba'da sürüyle koruma ve şemsiye tutan hizmetçiyle mi geziyor acaba diye merak etti. Sonra öyle olması gerektiğine karar verdi.

"Yine de düzgün bir hediye buldum."

"Bu şirin incik boncuk için teşekkür ederim ama geleceğini haber versen çok daha iyi olurdu. Habersiz ziyaretler can sıkabiliyor."

Sesi de yüzü gibi çok güzeldi. İnsani bir güzellik değildi bu; her açıdan, her şeyiyle hayli kusursuz, hayli narindi. Odanın suni kalitesi ona da ulaşmıştı sanki. Yılanın, jaguarın cazibesine sahipti, erkeklerin düşlediği her bir fantazinin kendisiydi. Nereden bakıldığına göre her şekilde değişiyordu. Bir açıdan dudakları dolgun, yüzü yuvarlakken başka bir açıdan her kim olursa olsun

bakanı mesut edecek şekilde yüzü inceliyor, elmacıkkemikleri sivriliyordu.

Ormanda saçından bir tel olsun kopartabilmek için uğraşıp da kendini suda boğulur bulan sayısız erkeğin aklını başından aldığını tahmin etmek hiç de zor değildi. Casiopea yanındaki saksıda duran koca bitkinin yapraklarını okşadı. Gergindi. Hun-Kamé onu doğru düzgün bir işle -kapıyı korumakla mesela- görevlendirmiş olsa daha iyi hissederdi ama orada öylece dikilmek aptalca geliyordu. Sarayında böyle işler için sürüyle hizmetçisi olduğuna kuşku yoktu: ardında durmaları için nedimeler, amaçsız bir şekilde dekoratif biblolar gibi önünde sıraya dizilmiş hizmetçiler. Ve şu anda konuştuğu kadar çekici bir sürü kadın. Ona şimdi böyle yukarıdan bakılmasının tek sebebi beceriksiz bir ölümlü kızla birlikte dolanmasıydı şüphesiz.

Casiopea yaprağı bırakıp somurttu.

"Beni beklediğinden emindim," diye karşılık verdi Hun-Kamé.

Kadın gülümsedi ve koltuğun üzerinde tuttuğu gerdanlığı yerine bıraktı. Doğrulup oturdu ve bir elini boğazındaki boşluğun üzerine yerleştirdi. Hareketleri ve sesleri prova edilmişti belli ki, bu da onun sahneye çıkmış bir aktrist olduğu fikrini destekliyordu.

"Kardeşin, senin buraya gelme ihtimalinden bahsetmiş olabilir," diyerek onayladı.

"Neden burada olduğumu biliyorsun."

"Elbette. Bana gözdağı vermek için. Özünün geri alman gereken o kıymetli parçasını sana vermem için beni zorlamak üzere. Fakat sevgili Hun-Kamé hepimiz biliyoruz ki şu an tam olarak kendin sayılmazsın. Senden korkmuyorum."

Hun-Kamé'ye gülümsedi. Dişleri kusursuz, gülümsemesi muhteşemdi. Ama sertti de, bir yırtıcının gülümsemesiydi bu, etçil bir bitkinin cazibesine sahipti. Koltuğun dibinde kilim niyetine bir zebra postu seriliydi, kadın çıplak ayağını siyah-beyaz çizgilerin üzerinde dolaştırdı. Gözleri tanrının üzerine kenetli, ayağını ileri geri oynatıp durdu.

"Ben de senin aklı başında biri olduğunu sanırdım," dedi Hun-Kamé.

"Öyleyim. Sana teslim olmak akılsızca olurdu."

"Kardeşim sana bir teklifte bulunmuş belli ki."

"Ki sen bununla baş edemezsin," dedi Xtabay.

"Ne teklif etti?"

Xtabay dinelip omuzlarını silkti. Hun-Kamé'nin etrafında dönüp bir eliyle sanki sayarmış gibi incilerini yoklarken diğer eliyle Hun-Kamé'nin sırtını okşadı. Sonra iç çekti.

"Tahtının yanında bir yer teklif etti. Ona eş olacağım."

"Seni tanrılık mertebesine yükseltemez."

"Bildiklerin yanlış ve de eski. Dünya değişiyor."

"Sen de mi Vucub-Kamé'nin rüyasına düştün? O saçma güç hayallerine?"

Xtabay bir kahkaha attı. O şirin sesiyle ahenkli bir hava katmış olsa da keyifli bir kahkaha değildi bu. Sahteydi. Ona ait diğer her şey gibi cilalanmış, odayı süsleyen metal ve bakalit mobilyalar gibi parlatılmıştı. Xtabay ellerini birleştirdi. Parmakları yüzük doluydu, bilezikleri şangırdadı. Ve başını iki yana salladığında pahalı küpelerinin parıltısı sardı etrafı. Her gün böyle güzel takılar takmak ve tanrıların daimi lütfuna sahip olmak güzel olmalı, diye düşündü Casiopea.

"Senin de epey saçmaladığın günler olmuştu, Hun-Kamé. Gölgeler krallığında sakince hükmederdin, eski zaferlerinin hayaliyle mutluydun. Artıkları yemeye can atan bir köpek gibiydin," dedi ağır ağır, hakaretlerini kişiselleştirmemeye çabalayarak.

"Her şeyin bir zamanı vardır. Tanrılar dünyaya bir amaç uğruna gelmediler," dedi Hun-Kamé sakin bir sesle. Hakaretler onu kızdırmamıştı.

"*Chu'lel* kontrol edilebilir."

Xtabay, Hun-Kamé'nin önüne geçerken elbisesi hışırdadı. Beyaz saten kumaş dalgalandı ve elbisenin etekleri damalı zemini süpürürken Xtabay bir elini uzatıp Hun-Kamé'nin yüzünü okşadı. Tanrının etrafı bir anda görünmez güç bağlarıyla örülüverdi.

Casiopea'nın bunları görmesi mümkün değildi ama bedenine bir titreme yayıldı, hemen yanındaki bitkiler de sarsıldılar ve çok, çok alçak bir ses duyuldu.

"Ah, Hun-Kamé, bana kızma, buna dayanamam. Sana ne kadar düşkün olduğumu bilirsin. Sen kardeşinden çok daha akıllısın, çok daha kuvvetli ve yakışıklısın," dedi kadın.

"Bunları şimdi karşında o değil de ben olduğum için söylüyorsun sadece," dedi Hun-Kamé tuhaf bir sesle, sözleri bulanık çıkıyordu.

Casiopea, Hun-Kamé'nin gözünün kapandığını, omuzlarının sarktığını fark etti. Xtabay'a dair efsaneleri biliyordu bilmesine ama Hun-Kamé'yi etkileyebileceğini düşünmemişti. Aslında bu değerlendirmesinde haklıydı: Xtabay'ın tanrılar üzerinde herhangi bir gücü yoktu. Ama Hun-Kamé şu anda tam olarak bir tanrı değildi, ölümsüz özüne Casiopea'nın insanlığı karışmıştı. Savunmasız durumdaydı.

Casiopea onu dikkatle izledi. Büyü hakkında pek bilgisi yoktu belki ama kötü duygulardan anlardı ve papağanın çok kötü bir alamet olduğundan o anda emin oldu.

"Ne yapıyorsun sen?" diye fısıldadı ve onlara müdahale edip etmemeyi düşündü kafasında. Son seferinde Hun-Kamé'nin dediklerini dinlemediği için az daha hayaletin birine yem olacaktı. Onları böler miydi? İşleri daha kötüye mi götürürdü?

Hemen arkasında hafif bir hışırtı duydu ama buna dikkat edemeyecek denli karşısındaki konuşmayı duymaya vermişti kendini.

"Senin tarafında olmayı tercih ederdim elbette. Bu seni de memnun etmez miydi? Bunu ayarlaması o kadar da zor değil aslında," dedi Xtabay.

"Ben... dediğini anlayabiliyorum."

Kadının söylediği her söz Hun-Kamé'yi daha da uyuşuk bir hâle getiriyordu. Xtabay daha da yakınına sokulup ellerini Hun-Kamé'nin göğsüne koydu.

Hışırtı devam ediyordu. Casiopea sinirlenerek arkasına bak-

ti. Saksı bitkilerinden b
Casiopea kaçamadan
filiziyle Casiopea'nın y
tökezledi. Hızlı bir çek
hiçbir şey fark ettiği y
çabalarken o hâlâ Xtab
sağlam ve çok daha kay
"Aradığın o kıymetl
Gücünün bu parçasını
ğından emin olmam ge
bay.

Casiopea'nın bir iki
kristal vazolar bulunan
gövdesini sıkıca sarıp
çırpınıp vazolardan biri
tarafı parçalarla dolmuş
ağzını saran filizi kesti. F
Bir an için şaşkınlıkta
çıkan yaraya dokundu. E
"Dikkat e–"

Casiopea'nın sözü ona
tarafından yarıda kesilmi
istiyordu ya da sadece on
değildi, Casiopea eliyle fil
Bu sırada Xtabay tan
elini Hun-Kamé'nin yüz
da Casiopea kadının kol
gördü. Hun-Kamé'yi öpm
lamak niyetindeydi.

Casiopea başını saran
ama gevşemedi. Aslında
hissetmişti.

Bu da onu iyice kudurt
kiyi ısırdı. Bitki yine öfkey

tı. Saksı bitkilerinden biri uzun filizini ona doğru yaklaştırmıştı. Casiopea kaçamadan onu bacağından yakaladı bitki. Diğer bir filiziyle Casiopea'nın yüzünü öyle vahşi bir şekilde sardı ki kız tökezledi. Hızlı bir çekişle Casiopea yere düştü. Hun-Kamé'nin hiçbir şey fark ettiği yoktu. Casiopea dalları üzerinden atmaya çabalarken o hâlâ Xtabay'la konuşuyordu. Filizler halat kadar sağlam ve çok daha kayganlardı.

"Aradığın o kıymetli parça bende. Sol elinin işaretparmağı. Gücünün bu parçasını sana veririm ama beni kraliçen yapacağından emin olmam gerek. Beni bir öpücükle inandır," dedi Xtabay.

Casiopea'nın bir iki adım ötesinde, üzerinde çiçeklerle dolu kristal vazolar bulunan bir sehpa duruyordu. Üçüncü bir filiz gövdesini sıkıca sarıp neredeyse etine gömülürken Casiopea çırpınıp vazolardan birine uzandı. Vazoyu yere çarpıp kırdı, her tarafı parçalarla dolmuştu. Keskin cam parçalarından birini alıp ağzını saran filizi kesti. Filiz hoşnutsuz bir tıslamayla onu bıraktı.

Bir an için şaşkınlıktan soluğu kesilen Xtabay kolunda aniden çıkan yaraya dokundu. Bakışlarını Casiopea'ya çevirdi.

"Dikkat e–"

Casiopea'nın sözü ona saldırıp başını sarmalayan başka bir filiz tarafından yarıda kesilmişti. Belli ki Xtabay onun konuşmamasını istiyordu ya da sadece onu boğmak niyetindeydi. İki ihtimal de iyi değildi, Casiopea eliyle filizi çekeledi, bütün gücüyle asıldı.

Bu sırada Xtabay tanrıyla konuşmaya devam ediyordu. Bir elini Hun-Kamé'nin yüzüne dokunacakmış gibi kaldırdığı sırada Casiopea kadının kolunun hırçın dikenlerle dolu olduğunu gördü. Hun-Kamé'yi öpmek ve bir yandan da bu dikenlerle yaralamak niyetindeydi.

Casiopea başını saran filizi asılıp çekince bitki şöyle bir titredi ama gevşemedi. Aslında Casiopea bitkinin sessizce güldüğünü hissetmişti.

Bu da onu iyice kudurttu. Elinden geldiğince sert biçimde bitkiyi ısırdı. Bitki yine öfkeyle tısladı – aynı anda Xtabay da benzer

bir öfkeyle tıslayıp elini tuttu, kusursuz teni üzerinde diş izleri göründü. Casiopea filizi yüzünden çekmeyi başarmıştı.

"Hun-Kamé!" diye bağırdı. "Onu dinleme!"

İsmi Casiopea'nın dudaklarından çıkar çıkmaz Hun-Kamé başını o tarafa çevirdi. Odanın o köşesinde yaşanan arbededen hiçbir şey duymamıştı ama Casiopea'nın sesi, örümcek ağını delip geçen bir el gibi, Xtabay'ın ördüğü büyünün arasından geçip gitmişti. Hâlâ görünmez olan güç bağları yok olmadan hemen önce bir anlığına mavi mavi ışıldadı. Bu küçük yıkım eylemi aynı zamanda Xtabay'ı da yere sermişti. Sersemlemiş bir hâlde zebra postunun üstüne diz çökmüş, duruyordu.

Hun-Kamé kendini toparlayıp Casiopea'nın yanına yürüdü. Casiopea'yı sarmalayan bitki biraz gevşemişti ama tanrının yaklaşmasıyla kararıp hepten çözüldü, Ölüm Lordu'nun öfkesine karşı duramayacak gibiydi. Hun-Kamé gerçekten de öfkeli bakıyordu, gözü kömür karasına dönmüştü, Casiopea'nın saçlarında takılı kalmış başıboş yaprakları eliyle temizledi. Destek alıp ayağa kalkabilmesi için sol elini Casiopea'ya uzattı.

"Yaralandın mı?" diye sordu Casiopea. "Yardım etmemi ister misin?"

"Gayet iyiyim," diye yanıtladı Hun-Kamé. "Ben de tam bu soruyu soracaktım sana."

"Ah. Kırılan bir yerim yok," diye ona güvence verdi Casiopea.

"Görüyorum. Sadece şuranda bir çizik var," dedi bir anlığına Casiopea'nın alnına dokunan Hun-Kamé ve sanki oradaki bir yaprağı alırmış gibi yarayı siliverdi. "İşte, gitti bile."

Koltuğun dibinde Xtabay başı öne eğik hâlde büyü sözleri okuyordu ama işe yaramadı bunlar, kavsız ateş yakılmazdı.

"Numaraların bende işe yaramaz," dedi Hun-Kamé ona dönüp bakmaya dahi tenezzül etmeksizin.

"Neredeyse olacaktı," dedi Xtabay, sesi zehirli bir tıslama gibiydi, hiçbir albenisi kalmamıştı artık. Yaralı eliyle ilgilenmeye başladı, Casiopea'nın diş izleri kızarmış, belirgin bir şekilde görünüyordu.

"Malımı bana geri ver," dedi Hun-Kamé son derece soğuk bir tonla.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek," diye yanıtladı Xtabay.

Buna rağmen boyun eğip yanlarında iki yeşim şerit bulunan siyah bir kutunun durduğu kitaplığa gitti. Önünde eğilip kutuyu açarak içindekini Hun-Kamé'ye sundu, Casiopea bunun bariz bir yaltaklanma olduğunu düşünmeden edemedi.

"Lordum Hun-Kamé için," dedi Xtabay kutunun kapağını açarken, "ben fakir kulundan."

Siyah kadifeden döşemenin üzerinde bir parmak duruyordu. Tıpkı kulak gibi bu da sanki birkaç dakika evvel kesilmişçesine gayet iyi durumdaydı. Hun-Kamé uzvu alıp eline bastırdığında mükemmelen etine kaynadı. Ardından Xtabay'a ayağa kalkmasını işaret etti. Kadın dineldi.

"Bulmacanın bir sonraki parçası kimin elinde?"

"Benim bildiğimi mi sanıyorsun?"

"Kardeşim seni kraliçe olarak taçlandırmak niyetindeydi, Xtabay. Bence sana anlatmıştır."

"Beni cevap vermeye zorlayamazsın."

"Büyünü çözebildim ama," dedi Hun-Kamé.

"Hayır, sen değildin kibirli ve saf lordum, *kız*dı bunu yapan. Bir gözünü kaybedince hepten mi kör oldun?" dedi Xtabay alayla. "Senin yaptığın bir şey yoktu."

Doğru, o bir şey yapmamıştı. Büyüyü bastıran Casiopea'nın sesiydi, onun iradesiydi, hem özünde tanrıdan bir parça vardı ve böylece tanrının büyüsü ona bu işi başarmada kısmen güç vermişti. Ama sadece kısmen, tamamıyla değil.

"Öyleyse cevabı bana ver," dedi Casiopea kafasının içinde yankılanmaya başlayan ağrıyla yorgun. Bu meselenin bitmesini istiyordu artık. Kadının iyice yakınına gelene kadar ilerledi.

"Bir büyümü bozdun diye bana emir verebileceğini mi sanıyorsun sen?" dedi kadın dudak bükerek.

"Açıkçası öyle olduğunu düşünüyorum. Öyle değilse de bütün bitkilerini ve çiçeklerini parçalamaya başlar, sen dediğime

gelene kadar da durmam. Bundan hoşlanacağını sanmıyorum," dedi Casiopea.

"Buna cüret edemezsin."

"Öyle bir ederim ki."

"Bu kız tam bir vahşi," dedi kadın, Hun-Kamé'ye.

"Leydi Tun hayli müstesna bir kişiliğe sahiptir ama ben olsam fazla zorlamazdım onu," dedi Hun-Kamé. "Hem iyi bir noktaya da değindi: Evini altüst edelim mi istersin? Bu çiçek ve bitkileri yakalım mı?"

"Tabii ki bunu istemem lordum," dedi Xtabay başını eğip yaralı eline sarılarak. "El Paso'da bir *uay* var, Uay Chivo. Vucub-Kamé'ye hizmet eder."

Hun-Kamé gidecekmiş gibi dönüp Casiopea'ya da onu takip etmesini işaret etmişti ki Xtabay keskin bakışlarını onlara dikip tekrar konuştu. Tıpkı odaya ilk girdiklerindeki gibi güzel görünüyordu şimdi, belki bir parçasını yitirmişti güzelliğinin.

"Bu işin peşini bırakmalısın, Hun-Kamé," dedi kadın kulağa boş gelen bir sesle. "Tahttan vazgeçip ortadan kaybol. Vucub-Kamé seni öldürecek."

"Tanrılar ölmez."

"Evet," dedi Xtabay başını sallayarak. "Tanrılar ölmez. Aynada kendine baksana bir."

Hun-Kamé, Casiopea'nın eline asılıp onu dışarı çekeledi. Asansöre vardıklarında da metal kapıyı gürültüyle yana itti.

Aşağıda çift kanatlı cam kapının bir kanadını açarken yansımasına baktı. Yüzünün silik yansımasında telaşlanacak bir yan yoktu.

Elinde bir ayna olsaydı Xtabay'ın fark ettiği o belirgin detayı görebilecekti. Kömür karası gözü insan gözü olmadığından hiçbir şey yansıtmıyordu. Ama göz şimdi değişmişti. Kara bir aynaya benzeyen gözbebeği artık yansıtıyordu. Sokağı, bulvarlardan gelip geçen arabaları ve genç eşlikçisini. En canlı renklerle yansıyan da Casiopea idi.

Evet, üzerindeki büyüyü çözen kısmen Casiopea'nın içinde-

ki ölümsüz ilahi özdü, ona Xtabay'ın sihrini Yeraltı Diyarı'nın gücüyle parçalama kabiliyeti kazandırmıştı bu. Ama geriye kalanı, Xtabay'ın büyüsünün işe yaramamasının –Casiopea ile Hun-Kamé'nin kavrayamadıkları– diğer sebebi çok daha basit bir gerçeğin sonucuydu: Hun-Kamé'nin tasavvuru Casiopea'nın varlığıyla fazlasıyla bulanıklaşmıştı. Casiopea ona seslendiğinde Hun-Kamé başını ona çevirmiş ve gözbebekleri odanın geri kalanından arınıp sadece Casiopea'nın yansımasıyla dolmuştu.

Böyle hadiseler kendini başka kimsenin kıyılarına ayak basamayacağı ıssız bir adada belleyen genç ölümlüler arasında hiç de az görülür değildi elbette.

Ama Hun-Kamé? Hun-Kamé genç değildi, yüzyıllar ve yüzyıllar öncesinde doğmuştu.

Gelgelelim şimdi Casiopea'nın yaşında bir adam olarak Condesa'daki o binadan çıkmak üzereyken bütün bilgeliği bedeninden akıp gitti. Elbette Casiopea bunu fark edemezdi, tıpkı ilk karşılaştıklarında Hun-Kamé'nin yaştan azade oluşunu fark edememesi gibi. Hun-Kamé sanki koyu renkli, pörsümüş kabuğu sıyrılıp da gövdesinin aklığı ortaya çıkarılmış bir ağaç misali genç olabiliyordu, bu kadar basitti.

Bölüm 16

Kuzeniyle gerçekleşen o rezil karşılaşmanın ardından Martín onunla tekrar karşılaşabilme umuduyla doğruca Otel Mancera'ya koştu. Casiopea'nın odasını öğrenmek için resepsiyondaki görevlinin ağzını aradıysa da görevli ona kanmadı, Casiopea'nın tarifine uyan bir kadının orada kalıp kalmadığını dahi doğrulayamazdı. Martín önce tehdit sonra da rüşvetle kandırmayı denedi ama görevli şu hayatta her şeyi görmüş bir *capitalino*nun muazzam umursamazlığı içinde boş boş bakmakla yetindi. Tepesi iyiden iyiye atan Martín, Casiopea ile karşılaşma umuduyla lobiye kamp kurdu. Ama kuzeni aşağı inmedi bir türlü, belki de çoktan çıkıp gitmişti otelden.

Martín nöbet tutmanın boşuna olduğunu fark edip çabalarının aptalca olduğunu anlayınca dışarı fırladı ve sigara satan bir yer bulana değin çarşıda dolandı. Sigarasını Casiopea alırdı hep, çakmağı eline aldığında bu ayrıntıyı hatırladı ve sigaradan alacağı keyif hepten uçup gitti.

Martín bu defa çarşıda alkol içebileceği bir yer aramaya koyuldu ki bunlardan sürüsüne bereketti, duvarında Meksiko'nun ikiz volkanları resmedilmiş ucuz bir *pulquería*da oturmaya karar verdi. Elbette Pancho Villa'nın bir keresinde tavanına kurşun saydırdığı Opera gibi daha asil mekânlar da vardı ama Martín kafayı bulacağı içkinin kalitesine zerre kadar önem vermiyordu. Her yeni *pulque* bardağı bir öncekinden daha acı gelirken parmaklarını masaya vurup duruyordu bir yandan. Yanaklarındaki allığı fazla kaçırmış birkaç kadın iyi giyimli bu nobran adamdan birkaç peso kopartabilmek umuduyla yanaşıyordu arada ama

Martín kadın cinsinin kabahatlerinden şikâyet ederek hepsini kovaladı. Bu kabahatler Havva ile başlamış ve ta Casiopea'ya kadar gelmişti ona göre. Yılan, lanet olasıca engerek, Casiopea buydu işte.

En sonunda, nihayet gece çöktüğünde Martín, Casiopea'ya lanetler yağdıra yağdıra oteline doğru yürümeye koyuldu.

"Yarısı orospu yarısı kahpe," dedi kendi kendine.

Bu kanında vardı muhakkak, Jezebel. Sadece cinsiyetinden değil, babasının yerli kanı da vardı onu böyle işlere sürükleyenler arasında – Martín ailenin Leyva tarafında hiç genetik bir bozukluk emaresine rastlamamıştı; Casiopea'yı böylesine sorumsuz davranışlara iten Tun yanıydı kesin.

"Bu yaptıklarını annesine anlatacağım, Büyükbaba'ya anlatacağım, herkese anlatacağım," diye yemin etti.

Kasabalarındaki herkes Casiopea'nın artık arsızca, neredeyse kel denecek bir saç başla, ailesinin sözünü hiç dinlemeden Meksiko sokaklarında sürttüğünü öğrenecekti.

Onu dinlemezlik etmişti.

Bu noktada durdu. Yok, yok, yok, onu dinlemezlik ettiğinden bahsetmeyecekti hiç.

Bir sigara yakıp otelin etrafında dolandı, elini saçından geçirdi, zamana, yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Odasında yüzünde su çarpınca daha fazla oyalanamayacağına karar verdi; tanrı ondan haber bekliyor olacaktı. Vucub-Kamé'nin ona vermiş olduğu yeşim yüzüğü avcunun içine aldı, odanın ortasına varıp tanrının ismini seslendirdi.

Işıklar sönükleşti, odadaki gölgeler bir köşede toplandılar ve bu karanlıktan dışarı Vucub-Kamé adım attı. Beyazlara bürünmüştü, sırtından solgun denizkabuklarından bir harmani dökülüyor ve saçları âdeta parıldıyordu ama bütün bunlara karşın kömür karası bir karanlığı çağrıştırıyordu.

Vucub-Kamé'nin bakışları Martín'e bulaşmadı hiç, sanki ilgisini başka meselelere yöneltmiş gibiydi daha çok.

Martín, Vucub-Kamé ile ilk görüştüğünde tanrıyı pek az an-

layabilmişti. Daha sonra Cirilo talimatlardaki eksikliği gidermiş, torununa kendi hikâyesinden bahsetmişti. Cirilo ayrıca Şibalba Lordlarının karakterlerini, onlara nasıl hitap edilmesi gerektiğini, yaltaklanmaya nasıl da karşı koyamadıklarını anlatmıştı. Bu yüzden, Vucub-Kamé odaya girdiğinde Martín gururu iki paralık olduysa da dizleri üzerine çöküp boynunu büktü.

"Yeraltı Diyarı'nın Yüce Lordu," dedi Martín. "Geldiğiniz için minnettarım. Ziyaretinize değmeyecek bir kulunuzum."

"Dilinin dolanmasına bakılırsa gerçekten de öylesin. Beni hayal kırıklığına mı uğrattın?" diye sordu tanrı ama hâlâ karşısındaki ölümlüye bakmaya tenezzül etmiyordu.

"Kuzenim sizinle görüşmeyecek," diye onayladı Martín ellerini bir araya getirip. "İnatçı, nankör bir çocuk. Ama eğer lordum arzu ederse onu bulup kaçırır, saçından sürüye sürüye getir–"

"Ne gereksiz vahşet bu böyle. Hem neye yarayacakmış ki bu?"

Martín şaşaladı. "İsteğinizi yerine getirmiş olacak, her ne istiyorsanız."

"Onu zorlayamazsın," dedi Vucub-Kamé.

"Ben onu–"

"Martín Leyva... Martín. Satranç oynarken piyonlarını at gibi mi ilerletirsin? Zar attığında dördü iki mi sayarsın? Anladın mı beni?"

Martín başını evet anlamında salladı, tanrının neden bahsettiğini kavrayamamıştı ama diretmeden onaylaması gerektiğini biliyordu.

Vucub-Kamé belinden bir kese çözüp her bir tarafı siyah ve sarıya boyalı dört zar çıkardı, *bul* oynarken kullanılan zarlara benziyordu bunlar. Martín bu oyunu oynamamış –yerlilerin sahiplendikleri bir oyundu– ama amacın rakibin taşlarını "ele geçirip öldürmek" olduğunu anlamıştı.

"Kaba kuvvetin dileğimi yerine getireceğini düşünseydim kuzenini Orta Diyar'dan koparıp almıştım çoktan. Ama artık bu oyuna dahil olduğuna göre onun rolüne saygı duymam icab eder. Hem ne tamamen insan ne de tamamen ilahi bir varlık olduğundan bu kız saçından sürüklenip ayağıma getirilemez."

"Ben... Elbette getirilemez, öyledir."

"Ne de bu noktada ben bile ona doğruca seslenebilirim, bu yüzden bir aracı kullanmam gerek ama elimde tek sen varsın," diye durumu özetledi tanrı.

Vucub-Kamé ayağa kalkmasını işaret edince Martín doğruldu.

"Sana daha uygun olacak yeni bir görev veriyorum, görünen o ki kuzenin inatçı bir varlık."

"Evet, lordum," diye fısıldadı Martín.

Şibalba Lordu zarları yere attı. Dönenip düşen zarların hepsi de sarı taraflarını gösterdi. Zarların arasından is gibi, belli belirsiz çizgiler yükseldi. Örümcek ağının gümüşi iplikleri denli zor seçiliyor, bir açıdan ışığı yakalarken bir diğerinden görünmez hâle geliyorlardı. Martín gözlerini kısıp bakarak çizgilere belli bir şekil vermeye çalıştı. Nasıl bir oyundu bu böyle?

"Seni bu gece baykuşumun kanatları üzerinde Baja California'ya, Tierra Blanca'ya gönderiyorum. Ağabeyim ve kuzenin er ya da geç oraya gidecekler ama ilk varan sen olacaksın."

"Tierra Blanca'da ne yapacağım?" diye sordu Martín.

"Öğreneceksin."

"Ha... peki ya ne öğreneceğim?"

"Krallığımın gölgeli yollarında yürümeyi. Aníbal Zavala sana rehberlik edecek."

Martín, gölgeli yollarda yürümenin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama Şibalba'nın yakınında olmak istemediğini biliyordu. Oraya Korku Diyarı denmesinin bir sebebi vardı elbet.

Boğazını temizledi. "Emrinizi yerine getireceğim ama neden böyle bir şey öğrenmek isteyeyim? Hem Aníbal Zavala da kim?"

"Havarimdir. Bu dersin sebebine gelince, çünkü her şeyde en hoş olanı simetridir ve Casiopea, Hun-Kamé'nin kahramanlığını üstlenmeye hazır olduğuna göre sen de benim kahramanım olacaksın. Kuzen kuzene, kardeş kardeşe karşı. Umarım buradaki sembolleri anlamışsındır."

"Beni bir şekilde onunla karşı karşıya getireceğinizi mi demek istiyorsunuz?" diye sordu Martín.

"Hâlâ bana saygısını düzgün şekilde gösterme şansı var. Eğer bana bağlanmazsa da buna hazırlıklı olmalıyım," diye buyurdu Vucub-Kamé.

"Ve ben de gölgeli yollarda nasıl yürüneceğini öğrenmeliyim, o sizin hakkınızdaki fikrini değiştirmezse diye."

"Bir avantajın olmalı. O nasıl yol alacağını bilmiyor olacak."

Zemindeki ağımsı çizgilere bakan Martín bunun bir oyun tahtası değil, bir çember olduğunun farkına vardı, çemberin içinde de türlü yöne yayılıp çoğalarak çıkmazlara varan karmaşık bir labirent vardı. Gördükleri arasında piramitler, devasa heykeller, yanyollar ve uzun kolonlar seçebiliyordu. Mürekkep gibi kara bir leke labirente düşüp yollardan birinde ilerlemeye başladı, labirentin merkezine giden doğru yoldu bu.

Gazetelerin arkasındaki bulmaca çözümünden kopya çekmek gibiydi. Ama Martín hile yapmaktan şikâyet edecek değildi. Birine karşı avantaj kazanmakla kendini kötü hissettiği olmamıştı hiç.

"Sanırım anladım," dedi Martín.

Şibalba Lordu bunca zaman ona hiç bakmamıştı, soluk gri gözleri odanın başka bir yanına odaklanmıştı. Martín konuştuğunda tanrı gözlerini ona çevirdi.

"Umarım anlamışsındır. Yaklaşan karşılaşmada kuzenine karşı zafer kazanman son derece önemli. Beni hayal kırıklığına uğratırsan kemiklerini toza çeviririm," dedi Vucub-Kamé umursamaz bir sesle. Asıl tehdit Martín'in üzerine diktiği civa rengi gözlerindeydi.

Martín görünmez bir el boğazını sıkıp onu boğuyormuş gibi hissetti, sivri tırnaklar derisine batıyordu. Nefes alamıyor, hareket edemiyor, gözlerini dahi kırpamıyordu, sadece boğazındaki o ezici el vardı. İnsanların bazen uykularında görünmez bir gücün gelip üzerlerine çöktüğünü hissetmesi gibiydi tıpkı. Havale, karabasan. Ölümlülere musallat kâbus. Gelgelelim Martín hayli uyanıktı.

Bu hissiyat bir dakika anca sürmüştü ama dehşeti Martín'in

kalbini çılgınca attırmaya yetti, kurtulunca dizlerinin üzerine düşüverdi.

Vucub-Kamé, Martín'e gülümseyip tabuttaki insana seslenen kurtçuk gibi tatlı bir sesle konuştu.

"Hiç üzülme Martín. Ucuz *pulque* ve hayal kırıklığı koksan da seni gözetiyorum. Ne de olsa çok ortak yanımız var, ikimiz de mümkün olan en rezil akrabamızla mücadele içindeyiz. Bütün bunlar bittiğinde, inanıyorum ki iyi arkadaş olacağız, tıpkı büyükbabanla benim olduğumuz gibi. Kader bizi bir araya getirdi. Bu güzelliği için ona şükran duy."

"Evet, lordum," dedi Martín diken diken bir sesle boğazını ovalayıp boynunu eğerek.

Tanrı elini uzatınca zarlar avucuna geri zıpladı. Harita da söndürülen mumdan yükselen duman gibi dağılıverdi. Ardından tanrı geldiği gölgelerin arasına geri çekilip onlarla bir oldu, ak harmanisi, beyaz kıyafeti ve solgun saçları karanlığa karıştı.

Martín boğazını ovalayıp kıs kıs gülerek başını geri attı, Vucub-Kamé'nin devasa baykuşunun gelişini haber veren kanat seslerini duymuştu. Tanrı hiç vakit kaybetmemişti. Ne boksa artık. Martín'in önemli bir işi yoktu şimdi. Baja California'da da tıpkı Meksiko'da yaptığı gibi içki âlemine devam edebilirdi. Yazık ki o anda kayda değer ölçüde ayılmıştı.

"Casiopea, seni bir kere daha görürsem... ah, yüce tanrım, seni bir daha görmesem daha iyi," diye söylendi.

Bütün bunlar hep Casiopea yüzünden başlamıştı. O aptal sandığı açmış, bir tanrının esaretten kaçmasını sağlamış ve şimdi de ayak direyerek Martín'in Şibalba yollarına düşmesine neden olmuştu. Yarım değil, tamamıyla kahpenin tekiydi.

Bölüm 17

Ölümlüler, tanrıların her şeye kadir ve her şeyi bilen olduğuna inanır. Oysa gerçek biraz daha farklıdır; tanrıların yetenekleri çeşitli, değişken ve de kendilerine özgüdür. Tanrılar ölümlüleri oyun tahtasındaki taşlar gibi dilediklerince oyanatamazlar. Tanrılar dileklerini yerine getirmek için elçiler gönderebilir, tehdit edebilir, gönül alabilir ve ödüllendirebilir. Sahili harap edecek fırtınalar çıkarabilirler, bunun karşılığında insanlar da topraklarını silip süpüren fırtınayı durdursun diye ellerini göğe açıp tanrının tapınağında adaklar sunar. Dua edip kendilerini agave dikenleriyle yaralarlar. Gelgelelim aynı şekilde tanrının hava durumu üzerindeki sihrini umursamadan bağımsızlaşabilirler de, yağmuru ya da yokluğunu şansa, kadere bağlar, bu olaylarla ilahi varlıklar arasında bir bağ kurmayıverebilirler.

Bir tanrı volkanları kaynatıp evlerini kraterin yakınına yapmış köylüleri canlı canlı pişirebilir ama bu neye yarar? Eğer tanrılar bütün insanları yok ederse ne tapınma kalır ne de adak, ki bunlar dingin ateşi canlandıran şeylerdir.

Vucub-Kamé'nin de sınırları ve de onları aşmak üzere kendi yolları vardı. Ölümlüler âlemini gündüz vakti ziyaret edemezdi, geceleyin de ancak belli bir zaman bulunabilirdi bu âlemde. Ama baykuşları vardı, görü gücü vardı ve de müttefikleri. Geri çevrilebilirse de bu pek nadir olurdu.

Casiopea'nın onu reddi Vucub-Kamé için pek bilinmedik, hatta eğlendirici bir durumdu. Dalgalanıp duran perdelerin arasından Xtabay'ın odasına geldiğinde Vucub-Kamé hâlinden memnundu dense yeriydi. Kıza teklifini yenilemek için bir fırsatı

daha olacaktı. İkinciye, hatta üçüncüye reddedebilirdi kız onu, ne de olsa üç kadınların *hetzmek* sayısıydı. Martín gibi sinirli değildi Vucub-Kamé. Hikâyeyi kontrol edenin kendisi olduğunun bilincindeydi.

"Varlığınla beni onurlandırdın," dedi Xtabay boyun büküp tanrının önünde diz çökerek, her zamanki gibi takmış takıştırmıştı.

Hem sevgi hem de garez dolu bir varlıktı, ölümlü kökeni denizkabuğunun kumda bıraktığı iz misali silinip gitmişti uzun zaman önce. Vucub-Kamé elini uzatarak ayağa kalkmasını işaret etti ona; Xtabay da yüzünde kurnaz bir gülümsemeyle ayağa kalktı.

"Ağabeyimin ziyaretine geldiğini görüyorum," dedi Vucub-Kamé. Hun-Kamé'nin, Xtabay tarafından o âna dek bir kutuda saklanan, uykudaki özünü sezemiyordu. Xtabay'ın yeşil papağanı köşedeki kafesinde tünemiş, başını kanadının altına gizlemişti sanki kendini tanrıdan korur gibi.

"Beni ziyaret edeli çok olmadı," diye yanıtladı Xtabay hiddetli bir bakışla. "Yanında o korkunç hizmetçisi de vardı."

Vucub-Kamé odayı dolandı. Ağabeyinden kalan bir iz yoktu ama burada bulunduğu belliydi, Vucub-Kamé, Hun-Kamé'nin adımlarını tekrarlamayı istedi. On yıllardır birbirlerini görmemişlerdi ve şimdi aralarındaki mesafe sadece günlerdi.

Hun-Kamé'nin uzun zaman önceki hâlini gözünde canlandırmaya çalıştı, Vucub-Kamé omzunda baykuşu ile onu takip ederken boynuna dolanık bir sürüngenle ormanda yürüyordu. Bu anı bir an için güzel gelmişti. Orta Diyar gezilerinden nasıl da keyif alırlardı! Ta ki ölümlüler tanrılara tapmayı bırakıp da Hun-Kamé insanların dünyasıyla ilgilenmekten el etek çekene değin. Vucub-Kamé bundan keyif almayı bırakmamış, hatta bu özlem bütün zihnini ele geçirmişti. Rahiplerin ve duacıların adaklarını özlüyordu, bu durumdan Hun-Kamé'ye söz ettiğinde ise ağabeyi, eşyanın gündelik doğasını kavrayamadığı için azarlamıştı onu. Azarlama kavgaya dönüşmüş ve Vucub-Kamé içini kemiren bir öfke kurtçuğuyla beraber içine kapanmıştı.

Bu hatıradan kurtulup âna odaklandı.

"Uzun kalmamış olsa gerek."

"Hayır."

"Demek, ne kadar güçle desteklenirse desteklensin büyülerinin işe yaramadığı da kanıtlanmış oldu," buyurdu Vucub-Kamé.

Ağabeyinin Tierra Blanca'ya varamadan durması ya da yaralanması ihtimali de vardı ve bu, Vucub-Kamé'nin zaferini kolaylaştırırdı. Ama bir de Hun-Kamé'nin Baja California'ya kulağı, parmağı ve de kolyesiyle, sıhhatli bir şekilde varmasına yönelik karşıt bir arzusu vardı ki böylece onu son yenilgisine uğratmak daha eğlenceli bir hâl alacaktı.

"Ne de olsa Şibalba Lordu," dedi Xtabay keskin bir sesle; sesindeki vurgu Vucub-Kamé'ye ilk doğanın kim olduğunu anımsattı, ve de hainin, sonradan tahtta hak iddia edenin kim olduğunu.

"O tatlı diline hâkim ol," dedi ona Vucub-Kamé, bu sırada sadece sesiyle değil, her şeyiyle oldukça katıydı. "Onu kaybetmek istemezsin."

"Lordum, son nefesime dek sizin hizmetinizdeyim, bana öfkeyle bakmayın. Sadece bir dil sürçmesiydi," dedi Xtabay. "Ağzımda kalmasını istediğim bir dilin sürçmesi."

"Sürçme demek. Yoksa ağabeyime mi hizmet etmek isterdin?"

Xtabay başını kaldırıp ona baktı.

"Bana ne emrettiyseniz yerine getirdim. Ormanı terk edip güçlerimin solduğu bu büyük şehre yerleştim ve–"

"Hun-Kamé'nin parmağı sendeyken hiç de solgun değildi güçlerin. Onun özünün yüceliğini göz ardı etme, ne de sana sağladığım incik boncuk ve oyunlarınkini," dedi Vucub-Kamé. Cömertliğinden bahsedildiğinde keyiflenir, takdir edilmediğindeyse öfkelenirdi. Xtabay'ı şaşaa içinde tutmuş ve nöbetinin dayanılmaz olmamasına özen göstermişti.

"Elbette," diyerek kabullendi Xtabay. "Öyle eder miyim hiç. Ama buraya ait olmadığımı ve buranın benim için nahoş bir angarya olduğunu biliyorsunuz. Şimdiye kadar buna devam ettiysem siz onun bir gün benim peşimden geleceğini söylediğiniz ve sizin yolunuzu takip etmesini istediğiniz içindir."

"Öyle olmalı. Bunu bildiğim için de onun gözüne girmeye çabaladığını düşünüyorum," dedi Vucub-Kamé keskin bir sesle.

Xtabay eskiden Yeşim Sarayı'nın hatırı sayılır nedimelerinden biriydi, sık sık Hun-Kamé'ye eşlik ederdi. Hem güzel hikâyeler anlatır hem de Orta Diyar'daki şeytani soytarılıklarıyla Şibalba Lordlarını eğlendirirdi. Bazen fakir, gariban bir adamı Kara Yol'dan şehre sürüklerdi. Bu tip ölümlüler Şibalba'da fazla kalamazlardı ama adam ürkütücü manzaralara şahit olur ya da yedikleri ağzında küle dönene kadar prensler gibi ziyafet çekerken lordlar kahkahalara boğulurdu.

Her ne kadar böyle bir ihanet pek mümkün olmasa da Vucub-Kamé elbette Xtabay'ın ihanetinden şüpheleniyordu.

"Şuçlamalarınız beni derinden yaraladı," dedi Xtabay.

Sonra parmaklarının ucunu tanrının ağzına koydu ve çatık kaşlarını düzeltmeye çabalayarak diğer elini de buradaki kırışıklıkları düzeltmek istermişçesine tanrının kaşlarında gezdirdi. Vucub-Kamé böylesi bir yakınlığa izin veremezdi, gerileyip Xtabay'ın etrafında dolanmaya başladı.

"Elinden nasıl kurtuldu?" diye sorguladı onu.

"Sizin de belirttiğiniz üzere büyüm ona yeterli gelmedi," diye yanıtladı Xtabay.

"Yeteceğini söylemiştin ama. Seni bu göreve seçmemin nedeni buydu."

"Size, onu yavaşlatabileceğimi söylemiştim, bir süreliğine onu yolundan geri koyabileceğimi. Ama yanından eksik etmediği o kızla yeterince dikkati dağılmıştı zaten."

Xtabay hoşnutsuz görünüyordu ama samimiyetsiz değildi. Omzunun üzerinden tanrıya baktı.

"İsteğini yerine getirdim, Vucub-Kamé. Planını uygulamaya koyduğunda sana yardım etmedim mi? O zaman Hun-Kamé'nin yanında hürmet görmeye devam ederek o aşağılık tuzağını açığa çıkarabilirdim istesem. Bunun yerine planını saklı tuttum ve ihtiyacın olan o ölümlü adamı buldum sana."

"Öyle yaptın," diyerek onayladı Vucub-Kamé.

Sonra Xtabay'ın arkasında kalarak bir eliyle saçlarını okşadı, her ne kadar ikisi bir açıdan sevgili olsalar ve Vucub-Kamé yardımını garantilemek adına ona tanrıçalık önermiş, onu nüfuzuna alıp tahtının yanında oturtmayı vadetmiş olsa da, sahibinin sevdiğine değil, sinirini bozan ev hayvanına göstereceği türden, özensiz bir hareketti bu. Tanrılar da iştah sahibidir, birçok insandan daha oburdurlar ve ilgileri o kadar çabuk değişir ki bir şarabı açıp bir yudum aldıktan sonra kalanını dökmek gibidir bu.

Vucub-Kamé ile Xtabay arasında artık hiçbir sevgi kalmamıştı. Birlikte komplo kurdukları zamanda Vucub-Kamé bundan keyif almıştı ama şimdi her şey ayarlanıp yerine getirilmişti, artık ne o Xtabay'a ilgi duyuyordu ne de Xtabay ona.

"İlginç bir şey söyledi mi?" diye sordu Vucub-Kamé gönülsüz gösterdiği ilgiyi yarım bırakıp. Şimdiden sıkılmıştı ve evine dönmek istiyordu. Şibalba onu çağırıyordu, gölgeler âlemine bağlıydı o. Xtabay, orada doğmadığı için Şibalba'ya bağlı değildi ve bileklerinde o görünmez zinciri hissetmiyordu. Orta Diyar Vucub-Kamé'nin ilgisini çekiyordu, evet ama bunun tek sebebi kendisine adaklar adayacak ölümlüleri içinde barındırıyor olmasıydı. Asıl sevdiği Şibalba'ydı, Şibalba ve kendisi, başka hiçbir şey yoktu.

"Çok az konuştuk. Büyüm işe yaramadı, onu tutmaya yetmedi, kutuyu ona verdim. Diğer parçasının kimde olduğunu sordu, ben de Uay Chivo'da olduğunu söyledim."

"Gerisini sorgulamadı mı?"

"Nesini sorgulayacaktı ki?" diye sordu Xtabay koltuğuna otururken, elini alnına dayarken bilezikleri şıngırdadı. "Sanki acelesi var gibiydi. Giderek zayıfladığını söyleyebilirim, giderek daha fazla insan olduğunu."

"Ağabeyimin daha dayanıklı olacağını düşünmüştüm," dedi Vucub-Kamé.

Belki de Hun-Kamé, Baja California'ya varmayı bile başaramayacaktı. Kimbilir. Eğer gerçekten de zayıflıyor, hızla yanan bir mum gibi tükeniyorsa Uay Chivo ile karşılaşması zor bir sınav

olacaktı. Uay, Vucub-Kamé'nin diğer ortaklarından çok daha... kuvvetliydi.

"Belli ki değil. Giderken onu görseydin inanamazdın, Kara Yol'da hiç yürümemiş biri gibi yürüyordu. Gözünde kızın yansıması vardı."

Vucub-Kamé son derce dingindi ama Xtabay bu basit sözleri söylediğinde bedeninden bir ürperme gelip geçti. Geleceği görme konusunda yetenekliydi. Sayısız varlığın kanından kaderlerini okuyabilirdi ama bazen de bir alamet hiç talep olmadığı hâlde kendini gösterirdi işte. Bu sözler nahoş bir şekilde kehanete benziyordu. Vucub-Kamé'nin durup bakışlarını Xtabay'a çevirmesine sebep oldular.

"Ne oldu?"

"Sessiz ol," diye emretti Vucub-Kamé delice bir tavra bürünerek.

Papağana doğru gitti. Kuş ürperdi. Vucub-Kamé elini uzatıp kafesi açtı, sonra hayvanı tutup boynunu kırıverdi.

"Neden bunu yap–" diye araya girdi Xtabay.

"Sessiz ol dedim sana," diyerek onu susturdu Vucub-Kamé.

Sesi, avcunda beliren bıçaktan daha tehlikeliydi, hayvanına yapılanların verdiği aşağılamayla koltuğundan fırlamış olan Xtabay tekrar yerine oturup ellerini kavuşturdu. Vucub-Kamé hayvanı ikiye bölüp gövdesini yere attı, her yana tüy ve kan saçılmıştı.

Daha öncesinde Hun-Kamé'nin Tierra Blanca'ya varışını görebilse de kendi zaferini görememişti. Oysa şimdi bu varış dahi görünmüyordu. Önünde yüzlerce dallı bir gelecek uzanıyordu ve kaosun ötesini görmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın bu dallar iyice karışıyor, düğümleniyor ve hatta gözlerinin önünde kırılıp gidiyorlardı. Ne vakit bir şeye bakacak olsa önünde bu genç kadının yüzü beliriyor, ardından da birkaç saniyeliğine ağabeyini kara tahtın üstünde görüyordu. Hun-Kamé yeniden taç giyiyordu.

Bu görü kısa olduğu denli şok ediciydi de. Öyle ki Vucub-Kamé'nin avcundaki yaralar acıyla sızlıyor, sanki ikinci defa ya-

niyorlardı. Bıçağı elinden kaydı, zemine değer değmez duman olup gitti.

İmkânı yoktu bunun. Artık Şibalba'nın hükümdarı kendisiydi! Hiçbir şey bunu değiştiremez, hiçbir şey planlarına mani olamazdı.

Dallanıp budaklanan gelecekler, sanki kâhinlerini yatıştırmak istercesine başka bir kısacık görü sundu ona, bu defa obsidiyen tahtta oturan Vucub-Kamé idi.

Ancak bu tesellinin bir hoşluğu yoktu. Vucub-Kamé tedirgin olmuştu bir kere.

Papağan kafesini yere itip Xtabay'a döndü.

"İnsan gibi," dedi Vucub-Kamé. "Hun-Kamé bir insan gibi yürüdü ve gözünde o kız vardı. Umarım insan hâlinden keyif almayı öğrenir çünkü bir daha asla tanrı olamayacak."

"Vucub-Kamé," diye söze girdi Xtabay biraz da karşısındaki tanrının durumunu yoklamak niyetiyle.

Ama Vucub-Kamé Orta Diyar'da yeterince kalmıştı, tek kelime etmeden bir gölge birikintisine daldığı gibi dokuz kat aşağıdaki krallığına iniverdi. Taht odasına varıp devasa, obsidiyen tahtına yerleşti.

Parmaklarını buz gibi kayaya geçirdi. Elleri sıcacıktı, avcundaki yaralar ihanetinin hatırasıyla alev alev yanıyordu.

Elinin altındaki camsı kayayı hissetmeye ihtiyacı vardı, bu eylem tahtın burada olduğuna, ona ait olduğuna, yok olup gitmeyeceğine bir garantiydi sanki.

Gerçekten de herhangi bir şeyi çalmayı başarmış bir hırsızdan daha korkuncu yoktur ve bir krallık herhangi bir şey sayılmaz.

Bölüm 18

Seyahat rotaları birçok eyaletten geçiyordu, tren en sonu çöle varmadan dağları ve vadileri aşıp koloni dönemi madenleriyle çam ormanları etrafından dolanıyordu. Casiopea manzarayı -ağaç türlerini, evlerin renklerini, bulutların şekillerini- belgeleyip hafızasına kazıyabilmek için bir süre elleri camda öylece kaldı ama o kadar çok şey vardı ki.

Yolcular da manzara kadar çeşitliydi. Kafesteki tavuklarıyla bir adam, örnek kıyafetler içinde bir grup okullu kız, uçarı tipli üç sarhoş genç adam, hepsi de trenin farklı bölümlerine yöneliyordu. Her durakta satıcılar pencerelerin altında geziniyor, mallarını duyuruyorlardı, halbuki akşam trenine binmişlerdi ve Casiopea bu kadar hareketli olmasını hiç beklemiyordu.

En azından rahat bir yolculuk olacaktı. Tren firmasının reklamlarında mümkün en iyi konaklamanın sözü veriliyordu ki Casiopea bu konuda şaka yapmadıklarını gördü. Kompartımanları en büyüklerden biriydi; bir yatak -kuşet değil de gerçek bir ikiz yatak-, iki konforlu uzanma koltuğu, katlanır bir lavabo, açılır kapanır masa, oval aynalı bir şifoniyer ve de nevresimle aynı renkte koyu turuncu perdelere yetecek kadar yer vardı.

Vernikli ahşap döşemeden en kaliteli örgü işi kahverengili sarılı kilime değin kompartımanda övülecek çok şey vardı ama Casiopea bütün ilgisini yatağa çevirmeye karar verdi. Çok yorgundu, ayakkabılarını çıkardı ve üstünü değişmeyi umursamadan kendini nevresimin üzerine bıraktı.

Hun-Kamé de ayakkabılarını çıkarıp onun yanına uzandı.

Normalde bunun Casiopea'nın utancını uyandırması gerekirdi çünkü sonuçta orası yataktı. Onların yaptıkları gibi aynı kompartımanı paylaşmak başka bir şeydi, bir adamla aralarında hiçbir engel olmadan, tam anlamıyla yan yana yatmak başka bir şey.

"Her erkeğin içinde bir parça şeytanlık vardır, bir aziz gibi davranıyor olsa bile," diye uyarmıştı onu annesi zamanında. Ve elbette devamı vardı: Sakın bir delikanlının aklına kurt düşürme.

Annesinin öğütlerini hatırlayan Casiopea bedenleri arasına bir engel inşa etmeyi düşündü, bölgelerini ayıracak yastık ve çarşaflardan bir duvar. Ama Hun-Kamé onun sevgilisi değildi ya, hem Casiopea, Xtabay'la mücadelesinden öylesine yorgun düşmüştü ki Hun-Kamé'nin aklında nelerin döndüğünü umursayacak durumda değildi. Bir duvar inşa etmektense başını yastığına gömüp hızla uykuya daldı.

Casiopea uyandığında hafif bir yağmur kompartıman camlarını dövüyordu. Dışarısı karanlıktı. Doğrulup otururak Hun-Kamé'ye baktı, tanrı bedeni Casiopea'dan tarafa dönük bir hâlde uyuyakalmıştı.

Sadece uzanmıyordu. Uyumuştu, göğsü sakin bir ritimle inip kalkıyordu. Uyumadığını söylemişti bir de.

Panikleyen Casiopea omzunu dürtükleyince Hun-Kamé homurdanarak başını doğrultup gözünü açtı, yüzünde hâlâ rüyadaymış gibi bir ifade vardı. Ama bu sadece birkaç saniye sürdü, sonrasında Hun-Kamé hızla doğrulup oturdu ve paniklemiş bir hâlde kaşlarını çattı.

"Özür dilerim," dedi Casiopea. "Sen... Senin uyumadığını sanıyordum."

"Uyumam," dedi Hun-Kamé kısık bir sesle.

Şimdi kaşlarını daha da sert bir şekilde çatmıştı ve öyle sinirli görünüyordu ki Casiopea bir şey söylememiş olmayı, onu uyandırmamış olmayı diledi. Hun-Kamé'nin üzerinde daima koyu bir karanlık olurdu ve sadece saçının karalığı, kuzguni gözü değildi bu, her şeyiyle böyleydi; takım elbise ve kravatının yanında bir de karanlığı giymiş gibiydi üzerine. Şimdi bu karanlık şiddetlen-

miş, yatağın üzerinde, aralarındaki kısa mesafede yıldızsız bir gece uzanıyormuş gibi olmuştu; kompartımanın aydınlatması buraya ilk geldikleri kadar aydınlıktı oysa.

"Bana kattığın ölümlü öz yüzünden. Beni giderek daha fazla insana çeviriyor olmalı. Bir de Yucatán'la aramızdaki mesafeden, bu mesafenin her kilometresiyle daha da zayıflıyorum. Kardeşim bunun farkında, planlarının başarıya ulaşması için böyle bir değişime güvendiğine hiç şüphe yok. Ne kadar vaktimizin kaldığını bilmiyorum," dedi Hun-Kamé.

Zaman. Evet. Casiopea kemik kıymığını hatırladı. Parmaklarını açıp avuçlarını yukarı kaldırarak ellerini inceledi. Ölmekte olduğunu unutmuştu, Hun-Kamé bir hastalık, bir parazit gibi kanındaydı. Nasıl da kolayca unutmuştu bunu! Hun-Kamé bunu unutmasını gizli bir büyü yoluyla değil, sadece varlığıyla sağlamıştı.

"Seni insan yapıyor, beni de öldürüyor," dedi Casiopea.

"Evet ama daha önce böyle olmamıştı. Giderek kötüleşiyor."

"Ah," diye fısıldadı Casiopea ellerini kucağına bırakarak. Diyecek başka şey düşünememesinin eseriydi bu ah. Sadece korktuğundan değildi bu, daha çok... umutsuzluğa kapılmış gibiydi. Durum hiç de adil gelmiyordu ona. Hayır, hiç mi hiç adil değildi bu. Dışarıdaki manzaraya bakındı, geçip giden bu dünyadan hiçbir şey alamaması kötüydü.

Eh, henüz ölmedim ya, dedi kendi kendine. *Daha yapacak bolca şeyim var. Denizde yüzmek, gece kulübünde dans etmek, otomobil kullanmak bunlardan sadece birkaçı.* Casiopea pragmatik biriydi, evet, hem bütün bunlar mümkündü şimdi, ihtimal dahilinde olmasalar dahi bunları görmezden gelip de istemiyormuş gibi davranmayacaktı.

Ellerini bir araya getirdi ve tren tekleyip yavaşlarken başını kaldırıp Hun-Kamé'ye, onu erken yaşta mezara götürmekle lanetlemiş olabilecek kişiye baktı.

"Kardeşin bunu sana yapmayı neden istiyor ki?" diye sordu.

Nasıl olduysa bunu konuşmamışlardı hiç. Hun-Kamé, o sor-

madığı sürece aklından geçenleri açık etmiyordu ve Casiopea da bu acılı hikâyeyi açmayı düşünmemişti ama geldikleri noktada bunu sorgulama hakkına sahip olduğunu hissediyordu artık.

"Ailevi çekişmelere aşina değil misin? Sen de kuzenin Martín'le uyuşamıyorsun. Buna fırsatın olsa ondan kurtulmak istemez miydin?" diye sordu Hun-Kamé omuz silkerek.

"Ona zarar vermeyi isteyip istemediğimi soruyorsan... bilmiyorum. Martín'den kurtulmayı istemedim hiç... Ondan uzakta olmayı diledim ki bu farklı bir şey."

"Hadi ama kızım, eğer ondan intikam alma fırsatını yakalasaydın alırdın," diye diretti Hun-Kamé. "Ona saldırır, elinden geldiğince acı çektirirdin."

"Ben kızın değilim," diye karşı çıktı Casiopea alınarak. "Ve hayır. Yapmazdım... Mutlu olmak için Martín'in acı çekmesine ihtiyacım yok."

Casiopea kuzenini düşündü. Ona uyguladığı zalimlikleri, onun yüzünden çektiği cezaları. Eğer yer değiştirmiş olsalardı kendisi de ona aynı işkenceleri çektirir miydi? Martín'in düşmesini, çökmesini dilememiş miydi hiç? Ama bunlar bir çocuğa ait yarı bilinçli fikirlerdi sadece. Annesinin hakkı vardı: Kuzeninin talihsizliği Casiopea'ya mutluluk getirecek değildi.

"Onu incittiğim zaman hiç de iyi olmamıştı," dedi Casiopea başını iki yana sallayarak. "Ona vurmaz, onu kesmez ya da benzeri bir şey yapmazdım. Başkalarının acısından keyif alıyor olsaydım ben de onun gibi olurdum. Ben Martín gibi değilim."

Hun-Kamé bu sözler karşısında içten bir şekilde tereddüde düşmüştü, birinin bu denli asil düşünceleri olacağını tahmin etmezdi hiç. Casiopea, Martín'le çekişip durmuş, bir keresinde ona sertçe vurmuştu belki ama hiçbir seferinde bundan memnun olmamıştı. Martín'in onu rahat bırakmasını istiyordu sadece.

"Kardeşim başkalarının sefaletinden keyif alır, hepimiz alırız. Bir Şibalba Lordlarıyız, nezaket bizim doğamızda yok. Ama onu, kafamı kesip beni bir sandığa tıkmaya iten tek sebep bu değildi. Kardeşim yeni bir imparatorluk peşinde."

"Ne demek bu?" diye sordu Casiopea.

Hun-Kamé sırtını yatak başlığına yaslayıp ellerini geniş bir şekilde açtı.

"Tanrıları dünyaya *chu'lel* getirir ama insanoğlunun duaları da ateşi besleyen bir körük gibidir. Gücünü artırır. Hayal etmeye çalış, âdeta bir ziyafettir. İnsanların duaları ve inançları olmadan bütün bu yemekler tatsız tuzsuz bir hâle gelir; oysa bir tutam ekle bundan, baharat gibi bütün yemeği tatlandırır.

"İnsanlık Şibalba'ya tapınmayı uzun zaman önce terk etti ama Şibalba var olmayı sürdürüyor çünkü bizi doğuran gücün kaynağı derinlerdedir. İnanıyorum ki okyanus karaları yuttuktan çok sonra bile Şibalba'nın Kara Yol'u varlığını sürdürecek. Kuvvetli gölgeler krallığımız kardeşim için yeterli değil oysa."

"Başka ne istiyor ki?"

"Eski zamanlara dönmeyi istiyor. İnsanoğlunun duaları tekrar sel olup aksın, yemeğimizi tatlandırsın. Artık eskide kalmış zaferlerle ilgilenmiyor. Ben Orta Diyar'dan elimi ayağımı çekmiştim. Bizim krallığımızda değildi orası ve her ne kadar yarımadada birtakım değişiklikler olduğunun farkında olsam da ölümlülerin yeni sarayları, yeni ıvır zıvırları ilgimi çekmiyordu."

Şehirde karşılaştıkları hiçbir şey tanrıyı şaşırtmamıştı. Ne tramvaylara ne otomobillere, ne kadınların kıyafetlerine ne erkeklerin şapkalarına takılmıştı gözü. Casiopea onun bu geziyi daha öncesinde deneyimlediğini düşünmüştü. Otomobilleri değil belki ama treni kesinlikle biliyor, binaları ve insanların bazı beğenilerini tanıyor sanmıştı. Ama belli ki bilmiyordu, bildiğinin çoğu da temsili şeylerden ibaretti.

"Oysa Vucub-Kamé insanoğlunun dünyasından etkilenmeye başladı ve özellikle de Baja California'daki bir yere ilgi duyuyordu, *chu'lel*'in yoğunlaştığı bir yere. Bu yoğunlaşma Yucatán'daki kadar güçlü değildi belki ama kesinlikle ilgi çekiciydi. Aníbal Zavala adındaki ölümlü bir adamla konuşmuştu ve Zavala bu iki noktanın birbirlerine ekli olduğunu iddia ediyordu."

"Ekli mi?"

"Bir şekilde bağlantılı yani. Şibalba, Baja California'daki bu gücü kullanabilirdi. Genel fikir buydu. Ama ben onu dinlemeyi reddettim," dedi Hun-Kamé başını iki yana sallayarak.

"Neden?"

"Vucub-Kamé'nin bu fikri şeylerin doğasını ihlal ediyordu. Açgözlülük ve korku üzerinden şekillenmiş bir fikirdi."

"Bir tanrı neden korkar ki?"

"Unutulmaktan. Nihayetinde ilahiliğimiz bizi ebedi uykuya götürecek," dedi Hun-Kamé. "Bu delice planında yer almayacağımdan Vucub-Kamé benden kurtulmaya karar verdi ve bir süreliğine kendi başına idare etti. Ama tahtımı geri kazandığımda bu hakaretinin bedelini fazlasıyla ödeyecek. O sandıkta birkaç on yıl geçirdim. Vucub-Kamé yüzyıllar, hayır, binyıllar geçirecek kafasını ve uzuvlarını kopardıktan sonra onu tıkacağım hapishanede."

Hun-Kamé'nin giderek büyüyen karanlığı etrafa bir serinlik getirdi, sanki buza dokunmak gibiydi. Casiopea ağzında kırağının tadını hisseder gibi oldu ve dudakları arasından hafif, hemen dağılıveren bir duman çıktı. Kaşlarını çatarak ağzını kapattı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Böyle bir şey yapmayacaksın gerçekten, değil mi, yapacak mısın yoksa?" diye sordu Casiopea.

"Benim nazik biri olduğumu mu sanıyorsun?" diye karşılık verdi Hun-Kamé. "Beni akla hayale gelmez işkencelere uğrattı. O karanlıkta çığlık atmak istedim ama sesim yoktu. Hareket etmek istedim ama un ufak olmuş kemiklerden bir yığından ibarettim. Kendini cama atıp duran bir böcek gibi bir var bir yoktum. O da benimle aynı sefaleti tadacak."

"Böyle bir şeyin dayanılmaz olduğunu biliyorsun madem, neden başka birini de aynısına mahkûm ediyorsun? Bu kardeşin olsa bile."

Hun-Kamé gülümser bir bakış attı ona. "Mutsuzluğun sınırlarından habersiz erdemli çocuk, içimdeki düşmanlığın sınırsızlığını nasıl bilebilirsin ki? Tanrıların ne çeşit oyunlar oynadıklarını sanıyorsun sen?"

Casiopea, Hun-Kamé'nin onunla dalga geçtiğini sanmıştı ama ona dikkatle baktığında dediklerinde vahşi bir ciddiyet olduğunu fark etti. "Kardeşin istediği her şeyi elde etti öyleyse?" diye sordu. "Planladığı o bağlantıyı?"

"Bunu başarmış olsa ben de sen de fark ederdik. Dünya eskisi gibi olmazdı," dedi Hun-Kamé. "Ama sanıyorum ki Baja California'da bizi bekleyen bir hinlik var. Ben aptal değilim. Yolumuzu yemleyerek ona gitmemizi istiyor, bu yüzden de hayalinden vazgeçmediğini sanıyorum."

"Dünya nasıl farklı olacak peki?"

"Ölümlülerin kurbanlarının kanı ve yaltaklanmalarıyla dolu bir yer olacak. Dolinler altın ve cesetle dolacak. İnsanoğlu maviye boyanacak ve bedenleri oklarla kalbura çevrilecek, bununla beraber, şurası da kesin ki en yüce kurban kesilmiş bir kafa olacak."

Casiopea buna benzer tasavvurları kitaplarda görmüş, denizkabuğu ve obsidiyen bıçaklarla yürütülen katliam benzeri ayinler, tapınakların girişinde kazıklara saplı bulunan yüzlerce kafatasına dair şeyler okumuştu ama tüm bu uygulamalar unutulup gitmişti.

"Ama bunlar olmayacak artık, değil mi?" diye sordu. "Sen... sen Mérida'nın ortasında bir adamı oklarla delik deşik edecek değilsin ya?"

"Bu tam olarak kardeşimin yapacağı şey, üstelik sadece Mérida'da değil. Yarımadamızın kuzeyinden güneyine birçok şehri yerle bir edecek. O güce aç, şimdiye değin tattığından çok daha fazlasına, hepimizin sahip olduğundan çok daha fazlasına. Tütsü yakılması yetmiyor ona. Tarlaları, ormanları kül edecek, bu yangının dumanıyla beslenecek."

Tam da bu anda Hun-Kamé yeniden ölgün ve soğuk bir hâle girdi. Ve tabii ki karanlık. Üzerindeki soğuk, mezar soğuğuydu. Casiopea'nın mezarıydı bu muhtemelen. Kendi ölümünü beklerken neden diğerlerinin kurban edilmesine endişelensindi ki? Ama yine de endişeleniyordu işte, zihninde oluşan görüntü hayli

canlıydı, hatta bir an için bulundukları kompartımandan da gerçekti. Her taraf kızıla ve karaya kesmiş, kemiklerden bir yığının üzerinde obsidiyenden bir taht yükseliyor, burnunda çürüyen cesetlerin rezil kokusu var. Tırnaklarını kemirmek yahut küçük bir kız gibi gözlerini yummak istedi.

Casiopea başını iki yana salladı. "Bütün bunları daha önce söylemeliydin."

"Olanların senden ve benden daha büyük olduğunu fark etmişsindir diye ummuştum."

"Yalancı," diye çıkıştı Casiopea.

Hun-Kamé buna sinirlendi, tanrıların işlerinin böyle olduğu hakkında uzun bir söylev çekeceğini sandı Casiopea, tanrılar çenelerini kapalı tutar, aşağılık ölümlülere bütün sırlarını demezlerdi.

Ama biraz sonra, "Korkuya kapılacağını düşünmüştüm," dedi Hun-Kamé bunun yerine.

"Kapıldım da!"

"Ben de bu yüzden söylemedim. Bir kahraman olsaydın işlerin bu şekilde yürüdüğünü bilirdin. *Patan*dır bu. Hunahpu ile Xbalanque, Şibalba'ya indiklerinde fark ettiler ki–"

"Onlar Kahraman İkizler'di ve ilahi güçleri vardı," dedi Casiopea onun sözünü keserek. "Belki de bu sebeple kuralları biliyorlardı ve... ve canavarları öldürebildiler. Anlatırsan kaçıp gideceğimden mi korktun? Bu muydu sebebi? Kaçmayacağım."

"Kaçmayacağını biliyorum ama bütün bu dertleri yüklenmeni istemedim. Hayatını mahvettim zaten, daha da yıkmak istemedim," dedi Hun-Kamé elinden geldiğince kibar bir sesle.

Casiopea bu kibar tonun aslında gerçek duyguları maskelemek için kullanıldığını hissetti. Ki bu duygular da Hun-Kamé'nin onu bir korkak, değersiz biri olarak görmesiydi. *Patan*ı biliyordu. Sadece bir bedel değil, görevdi, görevden de ötesiydi *patan*; dünyadaki yerinizi belirleyen yükümlülüklerdi ve Casiopea bunu inkâr etmeyecekti. Yine de elleri titriyordu.

Belki de korkağın tekiydi. *Cuch chimal*di, kalkanını sırtına yerleştirip de savaştan kaçandı. Dudağını ısırdı.

"Ben işe yaramazın teki değilim," dedi ondan çok kendine bir şeyler kanıtlamak amacıyla. "Gerekirse cesur olabilirim."

"Cesur olmadığını ima ediyor değilim," dedi Hun-Kamé. Casiopea'ya bakışında ağır, karanlık bir şey vardı, bu şey aynı zamanda donuktu da, sesini boğuyordu âdeta.

Hun-Kamé başını da eğerek öne uzandı. Güçlü bir lord gibi görünmüyordu şimdi, Casiopea farkı açıklayamıyordu tam olarak ama daha birkaç dakika öncesinde, konuşurlarken daha katıydı sanki Hun-Kamé. Çok yakışıklıydı, muhteşem bir sesi vardı. Ama sanki çağlar öncesinde yapılmış eski bir tablodan ona bakıyormuş gibiydi yüzü. Elle tutulamaz bir güzellikti. Derken bir an için Hun-Kamé bakışını ona çevirdi, o denli insani bir bakıştı ki bu, Casiopea irkildi.

Hun-Kamé kendini geriye atarak ondan uzaklaştı, kaşları hiddetle çatılmıştı.

"Kardeşimi ve planlarını kafana takmana gerek yok. Galip geleceğim ve sen de söz verdiğim gibi yardımların için ödüllendirileceksin," dedi sert bir sesle. Şimdi ona bakmıyordu ve yeniden o güçlü lord hâline dönmüştü.

Değişmişti. Sürekli değişiyordu, binlerce minik kırışıklıkla, binlerce parçayla ve karanlık yansımalarla değişiyordu. Casiopea sakinliğini kaybetti ve nefesi ağzının içinde aleve dönüştü âdeta.

"Dünyanın en güzide mücevher ve hazineleriyle, hizmetkârınız emrinize amade," dedi Casiopea sesinin sert çıkmamasına dikkat ederek, Hun-Kamé'nin gümüş bileziği ona verirken söylediklerini zar zor hatırlıyordu. Koluna bakarak elini bu takının üzerinde gezdirdi.

"Bir de kalbinin gerçek arzusu var," dedi Hun-Kamé basitçe.

Ah, okyanus ay ışığıyla aydınlanıyor, derinliklerinde gece dolanıyor; sürmek istediği o otomobil, o metal canavarın yollarda nasıl da kükreyeceğini merak ediyor; gazetelerde bahsedilen, hiç dinlemediği bütün o müziklerin çalındığı, şu dans etmeye özel kulüplerde giyeceği, uyluklarına varan o güzel elbiseyi.

Ama Hun-Kamé'ye bakıp da *Hepsine sahip olabilir miyim?*

diyeceği sırada Epifani'de aldığı hediyeleri açmak üzere olan bir çocuğunkine denk olan bütün o neşesi uçup gidiverdi.

Hun-Kamé'nin yaptığı ya da söylediği bir şeyden ötürü değildi, o hiçbir şey yapmadan, ağzını açmadan yanında oturuyordu.

Birkaç dakikalık bir sessizlik oldu ama bu sakinlik ebediyete kadar varacak gibiydi. Bu boşlukta Casiopea kollarını ovalarken kalbine Hun-Kamé'nin sözleri doldu. Hun-Kamé'nin konuşmasını bekliyordu çünkü söyleyecek bir şey bulamıyor, bulmak da istemiyordu, belki de yanlış sözler bulacaktı. Ama Hun-Kamé'nin konuşmaya gerek olmadığı hissinde olduğunu fark etti.

Yani, evet, belki de biraz sert kaçmıştı söyledikleri, hem esip gürlemesinin ardında korkmuştu da, ama Hun-Kamé'nin bunları sır olarak saklaması her şeyi daha kötü hâle getirmişti.

Oflayarak başını kaldırdı ve bir süre Hun-Kamé'nin profilini izledi hayranlıkla. Konuştuğunda sesi elinden geldiği kadar hafif bir tonda çıktı.

"Sence yemekli vagonu açmışlar mıdır?" diye sordu.

"Gidip bakalım," dedi Hun-Kamé ve birlikte ayağa kalktılar.

Hun-Kamé elbisesinin kırışıklıklarını düzeltti, Casiopea saçlarını. Ardından Hun-Kamé ona koluna girmesini teklif etti.

Yemekli vagon boş olsa da masaların hepsi lekesiz beyaz örtüler ve parıltılı kadehlerle süslenmişti. Casiopea çenesini koluna dayayıp pencereden dışarıya, artık solmakta olan yıldızlara baktı. Özlem içindeydi. Tek bir şeye değil, her şeye; hem de uzun süredir özlem içindeydi. Hun-Kamé bu özlemi daha da beter hâle getirmişti: teninin altındaki bu sıradışı duygu Casiopea'nın peşinden her yere geliyordu.

"Neyin rüyasını görüyorsun?" diye sordu Hun-Kamé.

"Anlamadım?" diye yanıtladı Casiopea başını pencereden ona çevirerek.

"Rüyanda ne görüyorsun?"

"Ha. Bilmem. Bir sürü şey sanırım," dedi Casiopea omzunu silkerek, bir yandan da elini bardağında gezdiriyordu.

"Gün içinde sokaklarda gördüğün şeyler ve tanıdığın insanlar hakkında rüya görüyor musun?"

"Bazen."

Casiopea onun nereye varmaya çalıştığını merak ediyordu. Bir parça ciddi görünen Hun-Kamé çenesini ovaladı. Casiopea birkaç günlük sakalları bu sırada fark etti. Hun-Kamé'nin daha önce tıraş olması gerekmiş miydi? Casiopea'nın gözüne hep saf hâliyle, mükemmel bir heykel gibi görünmüştü.

"Sanıyorum ki bu gece rüya gördüm. Bu eyleme yabancı olduğumdan anlaması benim için hayli zor."

"Babamın bir kitabı vardı, rüyaların gizli mesajlar içeriyor olabileceğini iddia ediyordu. Rüyanda uçuyorsan başka, dişlerin dökülüyorsa başka bir şey anlamına geliyor. Rüyamda dişlerim dökülünce bundan nefret ediyorum," dedi Casiopea.

"Rüyamda seni gördüm," dedi Hun-Kamé temkinli, sakin bir sesle.

Casiopea öyle yüksek bir sesle öksürdü ki bütün trenin, kuşetlerindeki her bir insanın, hatta kondüktörün onu duyduğunu sandı. Sonrasında da öyle bir kızardı ki masanın altına girip saklanmayı geçirdi aklından ciddi ciddi. Bunun yerine peçetesini kaptığı gibi kucağına atarak, gözlerini Hun-Kamé'den yana çevirmeksizin onunla uğraştı.

"Sorun nedir?" diye sordu Hun-Kamé. "Bazen çok tuhaf davranıyorsun."

"Benim açımdan sorun falan yok. Rüyasında beni gören sensin, bence sorun yok," dedi Casiopea başını kaldırıp neredeyse bağırarak. Ne kadar utandığını fark etmemiş miydi?

Şimdi Hun-Kamé de sanki Casiopea ona kötülük edecekmiş gibi tedirgin görünüyordu. Ama Casiopea'nın ona kötülük edeceği falan yoktu, sadece, duymayı bekleyeceği türden bir şey değildi bu.

"Senin hakkında, dişler hakkında ya da insanlar her neyin rüyasını görüyorsa onun hakkında rüya görmemem gerekirdi. Sanki bir kum bataklığındaymışım da hızla batıyormuşum gibi hissettim. Kim olduğumu unutuyorum," diye açıkladı Hun-Kamé.

Tamamen kaybolmuş bir hâli vardı. Casiopea, Hun-Kamé'nin abanoz masanın üzerinde duran eline dokundu sempatiyle, başka ne yapacağını bilemiyordu.

"Yakında yeniden kendin olacaksın," diye temin etti onu.

Hun-Kamé elinin üzerinde duran eli izledi. Şaşırmış gibi görününce Casiopea yanlış yaptığını düşünerek utandı. Ama elini çekmeye yeltendiğinde Hun-Kamé elini hafifçe sıkıp başını salladı.

"Rüyamda Şibalba'nın Kara Yol'unda yürüyordun. Bu hoşuma gitmedi. Tehlikeli bir yoldur bu. Beni uyandırmana sevindim. Yoksa senin korkak olduğunu düşünmüyorum Leydi Tun, sadece zarar görmeni istemiyorum."

Ardından Hun-Kamé elini yavaşça geri çekti ve Casiopea da önündeki boş tabağa indirdi bakışlarını. "Sanırım en iyisini ummaktan öte yapabileceğimiz bir şey yok."

"Evet, sanırım öyle," dedi Hun-Kamé düşünceli bir sesle, peçetesini alıp açtı. Bir garson gelip bardaklarına su doldurdu. Casiopea kahvaltı servisinin başlamak üzere olduğunu tahmin etti.

"Sana hiç bahsetmiş miydim," dedi Hun-Kamé aniden, "krallığımın doğusunda dağların ne kadar da güzel olduğundan? Farklı katmanlardan meydana gelirler, ilkin sağlam yeşim katmanı, ardından hareketli malakit ve en sonu da mat bir pembe mercan katmanı. Sizin yıldızlarınız bile kıskanır güzelliklerini."

Tuhaf bir yorumdu bu. Konuyu dağıtmaya mı çalışıyordu? Aksi bakışlı gözünde bir ışık dolandı. Ve bakışı yumuşamıştı. Güneş değil ama yarımayın ışığıydı bu, yine de Casiopea'nın hızlı ve coşkulu bir şekilde ileri atılmasına sebep oldu.

"Böyle diyorsun çünkü yıldızları kayarken görmedin hiç," diye yanıtladı Casiopea.

"Malakitten ya da mercandan mı yapılmışlar?"

"Şey, hayır."

"Öyleyse karşılaştırılamazlar."

Casiopea ona gülümsedi. Hun-Kamé de gülümseyerek karşılık verdi. Neydi bu? Basit bir taklit mi? Hayır. Bu gülümseme

de tıpkı kahkahası gibi, o serseri rüyası gibi kalpten geliyordu. Hun-Kamé bunun farkında mıydı? Hayır. Bir zamanlar genç ve aptal olan herkes duygularının genişliğini, derinliğini fark eder miydi? Tabii ki hayır.

Peki ya Casiopea? Sonelerin, şiirlerdeki üslupların onu bir parça olsun buna hazırladığı kesindi. Yine de tıpkı Hun-Kamé gibi o da temsili bir hayat sürmüştü, dünyayı belli bir mesafeden deneyimlemişti. İçinde tatmini imkânsız bir arzu vardı, tıpkı çocukluğunda kayan bir yıldızı gidip almayı dilemesi gibi bu da hem tanıdık hem yepyeniydi. Ve istediği bir şey değildi; isimlendiremese bile boşa kürek çekmekti bu, görebiliyordu.

Tren birden ileri atılınca bardaklar şangırdadı ve Hun-Kamé sanki daha önce hiç gerçekten görmemiş gibi baktı Casiopea'ya. Belki de görmemişti gerçekten.

Bölüm 19

El Paso sıcağı Yucatán sıcağından farklıydı. Kuru, kavurucu bir sıcaktı, Casiopea'nın elbisesinin yakalarından içeri sızıyor, onu ekmek gibi pişirmekle tehdit ediyordu. Kadınlar ve erkekler şapkalarıyla, gazetelerle, geleneğin el verdiği her şekilde serinlemeye çabalıyorlardı. Uzun bir bekleyişti. Alkol yasağı birçok insanı kanunlara saygılı vatandaştan birer içki kaçakçısına çevirmişti. Piedras Negras ya da kuzeydeki başka bir kasabadan otuz altı dolara alınacak bir kasa viski San Antonio'da üç katı gelir getirebiliyordu. Bu bir yana her zaman için Birleşik Devletler'e daha da tuhaf bir nesne sokmak isteyen biri oluyordu, özellikle de egzotik hayvanları – adamın biri bavulunda bir Chihuahua ile yakalanmıştı, bir başkası ise sınır geçişinde sesleri çıkmasın diye altı papağanı hapla uyuşturmuştu. El Paso'da her gün bir düzineden fazla yolcu treni duruyordu ve bu da gümrük kontrolü demekti.

Casiopea parmak uçlarında dikilip sıranın nereye kadar uzandığına bakarak önlerindeki insanları izledi. Hayli gergindi. Anlamadığı bir dilde sorgulanacak olma ihtimalinden nefret ediyordu, yine de illa gerekirse İspanyolca bilen birine denk gelmenin çok da zor olmayacağına inanıyordu. Şehirdeki insanların çoğu Meksika'dan gelmeydi. Kimisi devrimle yerinden edildiği için gelmişti, diğerleri ise bölge halen İspanya'nın bir parçası olduğu zamandan beri buradaydı, ve bir kısmı da daha yeni katılmıştı: Hükümet zulmünden kaçan rahip ve rahibelerle bir gün aziz olmaya kararlı Cristerolar.

Sıra ilerledi ve onlara geldi. Gümrük memuru konuştuğunda Casiopea adamın ne dediğini anladığını fark etti; dahası cevap

da verebiliyordu. Kelimeler sanki yüzyıllardır İngilizce biliyormuş gibi kolaylıkla dökülüyordu dilinden.

Memur başıyla onaylayarak onları bıraktı. Dışarıda güneşin bağrında dikilirken gözleri kamaşan Casiopea, Hun-Kamé'ye döndü.

"Adamın ne dediğini anladım," dedi. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Ölüm her dilde konuşur," diye yanıtladı Hun-Kamé.

"Ama ben ölü değilim."

"Beni parmağındaki bir yüzük gibi içinde taşıyorsun, Casiopea," dedi Hun-Kamé ve becerikli olduğu kadar çekingen bir tavırla kolunu uzattı. Casiopea onun koluna girerek elini dikkatlice manşete yerleştirdi.

Plaza San Jacinto'ya yöneldiler. Buralılar, parmaklıklı havuzunda yüzen mahlûklar yüzünden oraya Timsah Meydanı diyordu. Bütün tramvay hatları bu meydandan geçiyordu; kenarlarında dizili otelleriyle şehrin çarpan yüreğiydi bu meydan.

Ziyaretçilerin rahat bir şekilde barınacakları birçok yer mevcuttu. El Paso şehri son on yılda iptidai işletmeler ve harabe evlerle dolu bir kasabadan her yönüyle çiçek açmış bir şehre evrilmişti. Meydana bakan dört katlı, ateştuğla binasıyla *The Sheldon* Güneybatı Amerika'nın en bilinen otellerinden biriydi. Meksika Devrimi sırasında hem olayları belgeleyen gazeteciler hem de çatışmaya müdahil devrimciler burada kalmıştı. Önceki yıl ise yine meydana bakan Hotel Orndorff kapılarını açmış ve abartılı fiyatlarıyla herkesi şaşırtmıştı. Buradaki vakitleri boyunca kalmak için Hun-Kamé'nin seçtiği yer burasıydı. Bitişik fakat Meksiko'daki gibi geçişi olmayan odalara kayıt yaptırdılar, ardından resepsiyondaki görevliden anahtarlarını aldılar.

Casiopea odasına varır varmaz duş almaya karar verdi. Otellerde en beğendiği şeydi bu: güzel banyolar ve sıcak su. Üzerine temiz bir elbise geçirdi ve diğer kıyafetlerini temizlenmeye göndermesi gerektiğini fark etti. Ardından da Hun-Kamé'nin kapısını çaldı.

Daha birkaç gün öncesinde böyle bir şey yapmaya cüret edemezdi ama şimdi öylece içeri girip yatağın kenarına rahatça oturabileceği kadar samimiydiler.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu. "Dışarı çıkıyor muyuz?"

"Evet. Önce Loray'a telefon etmeliyim," diye yanıtladı Hun-Kamé.

"Sana göndermesi gereken para hakkında mı arayacaksın?"

"Ve daha fazlası."

Hun-Kamé ağır ahizeyi kaldırıp operatöre bağlandı. O da üzerini değiştirmiş, gri renkli seyahat takımının yerine lacivert bir ceket ve pantolon giymişti. Daha şık görünüyordu. Casiopea pencerenin önünde duran Hun-Kamé'yi izleyip gülümsedi. Ama onunla bu kadar senli benli olmanın gerekliliğini sorgulamaya başlayınca gülümsemesi soluverdi. Çatışan arzular, dile getiremeyeceği fikirler arasında gidip geliyordu.

Ahizeyi yerine koyan Hun-Kamé ona dönüp ellerini cebine koydu.

"Bana para gönderecek, önümüzdeki sabah elimize geçer," dedi Hun-Kamé.

"Pek memnun olmuşa benzemiyorsun," diye karşılık verdi Caispea.

"Uay Chivo'yu nerede bulacağımı söylemesini ummuştum."

"Demek ki bilmiyormuş."

"Bilmiyor ama bir önerisi var."

Casiopea'nın aklına Loray'ın yaptığı elini kesme önerisi geldi. Loray, Hun-Kamé'ye her ne söylediyse bunun pek de hoşuna gitmeyeceğini düşünüyordu. Bu önerinin Casiopea'yı da içermesi ihtimal dahilindeydi.

"Yolunu belirlemek için kullanmayı düşünüyorsan kesilecek pek saçım kalmadı," dedi Casiopea alnına düşen kısacık kâküllerine dokunarak. Aynaya baktığında kendini tanıyamıyordu, saçları elmacıkkemiklerine anca varıyordu.

"Şu anda denesem bile hayaletleri çağıramam," diye karşılık verdi Hun-Kamé.

"Ama illüzyon yapabiliyorsun. Bir de şu dil oyunlarını," diyerek itiraz etti Casiopea.

"Sana demiştim. Evimden uzaktayım ve güçlenmiyorum. Biraz daha zaman geçince bunları yapacak kadar bile gücüm kalmayabilir, kimbilir."

Böyle diyordu ama Casiopea'nın gözünde önceki günden farklı değildi. Uzun, dik ve sağlam duruyordu, görünüşünde zayıflık yoktu. Diğer yanda kendisi ise gelmekte olan baş ağrılarını hissedebiliyordu. Eliyle alnını ovaladı. Trende uyumuştu ama yine de yorgun hissediyordu. Casiopea enerjik bir kızdı, gündoğumuyla kalkıp sıkı çalışırdı ama şimdi hayatı boyunca parmağını dahi oynatmamış bir leydi kadar kırılgan hissediyordu kendini.

"Aklına gelen bir şey yok mu? Uay Chivo'nun neye benzediğini biliyor musun bari?"

"Büyücüye benziyor, bir de keçiye," diye yanıtladı Hun-Kamé ciddi bir sesle.

Casiopea yarı insan yarı keçi bir varlığın alev alev gözlerle El Paso sokaklarında dolaştığını düşünemiyordu; yarımadanın güney kısmındaki ormanlara ait efsanelerdeki yaratık tramvay bekleyecek değildi ya.

"Neyi saklıyorsun?" diye sordu Casiopea, Hun-Kamé'yi dikkatle inceleyerek; ağzında henüz çıkarmadığı bir bakla vardı sanki.

"Bir cadı var," dedi Hun-Kamé. "Uay Chivo hakkında bir şeyler biliyordur."

"Sorun ne o zaman?"

Artık işin içinde muhakkak bir bityeniği çıktığını öğrenmişti ve kelimeleri eğip bükerek bunun geleceğini bilmiyormuş gibi yapmanın da âlemi yoktu. En iyisi gerçeği dobraca söyleyivermekti.

"Ücret istiyor. Ve para kabul etmiyor."

Casiopea dudaklarını sıkıp yere baktı.

"Kan istiyor," dedi Hun-Kamé.

"Öyledir tabii," dedi Casiopea elleriyle çarşafı sıkarak. "Eminim senin kanın değildir istediği."

"Hayır."

"Öyleyse başka seçeneğimiz yok, değil mi? Her zamanki gibi bunu da halletmem gerek. Sen bir şey yapmıyorsun. Eh, peki, buyur, al sana kan," dedi bileklerini kaldırıp ona uzatarak. "Al," dedi tekrar bileklerini daha da kaldırıp. "Ne? Üç gün üç gece yatıp uyumam gerekirmiş gibi hissediyorum kendimi ama dert değil. Bu aşamada birazcık kanın ne önemi olur ki?"

Hun-Kamé bir şey demedi; bu aksi tavra öfkelenen Casiopea onun göğsünü yumrukladı. Bu hareketle Hun-Kamé tepki verdi ve kızın bileklerini yakaladı ama sinirlenmiş gibi görünmüyordu. Casiopea'nın bileklerini sıkıca kavradı.

"Senden bir sürü şey istediğimi–"

"Her şeyimi istiyorsun!"

"Karşılığını alacaksın," dedi Hun-Kamé gümüş bileziğe dokunarak, cömertliğini hatırlatıyor, ona önerdiği serveti vurguluyordu âdeta.

Casiopea gözlerini devirdi. "Kalbimin gerçek arzusu. Peki ya–"

Hemen çenesini kapayıverdi. Ya arzuladığı şeyi alamasaydı. Yapabildiği zaman ondan ne isteyeceğinden bile emin değildi daha. Her neyse, o aptal kemik kıymığını çıkarmak için Hun-Kamé'ye ihtiyacı vardı. Hem sürekli bir şeyler istemeyen bir tanrı ne zaman görülmüştü ki? Bedel ödenmeliydi, hem onun kendisini korkak bellemesini de istemiyordu.

Casiopea ellerini geri çekti.

"Öyleyse cadıyı bulsak iyi olur," dedi.

"İstersen biraz dinlenebilirsin," diye önerdi Hun-Kamé tüm cömertliğiyle.

"Yok. Çıksak daha iyi," dedi Casiopea bir an evvel bundan kurtulabilmeyi umarak.

Hun-Kamé omuzlarını silkti, ki bu hareketi Casiopea'nın yaralarına tuz bastı âdeta. Casiopea öyle gücenmişti ki Hun-

Kamé'nin birkaç gün öncesinde kesinlikle yapacağı şekilde öfkesine azarla karşılık vermediğini, ona yerini ve önemsizliğini hatırlatmadığını fark edemedi.

Binadan dışarı çıkar çıkmaz otelin sunduğu o sakin, koruyucu kabuk dağılıverdi. Bir tramvaya binip birkaç durak gittiler ve girişinde el yazısı benzeri kıvrak harflerle "Candida" yazılı bir çiçekçiye vardılar. İçeri girdiklerinde gümüş bir zil çınlayarak gelişlerini duyurdu. Bir dizi yaban çiçeğinin –zambaklar, şakayıklar, taptaze yaseminler– kokusuyla dolu dar, karanlık bir dükkândı.

Tezgâhın ardında kır düşmüş saçlarını topuz yapmış bir kadın oturuyordu. Üzerine dükkânın girişindeki aynı harflerle ismi yazılı –Candida Cordero– pembe önlük giymiş, ufak tefek, yüzü kırışık bir kadındı. Kalınca gözlükleri vardı. Nakış işlemekle meşguldü.

Casiopea'nın küçüklüğüde okuduğu Avrupa işi peri masallarında büyülü güçleri olan yaşlı kadınlar olurdu ama bunlar kamburu çıkmış, üzerlerine pelerin giymiş kadınlardı. Diğer yandan memleketindeki halk masalları başka türlü bir büyücü ya da cadı görüntüsü sunuyordu. Yucatán'ın kuzeyinde bütün halkı cadı ya da bütün derileri dökülüp de hayvana dönen, gece vakitleri mezarlığın etrafında yahut yollarda oynaya zıplaya dolanan yaratıklar olan bir köy vardı. Genci yaşlısı, kadını erkeği hepsi böyleydi. Köpek cadı Huay Pek, kedi cadı Huay Mis vardı. Ama hikâyelerin hiçbirinde şimdi Casiopea'nın karşısında duran kadına benzeyen bir cadı yoktu. Kadın fazlasıyla dünyevi ve pembe önlüğüyle bir o kadar da şirindi, oturmuş çiçek işliyordu.

"Sevgilinize gül mü bakmıştınız?" diye sordu kadın dönüp onlara bakmadan. "Tutku için kırmızı, dostluk için sarı ve ilk görüşte aşk için mor. Her şey seçtiğiniz renge göre değişir."

"Çiçeğe ihtiyacımız yok," dedi Hun-Kamé.

"Olur mu öyle şey. Çiçeğin cazibesi herkese lazım olur. Hem burada başka ne işiniz olacak? Çiçekçi dükkânı bura."

"Dükkânınızı bir arkadaşım tavsiye etti."

"İyi bir arkadaş mıydı bari?"

"Oklarım Efendisi'dir kendisi."

Kadın başını sallayıp makasına uzandı ve ipliği kesti. İşini bırakıp gözüyle şöyle bir değerlendirdi, sonra da görebilmeleri için elindeki nakış kasnağını onlardan yana çevirdi.

"Demek öyle. Buralarda pek sık duyulan bir isim değil," dedi kadın nakışını bir kenara bırakarak. "O deli Fransız bugünlerde ne işler peşindeymiş bakalım?"

"Güneyden selamlarını gönderdi."

"Elinin altında bir deste iskambil, yeşillerin içinde oturuyordur."

"Hemen hemen."

"Hah. Fırsatını bulunca başına ne işler açtığına inanamazsınız. Marki. İblis."

Candida gözlüğünü hafifçe çıkarıp bir süreliğine ikisini inceledi.

"Senin rengini tam çıkaramadım, genç adam. Ama... o kadar da genç sayılmazsın, değil mi? Sen, sevgili evladım, karalar kuşanmışsın. Hem bir oğlansın hem değil. Ne türden bir karanlıktır bu taşıdığın?"

"Mezarlara layık türden, Şibalba'dan."

"Ah, cenaze çiçekleri," dedi kadın dişlerini gösteren kocaman bir gülümsemeyle ellerini birbirine çarparak. "Lakin dükkânım dileklerinizi sağlamada pek mütevazı kalır, yüce bir lordsunuzdur diye düşünüyorum."

Normalde Hun-Kamé hayli gösterişli biriydi ama kadın "lord" deyince şöyle bir doğruldu, kaskatı kesildi ki Casiopea sadece onu tacıyla hayal etmekle kalmadı –akik ve yeşimdendi şüphesiz– uzansa o taca dokunacak gibi hissetti. Hun-Kamé'yi taht odasında görmeyi başarıp başaramayacağını merak etti, orada da hayalindeki gibi mi dikilecekti, yüzünün yansısı yine akikten olan duvarlara düşecek miydi? Bunu başaramazdı elbette, mümkün değildi; Şibalba, Hun-Kamé'nin krallığıydı, oraya bir kere döndü mü Casiopea onu bir daha görmeyecekti asla. Ya

ne yapacaktı peki? Şimdiki gibi bir sınır kasabasında terk edilmiş hâlde gökleri mi izleyecekti?

"Ben Hun-Kamé'yim," dedi tanrı.

"Peki lordum benden ne diliyor?" diye sordu Candida.

"Bu civardaki diğer cadıları ve büyücüleri tanıyorsundur."

"Öyle, siz hangisini arıyorsunuz?"

"Uay Chivo."

Yaşlı kadın yüzünü ekşitip kötü bir yemekten tatmış gibi dudaklarını büzdü.

"O demek. Onun yerine bir buket alsanız ya. O yaşlı keçiden hem daha şirindir hem daha güzel kokar."

"Israr etmek durumundayım. Hem çiçeğe ihtiyacım da yok korkarım."

"Arkadaşın çiçek sevmez mi? Kızım, çiçeğe alerjin mi var? Öyle olmadığını söyle."

Casiopea başını iki yana salladı. Hun-Kamé ise ağzını açmaya tenezzül etmedi. Latife etmenin onları eğlendirmediğini kabullenen kadın gürültüyle pofladı.

"Peki madem, madem dileğiniz bu... Bedeli yedi damla kan. Ödeyecek misiniz?"

"Ben... ödeyeceğim," dedi Casiopea.

Casiopea âdeta gölgesiymiş gibi Hun-Kamé'nin ardında durmuştu. Şimdi Candida onu yakına çağırıyordu. Tereddüt eden Casiopea çiçek dolu vazolara sürtünerek bir iki adım attı.

"Dur bir bakayım sana. Yol kenarında bitmiş bir papatya. Yaklaş, yaklaş. Sen kimsin bakalım?"

"Kim olduğumun bir önemi yok," diye yanıtladı Casiopea kadının sesindeki ninelerinkine benzer tondan irkilerek. Dahası dedikleri doğruydu da. Hun-Kamé'nin amacına erişmek için kullandığı bir kurbandı sadece.

"Mütevazı da. Otur, otur bakayım yanıma."

Kadın tezgâhın ardındaki bir sandalyeyi patpatladı. Casiopea oraya oturmak yerine tezgâha yaslanıp küçük bir savunma niyetiyle başını dikleştirdi.

"Çok da zayıfmışsın be kızım. Niye ki, kemiklerin çıkmış hep," dedi Candida. "Oh, gözlerinin altındaki şu izlere bak hele. İyi uyumadın mı yoksa?"

"Benimle oyun oynama. Kanını al," diye karşılık verdi Casiopea tıpkı Hun-Kamé'ye yaptığı gibi elini uzatıp bileğini göstererek.

"Böyle devam edersen bütün şirinliğini kaybedersin ama," dedi kadın onaylamaz bir tonla dilini şaklatarak. "Gel şöyle, kuzucuk."

İtiraz etmenin âlemi olmadığını kanıksayan Casiopea tezgâhın ardına geçip boş duran sandalyeye oturdu. Yaşlı kadın bir eliyle onu çenesinden tutup hafifçe sıktı, tıpkı velveleci bir teyzenin yapacağını hayal ettiği şekilde; tabii Casiopea'nın bunu bilecek hâli yoktu, teyzeleri ona hemen hiç ilgi göstermezdi.

Yaşlı kadın onu bırakıp sırtına yaslandı.

"Yedi damla küçük miktar değildir. Yedi saat ve de o sürede gördüğün rüyaların. O kafacığının içinde bir dolu rüya olduğunu söyleyebilirim. Yedi damlayı verecek misin bana?"

"Ben... vereceğim sanırım."

"Kesin olmalısın. Belirsizliğe yer yoktur burada," dedi cadı ciddi bir sesle.

"Eminim," dedi Casiopea.

Kadın gülümsedi. İğnedenliğini alıp tezgâhın altından beyaz porselen bir tabak çıkardı, bu ikisini yan yana yerleştirdi. Sonra Casiopea'ya işaret etti.

"Kendimi bununla iğnelememi mi istiyorsun?"

"Eh, güzelim, kimisi diken ister tabii, bu ayarlanabilir elbet ama böylesi daha verimli değil mi sence de? Mmm?"

Casiopea yüzünü buruştursa da iğnedenliği alıp uzun, gümüş bir iğne çekti. Dikkatle tuttuğu iğneyi serçeparmağına batırdı. Kan birikti hemen. Tabağın üzerine bir damlayı düşürdü. Sonra bir tanesini daha. Gerisi için parmağını sıkması gerekti. Bitirince kanlı tabağı cadıya teslim etti.

"Al," dedi Casiopea. "Senindir."

"Teşekkür ederim, canım," dedi cadı tabağı kenara kaldırırken. "Sıska, sevimli bir şeysin. Gel, girdiğin zahmete karşılık sana bir hediyem var. Bir mor güle ne dersin?"

Kadın çiçek demetlerinin durduğu bir rafa uzanıp bir tane gül aldı ve Casiopea'ya verdi.

"O tatlı sevgilin için, ha?" dedi Candida gülümseyerek. "Şimdi, dinlen biraz, umarım rüyaların da tatlıdır."

"Ne dediğinizi anlamadım," dedi Casiopea gülü alırken. Ne sevgilisi vardı ne de çiçekle bir işi.

Yaşlı kadın ona gülümsemeyi sürdürüyordu. Casiopea kendini tükenmiş hissetti. Geriye yaslandı ve bunu yapar yapmaz da gözlerini yumup uykuya dalıverdi.

Bölüm 20

Şibalba'ya giden yol zemine dökülmüş kara mürekkepten bir şeritti. Zemin desen kül rengi bir çöl; ve başını çevirip göğe baktığında Casiopea fark etti ki ne yıldızlar vardı ne de ay. Yine de etraf yumuşak, sisli bir ışık içinde yüzüyordu; yolun kenarında orada burada her şeyden çok parıltılı anemonlara benzeyen bitkilere rastladı, yanlarından geçtikçe başlarını kaldırıp ışıldıyorlardı.

Üzerinden koca bir şey uçtu, kanat çırpıp habis bir esinti çıkardı. Casiopea bunu fark eder etmez korkup hızla yola attı kendini. Belli aralıklarda taş sütunlar vardı, bunlardan birinin dibine çöküp göğü taradı. Ama uçan yaratık gözden yitmişti.

Yalnız olduğuna ikna olunca yeniden yoldan yürümeye koyuldu. Sonu yok gibiydi. Biraz mesafe katettikten sonra yıldızlar içine düşmüş de dibinde yuvalanmışçasına tuhaf mavilikte parıldayan bir göle vardı. Elini suyun yüzeyine uzattığında ışıltı da eliyle buluşmaya davranırmış gibi yükseliyordu. Aynı mavi ışıltıya bulanmış parmaklarına bakıp gülümsedi.

Derken bir kan damlasının mavi sulara düşüp dalgacıklar oluşturmasına şahitlik etti. Bileklerine bakınca kanın buradan geldiğini gördü, kollarını bilezik gibi süsleyen iki yarık vardı. Kan hızlanıp kalınlaştı ve döküldüğü gölün rengi kırmızıya kesti.

Su kıyısından uzaklaşarak hızla yola yöneldi ama kara yol yok olmuştu. Onun yerine kızgın demir gibi koyu tonlu kızıllıkta bir patika uzanıyordu yerde. Yola adım atar atmaz sanki bataklık kumu üzerindeymiş gibi batmaya başladı. Giderek batıyor ve ne kadar aranırsa aransın tutunacak bir şey bulamıyordu, yol san-

ki üzerine kapanırmış gibiyken ağzında kanın o bakırımsı aromasını hissetti. Şibalba'nın derinliklerinde korkuyla cebelleşen yüreğinin atımlarından başka hiçbir şey yoktu. Ve yukarılardaki insanlar diyarında, dağ gibi bir kemik yığınının tepesindeki obsidiyen tahtında bir kral oturmaktaydı gözleri duman kadar gri; Casiopea bu kralın Vucub-Kamé olduğunu biliyordu.

Güçlükle soluyor, bir tavana bakıyordu. Oda karanlıktı, zar zor görebiliyordu. Derken lambanın tıkırtısı geldi.

Başını çevirince yatağının yanındaki sandalyede oturan Hun-Kamé'yi gördü. Casiopea hızla dirsekleri üzerine doğruldu. Boğazı kavruluyor, dilini hissedemiyordu.

"Neler oldu?" diye sordu Casiopea.

"Uyuyakaldın," dedi Hun-Kamé basitçe.

"Dükkânda mı?"

"Tabii ki."

"Ne kadardır uyuyorum?"

"Söylendiği gibi yedi saattir. Gece oldu."

Hun-Kamé onu yorganın altına sokmuştu, Casiopea gece olduğundan emin olmak için pencereye gitmek üzere yorganı üzerinden atmaya davrandı ama üzerini açar açmaz tüm bedenini bir ürperme kapladı.

"Dur," dedi Hun-Kamé elini Casiopea'nın omzuna koyup onu zaptederek. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Su," diye hırıldadı Casiopea.

Hun-Kamé bir bardakla döndü ve yatağın ucuna oturup ona uzattı. Casiopea suyu içti. Su boğazından geçerken canını yakıyordu ama çok susamıştı. Bardağı geri uzattı, Hun-Kamé de alıp komodine bıraktı. Casiopea bileklerini ovaladı, derin kesikler bulacağını umuyor gibiydi ama bileklerini süsleyen tek şey gümüş bileziğiydi.

"Kötü bir rüya mıydı?" diye sordu Hun-Kamé.

"Ben... rüyamda Şibalba'yı gördüm," dedi Casiopea. Kandan, yolun kızıla dönüşünden bahsetmedi; bu olaydan bahsetmek başına talihsizlik getirecekmiş gibi, batıl bir korkuyla dili bağlan-

mıştı, talihi kapkaraydı zaten! Bir şekilde rüyasının bir kehanet olduğunu sezmişti ve içten içe biliyordu ki onu söze dökmekle kaderi ayartmamak gerekirdi. Hun-Kamé de bunu sezmiş olacaktı ki içgüdüsel bir dürtüyle kaşlarını çatmıştı; rahatsız edici bir sessizlik sürüyordu aralarında.

"Sana gerekeni cadıdan aldın mı?" diye sordu Casiopea bedenini saran korkudan sıyrılabilme umuduyla.

"Tabii ki. Uay Chivo'nun adresi ve de aradığım şeyin atölyesindeki üç kilitli bir kasanın içinde olduğunun teyidi elimde."

"Kilitleri açabileceksin ya."

"Elbette."

"Gidiyor muyuz öyleyse?" diye sordu Casiopea hemen doğrulmaya hazır hâlde.

"Biraz dinlensene," diye yanıtladı Hun-Kamé.

"Saatlerdir uyuyorum," diye itiraz etti Casiopea.

"Ama dinlenmiş değilsin."

"Ben hemen gidelim derim."

Kalkmaya davrandı ama Hun-Kamé başını iki yana salladı ve tüm çabasına karşın elleriyle Casiopea'yı durdurdu.

"Yarın da orada olacak, bu gece gitmemize gerek yok," dedi Hun-Kamé.

"Yarın ölmüş olabilirim," diye karşı çıktı Casiopea kıyısında dolandığı paniği gizlemeyi başaramadan. Rüyası mezarın nefesini üflemişti üzerine, ömrünün saatindeki kumların tükenmekte olduğunun şüphe götürmez bir habercisiydi bu, o kemik kıymığını çıkarması lazımdı.

"Yarın değil," diye güvence verdi Hun-Kamé ona.

"Yarın olacaksa bile bana söyler miydin ki?" diye sordu Casiopea. "Yoksa benden saklar mıydın?"

"Sana hiç yalan söylemedim. Seni neden şimdi kandırayım?"

"Bana her şeyi anlatmadın. Kardeşinin hükmetmek peşinde olduğunu, adaklar peşinde olduğunu... ve diğer her şeyi."

"Daha önce söylemeliydim ama söyledim işte. Bana güvenebilirsin."

Casiopea tekrar bardağa uzanmayı denediyse de beceremedi, onun yerine Hun-Kamé bardağı alıp Casiopea'ya verdi. Bardakta çok su kalmamıştı, bu yüzden bir iki yudumla tükendiğinde Hun-Kamé başka söze gerek duymadan kalkıp bardağı tekrar doldurdu ve Casiopea'nın susuzluğunun dinmesini garantiye aldı. Casiopea bardağı komodine bıraktı.

"Uay Chivo bir insan, tanrı değil; büyü yapabiliyor ama. Hainlik etmesini bekliyorum, bu yüzden tetikte olmalıyız; telaşa getirme lüksümüz yok. Yarın gece yola çıkacağız. Şimdi çabalamayı bırak da dinlen. Korkma, korku seni kör eder."

"Ölümsüzken korkmamak kolay tabii," dedi Casiopea. "Ama insansan hiç de öyle değil."

"Korku pek verimli bir şeydir ve yalnız ölümlülerin yüreğinde yer etmez."

"Tanrılar neden korkar peki?" diye sordu Casiopea.

Yanlış soruyu sormuştu. Hun-Kamé'nin o esnemez katiyeti her zamanki gibi devreye girdi; bir an içinde yine ahşap bir heykele dönüştü, kara gözündeki bakış bile sertleşti. Casiopea onun cevap vermeyeceğini anladı, tıpkı kendisinin de Şibalba yolu ya da kandan bahsetmemesi gibi. Bazı şeyler söylenmiyordu işte.

"Artık daha iyiyim," dedi ikisinin de aklını dağıtsın diye zararsız bir konu seçerek. "Yiyecek bir şeyler bulabiliriz."

"Bize yemek getirmelerini söyleyebilirim. Ne yemek isterdin?"

"Bilmiyorum. Resepsiyona bir telefon etmek lazım."

Casiopea başını çevirdi ve telefonun yanında duran mor gülü gördü, uzun sapına, narin taçyapraklarına dokunmak üzere elini uzattı.

"Gülüm."

"Cadı onu sana vermişti, ben de alıp getirdim," dedi Hun-Kamé. "Ne de olsa bedelini ödedin."

"Ama suya koymamışsın. Solmaya başlamış."

Ama yine yanlış bir şey söylediğini fark etti; omuzlarındaki bir harmani gibi üzerinde duran ölümü, bozulmayı, varoluşun

belirsiz sınırlarını hatırlatmıştı. Gülü aldığı gibi komodine bırakıp kendini tekrardan yastıkların üzerine attı ve parmaklarıyla aniden ağrı dalgalarının geçmeye başladığı şakaklarına bastırdı.

"Casiopea?"

"Başım zonkluyor. Annem 'Sabahları her şey daha güzel görünür,' derdi hep. Ama görünmezdi tabii, korkarım yarın da daha iyi görünmeyecek. Ağrım şimdi daha kötü. Elimdeki ve başımdaki ağrı."

"Bu yüzden dinlenmeni söylüyorum ya," dedi Hun-Kamé.

"Dnlen, dinlen... Çok sinir bozucu. Sen... sen gayet iyi görünüyorsun. İnanması güç," dedi Casiopea.

Doğruydu. Hun-Kamé gayet gösterişli ve de şık görünüyordu. Daha önce okuduğu bir reklam broşürü geldi aklına, geniş yakalı lacivert ceketin çoğu erkeği daha güzel gösterdiğini söylüyordu. Hun-Kamé'nin muhteşemliğine diyecek yoktu gerçekten de; geniş yakalar ve belinde hafifçe sıkılaşan kesim kuvvetli omuzlarını öne çıkarıyor ve ona belli bir azamet katıyordu. Casiopea'nınsa yarı ölü gibi göründüğüne şüphe yoktu, ki gerçekten de öyle sayılırdı; aptal, paniklemiş, midesinin ardındaki gerginliği bastıramamış. Ah o aptal, aptal rüya. Kendi de aptaldı zaten, bu kadar yaygara koparacak ne vardı. Dudaklarını ısırdı.

"Bu kadar iyi görünmemelisin," diye mırıldandı suçlarcasına.

"Çok da iyi hissetmiyorum aslında, eğer merak ediyorsan."

"Neden, neyin var?"

Hun-Kamé omuzlarını silkti. Casiopea'nın içinden onun kolunu çimdiklemek geçti. Öyle dalgın, hiçbir şey demeden oturamamalıydı orada. Bunu yapmaya devam ederse Casiopea'nın kafasının içi alev alacaktı.

"Bana söylemen gerek," dedi Casiopea.

Hun-Kamé'nin sırtı dik, bakışı keskindi; konuşmaya başladığında sesi tuhaf bir rüyadan yeni uyanmış gibiydi. Sözleri ona hiç yakışmayan biçimde tumturaklıydı. Ama iyi konuştu. Her bir sözünde zarif bir güvence vardı âdeta. Her sözü ayrı bir mücevher gibiydi.

"Sözlemesi zor. Bazen... konuştuğumuz zaman öyle oluyor ki... unutuyorum," diye mırıldandı.

"Neyi unutuyorsun?"

Sessizlik. Yıldızların arasında dolanan gibisinden bir sessizlik. Damarlarında dolanan kanın sesini, kalbinin davul gibi attığını duyabilecekmiş gibi geldi Casiopea'ya, yorganına dokunduğunda çıkan hışırtıysa yere sürtülerek çekilen bir masanın sesi gibiydi.

"Bir şey söyleyecek misin?" diye tekrar dürttü Casiopea. "Beni geriyorsun. Sanki yeterince gergin değilmişim gibi."

"Her şeyi unutuyorum. Kardeşimi, sarayımı, adımı," dedi Hun-Kamé alelacele. "*Her şeyi.*"

Bu tam olarak Casiopea'nın beklediği cevap değildi ve ağırlığı âdeta bir kaya gibi, tek kelimeyle muazzamdı.

"Bu kulağa çok kötü geliyor," karşılığını verdi Casiopea.

"Çok kötü değil. Ama sorun da bu zaten. Kendimi unutmanın iyi olduğunu düşündüğüm de oluyor, bu dünyanın en kolay şeyi olur gibi. Ama eğer kendini bir defa unutursan bunu ikinci ya da üçüncüye de yaparsın ve sonunda–"

Konuşmayı kesti. Yüzünde narin bir ifade vardı. Casiopea bu kararlı sertliği, obsidiyen kuvvetini ona yakıştırıyordu.

"Ya ismim benim ismim değilse?" diye sordu Hun-Kamé. "Ya benim ismim tamamıyla başka bir şeyse?"

Casiopea belli belirsiz, Veracruz'dalarken Hun-Kamé'nin bahsettiği gizli ismi anımsadı, gerçi bundan bahsettiği için pek memnun olmamıştı Hun-Kamé.

"Anlamadım," dedi, ona bunu daha ayrıntılı bir şekilde sormak niyetindeydi ama Hun-Kamé konuştuğu dili yeni öğrenmiş bir adama benziyordu ve aradığı doğru sözcüğü sözlükte bir türlü bulamıyordu. Bu fikirle Casiopea sessizliğe gömüldü.

Hun-Kamé iki parmağını kaldırdığı elini uzatıp Casiopea'nın alnına dokundu, sonra da saçlarına götürdü parmaklarını.

Hun-Kamé ile yakın zaman geçirmişti, tren yolculukları sırasında Hun-Kamé onun elini tutmuştu evet ama hiç bu denli ya-

kın durduklarını hatırlamıyordu Casiopea. Alnındaki dokunuş da ellerinin kavuşması denli mahrem sayılmazdı. Ama yine de farklıydı. Hun-Kamé elini tutarken Casiopea bunun sebebinin şefkat olduğunu düşünmüştü ama şimdi...

"Seninle yıldızları saymak istiyorum. Bu fikre nasıl vardığımı dahi bilmiyorum ama aklımdan geçiyor işte," dedi Hun-Kamé.

Rüzgârın havalandırdığı toz bile Hun-Kamé'nin sesinden daha yüksek ses çıkarırdı elbet ama Casiopea yine de duymuştu onu, ne diyeceğini de bilemiyordu üstelik; şimdiye değin söylediği her şey aptalca olmuştu, şu anda birkaç sözcüğün nasıl bir faydası olabilirdi ki?

Şaşkın, anlamlı bir cümle kuramaz hâlde öylece Hun-Kamé'ye baktı. Tıpkı Hun-Kamé'nin ona dokunduğu gibi o da Hun-Kamé'ye, yüzüne dokunmak üzere elini uzattı.

Hun-Kamé birdenbire doğruldu, Casiopea'nın sol elini tuttu ve Casiopea'nın zihninde filmlerde ya da şiirlerdeki centilmenlerin yaptığını düşündüğü bir şekilde parmak boğumlarından öpüverdi.

"Seni rahat bırakayım, Casiopea Tun," dedi Hun-Kamé.

Casiopea başıyla onayladı. Hun-Kamé kendi odasına gitmek üzere çıktı. Üzerindeki yorganı ayağıyla ittiren Casiopea onun az önce öptüğü elini inceledi. Söyleyebileceği bin tane şey geldi aklına birden ama Hun-Kamé gitmişti bile.

Bölüm 21

Martín kendini etrafına yabancı hissetmekten nefret ediyordu. Pahalı eğitimini bitirmektense kendini Uukumil'e geri postalatmasının asıl sebebiydi bu. Baja California'ya varır varmaz kendini becerisini katbekat aşan bir durumda buldu ve bunun farkındaydı da.

Tierra Blanca'nın, Martín'in memleketindeki Maya öğelerinin yanında Art Deco hareketinden de parçalar barındıran tuhaf bir tarzda okyanus kıyısına inşa edilmiş, otel ve kumarhaneden oluşan uçsuz bucaksız bir kompleks olduğu açığa çıktı. Binanın koridorlarında yürürken hem aklı karıştı hem de gözü korktu, yapının ölçüleri, Martín'in çok seçkin olduğunu düşündüğü Yucatán'daki yuvasını fazlasıyla soluk bırakıyordu. Dahası bir otelde olduğunu öğrenmenin getirdiği derin şok da vardı. Baykuş onu binanın yakınında bırakıverdiğinde, uğursuz gecede etrafında böcekler vızıldarken Martín gözlerine inanamamıştı. İçeri girip de Aníbal Zavala'yı sorduğunda Martín'e beklendiği söylenmişti.

Neyse ki otel çalışanları Martín'in bir oda tutmasına müsaade etmişlerdi de saçını başını düzeltip üstüne başına çeki düzen vererek idareten de olsa gösterişine yeniden kavuşabildi. Her ne kadar nezaketten yoksun olsa da Martín biraz olsun bir centilmen gibi görünebilmek için türlü acıya katlanırdı.

Daha sonra bir görevli ona bakmaya gelip Zavala'nın onunla konuşmak istediğini haber verdi.

Martín'in götürüldüğü ofis en az iki metrelik devasa masklar oyulu, çok yüksek tavanı olan bir odaydı. Perdelere geometrik

desenler işlenmişti ve pencerenin kenarındaki masa, tam olarak masaya dönüştürülmemiş kalın bir kütük gibi görünüyordu; orijinal organik niteliği bütün o yumru ve kökleriyle duruyordu.

Masanın ardında yaşlı bir adam oturuyordu; saçlarına kır düşmüştü adamın, hardal rengi bir takım elbise ve koyu kahverengi kravat kuşanmıştı. Derli toplu bir bıyığı vardı, her şeyiyle insanda düzen ve bir şeyler saklara benzer ılıman bir karakter intibası bırakıyordu.

"Tierra Blanca'ya hoşgeldin. Ben, Aníbal Zavala," dedi adam masanın ardında ayaklanıp da seyahatini, binayı ve odayı sindirmeye çalışan Martín'e elini uzattı.

"Ben de Martín Leyva," diye mırıldandı adamın elini sıkarken.

"Yerleşme fırsatı bulmuşsundur diye tahmin ediyorum?"

"Evet. Bir odaya yerleştim."

"Güzel."

Aníbal masasının üzerindeki ahşap kutuya uzanıp kalınca bir puro çıkardı, sonra dikkatle ucunu kesip içten bir gülümsemeyle yaktı. Martín'e ikram etmemişti, alınmış ve şikâyet edemez hâldeki Martín ellerini cebine soktu.

"Neden burada olduğunu biliyor musun?" diye sordu Aníbal.

"Vucub-Kamé seninle görüşmem gerektiğini söyledi."

"Peki ya başka?"

"Gölgeli yolları öğrenmem gerektiğini söyledi."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Aníbal bir nefes çekip de purosu donuk bir turuncuyla parlarken Martín başını iki yana salladı.

"Şibalba diyarının işleyişine vâkıf mısın?" diye sordu Aníbal.

Martín'in aklına okulundaki müdür geldi, sürekli üstten üstten konuşmasından nefret ederdi adamın; Martín bu defa başını sallamaya zahmet etmedi, sadece adama dik dik bakmakla yetindi, bu konuşmadan şimdiden tiksinmişti, rahatsızken hep yaptığı gibi. Normalde taktiği bu duruma saldırıyla karşılık vermekti ama bu defa kendini susmaya zorladı.

"Anlıyorum," dedi Aníbal. "Neyse, olayın temellerinin üzerinden geçmemiz gerekecek sanırım."

Yaşlı adam elini kitaplığa uzatıp bir tane seçerek masanın üzerine koydu. Martín büyükçe ve eski cildi inceledi. Önündeki sayfada eşmerkezli çemberler vardı.

"Şibalba dokuz kademeden vücuda gelir. Bu kademelerin arasında uzanan Kara Yol, ceiba ağacı dikenlerinden yapılma bir duvara çıkar. Bu duvarın ardında ise Kara Şehir kapılarına çıkan ve oradan da Yeşim Saray'a ulaşan bir geçit açılır. Sarayın yanında Dünya Ağacı'nın susuzluğunu giderdiği bir göl bulunur ve gölün dibi ilk denizlerde yüzmüş, dünya ilk doğduğunda başı vurulmuş olan İlk Kayman'ın yuvasıdır."

Aníbal sayfayı çevirip parmağıyla önündeki iki sayfayı kaplayan çizime vurdu; çizimde bir gölle ağaç ve ağacın altında da bir kayman betimlenmişti. Çizim perspektiften yoksundu, üç boyutlu değildi, derinliği olmadığından Martín çizimi anlamakta güçlük çekti.

"Sadece belirli sayıda ölümlü Kara Yol'da seyahat etmiştir. Tehlikeli ve uzun bir yoldur. Kara Şehir kapılarına ulaşmak yıllar sürebilir. Elbette Yüce Lord senden yıllar boyu bu yolda yürümeni beklemiyor. Seyahatini hızlandırmalıyız."

"Bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu Martín.

Aníbal başka bir şayfaya geçti, şimdiki sayfada Vucub-Kamé'nin ona gösterdiği labirente benzeyen, kontrolden çıkmış şekilde dağılıp ileri geri dolanan siyah çizgilerden oluşmuş bir çizim vardı.

"Belirli büyücü ve rahipler ve bazen de –her ne kadar sadece rüyalarında yapabilseler de– belirli ölümlüler Kara Şehir'in yolunu daha hızlı bir şekilde bulabilir. Bunu gölgeler arasında atlayarak yaparlar."

"Ne?"

"Yolu dikkatle incelersen aralıklar olduğunu sezebileceğin bazı noktalar olduğunu göreceksin. Bu aralıklardan birinden diğerine atlayabilir, yolu daha kolay bir şekilde bitirebilirsin. Ama

dikkatli olmalısın. Kara Yol güvenilmezdir. Değişir, kendini baştan düzenler. Öylece uzanıp gitmez. Acıkır."

"Neye acıkır?"

"Yıkıma, acıya. Aklını ve ayaklarını yolda tutmalı, sakın ha sapmamalısın. Ölümün Diyarı engindir. Orada kaybolması kolaydır."

Martín sayfaya baktı ama bakar bakmaz da gözünün önündeki bu çizgilerin sabit durmadığı gibi garip bir fikre kapıldı. Mürekkep sayfanın üzerinde geziniyordu âdeta. Sola kıvrıldığını gördüğüne yemin edeceği bir çizgi bunun yerine sağa dönüyordu.

"Ne delilik ama," diye fısıldadı.

"Dikkatli bakarsan, Martín ve de amacına yoğunlaşırsan, yol seni Şibalba'nın kalbine, yani saraya götürecektir."

"İddiasına varım, söylemesi yapmasından kolaydır."

"Doğru bir iddia olur. Kendini buna alıştırmanda sana yardımcı olacağım."

Martín cesur değildi. Daha fazlasını konuşmak istemediğinden iki elini birden kaldırıp Aníbal'e susmasını işaret etti. Beyhude bir çabaydı belki ama içgüdüseldi.

"Bekle. Neden burada olduğumdan pek de emin değilim. Vucub-Kamé bir mücadeleden ve Casiopea'dan bahsetmişti–"

"Bir yarış. Eğer iş oraya gelirse diye," dedi Aníbal. Martín'in sözleri pek hoşuna gitmemişti.

"Evet ama ne saçma bir yarış bu böyle? Anlama–"

"Tanrıların oyunu budur elbette. Gerçekten de Vucub-Kamé ile ağabeyinin kalkanları ve gürzleri ellerinde karşı karşıya geleceğini mi sanıyordun?"

"Öyle olmaması için bir sebep göremiyorum. Zaten hepsi koca bir saçmalık."

Casiopea'nın mitoloji kitaplarında mızraklı, üç dişli çatallı ya da başka şeylerle silahlı adamların çizimleri olurdu. Martín bu kitapları pek ciddiye almaz ama yine de resimlerine bakınırdı. Oradan buradan duyduğu parça parça Maya efsaneleri de var-

di. Ki bunlara da pek ilgi göstermez ama tanrıların kimi zaman dövüştüklerini düşünürdü. Ne olursa olsun, mahşeri bir şiddet izlenimi vardı ortada.

"Anladığım üzere büyükbaban sana hiçbir şey öğretmemiş."

Tabii ki öğretmemişti. Lanet olasıca yaşlı mumya, bütün o inlemeleri ve şikâyetleriyle salyalı salyalı yatıyordu odasında. Bunu dile getirmemişti ama Büyükbaba, Casiopea'yı daha çok seviyordu, ki bu da yüze çarpan bir şamardı Martín için. Şimdi başka bir bunak tarafından tekrar tokatlanmış gibi hissetti kendini.

"Büyükbabam az konuşur," diye yanıtladı Martín. "Bu benim hatam mı yani? Vucub-Kamé'ye nasıl yardım ettiğini açıklamıştı, ki bence bu kadarı yeterli."

"Hımmm. Peki ama bu yardımın *sebebini* anlatmadı."

Aníbal sırtını masasına yaslayıp purosunu dikkatle parmaklarının arasına aldı, sanki puronun kalitesini yoklar gibiydi.

"Tanrılar oyun tahtası üzerinde taşlara kumanda eder, genç adam. Burada olmanın sebebi de bu. Büyükbaban bu taşlardan biriydi, oyundaki hamlelerden biriydi. Artık senin sıran ve bu büyük bir onur."

"Bana saçmalık gibi geldi," dedi Martín yakıcı bir sesle bir eliyle ensesini ovalarken. Bir akşam için yeterince şey yaşamıştı. Onu kendisinden daha zayıf olduğunu düşündüğü birine dayılanmaya iten o derin arzusu harekete geçmişti; Aníbal en azından görünüşte zayıftı, yaşlıydı, hoşlanmadığı bir otorite figürünü temsil ediyordu.

"Nasıl laf o öyle. Hem daha ne için sıran geldi sormadın bile."

"Ne için?" diye sordu Martín.

Martín puronun ucunda küllüğe silkelenmesi gereken bir kül tabakası biriktiğini fark etmişti ama Aníbal'in bu konuda hiç acelesi yok gibiydi.

"Dışarıdaki dünyaya göre ben bu oteli inşa edip başına geçtim. Benim sıradan bir işadamı olduğumu mu sanıyorsun?"

"Sanmıyorum."

"Neyim farklı?"

"Nereden bileyim ben bunu?" diye sertçe karşılık verdi Martín.

Aníbal ağzını açıp puronun dumanını dışarı saldı, duman dönerek, yayılarak, bir şekle bürünerek tavana kadar yükseldi. Aníbal'in başı üzerinde dans ediyordu, canlıydı, yaşıyordu, dört ayaklı bir hayvana benziyordu şekli.

"Ben bir büyücüyüm, daha da önemlisi bir rahibim. Şibalba Lordu'nun sevgili bir hizmetkârıyım."

Aníbal parmağıyla purosuna bir fiske vurdu ve biriken kül yükselerek dumanla birleşti, ikisi Aníbal'in üzerinde bir hayvan şekli aldılar. Bir köpekti bu, derken Aníbal purosuna bir fiske daha atınca dumanla kül yaşlı adamın üzerine yağıp pelerin gibi adamın omuzlarını sardılar. Ardından Aníbal sol elini açtı ve kül yere saçıldı, az evvel sayfa üzerindeki labirentin bir kopyasını oluşturdu, dört yana dağılan kolları Martín'in ayakları etrafında dans ediyordu. Martín bir iki adım geriledi ama kül dizine kadar yükseldi ve Martín artık ne ileri ne geri hareket edebildiğini fark etti.

"Şibalba burada ve burada, Kara Yol her yana uzanır. Ölümlüler Şibalba'nın üzerinde dikilir, nefes alır, yürür ama onu bilmezler, Korkunun Diyarı'na olan sadakatlerini unutmuşlardır. Ama biz bunu değiştireceğiz. Herkes Yüce Lordunun adını bilecek."

"Pekâlâ, ana fikri kaptım," dedi Martín. Yaşlı adamın düşündüğünden daha tehlikeli olduğunu fark ettiğinden şimdi sesi tatlı bir ton almıştı.

"Öyle mi?"

İyi huylu ifadesinin ardında Aníbal kasvetli bir iç dünya saklıyordu ve iki iğne ucuna benzer gözleri biri tutuşturmuş gibi kıpkırmızı bir parıltıyla yanıyordu.

"Bir önemi olan tek oyunu oynuyorsun, Martín. Yaradılış oyunu," dedi Aníbal. "Vucub-Kamé adına tapınaklar yükselecek, büyük bir coşku ve de kurbanlar olacak."

Kül ve duman bir araya gelip kara bir tapınak oluşturdular, sonra bir tane, bir tane daha ve ta ki Martín'in etrafı sürüyle

tapınakla dolana değin devam ettiler. Kalın kafalının teki dahi olsa insan böyle bir görüntünün anlamını kavrayıverirdi. Martín boynunu büktü, korkuyordu ama bir yandan da bu kaderden bir kaçış olmadığının, o yolda yürümesi ve bir şekilde Vucub-Kamé'nin zaferini kesinleştirmesi gereğinin ve de bununla dünyanın tümden değişeceğinin bilincindeydi.

Yaşlı adam umursamazca purosunu gümüş küllüğe bırakıp esnedi.

"Pekâlâ, artık başlamalıyız. Sence de öyle değil mi? Ne de olsa kuzenin yakında burada olur," dedi Aníbal.

Martín ürperdi. Ölümün Diyarı'yla yüzleşen kim olsa ürperirdi elbette ama o bir yandan başıyla olurladı da.

Aníbal elini yumruk yapınca kül ve duman, Aníbal'in üzerinde durduğu ve Martín'in de gelmesi için ona doğru yaklaşan geniş bir çember hâline geldi. Martín bu çağrıya uydu, gri küllerin kapkara kesilmesini seyretti. Ayaklarının altındaki zemin sanki katrandanmışçasına erirken Martín gözlerini yumdu. Küçük bir çocukken yatağının altında canavarlar olduğunu düşlediği zamanki gibi korku içindeydi; tek fark şimdi canavarların gerçek olması ve Martín'in de onlara eşlik etmesiydi.

Bölüm 22

Uay Chivo'nun evinin dışı gösterişsizdi; soluk mavi boyası yer yer dökülmüş, pencerelerdeki saksılarda bitkiler solmuştu. İçerisi ise ayrı bir hikâyeydi. En birincisi, Casiopea içerisinin haddinden fazla geniş olduğundan emindi, sanki evin içinde bütün fizik kanunlarına aykırı biçimde fazladan odalar var gibiydi. İkincisi ev tuhaf, rahatsızlık veren şeylerle doluydu. İçine girdikleri atölyede buranın sahibi olan büyücünün adı düşünülürse gayet uygun kaçan iki devasa, taş keçi heykeli vardı ve keçiler fazlasıyla gerçekçi bir biçimde işlendiklerinden bu durum ürpertici bir hâl alıyordu, heykellerin kör bakan koca koca gözleri Casiopea'nın sinirini bozdu.

Raflarda kurutulmuş bitki ve otlarla dolu sayısız kavanoz vardı, kalanı da denizyıldızı yahut mercan parçalarıyla tıklım tıkıştı. Kimi kavanozların içinde bütün örnekler vardı: balık, yılanlar, kertenkeleler, akrepler özenle korunmuştu. Şişeler içlerindeki sıvı ve tozlarla rengârenk parıldıyordu, orada bir yeşillik, buradaysa keskin bir kızıl.

Hun-Kamé'nin kurcaladığı bir de metal kasa vardı, içinden küçük bir sandık çıktı ve onun içinden de daha küçük bir kutu. Ev karanlıktı, içinde kimse yoktu ama taş keçilerin gözleri Casiopea'nın rahatlamasına müsaade etmiyordu bir türlü. Bir tanrıyı kandırmış, kendilerini zorla bir ruhun evine davet ettirmişlerdi belki ama henüz kimseden bir şey çalmamışlardı. Ev boş ve sessiz olsa da Casiopea giriştikleri bu küstah hareketi diğer hepsinden daha tehlikeli görüyordu.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu büyüsüyle meşgul Hun-Kamé'yi izlerken.

"Bu kutuların üçü de demirden yapılmış ki bu da beni sinir ediyor, bu yüzden de istediğim kadar hızlı hareket edemiyorum," diye yanıt verdi Hun-Kamé.

"Lütfen acele et. Sanırım bir şey duydum."

"Elimden geleni yapıyorum. Sadece metal de değil. Koruyucu büyüler yapmış. Kilit üstüne kilit vurmuş."

Nihayet bir tıkırtıyla Hun-Kamé üçüncü kutuyu da açtı... ama içi boştu. Derken zayıf, kötücül bir kahkaha duyuldu ve Casiopea ardına döndüğünde saçları bol bol pomatla geriye yatırılmış iki genç adamla eşikte durmuş onları izleyen yaşlı bir adam görüverdi. Kahkaha atan yaşlı adamdı, saçları kır, üzerinde uzun, kül rengi bir ceket, öne eğilmiş, gümüşten bir keçi başıyla süslü bastonuna dayanmıştı, dudaklarının arasında bir sigara asılıydı.

"Evime hoşgeldiniz. Münasip bir takdime hiç gerek kalmadığı kanaatindeyim," dedi adam.

"Yine de takdimler her daim münasiptir," diye yanıtladı Hun-Kamé.

Yaşlı adamın adımları kim olduğunu ne kadar bağırsa yapamayacağı şekilde açıklıyordu aslında. Bu karşılarındakinin Uay Chivo olduğu hiçbir şekilde inkâr edilemezdi. Yürüyüşü bir tuhaftı, hem o sıradışı parıltılarıyla gözleri de vardı, başının eğikliği ve diğer her şeyi... kokusu: tütün ve kül, iğrenç bir parfüm gibi her yanına sinmişti.

"Eşyalarımı kurcalamakla çok uygunsuz davranmış oldunuz. Uğraştığınıza değecek bir şey bulduğunuzdan şüphe ederim."

Genç adamlardan biri Uay Chivo'nun ceketini çıkarıp bir sandalyeye bırakmasına yardımcı oldu.

"Belki de aradığınız budur?" diye sordu yaşlı adam.

Ardından ceketin çıkarılmasıyla görünür olan kolyesine işaret etti. Yeşim boncuklardan ve dikenli bir istiridye kabuğundan yapılmış kolye hayli ağır görünüyordu. "Kutular görüntü icabıydı. Onu boynumda taşıyorum."

Hun-Kamé bu ifşadan endişelenmiş gibi görünmedi hiç. "Biz de bana ait olanı arıyorduk," diye cevapladı kısaca.

"Pençelerinizi bunun üstüne atmanın bu kadar basit olacağını mı sanıyordunuz?"

"Çok da karmaşık olmamasını umuyordum."

Büyücü onlara sırıttı, bastonunun ucunu Hun-Kamé'ye doğrultup yavaşça onlara yaklaşırken sallamaya başladı.

"Buna çok pişman olacaksınız," dedi Uay Chivo. "Gelmenizi bekliyordum. Sadece bir aptal bu basit gerçeği göremezdi."

"Bilge bir adam benimle konuşurken söyleyeceklerini iki kere düşünürdü."

"Bilgelikmiş! Öyleyse sen, sevgili lord, bilgelikten en uzak olanmışsın ki öyle olmasan bir Ölüm Lordu'nun kolyesini kuşanmış olmazdım. Korkarım senin arzularına boyun eğmeyeceğim."

"Hayır, sen boynunu kardeşimin önünde eğdin bir kere," dedi Hun-Kamé. "Şüphem o ki bastığı yerleri de öpmüşsündür."

"Ben, Şibalba'nın Yüce Lordu'nun arzusunu yerine getirdim," dedi Uay Chivo, Vucub-Kamé'nin desteğinden o denli emindi ki daha da yaklaşıp bastonunun ucunu bir tehdit ve otoritesinin damgası niyetine Hun-Kamé'nin bağrına bastırdı.

Casiopea'ya büyükbabasını hatırlatmıştı adam.

"Kardeşim bir gaspçıdır, tahtını hile ile kazandı. Sen de bir yalancının arzusunu gerçekleştiriyorsun," dedi Hun-Kamé.

"Ne fark eder? Güç güçtür."

Hun-Kamé elinin nazik bir hareketiyle bastonu yana çekti, sanki usta işi elbisesi üzerindeki bir tiftiği alır gibiydi.

"Seni tanırım, Uay Chivo. Zavala'lardan birisin. Büyüklük aldanmasına kapılmış karnaval sihirbazlarından biri," dedi Hun-Kamé öylesine konuşurmuş gibi.

Tanrı seçkin bir küçümseme içinde oldukça sakindi ve sözleri hiçbir tehdit içermiyordu. Tehditler onun çok aşağısındaymış, bu karşısındaki büyücü gibi önemsiz yaratıklar için nefesini boşa harcayamazmış gibiydi o anda. Uay Chivo bastonunu sallayıp hırlayacaktı elbette ama Hun-Kamé'nin bunlara ihtiyacı yoktu. Bu hem dile getirilmiş hem de hareketlerle ifade edilmiş çifte aşağılama en derin horgörüydü. Ve yaşlı adam da bunun

farkındaydı. Geri çekilip bastonunu elinde iyice sıktı, yüzü kırmızıya kesti.

Bastonunu hemen yanında dikilen genç adamlardan birine verip sigarasından derin bir nefes çekti.

"Karnaval sihirbazları, hah?" diye tekrarladı Uay Chivo.

Büyücü sigarasını büyük bir dikkatle inceledi. Ağzından başlarını gösteren alev yalazları dudaklarının üzerinde duruyordu, ta ki tükürüp de kırış kırış eliyle oları bir alev topu hâlinde Hun-Kamé'ye fırlatana değin. Alevlerin çarpmasıyla tanrı yere yuvarlandı, bu esnada bir sehpayla vazoyu da devirdi.

Casiopea hemen Hun-Kamé'nin üzerine eğildi.

"Bu bir karnaval sihirbazının yapacağı işe benziyor mu hiç?" dedi büyücü muzaffer bir edayla.

"Hun-Kamé," diye fısıldadı Casiopea telaş içinde tanrının boynuna, göğsüne, yüzüne dokunarak. Alev topu Hun-Kamé'nin kıyafetlerini tutuşturmamıştı ama Casiopea ona dokunduğunda teninin ısınmış olduğunu gördü. Hun-Kamé'nin gözü kapalıydı. Casiopea onu biraz sarsmayı denedi.

Büyücünün yardımcılarının ellerinde bıçaklar vardı, avuç içlerini kestiler ve Uay Chivo konuşmaya, kelimelerle büyüsünü kurmaya başladı. Ne yapacağını bilemeyen Casiopea, Hun-Kamé'yi kollarının arasına almış, genç adamların kanlı ellerini zemine dayayıp ikisinin etrafında bir çember çizmelerini izledi sadece; kan, sanki kızgın tavaya serpilen suymuş gibi fokurduyor, cızırdıyordu.

Parmaklarını uyuşturacak denli büyük ve sahici korkusuna karşın Casiopea paniklememeye çalıştı. Ağlayıp bağırmanın bir faydası olmayacaktı. Büyü bilmiyordu ve yapılan büyüyü bozamayacağının farkındaydı, bu yüzden sanki dokunuşu onu büyüden koruyabilecekmişçesine Hun-Kamé'yi daha da kendine çekti sadece. Ona sıkıca sarıldı ve sadece dehşetle değil, çok daha beter bir ifadeyle etraflarını çevirmiş adamlara baktı.

Kanın döküldüğü yerlerden bir ateş duvarı yükseldi. Hayli tuhaf, mavi dilli bir ateşti bu. Bir an katılaşıyor, ardından örümcek

ağı misali esnek hâle dönüyor ama bildiğimiz ateşler gibi salınmayı da kesmiyordu. Büyücü bu ateşe bir avuç kül serpti ve alevler eflatun rengine döndü.

Yaşlı adamla genç yardımcıları işlerinden memnunlardı; gülüşüp zaferlerini kutlayan birkaç küfür ettiler gürültüyle.

Büyünün özünü anlayamayan, hakkında bir şey bilmeyen Casiopea ateşe dokunma niyetiyle elini uzattı.

"Yapma," dedi Hun-Kamé kızın kolunu tutarak.

Nihayet kara gözünü aralamış, ona bakıyordu. Casiopea onun ölümcül bir şekilde yaralanmadığını anlayıp –ölümsüz olduğu için böyle bir yarayla ölmeyecekse de– bu durumdan aptalca bir haz duydu, öyle ki büyücünün kahkasıyla bölünmese az daha aptalca bir sevgi ifadesi kaçıracaktı ağzından.

"Bunun içinden çıkamazsın, denersen cehennemi bir acı verir sana," diye fısıldadı Hun-Kamé, Casiopea'nın kulağına. "Kor kömürlerden daha sıcaktır."

Casiopea başını sallayarak elini geri çekti.

"O da neydi?" diye sordu Uay Chivo. "Konuş. Yoksa büyüm karşısında dilin mi tutuldu?"

Hun-Kamé hiç de incinmiş gibi görünmüyordu. Bakışı sakindi; biraz karanlık, biraz donuk, bir mürekkep damlasını andıran gözünü gümüş saçlı büyücüye doğrultmuştu.

"Büyün zayıf, sulandırılmış *pulque*ye benziyor, rahatsızlık bile vermiyor. Büyünün süreceğini mi sanıyorsun? Seni şimdiden zorladığını görebiliyorum," dedi Hun-Kamé gözüyle aynı donukluktaki bir sesle.

"Zorlamak mı? Bu güzel kolye bende olduğu sürece mümkün değil," dedi Uay Chivo yeşim boncuklara, istiridye kabuğunun dikenlerine dokunarak.

"Yüzün tersini söylüyor ama, bir aptalınki gibi kıpkırmızı olmuş."

Uay Chivo gerçekten de kızarmıştı, alnıda biriken ter damlaları o sinirli, dar suratından aşağıya kayıyordu sanki uzun süredir koşuyormuş gibi. Sesi bile soluksuz kalmış gibi geliyordu. Hun-

Kamé'nin ithamlarıyla daha da kötüleşti, yüzü pancara döndü. Büyücü sigarasını öyle şiddetli ısırdı ki Casiopea sigaranın ikiye bölüneceğini düşündü.

"Seni sonsuza kadar tutacak değilim, Hun-Kamé. Sadece seni yavaşlatmak istiyorum. Baja California'ya ulaştığında, eğer başarabilirsen tabii, bir kedi yavrusu kadar zayıf olacaksın," dedi Uay Chivo.

"Buna çok güvenme," dedi Hun-Kamé tamamıyla durgun, her şeyi boğan, bir an için ışıkları bile karartan ölgün geceyi andırır sesiyle. Etraflarını alan alevler bile büyücü bir avuç daha kül serpip tekrardan eflatun bir parıltıyla diriltmeden evvel bir anlığına diner gibi oldu.

"Evimde olduğunuz sürece rahatınıza bakın," dedi Uay Chivo karşılık olarak.

Ama odadan dışarı çıkar çıkmaz yardımcılarından biri kulağına fısıldayarak bitişiğinde yürürken büyük bir çabayla bastonuna yüklendi. Diğer yardımcı ise onlara göz kulak olmak için odada kalmıştı.

Casiopea ile Hun-Kamé konuşmadan yan yana oturuyorlardı. Muhafız elini bir mendile silip kollarını göğsünde kavuşturarak bir sandalyeye oturdu ve onları gözlemeye başladı. Bir süre sonra da sıkıntı ya da yorgunluktan gözleri kapandı.

"Bundan nasıl kurtulacağız?" diye sordu Casiopea fısıldayarak.

"Biraz çabalamamız gerekecek sanırım," diye cevap verdi Hun-Kamé kısa ve ifadesiz bir şekilde.

Casiopea bu sözlere şüpheyle yaklaştı. "Şaka mı bu?"

"Sanırım öyleydi."

"Pek de iyi sayılmazdı."

"Bu konuda pek deneyimim yok."

Birbirlerine gülümsediler. Birkaç dakika sonra Hun-Kamé, Casiopea'ya sırtını dönüp ateşi inceledi.

"Büyü hayli kuvvetli ama her esrarın bir açığı vardır," dedi Hun-Kamé. "Ateşin üzerinden atlamayı denersem bedenimi ya-

kar ve acıyla kıvranırım. Ama bunu yapacak değilim, tam olarak öyle sayılmaz. Bize lazım olan şey muhafızın buraya, bu bariyerin yanına gelmesi."

"Ne yapmayı öneriyorsun?"

"Muhtaç bakire rolünde deneyimin oldu mu hiç?"

"Halledebilirim."

"Güzel. Adam da Uay Chivo gibi yorgun düştü. Büyünün bir bedeli vardır. Yorgunluk da hatalara yol açar. Bir illüzyonla kendimi görünmez yapacağım. Sen de yaygara koparmalısın. Kaçıp gittiğimi söyle ve muhafızı elinden geldiğince yakına getir."

"Bu kadar mı?"

"Gerisini ben hallederim."

Casiopea başıyla onayladı. Hun-Kamé ayağa kalktı ve yavaşça ellerini kaldırdı. Olduğu yerde duruyordu ama birden yerden mürekkep karası bir gölge yükseldi ve göz açıp kapayıncaya Hun-Kamé'yi yutuverdi, Hun-Kamé ortadan kaybolmuştu. Onlara göz kulak olmakla görevli muhafızın gözleri kapalıydı, bunların hiçbirini görmemişti. Casiopea üstüne düşeni becerebilmeyi umarak derin bir nefes aldı ve çığırmaya başladı.

"Gitti! Beni bırakıp gitti!"

Muhafız irkilerek uyanıp ayağa fırladı, eli hemen bıçağının kabzasına gitmişti.

"Kaçtı!" diye sızlandı Casiopea.

Adamın gözleri kocaman oldu. Bir şey diyecek oldu ama karşısındaki manzaraya inanmakta güçlük çeker gibiydi; ellerini acınası bir ifadeyle yüzüne kapamış genç kız alev çemberinin içinde bir başınaydı.

"Gitti, bir anda duman oluverdi, beni burada bıraktı. Lütfen gel de bak şuna," diye cırladı Casiopea.

Adam fırlayıp odadan kaçacakmış gibi görünüyordu. Casiopea zemini işaret etti. "Baksana şuna! Ardında bıraktığı tek şey bir mücevher, minicik bir elmas, sanki dilenciye sadaka bırakmış gibi."

Kitaplar ve şiirlerle eğitilen dili hayli laf yapıyordu. Perişan tavırları yanında sözleri de numaranın iyiliğinde pay sahibiy-

di. Muhafız ileri atıldı, ateş çemberinin yanı başında dikilip Casiopea'nın eliyle gösterdiği aslında var olmayan elmasa bakmak üzere eğildi.

Bir anda muhafız öne doğru çekildi, adam yere hızla yere yapışırken Hun-Kamé tekrar görünür hâle geldi, muhafızın başının üst kısmı ateş çemberinin içinde kalmıştı. Hun-Kamé adamı çemberin üzerinde çekeleyip birtakım sözler mırıldanırken adamın şakaklarından kan akıyordu. Hun-Kamé ateş duvarını karatahtanın üzerindeki tebeşir izi gibi siliyordu, ağzından çıkan her kelimeyle, adamın kanının her damlasıyla duvar zayıflıyordu. Bir büyüyü oluşturan her bağcık kıymetlidir. Birini çözün gerisi çorap söküğü gibi gelir, işte Hun-Kamé'nin yaptığı da tam olarak buydu. Yazdı, çizdi, tek bir bağı çözdü ve eflatun alevler sönüp gitti.

Etraflarındaki bariyer yok olunca Casiopea çömelip bir elini adamın ensesine koydu ve parmaklarında nabız hissedince rahatlayarak bir of çekti.

"Tanrı'ya şükür adam ölmemiş," dedi Casiopea.

"Ölse ne olurdu ki?" diye karşılık verdi Hun-Kamé omuzlarını silkerek, bir yandan ceketinin yakalarını düzeltiyordu. "Altı üstü bir adam işte."

"Ben de altı üstü bir kadınım. Beni ot yolar gibi, özen göstermeden, düşünmeksizin öldürebileceğin anlamına gelmez bu; onu da."

"Belki de benim kim olduğumu unuttun."

"Asil biri olduğunu düşünüyorum ama öldürülmemesi gerekenleri öldürmek alçakça bir şey olur. Yanılıyor muyum acaba?" diye çıkıştı Casiopea.

Hun-Kamé'nin o yakışıklı, gösterişli sükûnetinin ardında çetin ve de çirkin bir öz vardı.

Casiopea'nın saflığı bu özü görmesini sağlıyordu ama ondan korkacak değildi. Hun-Kamé ona karşı nazik davranmıştı, bu yüzden Casiopea bu nezaketin bütün dünyayı kapsamasını bekliyordu. Hun-Kamé bunu anlamış olacaktı ki sert sözlerle karşılık vermek yerine nazik bir tavırla elini havaya kaldırmakla yetindi.

"Sen merhamet dolusun. Ben de senin hatrına merhametli olacağım," dedi Hun-Kamé.

Bu sırada Casiopea, Hun-Kamé'nin muhafızı tutup çemberin üzerinde sürüklerken kullandığı elinin kömür gibi kararmış olduğunu fark etti. Bu görüntüyle Hun-Kamé'nin sözlerini düşünemeyecek denli dikkati dağıldı, ki üzerine düşünse bu sözleri şok edici bulurdu, çünkü onu memnun etmek niyetinde olduğunu söylemişti. Hun-Kamé bunu onun için yapmıştı.

"Yaralandın mı?" diye sordu Casiopea.

"Hoş bir duygu değil ama yakında iyileşir," dedi Hun-Kamé elini sallayarak, bu hareketiyle kararmış derisi dökülüp eski, mükemmel hâliyle eli yeniden ortaya çıktı. Bu eliyle uzanıp muhafızın düşürdüğü bıçağı aldı. "Ancak sanıyorum ki daha çok alev ve acı bekliyor bizi. Gel, Uay Chivo'yu bulmamız gerek. O kolyeyi almadan gidemem buradan."

Sessizce merdivenlere yöneldiler. İçeri girerlerken ev bir mezar kadar sessizdi, şimdi yeniden o sakinliğe dönmüştü, adımları da neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Koridorun sonundaki kapının önünde dikilen bir adam görüp geriliediler. Diğer muhafızdı bu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadı Casiopea.

"Önceki gibi kendimi görünmez yapacağım."

Bunu söyler söylemez koyu karanlık onu yutup gözlerden gizledi. Ama Casiopea gölgeleri dikkatle incelediğinde olması gerekenden daha koyu, daha kadifemsi durduklarını fark etti. Karanlığın bu kadifemsi parçası köşeyi dönüp uzaklaştı. Casiopea da dudaklarını bastırıp bekledi.

Birkaç dakika sonra Hun-Kamé gelip daha önce muhafızın nöbet beklediği kapıya götürdü onu, şimdi muhafız kapının önünde uzanır hâldeydi.

"Canlı," dedi Hun-Kamé yarı şakacı bir sesle adamı işaret ederek. "Sana karşı cömert davranmadığımı söylemeyesin sakın."

"Soran olursa senin, şimdiye kadar tanıdığım tanrılar arasında en cömerti olduğunu söyleyeceğim."

"Senin şakaların da pek iyi sayılmaz," karşılığını verdi Hun-Kamé.

Ama sonra gülümsedi, arada bir pratik yapmak işini kolaylaştırıyordu.

Ardından Hun-Kamé dönüp kapıyla uğraştı ve kutularda yaptığı gibi onu da açmayı başardı. Uay Chivo'nun odası atölyesinin türlü numuneyle dolu olması gibi tıka basa şişeler, kavanozlar ve değişik şeylerle doluydu. Bu odada da aşağıdakilerle eş olan iki keçi heykeli vardı ama buradakiler koyu, sağlam bir ağaçtandı. Ayrıca ağır görünen ve işlemeli bir sayvanlı yatak da konmuştu odaya. Yatağın üzerinde ellerini boynundaki kolyeyi koruyacak şekilde göğsüne koymuş olan yaşlı adam yatıyordu.

Sessizce ilerlediler ancak daha üç adım atmalarına kalmadan ahşap heykeller kafalarını çevirip gözlerini üzerlerine dikti. Oda ısınmaya başladı.

"Ne de küstah bir ikiliymişsiniz," dedi Uay Chivo yattığı yerden doğrularak. "İblisin ağzına düşen bir aptal gibi en mahremime giriyorsunuz."

"Her ne yapmayı planlıyorsan tekrar düşün," dedi Hun-Kamé.

Ancak bu uyarısı bir işe yaramadı. Büyücü ellerini kaldırdı. Keçiler üzerlerine atıldı. Casiopea sağına geçmeyi başarıp kendini masanın ardına attı ve masayı bu büyülü hayvanlardan birine karşı siper edindi. Bu hamlesi keçiyi yavaşlatsa da caydırmaya yetmedi. Hayvan kör bakışlı gözlerini Casiopea'ya dikip başını eğdi ve ileri atılıp müthiş bir kuvvetle masaya tosladı. Casiopea geriye sıçradı, keçi onu masayla beraber duvara mıhlamıştı.

Gözünü ona dikip kendisini bir böcek gibi ezmek niyetiyle masayı daha da kuvvetle iteleyen hayvanı izlemek dışında Casiopea'nın elinden gelen bir şey yoktu; keçi masaya vurdukça masa Casiopea'nın ardındaki duvara gömülüyor, havaya tahta kıymıkları saçılıyor ve Casiopea daha da sıkışıyordu. Casiopea öleceğini düşündü, ciğerleri yanıyordu, buna dayanamayıp da öleceğinden emindi.

Böylesine çaba gösterip de hızlı sonuç alamayan keçi hayal

kırıklığı içinde, Casiopea'nın açıkta neresi varsa çiğnemeye meyletti. Saldırdığı yer Casiopea'nın yüzü oldu ve yanağının bir yarısını kopartamadıysa bunun tek sebebi Casiopea'nın birkaç santim olsun eğilmeyi başararak keçinin ağzından kendini kurtarmasıydı; ki bu hareket keçiyi daha da kızdırıp masayı tepmesine ve Casiopea'yı duvara daha fena bastırmasına sebep oldu.

Casiopea bağıramıyordu bile. Nefesi bedeninden kaçar gibiydi âdeta, ağzından öylece çıkıveriyor, dudaklarından yardım için azıcık olsun ses çıkarmaya yetmiyordu.

Hun-Kamé aniden ileri atıldı ve bıçağını hayvanın kafasına geçirirken bağırarak bir şeyler söyledi. Keçinin kafası bir kırılma ve şarıltı sesiyle iki parçaya ayrılıverdi. Derken bu iki parça bıçakla beraber havaya fırlayıp daha da fazla parçaya bölündü. Kıymıklar dönenip kıvrıldılar ve duvarlara, zemine saplanıp kaldılar.

Hun-Kamé masayı çekip Casiopea'yı kendine çekti.

Casiopea kendini kemikleri yokmuş gibi, kırılmış bir sap gibi, Hun-Kamé onu tutmasa dizlerinin üzerine yığılacakmış gibi hissediyordu. Derken odanın diğer tarafında diğer ahşap keçinin kalıntılarını fark etti. Elini boğazına atıp derince bir nefes aldı.

"Bıçak, bıçak nereye gitti?" dedi Hun-Kamé.

Sözüne devam edemeden Casiopea'yı öteye ittirdi. Casiopea dizleri üzerine düşerken ateşten, uzunca bir ipin Hun-Kamé'ye çarpıp da bacaklarına dolandığını görebildi. Hun-Kamé üzerindeki ipi koparıp attı, attı ama bu sırada büyücü ona karşı saldırıya geçmişti. Kır saçları dağınık, yaşlıca bir adamken bir anda başka bir şey oluverdi. Devasa, at kadar bir keçiye dönüşmüştü; kara boynuzları sivri, toynakları ezici ve çelik kadar parlak, gözleri kızıldı. Keçi homurdanıp ağzını açtı ve ateşten dilini çıkarıp Hun-Kamé'ye savurdu, ardından onu yatağın direklerinden birine savurup direği ikiye bölüverdi.

Casiopea kolundaki acıyla yumruğunu sıktı ancak ayakları üzerine kalkacak hâlde değildi. Acısı içini parçalar, gözlerini yaşartırken keçinin gerileyip Hun-Kamé'yi bir bez bebek gibi sa-

vuruşunu izledi. Hun-Kamé bir bıçaktan bahsetmişti. Bir bıçak vardı, Casiopea yumruğunu açmaya çabaladı.

"Bıçak," diye fısıldadı ve bu söz ağzından çıkar çıkmaz onun için var olan tek gerçekliğe dönüştü, kolundaki acı dinmeye başlamıştı. Düzgün nefes almayı halen beceremiyorsa da odanın etrafında koşturarak mobilya parçalarını etrafa saçtı. En sonunda bıçağın bir köşede, perdeyle yarı örtülü hâlde durduğunu gördü, almak üzere elini uzattığında hemen yakında duran ahşap keçi heykelinin ağız kısmı parmaklarını ısırmaya yeltendi. Casiopea gürültüyle bağırıp bir sandalye bacağını kaparak onu çiğnemeye çalışan tahta parçasına geçirdi, ağız hareket etmeyi kesene kadar vurdu da vurdu. Ardından ağzı kenara tekmeledi.

Eli bıçağın kabzasını sıkıca kavradı. Etraftaki tahta parçaları hareketlenip onu yaralamak maksadıyla kendilerini Casiopea'ya savurmaya başladılar. Casiopea keçiden kalan ahşap parçaları rasgele bıçakladı, sonra da tekmeleriyle savuşturup bir masanın üzerine tırmanarak kendini bu saldırılardan korumayı başardı.

Bu noktada oda darmadağın olmanın da ötesindeydi; mobilyalar devrilip parçalanmış, yastık tüyleri halıların üzerine saçılmıştı. Uay Chivo öfkeyle tepiniyor, soluduğu ateşle tanrının bedenini tutuşturuyordu; alevler bedenini sarmış olsa da hiçbir kalıcı yarası olmayan Hun-Kamé buna karşın nefessiz kalmış gibi görünüyordu. Keçi ileri atılarak Hun-Kamé'ye şiddetli bir darbe vurdu. Dengesini kaybeden tanrı sırtüstü yere düştü.

Casiopea'yı görüp de eliyle kabzayı tutarmış gibi yapması bunun ertesindeydi.

Bıçak. Casiopea bıçağı ondan tarafa attı, Hun-Kamé de sol eliyle yakaladı. Keçi tekrardan saldırıya geçmişti ama Hun-Kamé ayakları üzerine fırladı hemen ve hayvan başını geri atıp ulurken Hun-Kamé eliyle havada hızlı bir yay çizerek hayvanın boynunu neredeyse tamamen kopartacak denli kesiverdi.

Bir insan söz konusu olduğunda imkânsız bir maharetle yapmıştı bu işi, boynundaki koca yarıkla kendi kanından bir göl içinde titreyerek yatarken didinip uğraşarak dizleri üzerine kal-

kabilen keçi için daha da imkânsızdı. Şimdi karşılarında diz çöken bir adam vardı, keçi değil; ama Hun-Kamé ikinci bir saldırı yaptı ve kafa tümüyle koptu.

Casiopea ağzında safra ve kan tadıyla başını öteye çevirmişti.

Tekrar baktığında Hun-Kamé ölü adamın boynundaki yeşim kolyeyi almış avcunda tutuyordu. Cesetten beyaz, pis kokulu bir duman yükseldi. Casiopea gözleri yaşarmış bir şekilde öksürdü.

Dumanın bir yüzü yoktu ama ağzı vardı ve bu ağızla saldırgan sözler ediyordu.

"Beni yendiğini mi sanıyorsun, Şibalbalı. İki geceye kalmaz lordum beni tekrar ayağa kaldırır."

"Biz o zaman çoktan gitmiş oluruz," dedi Hun-Kamé karşılık olarak.

"Ah, tabii, kaçın. Kaderinize doğru kaçın. Ama Tierra Blanca'da kendinizi zayıf tarafta bulacaksınız ve öyle ya da böyle intikamım alınmış olacak. Vucub-Kamé kendiyle beraber yeni bir çağ getiriyor, sizse eski çağın tortularından ibaretsiniz."

"Sen ise sadece ölüsün."

Uay Chivo'nun ağzı hırlamayı sürdürdü ama ısıramazdı artık, kimseye zarar veremezdi; büyücünün kanı sönen korlar misali soğurken duman da ortadan kaybolup gitti.

Casiopea masadan yere atladı.

Hun-Kamé kolyeyi boynuna geçirdi ve ondan tarafa döndü. Yanaklarında ve alnında, her iki elinde keçiden kalma kara yanık izleri vardı ama göz açıp kapayıncaya soyulup döküldüler ve teni yeniden pürüzsüz hâle geldi. Buna karşın Casiopea'nın yanına gelip çirkin bir arbedede yaralanmış biri gibi Casiopea'dan destek aldı, tıpkı daha önce Casiopea'nın ona yaslandığı gibi.

"İyi misin?" diye sordu Casiopea.

"Bu koşullar altında olabileceğim denli iyiyim," dedi Hun-Kamé ama soluksuz kalmış gibiydi sesi.

Casiopea başıyla onaylarken elinin tersiyle ağzını sildi.

"Dudağını kesmişsin," dedi Hun-Kamé.

"Neden kan tadı aldığım belli oldu," diye homurdandı Casio-

pea. Bu kesiğin ne zaman olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. "Diğer yaralarla birlikte bu da iyileşir elbet."

"Hangi diğer yaralar?" diye sordu Hun-Kamé.

Parmaklarının ucunu en naziğinden bir dokunuşla Casiopea'nın dudaklarında gezdirdi hızlı bir hareketle. Casiopea onun yalnızca büyü yaparak kesik ve zedelenmeleri iyileştirdiğini, başka bir niyeti olmadığını fark etti etmesine ama kalbinin gümbürdemesine engel olmadı bu.

"İşte. İşe yarar bir numara sayılır ha, ne dersin?" dedi Hun-Kamé.

"Öyle ama kıyafetleri de böyle onarabilsen daha iyi olurdu," dedi Casiopea da. Hun-Kamé'nin görüntüde tanrılıkla hiç alakası kalmamıştı, elleri ise bulanmış, saçı ise darmadağın hâldeydi. Ki bunların hiç önemi yoktu, Casiopea'nın kalbi âdeta kanat çırpıyordu o sırada, ister istemez gülümsedi.

"Haydi gidelim bu şehirden," dedi Hun-Kamé başını iki yana sallayarak. "Gidelim de uyuyalım."

"Daha fazla katılamazdım," diye yanıtladı onu Casiopea. "Ve belki de... belki yolda aspirin alsak fena olmaz."

Hun-Kamé'nin dudakları yukarı kıvrıldı, gözü aydınlandı. Gülümsemeye karşılık verdi. Daha önce ona gülümsememişti, gülümsediyse de bu şekilde, böyle sade ve sakar bir ifadeyle yapmamıştı bunu. Gülümsemesinin süslülükten uzak oluşu Casiopea'yı ona yakınlaştırdı. Bedenini saran ve yara izleri kadar kolayca kurtulamayacağı onca ağrıya karşın kıkırdadı.

Bölüm 23

Tren Baja California'ya giden en kestirme rotada, Meksika değil de Birleşik Devletler üzerinden sınırı takip ederek hızla batıya giderken neredeyse bütün günü uyuyarak geçirdiler. Rüyasız bir uykuya dalan Casiopea buna şükran duyuyordu. Ölü büyücünün ona musallat olduğunu hayal etmek niyetinde değildi hiç, ne de Kara Yol'u ve Şibalba'nın kül rengi topraklarını görmek istiyordu. İkiz kuşetinde daldığı derin uyku onun için en büyük kutsamaydı.

Uyandıklarında pencerenin kenarına geçtiler. Arazi, gökyüzü, kaktüsler parlak renkli şeritler hâlinde geçip gidiyordu. Ve çöl manzarası, güneyin serinlemek için girdiği masmavi gölleri-nden, gümrah ormanlarından çok farklıydı. Baja California'ya yaklaşmışlardı ve önemli bir şey olacakmış hissi veriyordu bu yakınlık. Eğer okumasını bilseydi havada, bulutlarda kötü alametler kol geziyordu.

Kompartımanlarının dar olmasına karşın Hun-Kamé sessiz ve mesafeli duruyordu. Kuşetlerine dönük duran koltukta hareketsiz oturuyor, etrafa huysuz bakışlar atıyordu. Her ne kadar onun sessizliğine alışkın olsa da bu durgunluk Casiopea'yı geriyordu. Yıprandığını hisseden Casiopea yerinden kalkıp onun tersine gitmek istiyordu.

Ters giden bir şey vardı. Büyücüye karşı kazandıkları zafer onları şenlendirmeliydi. Ama Hun-Kamé bunun yerine acı içinde debeleniyordu.

Güneş pencereye vuruyordu; çarşaf gibi beyaz bir sıcaktı sıcağı. Mérida'dayken evin serin avlusuna sığınabilirdi ama trende saklanacak yer yoktu ve bütün o güzelliklerine karşın içerisi

ütü gibi kavurucuydu. Casiopea pencereyi araladı -içeriye toz ve cüruf dolacaktı ama kendini serinletmesi de lazımdı- ve omzu üzerinden Hun-Kamé'ye baktı.

Tren uzunca ıslık çaldı.

Hun-Kamé'nin bakışı Casiopea'nın erişemeyeceği denli uzaklardaydı.

"Neyin var?" diye sordu tahammülü kalmayan Casiopea.

"Yolumuza binbir türlü tohum ekmiş, karşımıza hangi çiçek çıkacak bilemiyorum," dedi Hun-Kamé. En azından sessizliğini bozup bir şeyler söylemişti.

"Anlamadım."

"Kardeşim toplamam için parçalar koyuyor önüme, beni imparatorluğumun kalbi olan Yucatán'dan uzaklara sürüklüyor. Hesaplı bir oyun içinde, bu noktaya kadar çok da umrumda değildi ama artık merak ediyorum... Bu boynumdaki kolye yerine önce gözümü bulsaydım daha iyi olurdu. Yeterli olacağını düşünmüştüm, yeterli olmasını istemiştim ama yeterli değil... gücüm çekiliyor."

Elini boğazına bastırdı. Bir illüzyon oluşturdu ve yeşim kolye hâlâ orada olsa da sıradan bir kolye gibi görünüyordu. Casiopea daha görmeden anlamıştı bunu. "Üstelik sen de daha zayıf, daha güçsüz görünüyorsun," diye mırıldandı Hun-Kamé.

Pencereden dışarıya bakmamıştı hiç, manzara onu ilgilendirmiyordu ama şimdi Casiopea'yı görmezden gelip bakışını dışarı çevirdi. Sanki ona değil de çöle, kuma, göğe anlatırmışçasına konuştu.

"Eve dönmeliyim. Evden uzakta geçen her an dayanılmaz. Şibalba'nın bana, benim de ona ihtiyacım var. Bazen bu topraklarda fazla zaman geçirirsem olmam gereken yere, olmam gereken hâlime dönemem diye düşünüyorum." Başını iki yana salladı. "Sen bunu anlayamazsın."

"Anlıyorum."

"Yapma lütfen," dedi Hun-Kamé kibirle.

Bu yapmacık kayıtsızlığı Casiopea'yı gücendirmişti. Daha

kaba, zalim olmaya başlamıştı ve Casiopea bunu tanrıların saçma ruh hallerinden biri olarak kabullenmektense sert ve sesli bir şekilde karşı çıktı.

"Fark etmedin bile, değil mi?" diye sordu Casiopea. "Dünyamın altını üstüne getirdiğini görmüyorsun hiç. Uukumil'de bir hayatım vardı, artık asla dönemeyeceğim bir hayatım."

"Tahtımı geri alır almaz o kıymığı çıkaracağım, tek bir an bile gecikmeden," dedi Hun-Kamé, her kelimesi bir darbe gibi sertti. Casiopea başını dikleştirdi.

Hemen önünde dikiliyordu, öyle ki Hun-Kamé ona bakmaksızın pencereden dışarıyı göremezdi. Casiopea söylediklerini iyice anlatmak için onu yakalarından kavrayıp sarsmayı geçiriyordu içinden. "Sadece kemik kıymığı değil," dedi. "Her şey. Bundan sonra nereye gideceğim, ne yapacağım hiçbir fikrim yok. İşin burasını düşündün mü hiç? Sen evine döneceksin ama ben kendiminkine gitmeye yasaklıyım. Ailem beni geri almaz."

"Aynı şey değil."

Hun-Kamé ayağa kalktı. Çöl sıcağı kompartımanlarını büzüp küçültmüş, onu Casiopea'ya daha yaklaştırmış gibiydi. Casiopea'nın aklına bir keresinde kendini kötü hissettiği zaman annesinin ona anlattığı hikâye geldi, alev topları içinde yanıp kavrulan kötü kızlar hakkındaki hikâye. Casiopea alev almak üzere olduğuna yemin edebilirdi o anda ama tek yaptığı gözünü dikip Hun-Kamé'ye bakmaktı.

"Ölümlülüğünün lekesini içimde hissedebiliyorum ve bir an evvel onu söküp atmam gerek," diye devam etti Hun-Kamé.

"Sanki ben zehirliymişim gibi konuşuyorsun," diyerek karşı çıktı Casiopea.

"Öylesin," dedi Hun-Kamé umursamaz ve soğuk bir sesle. "Ve ben de senin için zehirliyim, aldığın her nefeste seni öldürüyorum. Biraz mantıklı düşünürsen neden giderek zayıfladığımı anlarsın. Eğer gözümü geri alabilseydim daha güçlü olabilirdim, eğer Mérida'da olsaydım... Ama buradayım ve eksiğim. Sen aptal biri değilsin, bunu anlamalısın..."

Hun-Kamé konuşmaya devam ettikçe sözleri keskinleşiyordu. Casiopea uyanıp da onu kompartımanın bir köşesinde asık suratla otururken gördüğü andan itibaren bariz olan bir şeyi fark etti duyduğu bu sözlerle. "Korkuyorsun," dedi Hun-Kamé'ye şaşkınlık içinde.

Ölüm korkusu. Yoksa yaşam mı? Nasıl demeliydi? Hun-Kamé'nin oturuşu, gerginliği, sesindeki o tını anlamlı geliyordu şimdi. Hem neden korkmasındı ki? Ölümsüzken aniden ölümlü olma ihtimaliyle karşı karşıya kalmıştı, bütün planları bozulmuştu. Her ne kadar ölüyor olduğunun, Hun-Kamé'nin onun gücüyle beslendiğinin ve o işini bitirdiğinde solgun bir çiçek gibi kuruyup kalacağının farkındaysa da Casiopea kendi adına o kadar da korku duyamıyordu. O anda Hun-Kamé'nin ne tepki vereceği daha çok ilgisini çekiyordu.

Hun-Kamé bir hışımla başını yukarı kaldırdıysa da karşılık vermedi.

"Bana söylemeliydin. Hiçbir şeyden korkmadığını sanıyordum ben de," dedi Casiopea bastırmaya devam ederek.

"Sessiz ol," dedi Hun-Kamé alçak sesle. "Sen dile getirdikçe onlar güçlenir."

Casiopea dilini tutup ona baktı, dile getirdikleriyle hangi uğursuz şeyi davet ettiğini düşünüyordu. Büyüyü de hesaba katmalıydı, hem tanrıların kurallarını da düşünmemişti hiç. Onu konuşturmuştu ya, belki şimdi de kendi hâline bırakıp istediği şekilde susmasına müsaade etmeliydi.

"Özür dilerim," dedi Casiopea fısıldar bir sesle.

"Önemli değil," diye karşılık verdi Hun-Kamé hiçbir şey olmamış gibi, oysa Casiopea onun sesinde yapmacık bir ton seçmişti; Hun-Kamé'nin içi içini yiyor ama bunu açıkça göstermek istemiyordu.

Casiopea başını salladı ama Hun-Kamé'nin endişesi düpedüz ortadaydı, korku bütün kompartımanı sarmıştı.

"Yemekli vagonda neler varmış bir bakalım. Muhtemelen rozbif benzeri iğrenç bir şeydir," dedi çünkü daha önceden me-

nüye bakınma fırsatı bulmuş ve bütün o Amerikan yemeklerinden canı sıkılmıştı.

Hun-Kamé'yi elinden tuttuğu gibi itiraz edecek fırsat vermeden kompartımanın dışına çıkardı. Ama gümüşler, kristaller ve porselenlerle süslü yemekli vagonda durmaktansa gözlem vagonuna kadar devam etti. Burada insanlar ailelerine mektup yazabilsin diye kırtasiye malzemeleriyle donatılmış masalar, rahat koltuklar ve geride bırakılan rayların muhteşem manzarasını sunan geniş pencereler vardı. Gözlem vagonu bir salon işlevi görüyor, içecek ve hafif yemekler de servis ediliyordu ama o sırada servis yoktu ve birkaç kişi dışında vagon boştu. Herkes ya yemekli vagonda uygun bir akşam yemeği yiyor ya da kompartımanında uzanıyordu. Akşamı uyuklayarak geçirmek çok mantıklıydı.

Casiopea bir koltuğa oturdu, Hun-Kamé de hemen yanına geçti. Bir an sonra yemek fikri unutulmuştu bile, Casiopea başını cama dayadı.

"Eh, madem burada hiçbir şey yapmadan oturacaktık, bunu kompartımanda da yapabilirdik," dedi Hun-Kamé bir süre sonra. "Gezmeye çıkmanın ne âlemi vardı?"

"Her şeyin belli bir sebebi olacak değil ya. Oradan çıkmak istedim sadece," dedi Casiopea. "Geri dönmeyi mi istersin?"

"Sanırım hayır. Kompartıman da bir yere kadar."

Aksların gürültüsü çok yüksekti. *Tıkır tıkır tıkır*. Casiopea gülümsedi.

"Tren de hoşuma gidiyor ama sanırım benim gönlüm otomobilde asıl," dedi Casiopea ayağını ritimle yere vururken.

"Neden peki?"

"Bu sadece tek bir yöne gidiyor, aynı hatta ileri ve geri. Ama otomobili düşünsene bir. Dilediğin her yöne gider, yollarda süzülürsün. Şehirdeyken onlara baktın mı hiç? Onlardan biri elinin altındayken istediğini yapabilirsin," dedi Casiopea gözünün önünden geçip giden, Meksiko merkezindeki sokakları heyecan dolu bir kaosa sürükleyen araçları düşünerek. Gece denize gir-

mek ve dans etmek gibi bu da onun sırlarından, en derin arzularından biriydi.

"Sen evine dönmek istiyorsun," diye devam etti. "Bense dönmek istemiyorum. Bin yıl geçse bile istemiyorum... ama gel gör ki Büyükbaba'ya bakıcılık etmeden, evin getir götürünü yapmadan ne yaparım bilemiyorum yine de. Bunu hiç doğru düzgün düşünmedim, sanırım artık bunu yapmam gerek. Belki de gerekmez, belki daha çok erkendir. Belki de on dokuzuma kadar yaşayacağım belli değilken otomobillerden bahsetmek tamamen gereksizdir. Ama eğlenceli olurdu, olmaz mıydı? Birini sürsem keşke. Belki seninle sürerim."

Hun-Kamé, Casiopea'nın daha önce hiç görmediği bir şekilde baktı ona. Casiopea onun bütün bakışlarını sınıflandırmıştı ve hepsini bildiğini sanıyordu. Bu bakışıysa anlamlandıramamıştı. Kutunun kenarına sürtünen bir kibriti anımsatmıştı bakış ona.

"Benimle mi?"

Casiopea utandı, bu hissi üzerinden atmaya çabaladı. "Gündüz düşleri işte."

"Casiopea," dedi Hun-Kamé. Sesinde derinden gelen, hoşnut bir tını vardı. Elini Casiopea'nın eli üzerine koydu.

Casiopea kendini tekrar bir balinanın karnındaymış da hafifçe sallanıyormuş gibi hissetti, tıpkı Meksiko'dan El Paso'ya giderken hissettiği gibi. Tanrı'yı memnun etmek için denize atılan ve bir canavarın karnına yerleşen Yunus Peygamber'i anımsadı. Ama ne kadar uğraşsa da sonunda ona ne olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu.

Hun-Kamé'nin başparmağı Casiopea'nın parmak boğumlarını okşadı ve derken Hun-Kamé, Casiopea'ya onu öpmek üzere harekete geçmiş gibi gelen bir hareketle ona doğru eğildi. Hun-Kamé öncesinde korkmuş ve kararsızdı ama şimdi sakinleşmişti; sırtından aşağı bir titreme inen Casiopea idi asıl.

Nereden olduğunu hatırlamasa da okuduğu ya da duyduğu bir hikâye geliverdi aklına, trenlerde kadınları istismar eden bir adam hakkındaydı, kompartımanların mahremiyetini yaptığı fe-

satlığa paravan olarak kullanıyordu adam. Bunu vaaz sırasında onları uyaran rahip anlatmış olabilirdi, tam da onun nutuk atacağı türden bir konuydu. Trene binerseniz kendinizi arsız bir yabancının yanında buluverirdiniz. Bir adamı öperseniz kısa süre sonra özgürlüğünüzü elinizden alıverir. Biraz daha beklerseniz kilisede kendi soyadınızla vaftiz ettirmeniz gereken bir piç taşır hâle gelirsiniz.

Evet, erkekler trende arsızlaşabiliyordu.

Ve aynı şekilde kadınlar da, diye geldi aklına Casiopea'nın. Ne de olsa kendisi de burada, Hun-Kamé'nin yanındaydı. Macera ve keyif peşindeydi. *Bir şeylerin* peşindeydi.

Boğazına bir şey oturdu, pencerenin ardında güneş şiddetle parlıyor, Hun-Kamé'nin gözündeki karanlığı daha da karartıyordu, sanki aydınlığa karşı gelip büyüyle gölgeleri çoğaltırmış gibi. Casiopea halihazırda iffetin yedi katını da delip geçtiğinden bir tanesini daha ihlal etmenin sorun olmayacağına ve Hun-Kamé onu öpmeye kalkışırsa buna izin vermeye karar verdi.

"Gündüz düşlerini seviyorum, sevgili kızım," dedi Hun-Kamé sakin bir sesle.

"Onları hiç anlatmadım ki," dedi Casiopea da.

Doğruydu bu. Bütün fantazilerini kitap arasına konmuş çiçekler gibi bastırmış, Martín ve Cirilo onları göremesin diye dikkatle saklamıştı. Nadiren, o da gecenin bir yarısı izin verirdi kendine bunları hayal etmek için. Bunları yüksek sesle söylemiş olsa benliğinde kök salmalarına izin vermiş olurdu, oysa Casiopea bunu yapamazdı. Bunun yerine onları gizliden gizliye, parça parça yeşertirdi içinde; parçalar hâlinde, bütün olarak değil.

Şimdi Hun-Kamé'nin kelimelerle arasındaki mesafeyi anlıyordu.

Hun-Kamé onu öpmedi. Bunun yerine iyice yaklaşıp alnını Casiopea'nınkine dayadı, ki bu daha cüretkâr bir hareketti, küstahlığın son noktasıydı.

"Sözler birer tohumdur, Casiopea. Sözlerinle hikâyeler işlersin, hikâyeler mitleri doğurur ve mit de gücü. Evet, dile getirdiğin şeylerin gücü vardır," dedi Hun-Kamé.

Casiopea ellerini kavuşturup sıktı, yüreği de sıkışmıştı, ciddiyetle başını salladı ama Hun-Kamé başını çektiğinde de derin bir iç çekti.

Sessiz ve aptallardı, her ikisi de nezaket gösterdiklerini ve seslerine bir şekilde hâkim olurlarsa duygu selini bastıracaklarını düşünüyorlardı. Dile getirdikleriniz güçlenir ama hiç dile getirilmeyenler de insanın yüreğinde derin yaralar açar, o yüreği paramparça eder de dudakların arasından tek hece olsun kaçmaz. Sessizlik her durumda umutsuzdu, zaten tanrının da ağzından kaçan bir şey vardı; kızınkine karşılık bir iç çekiş.

Bölüm 24

Sarayının bahçelerinde yürüyüşe çıkmış Vucub-Kamé minik, parıldayan balıklarla dolu gölcüklerin arasından geçerek hayli büyük sayılabilecek bir göle ulaştı. Elini göl kıyısında bitmiş ceiba ağaçlarından birine, diğer tüm ağaçlardan daha büyük olan ve devasa kökleri suya uzananına dayadı. Şibalba'daki ceiba ağaçları gümüşten dökülmüştü ama bu ağaç diğerlerinden daha parlaktı, parıl parıl yaprakları ışık saçıyordu.

Göl de sıradan bir göl değildi, suyu hiçbir şey yansıtmazdı. Ne bir yaprağı, ne bir dalı ne de kıyısında gezinen Ölüm Lordu'nu. Şaşılası ölçüde temiz olsa da bu suda ne bir balık yüzer ne de dibi görünürdü: Dibinde sadece Dünya daha gençken ve şiddetli bir kaosla doluyken denizlerde gezen Yüce Kayman vardı. Suda kaosun parçaları kalmıştı, bir şeyleri yansıtmayı reddetmesinin ve Vucub-Kamé'nin dahi derinliklerindeki alametleri görememesinin sebebi buydu. Ne gariptir ki alamet işlevi ancak düzenden sonra mümkündü.

Belki o kadar da garip değildi. Ne de olsa kehanet temiz yolları izler. Vucub-Kamé'nin becerisi neyin mümkün olduğuna dair işaretleri izlemekti, diğerlerinin basitçe tesadüf dediği düzenin izlerini takip etmekti. İnsanoğlu da bu yeteneğe sahiptir ama bir tanrı olarak Vucub-Kamé'nin gücüyle kıyaslanamaz. Yine de zaman geçtikçe Vucub-Kamé'nin kendi geleceğine ilişkin görüleri düzensizleşiyordu.

Vucub-Kamé, Xtabay'ın evinden ayrıldığından beri geleceğe bakmamıştı ancak bildiği hakikatleri de göz önünde bulunduruyordu, hem de çok dikkatlice. Ve gölün etrafında yürürken

bir yandan da güzelce kurduğu planlarının üzerinde dolanan bu kuvvetli kaos hakkında düşünüyordu.

Vucub-Kamé yalnızdı, tanrının yardımcıları şimdilik azledilmişti. Buna rağmen iki adam Ölüm Lordu'nun yanına geldiler ve hemen önünde eğilerek selamladılar onu. Aníbal ile Martín. Onları Vucub-Kamé çağırtmıştı. İki adam yere yeteri kadar eğildiğinde Vucub-Kamé kalkmalarına izin verdi.

"Krallığımı nasıl buldun?" diye sordu Vucub-Kamé, Martín'e. Boynundaki obsidiyen kolye yüzünün sertliğini artırıyor, sözlerine fazladan bir ağırlık katıyordu.

"Çok ilginç," diye mırıldandı Martín. Hayal gücünden yoksun olduğundan Martín'in sıradışına yönelik bir arzusu bulunmuyordu, bütün yolculuğu boyunca gözünü kapardı ona kalsa. Şehrinin mimarisini bir salyangoza sorsa daha iyiydi.

"Yolunda yalnız başına yürüyebileceğini düşünüyor musun?" diye sordu tanrı, bu Leyva'da formalitelere ve nazik sözlere hiç gerek olmadığının farkına varmıştı artık ve bu durum sinirini bozuyordu çünkü tanrıların görkeminin bir parçası da inşa ettiklerinden gelirdi ve Vucub-Kamé'nin de Kara Şehir'in güzelliğine dair uzun övgüler duymaya dair bir arzusu vardı pekâlâ.

"Martín ilerleme kaydetti," dedi Aníbal.

"Hızlıdır umarım."

Aníbal saygılı bir şekilde başını eğdi. Vucub-Kamé yeniden yürümeye koyuldu ve iki adam da sahibinin kırıntılarını bekleyen köpekler gibi onun ardından gittiler. Ağaçlarda siyah renkli kuşlar bu üçlüyü gözlediler ancak cıvıldamadılar. Bu geç saatlerde tanrı pek asabi olurdu, bu sebepten yaslı melodilerini kendilerine saklıyorlardı.

"Kardeşin öldü, Aníbal," dedi Vucub-Kamé sıradan bir şey söylermiş gibi. "O yaşlı keçinin sorunu kendisine verilen görevlerin güçlüklerini hafife almasıydı zaten hep."

Vucub-Kamé, Zalazar denen ölümlünün yüzüne bakmak üzere ardına döndü. Tanrı hiç de hayal kırıklığına uğramış görünmüyordu ama soluk saçlarını üfüren rüzgâr çekinerek durdu aniden.

"Dikkatle dinleyin. Hun-Kamé ile kız pek yakında Tijuana'ya varacaklar. Sen, Leyva, orada karşılarına çıkacaksın."

"Ben mi?" diye sordu Martín. "Neden ki?"

"Çünkü tavrımı en başından belirtmek niyetindeyim ve kuzenine belirli şartlar önermek istiyorum."

"Ne şartları?"

"Detaylar seni ilgilendirmez. Onlarla buluş ve nazikçe Tierra Blanca'ya kadar eşlik et onlara. Ve sen, Aníbal, sen de nazik olacaksın. Aptal bir intikam almak ya da diş bilemek yok."

"Kardeşimi öldürdüler," dedi Aníbal.

"Sanki bu geçici bir durum değilmiş gibi davranma."

"Ama bu ilke meselesi, Lordum. Hem siz de çok iyi bilirsiniz ki–"

"Bazen ne denli aptal olabileceğini çok iyi bilirim," diye araya girdi Vucub-Kamé sert bir sesle. "Ama senin o saçma havaifişek gösterilerinle ya da becerebildiğin diğer bayağı büyülerle ilgilenmiyorum. Hun-Kamé ile kız onurlu konuklar olarak ağırlanacak. *Özellikle* de kız."

Aníbal Zavala, Tierra Blanca'daki yapının inşasını yönetirken Vucub-Kamé'ye eşlik etmişti, tıpkı Hun-Kamé'yi başından eden baltanın üretiminde olduğu gibi. Yine de bu durum emirlerine uymadığında tanrının ona nazik davranacağı anlamına gelmiyordu.

"Casiopea mı?" diye sordu Martín alayla.

"Diline hâkim ol. Sana sorduğum zaman konuşabilirsin ancak."

Vucub-Kamé'nin gözleri ocakta beklemiş kül rengindeydi, bütün sıcaklıkları süzülüp gitmişti. Martín konuşmadan önce biraz daha dikkat etseydi bunu görürdü belki ama böyle inceliklerin adamı değildi. Şimdi bu gözler daha da soğuk bir hâle büründüğünden Martín çenesini kapadı.

"Kuzenin yakın dostumuz olacak, ona türlü güzellikler ve hediyeler önerilecek. Ona karşı nazik davranacak ve bir kez daha, benim tarafımda olmanın ne kolaylıklar getirdiğini görmesini sağlamayı deneyeceksin. Anladın mı beni, evlat?"

"Evet," dedi Martín.

"Bahsettiğin şu ilerlemenin kesin olduğundan emin ol," dedi Vucub-Kamé bakışlarını Aníbal'e çevirerek.

Onları yanından göndermek için ağzını açmaya bile tenezzül etmedi Vucub-Kamé. Adamlar eğilerek selam verip kendilerince uygun bir anda ayrıldılar, lordlarının sabırsızlığı korkak leşçiler gibi kaçışmaya teşvik ediyordu onları.

Vucub-Kamé göl kıyısında endişeleriyle yalnız kaldı. Planlarındaki bit yeniğini bulduğunu düşünüyordu: Casiopea Tun.

Daha en başında sandığı açarak bütün bu kargaşanın tohumunu atan oydu. Buna karşın Vucub-Kamé onu oyundaki küçük parça olarak görmüştü, elbet biri sandığı açacaktı, bunun kim olduğu ya da ne zaman yaptığı önemsizdi.

Vucub-Kamé yine de bu ölümlünün gerçek değeri üzerine endişelenmeye başlamıştı.

Semboller hem tanrılar hem de büyücüler için önem taşıyordu ve Vucub-Kamé'nin bu benzersiz sembolü daha önceden ayırt etmesi gerekirdi. Casiopea, ormandaki minik kurbağalar gibiydi, bu kurbağalar onları gördüğünüzde aklınızdan geçenden çok daha tehlikeliydi.

Ne de olsa Casiopea bir bakireydi ve bu güçlü bir semboldü.

Bir keresinde Şibalba Lordları kendilerine top oyununda meydan okuyan iki adamı idam ettirmişti. Adamların cesetleri Şibalba'daki top sahasının altında gömülüydü ama birinin başı ağaca asılmıştı. Bir bakire ağaca yaklaşmış ve dokunmak üzere elini uzattığında baş kızın eline tükürmüştü. Bu sihirli yolla gebe kalan kız, babalarının intikamını almak üzere Şibalba'ya dönen Kahraman İkizler'i doğurmuş ve İkizler sonunda babalarını tekrar hayata döndürmeyi de başarmıştı.

Her ne kadar ölümlüler hikâyeyi abartmış olsa da – hikâyelerinin sonunda Şibalba Lordları yeniliyor ve tanrıların sonu geliyordu– bu mit biraz olsun gerçeği barındırıyordu. Hikâyenin doğruluğunun bir önemi yoktu gerçi, önemli olan gücüydü. Yansıttığı semboldü. Gizli anlamıydı. Bir kadın ve kayıp

bir şeyin yeniden doğumu, yeniden yaratımı. Bu, her şeyi yeni baştan yaratan bir araç, bir kanaldı.

Ve işte Hun-Kamé'ye eşlik eden bir kız vardı, kız hiçbir şey ifade etmiyor da olabilirdi; sıradan fikirleriyle, zayıf ve yok olup gidecek bedeniyle fazlasıyla sıradan bir kızdı. Ya da başka bir şeydi. Ama bunu nasıl anlatmalıydı, hiçbir ipucu yoktu. Her yanda büyü vardı, kargaşa ve kader etrafta dans ediyordu. Vucub-Kamé memnuniyetsizlik içinde giderek daha kasvetli bir hâle sürükleniyor, gözüne kaçan bu kum tanesini nasıl çıkaracağını düşünüyor ve bu da onu giderek daha fazla sinirlendiriyordu.

Şu kız.

Vucub-Kamé kızı öldürebilir miydi? Bunu yapabileceğine hiç şüphe yoktu. Ama insan bedeni bir tanrının gücüyle korunurken imkânsızdı bu.

Bu yüzden kızı ayartması gerekiyordu. Martín'i onu bulup kendi tarafına geçmeye razı etmeyi başarması umuduyla Meksiko'ya göndermesi bu yüzdendi. Vucub-Kamé kıza denizlerin hazinesi olan dizi dizi inci ve toprağın armağanı elmaslar önerebilirdi, bu türden vaatler insanların aklını başından alırdı. Ya da büyü becerisini, nekromansi büyüleri yapabilme ve ölüleri konuşturabilme becerisini vadedebilirdi. Belki de bütün bir şehrin, bütün bir kıyı şeridinin iktidarını – bu pazarlıkta önerebileceklerinin sonu yoktu.

Vucub-Kamé kızı bu yola çekmeyi deneyecekti ama kızın onu geri çevireceğinden korkuyordu.

Ne yapardı o zaman?

Baykuşu o gün Vucub-Kamé'ye ilgi çekici bir dedikodu getirmişti. Öncesinde baykuş, Hun-Kamé'nin şen kahkahasını beyaz bir denizkabuğunda yakalamıştı. Bu defa iki kabukla geldi. Siyah bir salyangoz kabuğu içine Casiopea'nın iç çekişi hapsedilmişti. Bir gece kelebeği misali narin bir şeydi. Şirindi de. Mavi üzerine kızıl çizgileriyle en zarifinden bir yürek sızısı tablosuydu âdeta.

Vucub-Kamé biraz uğraşla bu iç çekişin sahibi olan kadının zihnini aklında canlandırmayı becerdi. Her şeyi bilmiyordu bel-

ki ama varsayımlara ulaşabilirdi ve halihazırda kendisi en küçük bir yaprak ya da çakıltaşından bütün yolun hikâyesini tutturabilen bir kâhin olduğundan bunlar hayli keskin, hayli isabetli de olurdu.

Bu şekilde, Vucub-Kamé, Casiopea'nın aklının hazineler yahut güç gösterileriyle değil, bizzat ağabeyi tarafından çelinmiş olduğu kanaatine vardı. Casiopea'nın almayı umduğu ödül Hun-Kamé idi.

Vucub-Kamé bu zayıf noktaya oynaması gerektiğinin billincindeydi ama bunu nasıl edip de başarabileceği hususunda tam kararını verememişti. Ama şimdi gölün suları üzerine yönelttiği düşünceleri bir şekil almıştı.

Eğer kızın arzuladığı Hun-Kamé idiyse, o da Hun-Kamé'yi verecekti kıza. Gerçekten de bir araya gelmeleri için başka bir yol yoktu, aksi hâlde böyle bir girişim başarısızlığa mahkûmdu.

Peki ya Hun-Kamé? Haberdar olsa böyle bir komploya karşı çıkmaz mıydı?

Ama, eh, şimdi önünde şu ikinci kabuk meselesi vardı. Bu kabuk sarıydı. İçinde başka bir iç çekiş barındırıyordu. Bu iç çekişin sahibinin zihni Vucub-Kamé için Casiopea'nınki gibi taklit edilemezdi: Hun-Kamé'nin iç çekişiydi bu, ölümsüz Şibalbalı özü tarafından korunan en saf düşünceleri ve arzularıydı. Yine de Vucub-Kamé'nin az da olsa kulak verebileceği kadar ölümlülük barındırıyor ve bambaşka bir resim çiziyordu. Bu resmin inşasında ne herhangi bir zarafet vardı ne de Casiopea'nınkindeki türünden bir ışık; fakat bitmemiş bir ağaç oyması kadar hamdı. Bu iç çekişin içinde bir insan evladının eskizi vardı.

İşte Hun-Kamé'yi sarsan ve Vucub-Kamé'yi bu mücadelede öne geçirip sahibini başından edecek olan ölümlülük buydu. Şimdi Vucub-Kamé'ye görünen ikinci bir yol vardı önünde, daha dolaylı ama daha az zahmetli bir yol. Vucub-Kamé'nin yolu biri sağa biri sola iki kola ayrılıyordu, tacını elde etmek için bu yollardan hangisine sapmalıydı?

Hun-Kamé'nin iç çekişi bir konuyu açıklığa kavuşturuyor-

du. Bu da ölümsüzlüğün, inanılmaz bir biçimde onun içine dert olması, onu yaralaması ve Hun-Kamé'nin buna karşı mücadele etmesiydi.

Bir tanrı, bir kadın uğruna ebediyetten vazgeçer miydi hiç? Hayır. Ölümsüz olan hiçbir şeyden bu tarz aptallıklar beklenemezdi. Ancak ölümlüler böylesi ani krizlere düşerdi sıklıkla. Peki ya Hun-Kamé artık toy sesli, gözü gölgelerden neredeyse soyutlanmış bir aptalsa? Hun-Kamé iç çekiyor, özlem duyuyordu ve bu özlem saldırılacak bir zayıflıktı.

Her ikisi de o zararsız bedenleri içinde aptal kuklalardan ibaretti.

Vucub-Kamé elindeki kabukları suya attı. Küçük dalgacıklar oluştu ama bu sularda bir gelecek göremiyordu, görmek de istemiyordu zaten. Bu hareketi, içini kemiren kargaşa fikrine karşı savunmasıydı sadece.

"Bu, benim krallığım, sadece ve sadece bana ait," dedi suya.

Gümüşi gözleri ve azgın denizlerin kıyılarını andıran gülümsemesiyle Vucub-Kamé dönüp sarayına yollandı.

Bölüm 25

Mexicali'de hat değişti. Raylar darlaştı ve yeni bindikleri daha küçük trenleri takırdaya takırdaya güç bela Tijuana'ya ulaştı. Dehşet bir sıcak vardı. Tijuana'nın güneyindeki yola "cehennem yolu" demeleri boşuna değildi. Oturacak birkaç bankı dışında hiçbir şeyi olmayan "Gar" işlevli beyaz badanalı kulübenin gölgeliği dahi avuntu vermiyordu. Hun-Kamé ile Casiopea şapkalarıyla yelpazelenerek sınır kasabasını izlediler.

Alkol yasağı Tijuana'ya yaramıştı. Şehrin ana arteri Avenida Revolución, oteller ve turistlere ıvır zıvır satan dükkânlarla tıkış tıkıştı. Birçoğu İngilizce reklamlarla kendini tanıtan sürüyle lokanta vardı. Mallarıyla yeni gelenleri ayartmaya niyetli işportacılar sokakları tutmuştu. Bir köşede adamın biri zebra desenine boyanmış bir eşekle dikilmiş, küçük bir meblağ karşılığında çocukları hayvanın sırtında fotoğraflamayı öneriyordu.

Birkaç yıl zarfında barların sayısı ikiye katlanmıştı. Pıtırak gibi kumar kulüpleri açılmıştı: Monte Carlo, Tivoli Bar, Foreign Club. Diğerleriyle birlikte şehvet kurumları da Hollywood filmlerine taş çıkaracak romantizmde dekorlarıyla "eski Meksika"ya kısa bir seyahat vadediyordu. Hem turist dediğin ne bilecekti ki? Amerikalılar kendileri için yeni bir oyun alanı inşa etmek, Los Angeles, San Diego ve San Francisco'da yasak olmasına karşın sınırın ötesinde seller gibi akan alkolden tatmak niyetiyle Meksika'ya doluşmuştu. Yasakçı Hanımlar'a* burada yer yoktu.

* Alkol karşıtı örgütlenmelerde özellikle 20. yüzyıl başlarında kadınlar ön planda yer aldığından Alkol Yasağı kadın liderlerle beraber anılır olmuştu. -çn

Dünyanın en uzun barı Tijuana'daydı ve bira on beş sente satılıyordu. New York'tan bu kadar ötedeyken bile insanlar Firavun ya da Üç Kart Monte oyunlarıyla servetler kazanılıp kaybedilen Sunset Inn gibi kumarhanelerden konuşuyordu. Müzik de vardı tabii. Dansçılar, hatta şapkadan tavşan çıkaran sihirbazlar.

Tijuana'ya gelen herkes Calexico ile San Ysidro'nun kesiştiği sokaklara akın ediyordu. Gloria Swanson, Buster Keaton, Charlie Chaplin, hepsi de geçmişti buradan. Doğu Sahili'nden gelme tüvit takım elbiseli zengin ve de hayli resmi tavırlı erkekler dans pistinde kendilerini kaybediyordu. Caz meraklısı başına buyruk tipler şehrin sokaklarında koşturuyordu. Kanun kaçakları, orospular, içki kaçakçıları ve de kaymak tabaka aynı yere doluşuyor, tütün içip tekila kadehlerini tokuşturarak ceplerini boşaltıyordu.

Casiopea ile Hun-Kamé bu hedonist cennetinden güç bela geçip kendilerini bir otele attılar ve buradaki resepsiyonistten, Tierra Blanca'ya gitmek istiyorlarsa bir otomobil kiralamaları gerektiğini öğrendiler.

"Bu eyaletteki en şahane otel ve kumarhanedir orası. Kıyıya inip Rosarito'yu ardınızda bırakın," diye anlattı onlara resepsiyonist. "Sabah erkenden sizi götürecek sürüyle araba bulursunuz ama geceleyin zor bulunur."

Vakit gece olduğundan ve El Paso'daki maceralarıyla yorgun düştüklerinden -ki artık Casiopea sürekli yorgun hissettiğinden bir bahaneye ihtiyacı yoktu- Hun-Kamé iki oda tuttu. Resepsiyonist, sabah onlara bir otomobil ayarlayacağına söz verdi.

Casiopea geceliğini kuşanıp kendini yatağa atmakta hiç vakit kaybetmedi. Oda sıkışık ve havasızdı. Bir de o kadar çok yastığı vardı ki Casiopea bir kısmını yere attı.

Önceki gecelerde Şibalba'ya gitmekten kurtulmuşsa da şimdi kâbusu geri dönmüştü. Kara Yol'u ve tuhaf bitkileriyle kül rengi toprakları gördü. Casiopea'nın içinde yalnız olmadığı hissi vardı, rüzgârın hışırtısı havada tuhaf bir şeyler olduğuna dair uyarıyordu onu. Tekrardan o masmavi, hafifçe ışıldayan göle vardı ve bileklerinden kan aktı. Kanı bütün bedenini kaplarken, derisi ke-

miklerinden sıyrılarak titreşen etini terk etmişti ve sihirli gagalarıyla kuşlar etini didikliyor, parça parça koparıyorlardı. Kuşların Casiopea'nın etini iyice sıyırmalarının ardından kemiklerinin obsidiyen bir tahtın dibinde yattığını gördü. Ve tahtın üzerinde de boynunda insan kafataslarından bir kolyeyle Vucub-Kamé oturuyordu.

Çığlık çığlığa uyandı. Odaları birbirine bağlı olduğundan onu duyan Hun-Kamé içeri daldı hemen, korkmuş görünüyordu. Casiopea ilkin hiçbir şey söylemedi. Çok utanmıştı. Hun-Kamé'yi yatağından çıkarmıştı ve tanrı şimdi konuşsa mı, yoksa odasına mı dönse karar veremez görünüyordu.

"Ne oldu?"

Aslında, "Kâbus gördüm, uykuma devam edeceğim," demek niyetindeydi ama rüyası peşini bırakmamıştı, odası korkutucu derecede sessiz ve gölgeler çok karanlıktı; "Öldüm," dedi Casiopea titreyen çenesiyle. Yerdeki yastıklardan biri üzerine saldırmaya hazır bir yaratığa benziyor ve duvar kâğıdı ıssız bir ormanı andırıyordu.

"Şibalba'daydım."

Bu isim öyle yumuşaktı ki bir böceğin kanadına benziyordu âdeta; bunu duyunca Hun-Kamé'nin yüzü gerildi, ifadesi anlaşılmaz hâle geldi.

"Ne oldu peki orada?"

Casiopea başını iki yana salladı. "Kan gördüm, kendi kanımı. Yol kanımla kızıla döndü. Daha fazlasını anlatmak istemiyorum, böyle şeylerden konuşmamamız gerektiğini söylemiştin."

Ağrıyan sol elini ovuşturdu ve ona hayaletleri anımsatan köşelerdeki karanlık gölgelerden kaçırdığı gözlerini yere dikti. Eğer gözlerini oraya dikerse başlarını kaldırıp ona dişlerini göstereceklerini biliyordu. Karanlıkta ölümün anısı yüklüydü, rüyasındaki ölümündü ama düşsel doğasında bile yapmacıklık yoktu.

"Yine mi ağrıyor?" diye sordu Hun-Kamé.

"Evet," dedi Casiopea. Ağrıyan sadece eli değildi. Başı, bedeni sanki elektrik akımına tutulmuş gibi acıyordu. Kollarında ve ba-

caklarında iğneler batıyor, ağzında ekşi bir tat dolanıyordu. Acı azalıp çoğalıyor ama sonlanmıyordu.

Hun-Kamé uzanıp Casiopea'nın elini tuttu. Ağrısı azalınca da bıraktı. Casiopea başını kaldırıp ona bakınca, "Verdiğim rahatsızlık için senden özür dilerim, hem fiziksel olanı hem de Şibalba'yı görmekle başına geleni için," dedi Hun-Kamé. "Toz ve dumandan krallığımı görmenin ölümlüler için kolay bir şey olmadığını biliyorum."

"'Dün bir rüyaydı; yarın toza dönecek. Bir hiçti öncesinde; sonrasında duman olacak,'" diye karşılık verdi Casiopea.

Otomatik bir refleksti bu. Kendini yatıştırmak için zihnini yormuş ve tanıdık gelecek bir şeyler aramıştı, bu arayışı onu Quevedo'nun sonelerinin olduğu eski kitaba götürmüştü. Zayıf bir tercihti belki ama acele içinde bu kadarını yapabilmişti.

"Güzel sözler," dedi Hun-Kamé. "Ne anlama geliyorlar?"

"Babamın kitaplarından bir şiir. Başlığı da, 'Umulmadık, acı dolu ve ölümün kuşattığı bu hayatın kısalığına dair.' Hayatın sadece kısa olması umrumda olmazdı ama keşke..."

"Keşke ne?" diye sıkıştırdı Hun-Kamé, Casiopea devam etmeyince.

"Gülersin."

"Sana o kadar çok gülmüyorum."

Başka zaman olsa Casiopea ne Hun-Kamé'ye ne de bir başkasına tek kelime etmezdi ama korkusu onu örümcek ağı gibi sarmalamıştı ve bu ağı üzerinden silkelemeye davrandığında da böylesine açık sözlü olmaktan utanması gerektiğini unutuyordu. Gevezelikti bu resmen. Ama nihayetinde neden umursasındı ki bunu? Hem zaten Hun-Kamé'ye şimdiden bir sürü şey anlatmamış mıydı sanki?

"Dans etmek isterdim. Uukumil'de edemediğim danslardan. Annem derdi ki onun zamanında vals modaymış ama şimdiki insanlar çok hızlı danslar ediyormuş. Ama ben de hızlı dans etmek isterdim."

Nereden başlayacağını bilmiyordu, Charleston nasıl yapılır

hayal edemiyordu ama Uukumil'de bile insanlar danslardan, kızların giydiği ayakkabı ve elbiselerden konuşuyordu. Bu kadarı da bu fikrin aklında yer edip kök salmasına yetmişti.

"Peki ya başka?"

"Geceleyin Pasifik'te yüzmek. Suyundan içmek, tuzunu tatmak. Yucatán'daki suyla farklı mı, değil mi görmek."

Hun-Kamé buna kıs kıs güldü.

"Gülmeyeceğini söylemiştin!" diye onu azarladı Casiopea.

O konuşurken şehrin sesleri gelmeye başladı. Gecenin içinde uzak, keskin bir trompet sesi duyuldu, gelip geçen yayaların kahkahaları pencerelerinden içeri süzüldü ve oda sıradan hâline döndü: pürüzsüz ve parlak yatak başlığı, yerde soluk renkli pamuk topları hâlinde yastıklar, dörtgen desenli duvarkâğıdı. Casiopea ile Hun-Kamé de normale dönmüştü; bahar gecesinin yarı karanlığında oturuyorlardı. Yanlarına hangi tuhaf gölgeler sokulduysa korkutup kaçırmışlardı hepsini.

"Kötü niyetimden gülmüyorum. Söylediğim gibi, senin hayallerini seviyorum. Bak ne diyeceğim, bu iş bittiğinde sana o kadar çok hediye vereceğim ki dilediğince dans edip yüzmeye gidebileceksin," dedi ve elini sallayarak avuç dolusu siyah inciyi yere, yatağın ve mobilyaların altına saçtı.

Casiopea bunlardan birini aldıysa da inci parmakları arasında çözünüp hiçliğe karıştı, daha öncekiler gibi bir illüzyondu bu da. Şimdi kıkırdama sırası Casiopea'daydı.

"Gerçek değiller. Bana sahte inciler verdin. Bu önüme bir dilim pasta koyup geri almak gibi."

"Şimdilik sadece eğlence olsun diye. Ama her şey bittiğinde sana gerçeğini vereceğim."

"Bittiğinde," diye tekrarladı Casiopea sesindeki belirsizliği bastıramadan.

Kara Yol, ellerindeki kan gitmişti şimdi ama unutulmamıştı. Eli acıyordu, içindeki kemik kıymığı ölümdü ve Casiopea önemsiz bir ölümlü olduğunu biliyordu.

"Sana yalan söylemeyeceğim," dedi Hun-Kamé. "Tierra

Blanca'da bizi neyin beklediğini bilmiyorum. Kardeşim bir hain ve yalancı, başımı bir kere kopardıysa bunu yeniden deneyeceğine hiç şüphe yok. Ben cesur olacağım, seninse daha da cesur olman gerekiyor."

"Şimdi duracak değilim, buraya kadar gelmişken olmaz," diye karşılık verdi Casiopea, endişelerinin her şeyi bırakıp gideceği anlamına gelmediğini Hun-Kamé'ye kanıtlamak istermişçesine. "Ve sonrasında, sen yeniden tanrı olduğunda başımızdan geçenlere bakıp güleceğiz. Belki bizim hakkımızda hikâyeler bile anlatırlar, tıpkı Kahraman İkizler gibi."

Bunu deyip gülümsedi. Casiopea bu kadarının ona güven vermeye yeteceğini sanıyordu ama bunun yerine rahatsız olan Hun-Kamé bakışını kaçırdı. Biraz önce korkan Casiopea iken şimdi gergin görünme sırası Hun-Kamé'deydi. Casiopea onun içindeki korkuyu sanki derisine sürtünür gibi hissedebiliyordu ama bu farklı bir korkuydu. Casiopea ölümden korkuyordu, Şibalba'dan, elindeki kemik kıymığından. Hun-Kamé'nin korkusu ise başka bir şeydendi.

"Beni dinle, gecenin çok saati kalmadı. Yakında her şey değişecek," dedi Hun-Kamé peşinde kovalayan biri varmış gibi aceleyle. Sanki bunu belirtmek istermişçesine ileri geri yürümeye de koyuldu. "Yarın başka biri olabilirim. Tahtımı geri alacağım, değişeceğim. Altı saat, on altı saat, belki yarın da değil, belki altmış saat sonra ama fark etmez, yakında işte. Sana başka gözlerle bakacağım. Bana güvenmelisin, şimdi, seninle konuşurken güvenmelisin, güveniyor musun?"

Ama Casiopea'ya sesini çıkarma fırsatı vermeksizin konuşmasına devam etti, belli ki söyleyecekleri birincil önceliğe sahipti.

"Ben illüzyonla uğraşırım. Yeteneğim bu. Ama şu anda karşında duran hâlim bir illüzyon değil. Anlıyor musun? Daha iyi nasıl söylenir bilmiyorum. Beni bu hâlimle hatırla, tabii eğer hatırlamak istersen."

"Beni unutacaksın," dedi Casiopea. Hun-Kamé'nin nereye

varmaya çalıştığı bir anda belli olmuştu, tanrıların hafızası yanılabilirdi ve o da buna sonuna kadar direnecekti.

"Hayır, unutmak değil... ama hatırlayan ben olmayacağım ve... bir kalbim var, bu bedendeyken," dedi elini göğsüne koyarak. "Ama bu benim bedenim değil, Casiopea. Bu sadece şu an için giydiğim bir kıyafet ve bu an da geçip gidecek. Ve bu gerçekleştiğinde..."

"Benim için bir yabancı olacaksın," diye aklındakini söyledi Casiopea, kalbi, o sürekli sorun çıkaran şey bir an için teklerken.

"Evet."

"'Sonrası' diye bir şey yok," diye fısıldadı Casiopea.

Bu hiç adil değildi. Hikâyelerde hep bir 'sonrası' da olurdu, olmaz mıydı? Perde düşüvermişti işte. Bir peri masalında değildi. Hem "sonrası"nda ne olabilirdi? Hun-Kamé Ölüm Diyarı'ndan ona kartpostal mı atacaktı? Mektup arkadaşlığı mı edeceklerdi? Belki de her şey bitince gösterdiği çabalar karşılığında eli boş kalacak, bir kamyon kasasında memleketine dönüp ömrünü büyükbabasının evinin yerlerini silerek tüketecekti. Başladığı yere dönecekti. Tabii sonraki birkaç saat içinde her şeyi altüst etmez, akbabalara yem olmazsa.

"Siyah incilerini alacaksın. Kalbinin gerçek arzusunu," dedi Hun-Kamé. Sesi pek cömert geliyordu kulağa, Casiopea ilk defa onun bu nezaketini hor gördü. Hun-Kamé hiçbir şey önermese daha iyiydi.

Casiopea bu sözlere gülerek karşılık verdi. İncileri hiç arzu etmemişti ki. Hun-Kamé onu tanımıyordu. Onu birazcık olsun tanımıyordu.

Bölüm 26

Casiopea kemiklerine kadar işleyen öylesine derin bir ağrı ve öyle büyük bir kederle uyandı ki yataktan kalkamayacağını düşündü. Dışarıdaki dünya sessizleşmiş ve griye dönmüştü, ki Casiopea bunu kendi durumuna uygun buldu. Onun için doğduğu günden beridir gri değil miydi sanki? Asıl son birkaç gün içinde keşfettiği o renk patlamalarıydı anormal olan.

Aynada üzgün gözlü, hastalıklı bir yüz çıktı karşısına.

Ölen bir kız, diye düşündü Casiopea. Kemik kıymığının battığı noktayı bulmak için sol elini inceledi.

Derken banyo kapısı tıklatıldı. Hun-Kamé erken çıkmak üzerine bir şeyler mırıldandı.

Casiopea başını dikleştirip, kemer kısmında küçük bir çiçek buketi iliştirilmiş, kısa kollu sarı bir elbise geçirdi üzerine.

Otelden dışarı adımlarını attıklarında Martín'in onları beklediğini gördüler. Casiopea öyle şaşırmıştı ki az daha bavulunu düşürecekti elinden. Hun-Kamé ise gösterişli, siyah bir otomobile sırtını dayamış kuzenin bu beklenmedik ortaya çıkışıyla hiç şaşırmış gibi görünmüyordu. Martín'in yanında düz beyaz üniformalı bir şoför dikiliyordu.

"Günaydın. Sizi almak üzere gönderildik. Lord Vucub-Kamé sizinle konuşmak istiyor," dedi Martín okumakta olduğu gazeteyi katlarken.

"Ne zarif bir düşünce," diye karşılık verdi Hun-Kamé. "Biz kendimiz gelebilirdik oysa."

"Gerek yok. Lütfen binin."

Şoför onlara kapıyı açtı.

"Binelim mi?" diye sordu Casiopea, Hun-Kamé'yi dirseğinden tutup.

"Fark eden bir şey olmaz," diye yanıtladı Hun-Kamé.

İkisi arkaya geçtiler, Martín ön koltuktaydı. Konuşmadılar. Araç şehirden çıkıp güneye doğru devam ederken Casiopea'nın kuzeni gazeteyle yelpazeleniyordu. Günün bu erken saatinde bile hava şimdiden ısınmıştı.

Güneş etraflarındaki dünyayı ağartıyor, otomobilin arka tarafında cansız bir hâlde uzanmış, arada bir elini saçlarından geçiren Casiopea'nın içinde kalan yaşamı süzüyordu âdeta.

Casiopea şimdi aşırı yorgundu ve bunun ne anlama geldiğini düşünmek dahi istemiyordu. Pencereye bastırdığı zonklayan elini düşünmemeye çabalıyordu.

Derken çevresi çöl sıcağına meydan okuyan verimli bir yeşillikle çevrili, ön merdivenlerine giden yol sağlı sollu palmiyelerle süslü beyaz bina görüş alanlarına girdi. Casiopea'nın şimdiye değin gördüğü vahaya en benzer şeydi bu. Binanın beyazlığıyla Casiopea'nın gözleri kamaştı.

Kusursuz, güçlü bir yapıydı. Güzel, süslü otellerde kalmışlıkları olmuştu ama bu süslüden de öteydi. Görüntüsü tıpkı... tıpkı bir tapınak gibi, Yucatán'daki antik saraylardan biri gibiydi ama bildiği Maya tarzı binaları tümden taklit etmiş de değildi. Pek sayılmazdı. Benzerlik üç katlı binanın keskin hatlarında, duvarların ona kireçtaşını, tuzu hatırlatan beyazlığındaydı. Otomobil binanın ön girişine yanaşırken dış cepheyi süsleyen oymaları fark etti. Balıklar, denizyıldızları, denizkaplumbağaları, deniz bitkileri. Geçmeleri için kapı görevlisi tarafından tutulan çift kanatlı metal kapı nilüferlerle süslenmişti.

Lobide de aynı denizcilik teması hâkimdi. Tavan, koridorlarda insanlar değil de devler gezinecekmiş gibi muazzam bir yükseklikteydi. Zemin mavi-beyaz karoluydu ve orada burada güçlü Art Deco göndermeleri göze çarpıyordu: avizelerde, mobilyalarda, resepsiyon masasındaki resimde. Casiopea asansörlerin iki yanında özgün üsluplu taş kaymanlar bulunduğunu fark etti.

Lobiyi kaplayan yere kadar aynalar girişi yansıtıp genişletiyor ve açık mavi pencereler içeri giren ışığı değişime uğratarak bir su kuyusunun dibinden göklere bakılıyormuş hissi veriyordu.

Her yanda freskler vardı, duvarlar Maya mavisi denilen, insanın görüp görebileceği en has tonda, aydınlık bir maviye boyanmıştı. Deniz canlılarıyla dolu okyanuslar beliriyordu bu duvarlarda; buna ek olarak zengin kızıl ve yoğun sarı renklerde boyanmış flora ve fauna da vardı, saçaklar geometrik şekillerle bezenmişti. Gümüş ve altın renklerindeki tavan birbirini takip eden toprak ve su kabartmalarıyla kaplıydı.

Başka bir âleme adım atmak gibiydi, görünür yüzeyler –taş, cam, ahşap– öylesine çarpıcı bir şekilde bir araya geliyordu ki durup bakakalmamak imkânsızdı.

"Benimle gelin," dedi Martín. "Giriş yapmanıza gerek yok, her şey ayarlandı."

"Neymiş ayarlanan?" diye sordu Casiopea konuşabilmek için kendini zorlayarak.

"Ziyaretiniz."

Asansöre bindiler, içerisi parlak metalle kaplıydı ve burada da kabartmalar vardı, üçüncü kata çıktılar. Kapı görevlisi peşlerine takılmış, bavullarını taşıyordu. Koridorun sonuna geldiklerinde Martín kapının kilidini açıp içeri girmelerini işaret etti.

Antreye adımlarını attılar, koltuklar sarı, duvarlar maviydi. Odanın ortasındaki masanın üzerine zambaklar yerleştirilmişti. İki yanda birer kapı vardı. Martín bunları sırayla açtı.

"Odalarınız," dedi.

Casiopea yatak odalarından birine kararsız bir adım attı. Sarı-mavi düzen burada da devam ediyordu. Devasa pencereler bir balkona açılıyordu. Oraya çıksa okyanusun, tuzunun kokusunu alabilirdi. Ne çok yol katetmişlerdi! Seyahatlerinin büyüklüğünü şimdiye dek fark edememişti, geçtikleri bütün o eyaletler, pencereleri önünden gelip geçen şehirler okyanusun kıyısındaki bu noktaya varmak içindi.

Böylece büyük bir coşku duydu Casiopea. Hayalini kurduğu

şeylerden biriydi bu. Kendini ona sunan bir okyanus. Eski kurabiye tenekesindeki kartpostallardan biriydi bu, yüreğinde saklı tuttuğu nefes kesici hislerden biri. Balkona çıkıp iki eliyle korkuluğa sarıldı. Durduğu yerden içerideki konuşmaları duyabiliyordu.

"Bu akşam sekizde Zavala ile yemeğiniz var," dedi Martín. "Kıyafet için alt kattaki mağazaları kullanmanızı rica ediyor. Zavala akşam yemeği için ana balo salonunu hazırlatıyor. Seyahat kıyafetleri ya da gündelik giysiler uygun olmayacaktır."

"Çok güzel. Peki ya kardeşim, bu akşamki yemekte varlığıyla beni onurlandıracak mı?" diye sordu Hun-Kamé.

"Bunu bilemem. Sizinle sekizde görüşürüz. Bir şeye ihtiyacınız olursa zili kullanın," dedi Martín çıkmadan önce.

Casiopea dönüp odaya girdi ve balkon kapısına yaslanarak Hun-Kamé'yi seyretti. Hun-Kamé ellerini arkasında kavuşturmuş, tavana bakarak, pencereleri, etraftaki güzellikleri inceleyerek dolanıyordu. Gülümsüyordu.

"Vucub-Kamé o zekice oyunlarından birine girişmiş. Çok ama çok zekidir kardeşim."

"Anlamıyorum."

Hun-Kamé teftişine devam etti, şimdi ellerini duvarda gezdiriyor, tırnağıyla mavi boyaları kazıyordu. Casiopea geniş bir oda ve zengin dekoru görüyordu sadece ama Hun-Kamé bu kurulumda sıradışı bir şeyler fark etmişti anlaşılan. "Sana *chu'lel*den bahsettiğimi hatırlıyor musun? Vucub-Kamé bu iki noktayı birbirine bağlamak istiyordu. Şu mekâna baksana. Kabartmalara, odanın şekline, duvarlara, açılara; hepsi de büyüyle şakıyor. Burası sıradan bir otel değil."

Casiopea başını kaldırıp tavandaki ve duvarlardaki motiflere baktı. Tarih kitaplarındaki resimlerde, çizimlerde gördüğü, ormanlarda ya da büyüdüğü yarımadadaki harabelerde bulunan tapınakları anımsatmışlardı ona. "Piramit olmayan bir piramit," diyebildi.

"Kesinlikle," dedi Hun-Kamé hoşnut bir ifadeyle ama Casio-

pea onun neden böyle mutlu olduğundan emin olamıyordu.

"İki güç merkezini birleştiremediğini söylemiştin."

"Hayır birleştiremedi. Ama burası potansiyel taşıyor, uyuyan bir iblis burası, sizin şu motor dediğiniz şeyin henüz harekete geçmemişi."

Casiopea'nın rüyasında üzerinde Şibalba Lordu'nun oturduğu obsidiyen bir taht vardı. Rüyasındaki detayları anımsadı birden: her yana yığılı bina yüksekliğinde kemik yığınları, kurukafalardan örülü duvarlar, toprağı kaplayan kan. Evet, henüz gerçekleşmemiş bir şeydi bu gördüğü ama gerçekleşebilirdi pekâlâ.

"Neden harekete geçmemiş peki?" diye sordu Casiopea.

"Çok açık değil mi?" diye yanıtladı Hun-Kamé. "Burada bir yerde bir mezar odası olmalı. Niyeti beni öldürmek ve bütün bu diyarı yönetmek; planının son aşaması için benim kanım gerekli. Ah, bunu hissedebiliyorum."

"Neden korkmuyorsun öyleyse?"

Hun-Kamé, sanki Casiopea çok iyi bir şaka yapmış gibi daha da çok gülümsedi. "Çünkü Casiopea Tun, o henüz beni öldürmedi, değil mi?"

"Seninle dövüşmek için her an şu kapıyı kırıp içeri dalabilir," dedi Casiopea o tarafa işaret ederek. Bu pek olası değildi belki ama ihtimali göz ardı etmenin âlemi yoktu.

"Tanrılar birbirleriyle kılıç, kalkan eşliğinde dövüşmez. Bu çok uygunsuz olurdu."

"Kafanı kesip kopartmıştı."

"Bunun farkındayım. Onunla işim bittiğinde bu yeri parça parça denizin dibine göçerteceğim, onun işlerinin zerresi kalmayacak geriye. Ne muhteşem olacak görürsün. Oymalı bir kutuda birkaç yüzyıl geçirirken attığı çığlıklardaki sefalete eserlerinin yok edilmesini izlemenin sefaleti de eklenecek."

"Planın bu demek. Sana yaptıklarının aynısını yapacaksın ona," dedi Casiopea, Hun-Kamé'nin sözlerindeki saldırganlıkla şaşkındı. "Bu pek de doğru görünmüyor."

"Planım her zaman buydu."

Casiopea sol kolunu ovalayarak Hun-Kamé'den uzaklaştı. Sürekli ama durgun bir ağrı ta omzuna kadar yayılmıştı ama eline yaklaştıkça fenalaşıyordu. "Öyleyse, tanrılar kılıçla dövüşmüyor ama insanlar kadar dar kafalı olabiliyorlar," diye fikir yürüttü.

"Beni boşuna azarlama. Bu intikam için çok bekledim ve tadını çıkarmak niyetindeyim."

"Bu gereksiz bir zalimlik."

"O zaman bunun yerine cetvelle eline vurayım, ne dersin?" diye sordu Hun-Kamé. "Ne yapmamı bekliyorsun benden, ha?"

"Bilmiyorum," diyebildi Casiopea. İlahi varlıkların çekişmesinin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye dahi cüret edemiyordu ama sonrasında tuhaf bir duman şeklinde kalkıp onlarla konuşmuş olsa dahi Uay Chivo'nun başının koparılmasına şahit olmaktan hiç hoşlanmamıştı. Hun-Kamé'nin kardeşinin başının kesilmesini izlemekten de hoşlanmayacaktı.

Hun-Kamé canlı sarı renkli, kapitone bir sandalyeye çöküp kollarını göğsünde kenetledi. Yirmili yaşların utangaçlığına bürünmüş, sinirli bir oğlan çocuğuydu resmen, fazlası değil. Casiopea başını iki yana sallayıp karşısındaki koltuğa geçti.

"Kavga etmenizden önce onun nasıl biri olduğunu bana hiç anlatmadın," dedi. Sormamıştı bunu hiç. Bir kardeşinin olması bunu yanlışlasa da, mantıksızlığı ortada olsa da Hun-Kamé'nin kendine özel bir yaradılışta olmasını, bir eşinin daha olmamasını istiyordu sanki.

"Ne?" diye karşılık verdi Hun-Kamé.

"Sen ve kardeşin birbirinizden hep nefret etmiş olamazsınız ya."

Hun-Kamé yüzünü ekşitti. "Aynı şeyin farklı yüzleriyiz. Ay yıldızları ne kadar hor görebilirse biz de fazlasını yapamayız, sürekli bir nefret içinde olmamız mümkün değil."

Casiopea, Hun-Kamé'ye bakarken bir anda ailesini, Martín'i düşünür buldu kendini. Martín ondan hep nefret mi etmişti? Kendisi Martín'den gerçekten nefret mi ediyordu? Yucatán'da içini yakan o öfke seyahati sırasında soğumuştu.

"Kardeşim daha fazlasını istedi," dedi Hun-Kamé. "Sonsuzlukta bir denge vardır ama o... Ben iki kardeşin büyüğü, gecenin hükümdarıyım. Yerimi sorguladı, konuşmaması gereken zamanda konuştu, gerekli hürmeti göstermedi. İşte dargınlık burada başladı. Bu nefretle aynı şey değil."

"Bundan ona söz etmedin mi?"

Hun-Kamé güldü bu söze, Casiopea'nın aklına yine Martín geldi. Martín'in istediği de bu muydu? Casiopea'nın ona gereken hürmeti göstermesi, susması mıydı? Yucatán'dayken kendi içindeki dargınlık da büyüyüp budaklanmamış mıydı, Casiopea'nın benliğini zehirlememiş miydi? Casiopea büyük bir şokla fark etti ki ağabeyindense Vucub-Kamé ile daha çok ortak noktaları vardı.

"Ne?" diye sordu Hun-Kamé kaş çatarak.

Casiopea başını kaldırıp ona baktı ve Hun-Kamé'nin onu bütün bunlardan çekip aldığını düşündü. Bile isteye yapmamıştı bunu, evet ama Casiopea'nın Uukumil'den, Martín'den ve diğer herkesten uzaklaşmaya ihtiyacı vardı ve o da bunu sağlamıştı. Oysa Vucub-Kamé'nin sonsuza değin Şibalba'da, sessiz öfkesiyle elleri bağlı hâlde ağabeyinin yanında kalması gerekmişti.

"Belki bu durum onun için de incitici olmuştur," dedi Casiopea. "Son sözü söyleyenin sürekli sen olmanı izlemek, her emrine uymak zorunda kalmak."

"Bana bunu yapmakta onun haklı olduğunu mu söylüyorsun?" dedi Hun-Kamé sandalyeden fırlayıp göz bandının boş duran göz yuvasını gizlediği yüzüne işaret ederek.

Casiopea da onu taklit ederek ayağa fırladı. "Hatalıydı. Ama senin zalimlik ettiğini düşünüyorum. Şimdi olduğun kişi, geçmişte olduğun kişiyi yansıtmıyor."

"Mezarda sevimlilik bekleyen her kim olursa olsun aptaldır," deyiverdi Hun-Kamé.

"Sevimlilik değil. Ama... nasıl desem, merhamet. Garip ama sanırım ben ölüyor olduğum için başkasının da ölmesini istemiyorum. Her şeyin yaşamasını istiyorum."

Bu doğruydu. Dışarıdan gelen martı seslerini, kayalıkları döven dalgaları duyabiliyordu ve pencereden içeri dolan güneş de her zamankinden daha parlak gibi geliyordu. Onu bu denli mutlu eden şey o eski kartpostalın, o çocukça neşenin anısıydı; tekrardan canlanmıştı şimdi, yüzü ne ölgün ne de solgundu.

Hun-Kamé ona buz gibi bir bakışla bakıyordu. Casiopea'ya hiçbir şekilde onay verdiği yoktu ama yine de ifadesi yumuşuyordu, taklit etme sırası ondaydı şimdi.

"Ağzından çıkanların bir güç taşıdığını söylemiştim sana ama dediklerimi hiç de anlamışa benzemiyorsun, değil mi?"

Casiopea başını yavaşça iki yana salladı. İşte hemen karşısında, parmak uçlarıyla göğsüne dokunabileceği kadar yakınındaydı Hun-Kamé. Casiopea'ya yaklaşan o muydu, yoksa aralarındaki boşluğu aşan, Casiopea mı olmuştu?

"Seninle birlikteyken başka biri oluyorum. Daha nazik oluyorum... daha nazik olmak istiyorum," dedi Hun-Kamé. Konuşurken utanıyormuş, masuma çok yakın birine dönüşüyormuş gibiydi. "Zalim miydim? Bir tanrıydım; bir nehre sormalısın aslında bu soruyu, yatağında akıp giderken nazik miymiş ya da doluya sormalısın, toprağı incittiğini bilir miymiş. O zamanlar bunu düşünmezdim bile."

Yalan söylemiyordu. Yüzüne bakan hiç kimse bu yüzün onca asırdır toprağın altında var olduğunu söyleyemezdi. Bu yüze bakan herkes *Bu kafası karışık aptal da kim?* diye düşünür ve yoluna devam ederdi. Güzelliği bile sıradanlaşmıştı şimdi, onu ilk gördüğünde Casiopea'nın içini acıyla cız ettiren yakışıklılığı gitmiş, onun yerine birçok şehirde, birçok sokakta bulunabilecek türden genç adamlara özgü bir görünüm gelmişti.

"İşte senin büyün de bu, görüyor musun?" dedi Hun-Kamé alçak sesle.

Hun-Kamé konuşurken ona bakmamıştı. Casiopea bu hareketten onun Şibalba'ya bakıyor olduğunu anlayabiliyordu. Şibalba'nın, zihninde parıldayan ve görmezden gelinemeyecek olan gölgeler âleminin hatırasına.

Şibalba onu cezbediyordu. O, Şibalba'ydı.

Elini Hun-Kamé'nin göğsüne koymasının bir anlamı yoktu.

"Kardeşim bizi kandırmaya çalışacak," dedi Hun-Kamé, sesinin tonu değişmişti. "Zayıflıklarımıza oynayacak. Kazanmasına izin vermemeliyiz. Söz verdiği hiçbir şeye inanma – o bir hırsız, düzenbaz ve yalancı. Tehdit de etse, övse de benim yanımda kal."

Casiopea sol elindeki kemik kıymığını hissederek ondan uzaklaştı ve başını sallayarak onayladı.

Bölüm 27

Tierra Blanca insanın arzulayabileceği her türden rahatlığa sahipti. Hâli vakti yerindelerle eşlikçileri için kuaför, spa, havuz ve de kürk paltolar, parfüm ve kolonyalar, pipolar, cam işleri, kıyafetler, dergiler satan sayısız mağaza vardı burada. Otantik Japon kimonoları ve Fransız ipeklileri, tüvit ceketler ve işlemeli bluzlar için muazzam miktarda paralar ödenebiliyordu. Bu durumun ardındaki fikir, müşterilerin asla bir şeye muhtaç kalmamaları, yerleşkeden asla ayrılmak zorunda olmamalarıydı; dünyanın kalanı Tierra Blanca'ya gelebilirdi.

Martín bu aşamada bir lükse, bu görkemli tatlara hiç rastlamamış olduğundan, Casiopea'nın girdiği kıyafet mağazasından çıkmasını beklerken hayli rahatsızlık duydu. Casiopea'nın elinde bir çift çantayla çıktığını görünce rahatladı.

"Dur yardım edeyim," dedi elini uzatarak.

Casiopea ise olduğu yerde durup temkinli bir şekilde ona baktı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Geri odana mı çıkacaksın?"

"Kuaföre gideceğim," dedi Casiopea. "Seni neden ilgilendiriyor ki?"

"Senle konuşmak istiyorum. Lütfen."

Casiopea bu fikirden pek hoşnut olmamışsa da başıyla onayladı ve birlikte mağazanın giriş kapısının yanına çekildiler.

"Neymiş?" diye sordu Casiopea.

"Senin için bir telgraf var elimde, oldu mu? Al oku," dedi ve telgrafı uzattı.

Casiopea uzatılan kâğıt parçasını alıp açtı. Annesindendi mesaj. Casiopea'nın kaşları çatıldı.

"Onu bunu yazmaya sen mecbur ettin kesin?" diye sordu okumayı bitirince.

"Hayır. Ne yapıp ettiğimi haber vermek için Büyükbaba'ya telgraf çekmiştim, annen de bir mesaj göndermeye karar vermiş. Senin için endişeleniyor. Onun bildiği kadarıyla sen adamın biriyle kaçtın ve Büyükbaba da beni peşinden gönderdi."

"Bunun bana kendimi suçlu hissettirmesi mi gerekiyor?"

Telgraf gerçekten de Casiopea'ya anlattığı gibi kendiliğinden gelişen bir durumdu ama Martín ondan da yararlanmasını bilmişti. Omuzlarını silkti ama içten içe telgrafın beklenilen etkiyi yarattığından emindi. Casiopea ise sinirlenmiş görünüyordu.

"Suçluluk hissediyorsan, Meksiko'da beni dinleyecektin."

"Doğru. Özür dilerim ama senle konuşmaya devam etmek istemiyorum."

"Sakin ol. Sadece telgrafını verdim sana. Sana vermek yerine çöpe atmamı mı isterdin?" diye sordu Martín.

Casiopea taşıdığı çantaların ipleriyle oynadı. Sesi çıkmıyordu şimdi.

"Evet, Meksiko'da Vucub-Kamé senle konuşmak istiyordu ve onla görüşmeyi kabul etseydin beni epey zahmetten de kurtarmış olurdun. Ama şimdi yeni bir fırsatın var bunun için," dedi Martín bir elini kaldırarak. "Devamını duymak istemediğini söylemeden önce bir bekle çünkü bunu sana ikimizin de hayrına anlatıyorum, tamam mı?"

"Benim hayrıma bir şeyi yaparmışsın gibi," diye karşı çıktı Casiopea.

"*İkimizin de*, dedim. İyi niyetime inanmak istemiyorsan bencilliğime inan bari. Bak, bu tanrılar bizi zerre umursamıyor. Kellemi yerinde tutmaya çalışıyorum sadece. Sana anlatacaklarımı dinleyecek misin şimdi?"

Casiopea kararsız kalmıştı, belli belirsiz başıyla onayladı. Martín kuzeninin koluna girdi ve onu koridorun ilersine yönlendirdi. Mağazaların dibinde, cansız mankenlerin gölgesinde

konuşmak istemiyordu. Kumarhanenin tenis kortları, güzel bahçeleri vardı ve plaja doğru birkaç merdiven inerseniz muhteşem bir okyanus manzarasıyla karşılaşabilirdiniz. Martín bir dizi palmiye ağacını takip ederek onu bahçelere götürdü. Görünürde hiç kaktüs yoktu, bunun yerine bol bol çiçek ve verimli bir yeşillik karşılıyordu insanı: müşteriler budanmış ağaç sınırının hemen ardında onları bekleyen amansız çölü aklından çıkarsın diyeydi burası.

"Bu akşam Zavala bir oyun önerisinde bulunacak. Bunun ardından Vucub-Kamé seninle görüşmek isteyecek ve başka bir teklifte, bir çeşit anlaşma teklifinde bulunacak," dedi Martín. Casiopea ile bu ikinci denemesinde nasıl konuşması gerektiği üzerine düşünüp taşınmış ve dobra olmakta, lafı hiç eğip bükmemekte karar kılmıştı. Aksi hâlde amacına ulaşma şansı sıfıra yakındı.

"Ne teklifiymiş bu?" diye sordu Casiopea.

"Şartları bilmiyorum, söylemediler ama Vucub-Kamé sana karşı cömert olacaktır. O... Vucub-Kamé'nin teklifini kabul etmen en iyisi olur çünkü diğer seçenek, ilki yani, hiç de iyi değil."

"Nedenmiş?"

"Bir yol var, tamam mı? Kara Yol, Şibalba'dan geçiyor. Bizi orada yürütecekler."

"Senle beni mi?"

"Evet. Bir yarışma."

Taştan bir süs havuzunun yanında dikiliyorlardı, havuzun tepesindeki taş bir kurbağanın ağzından aşağı dökülüyordu su. Bu manzara Martín'in aklına memleketteki evini getirdi, oradaki avluyu, kafesi içindeki papağanı anımsadı. Martín'in tek isteği Uukumil'e gitmekti. O dünyayı hiç arzulamamıştı, Casiopea idi bunun peşinde olan.

"Bak, Casiopea, ben... tasarladıkları nasıl bir yarışma bilmiyorum ama beni çok korkutuyor bu. Bu yüzden hayatında bir defa olsun sana söyleneni yap ve... demek istediğim, birlikte dolandığın o göt herif var ya, o hiç de–"

"Neden bahsediyorsun sen? Ben hep bana söyleneni yaparım," diyerek sözünü kesti Casiopea.

"Hayır, yapmazsın. Kavga etmeden yapmazsın," dedi Martín.

Bu doğruydu. Söz dinlemezin tekiydi, yağ gibi kaygan gözlerini Martín'in üzerine dikerdi ama olurlarının ardında hançerler saklıydı hep. Şimdi de ağzının aldığı o tuhaf kıvrımla tek bir kelime etmeden dahi bir karşı koyuş sergiliyordu.

"Benden nefret etmenin sebebi bu mu?" diye sordu Casiopea.

"Ne önemi var ki bunun?" diye karşılık verdi Martín de.

Bir öğle sonrası Uukumil'e varan küçük, kara kızı anımsadı; yanında güzel anası, örgülü saçlarıyla trenden inişini. O zaman düşmanlık değil, merak duymuştu Martín içinde. Kızın etrafıyla pek alakası yoktu ve Martín de onunla nasıl edip iletişime geçeceğini bilememişti, ne de birlikte oynamalarının uygun düşüp düşmeyeceğini; bu yüzden mesafesini korumuştu. Bu tatlı nezaket bir bahar günü buza dönüvermişti.

"Beni kovduklarında okuldan eve döndüğüm zamanı hatırlıyor musun?" dedi Martín, bu hatırayla dili çözülerek. "Büyükbaba'yla konuşmaya gitmiştim, odasındaydı tabii ve sen de oradaydın, ona gazetesini okuyordun."

Casiopea o basit lacivert elbisesi, beline varmış saç örgüsüyle oturuyordu bir köşede. Martín daha odaya girer girmez sersefil hissetmişti; kendini açıklamasına bu kız da şahit olacaktı ve bu da iyice küçük düşmesi demekti ama büyükbabası kızı göndermeyi umursamadan konuşmasını buyurmuştu.

"Korkmuştum ama neler olduğunu ona anlatmam gerekiyordu. Beni bastonuyla döveceğini düşünüyordum ama bunun yerine iç çekip sana döndü ve 'Neden erkek olmadın sanki?' dedi. İşte o anda Büyükbaba'nın benim hakkında ne düşündüğünden emin oldum."

"Bu benim hatam değildi," dedi Casiopea.

"Öyleydi. Kasten yapıp yapmaman bir şeyi değiştirmez, o andan itibaren seninle düşmandık."

Şimdi saçları kısacık kesili, sarı renkli, kısacık ve de zarif bir elbise içindeki Casiopea ile o gün bir köşede duran iri gözlü kız

arasında asırlar vardı sanki ama o çocuktan kalma bir şeyler vardı hâlâ, Martín'in tek lafıyla incinmişti hemen.

"Seninle arkadaş olmak istiyordum," diye itiraf etti Casiopea.

"Bunun için üzgünüm," dedi Martín, şimdiye değin Casiopea'ya söyledikleri arasında en dürüst ve belki de en nazik olanıydı bu. Bununla beraber... Martín hafızasının yeterince derinlerine inmiş olsaydı, Casiopea'nın Uukumil'e gelişinden kısa süre sonra evin ardındaki arazide birlikte böcek yakalamaya çıktıkları bir anısı da vardı. Sopalarla yeri kazmış, ellerini iyice çamura bulamışlardı. Ta ki Martín'in annesi gelip de iyice azarlayarak onu içeri götürene kadar.

Zayıf ilişkiler. Onlara bulaşmak hiç de akıl kârı değildi, özellikle de söz konusu ilişki hizmetçi takımından biriyle olanı andırıyorsa. *Şu kıza bir bak hele*, demişti Martín'in annesi, *kim olduğunu bilmesen hepten Yerlilerden biri sanırsın. Utanç verici.* Martín'in elinden annesini başıyla onaylamaktan fazlası gelmemişti.

"Yani şimdi... şimdi ne yapmam gerekiyor? Sen üzgünsün diye Vucub-Kamé'nin önünde diz mi çökeyim?" diye sordu Casiopea, sesinin sertliğiyle Martín başını dikti gene.

"Bunu yapmalısın çünkü akıllıca olan şey bu, tamam mı?" diye sertçe karşılık verdi Martín.

"Vucub-Kamé'nin ne planladığını bile anlatmıyorsun bana."

"Bana anlatmadılar çünkü. Benim yanımda konuşmuyorlar. Bunda şaşılacak bir şey de yok. Büyükbaba bana hiçbir şey demedi bunca yıl, Şibalba ya da Kara Yol hakkında tek kelime etmedi."

"Ama bu yarışmanın nerede yapılacağını biliyorsun."

"Öyle sayılır diyelim. Casiopea, ne senin ne benim Ölüler Diyarı'nda işimiz yok. Vucub-Kamé sana ne önerecekse kabul et, tamam mı? Sorun ne, eve dönmek istemiyor musun? Hiçbir şeyi umursamıyorsan bile anneni düşün."

Martín ceketini yoklayıp bir sigara yaktı. Bu tarz hareketler kendine güvenini tazeliyordu, hayatta olduğunu hatırlatıyordu ki

son zamanlarda, Şibalba'yı görmesinden beri büyük bir endişe kaynağı olmuştu bu durum. Dehşet Diyarı'nı gördükten sonra kimse eskisi gibi olamazdı.

"Başka bela yaşamadan bundan kurtulmak istiyorum," dedi Martín. "Eve dönmek istiyorum."

Zamanda geriye gitme sırası ondaydı bu defa; Büyükbaba'nın odasında büyüklerinin korkusuyla burnunu çeken, gömleğinin eteğiyle oynayan o çocuk olma sırası. Gömleğinin eteğiyle oynarken parmakları Ölüm Lordu'nun verdiği yüzüğe dokundu ve bir anda değişiverdi. Sigarasını attı.

Hiçbir uyarı olmadığı hâlde aniden bedeninden bir ses yayıldığını hissetti. Sesi duymuyordu ama oradaydı, içindeydi işte; sanki o bir enstrümandı da başka biri çalıyordu onu. Damarlarında kan değil buz akıyor, gözlerini perdahlı taş misali parlak bir hâle getiriyordu.

"Artık sana ihtiyacı kalmadığında Hun-Kamé seni bir yol kenarına terk edecek," dedi Martín kendine ait olmayan bir sesle. Çok daha kuvvetli, çok daha keskin bir sesti. Kulağa oymuş gibi gelse de Martín değildi bu kesinlikle. Nasıl oluyorsa, Vucub-Kamé idi bu. "Onda eli açıklık ne arar, sana kül ve sirke verecek sadece. Düşmanlarla ve dertlerle yüzleşeceksin ama elinde koca bir hiçle kalacaksın."

"Ona ödül alacağım diye yardım etmiyorum," dedi Casiopea.

"Ama bu *adil* olmaktan uzak, değil mi? Ailen sahip oldukları her şeyi kaybedecek ve sen de eve eli boş döneceksin. Geri dönmeyi başarabilirsen tabii. Bunlardan sağ kurtulmayı başarabilirsen. Onun tek yaptığı almak. Almak, biraz daha almak sadece, değil mi?"

Parmağını kaldırıp dudaklarına götürerek sırıttı. "Sakın inkâr etme. Senin yaşamını alıyor, kanını alıyor. Neden sen de karşılığında bir şey almıyorsun?"

Casiopea ondaki değişimi, gözlerindeki parıltıyı hissetmiş olsa gerekti.

"Vucub-Kamé... o burada, değil mi?" diye fısıldadı.

"Evet, burada," diye mırıldandı Martín.

Casiopea sanki Ölüm Lordu'nu ararmış gibi etrafında döndü ama Vucub-Kamé görüş alanında dikilmiyordu elbette. Martín başını eğdi ve ellerini Casiopea'nın şakaklarına koydu.

Etrafını bir sis sarmıştı. Görüşünü kapamış, beynini doldurmuştu. Hem oradaydı Martín, hem de değildi. Casiopea'ya dokunduğunda sis bir anlığına gitmiş ve gözlerine binbir renk doluvermişti. Mavi, kızıl, sarı, beyaz. O anda, o renk girdabında Casiopea'yı bir gölün kıyısında ölü hâlde gördü. Sonra en az onun kadar korkunç başka bir görüntü belirdi: yarasa kanatlı bir canavar Casiopea'nın başını koparıyordu. Ardından başka dehşetli ölümler geldi. Sonuncusunda Martín ona bir bıçak saplıyordu. Bütün bu sahnelerde Vucub-Kamé, görüşünün kenarındaki bir gölgeye yerleşmiş, obsidiyen tahtında göz kırpmaksızın izliyordu. Oradaydı. Muzaffer ve ebedi.

Casiopea'nın nefesi kesildi. Martín onun da aynı şeyleri gördüğünü biliyordu. Ve onlara izletilenlerin başlarına gelecekler olduğunu da biliyordu.

"Bedelini söyle, ne istersen alacaksın. Başarı mı istersin, yoksa altın mı; Şibalba Lordu hepsini mümkün kılar. Ama sakın, bu işi sürüncemede bırakmanın faydalı olacağını düşünme sadece; direnmenin tehlikelerini de hesaba kat."

Martín, Casiopea'yı bırakıp geriledi. Gözleri kararıp yaşarmıştı.

"Lordun yüzüğünü öp ve en gözde hizmetkârı ol," dedi Martín yine kendine ait olmayan o sesle. Elini kaldırıp görmesi için yüzüğü Casiopea'ya uzattı.

Casiopea, tıpkı küçüklüklerinde Martín'in zorbalık ettiği zamanlardaki gibi korkuyla bakıyordu şimdi ona; Martín ise neden böylesine mahcup hissettiğini bilemez hâldeydi. Daha önce olduğu kişiden miydi bu, yoksa mevcut kişiliğinden mi? Ama bunu düşünecek zaman yoktu şimdi, Casiopea başını iki yana sallamaktaydı.

"Hayır," dedi Casiopea biraz da o çocuksu inadıyla.

Martín'in bedeninde dehşet bir ağrı belirdi, omuriliğinden beynine yayıldı, Martín dişlerini gıcırdatarak yüzünü buruşturdu. Martín'i aracı ettiği sürede Vucub-Kamé birkaç çift laftan fazlasını etmemişti, zavallı Martín, kendisini fetheden baskın varlık tarafından terk edilince sarsılmıştı.

"Martín?" diye yokladı Casiopea.

"Geçti," diyebildi Martín zar zor.

"Oturmak ister misin?"

Hemen yakında taş bir bank vardı. Casiopea onu oraya götürmeyi denedi ama Martín başaramadı. Bacakları hissizleşmiş ve boğazı hıçkırıkla dolmuştu. "Hayır, hayır... Casiopea buradan çıksak ya sadece? Öylece gitsek olmaz mı?" diye yalvardı Casiopea'ya. "Beni eve götürür müsün?"

Martín'in her şeyden çok istediği buydu. Canavarlardan, tanrılardan, seyahatlerden uzakta, evde olmak.

"Ah, Martín," dedi Casiopea.

Sonra elini Martín'in omzuna koydu. Martín bir an için Casiopea onun haklılığını görüp Vucub-Kamé'nin teklifini kabul edecek sandı ama hemen ardından fark etti ki Casiopea'nın sempatisi zayıflıktan gelmiyordu.

"Hayır," dedi Casiopea yine ama bu defa daha nazikti.

"Tanrım. Kazkafalılıktan vazgeç artık!" diye bağırdı Martín kuzeninin kolunu üzerinden atarak, Casiopea'nın içtenliğine teklifi reddetmesinden daha çok öfkelenmişti. "Tam da dediğim gibi, aptallık ediyorsun! Dediğimi asla yapmıyorsun işte!"

Casiopea ondan uzaklaştı ama Martín'in öfkesinden çekinir gibi değildi.

"Ben bir erkeğim," dedi Martín başparmağıyla göğsünü dürterek. "Senin büyüğünüm. Ailenin reisi olacağım. Sen nesin ya? Kim olduğunu sanıyorsun?"

"Ben asla biri olmadım," diye cevap verdi Casiopea.

"Seni öldürecek!" diye bağırdı Martín. "Belki ikimizi de öldürecek! Bu mu istediğin?"

Casiopea cevap vermedi. Martín onun aceleyle binaya dön-

mesini izledi ama peşinden gitmedi. Ardından süs havuzunun kenarına çöküp taş kurbağanın şırıltılarını dinledi. Kendini, Casiopea'nın aptal kızın teki olduğuna, olur da yarışırlarsa kaybedenin o olacağına ikna etmeyi denedi. Kendi daha üstündü, Şibalba'yı görmüş, yollarında yürümüştü. Vucub-Kamé bu mücadeleyi muhakkak kazanacak ve Martín de bir prense yaraşır ganimetlerle evine dönecekti. Kazanacağı mücevher ve altını hesap etmeye koyuldu. Denemiş ve iyi de iş çıkarmıştı ama gel gör ki elleri titriyordu hâlâ.

Bölüm 28

Ana balo salonuna, demişlerdi onlara, smokin ve abiye olmadan giremezdiniz. Kesin bir kıyafet kodu vardı. Bu sebeple de Casiopea ile Hun-Kamé kendilerine tastamam bir ihtimam gösterilmesini emretmiş olan Tierra Blanca sahibinin nezaketi karşısında elden geldiğince şık olmaya karar vermişlerdi.

Casiopea göğüs kısmında yapma elmaslar ve gümüş işlemeler yayılan, büsbütün çiçek desenli, açık krem rengi bir şifon kuşanmıştı. Abiyenin arka kısmı skandal bir kısalıktaydı, sosyete hanımlarının ve sinema aktristlerinin gazetelere poz verirken giydiği türden bir şeydi. Casiopea fotoğrafının çekilip manşetlere çıkacağını hiç düşünmemişti gerçi. Ama şimdi! Şimdi aynanın karşısına geçmiş, kıyafetindeki işlemelerin yıldızlar gibi kamaşmasını seyrediyordu.

Kısacık buklelerini yıkayıp taradılar, yanaklarına ruj sürdüler. Hun-Kamé ile buluştuğunda pırıl pırıl saçları, sürme çekili gözleriyle, kumarhaneyi dolduran ünlülerden biriymişçesine seçkin görünüyordu. Hun-Kamé bir o kadar güzeldi, smokin ve papyon ona sert ama çekici bir hava katmıştı, öyle ki Casiopea onun taht odasında otururken de aşağı yukarı böyle göründüğünü hayal etti. Mükemmel kesimde ve parlaklıkta bir mücevher.

Hun-Kamé onu başıyla selamlayıp hoşnut bir edayla kolunu uzattı.

Balo salonuna girerlerken bazı kafalar, bunlar da kim dercesine onlara döndü. Meksiko'dan gelme film yıldızları mı? Bahçeye açılan yüksek pencerelerin arasında zeminden tavana uzanan bir dolu aynanın etkisiyle daha da geniş görünen geniş yemek

odasının öteki ucundaki Zavala'ya doğru gittikleri sırada servet avcıları onları mimledi.

Ağaç dallarını andıran ve de onlar gibi canlı görünen koca koca avizeler müşterileri aydınlatıyordu. Meşe zemin dans için mükemmeldi, duvarlarsa Casiopea'nın Yucatán'dan aşina olduğu bir koyu maviye boyanmıştı ancak tavanı destekleyen, İspanyol öncesi dönem esintili figürlerle oyulu sütunların hepsi beyazdı. İçerisi gerçekten de bir saray gibiydi ve Casiopea kendini ilk kez huzura kabul edilen bir prenses gibi hissetti.

Denizkabuğuna benzer, yüksek bir platformda hepsi bir örnek beyaz takımlar giyen bir orkestra çalıyordu.

Martín ile yaşlıca bir adamın oturduğu masa orkestranın çok da uzağında değildi. Sıkılmış ve çökmüş görünen adam müziğe ve etraftaki insanlara boşvermiş, aylak aylak puro tüttürüyordu ama onları görünce ayağa kalkıp selamlamak üzere yanlarına geldi. Martín de takım elbisesiyle peşindeydi.

Bu Zavala idi muhakkak. Uay Chivo'ya benzerliği gayet barizdi ki bu da adamın ölümünü anımsayan Casiopea'yı gerdi. Casiopea yerine geçti. Bir garson yaklaşarak uzun saplı kadehlere şampanya doldurdu.

"Hun-Kamé ve Casiopea Tun. Benimle görüşmenize müteşekkirim. Odalarınızı yeterli buldunuz mu?" diye sordu Zavala. "Umarım güzel vakit geçiriyorsunuzdur. Elbisen çok yakışmış, güzelim."

Zavala sevecen bir büyükbaba nezaketiyle konuşuyordu, sesi yumuşaktı ama zorba bir adamın yanıbaşında geçirdiği çocukluğun tecrübesiyle Casiopea büyücünün üzerindeki, cekete işleyen puro kokusuna benzer rahatsızlığı sezebilmişti.

"Teşekkür ederim," dedi adama.

"Zarif şeyler ona yakışıyor, değil mi Martín?" diye sordu Zavala, Casiopea'nın onu karşılamak üzere tek söz söylemeye tenezzül etmeyen kuzeninden tarafa bakmaksızın. "Ya sen? Mekânı nasıl buldun, Hun-Kamé?"

"Fazla şatafatlı," dedi Hun-Kamé.

"Eh, doğruca bir piramit yapacak hâlimiz yoktu, değil mi? Bu modern bir adaptasyonu."

"Böyle mi diyorsunuz?"

"Bu bina muazzam bir güç barındırıyor ve Şibalba'nın ihtişamı tekrar kurulup etrafa yayıldıkça karolarından duvarlarına her yanında daha da çok güç olacak. Yüce Lord'un ismi her insanın ağzında olacak, kendi dillerini kanatıp kanlarını Vucub-Kamé'ye sunacaklar," dedi adam, o nazik yaşlı adam maskesi dağılmış, büyücü rahip ortaya çıkmıştı.

"Ben var olduğum sürece mümkün değil," dedi Hun-Kamé.

"Göreceğiz."

Hun-Kamé eline geçirdiği bir kadehi yudumladı. Casiopea da ona uydu ama çok hızlı içiyordu, şampanyanın tatlılığına yabancıydı. Martín gözünü dikmiş ona öyle bir bakıyordu ki Casiopea eski alışkanlığıyla özür dileyecekti az daha, derken Martín'in onu kınamasının bir anlamı olmadığını anımsadı.

"Ne yani, yıllardır tekrarladığınız aynı saçmalıkları dinlemeye mi geldik?" diye sordu kadehini indiren Hun-Kamé.

"Yeterince bilge olsaydın bu muhteşem sarayın tasarımını senin gözetimin altında yapmama, senin tarafında olmama müsaade ederdin. Ama inatçının tekisin işte," dedi Zavala yeniden, yaramaz evladını paylayan baba tavırlarıyla konuşarak.

"Sen de sonradan görme bir falcısın altı üstü, hem kardeşim gibi sen de kendini kandırıyorsun. Neden burada olduğumuzu söyle bana."

Purosunu baş ve işaretparmağı arasına sıkıştırmış, gözünü onlara dikmiş olan Zavala sararmış dişlerini göstererek sırıttı. Yüzünde dikkatle bakıldığında belli olan saklı bir fesatlık okunuyordu. Montejo'nun* Yucatán'ı fethi sırasında yerlileri yakalayıp köpeklerine atarak parçalattığını söylerlerdi. İşte Zavala, Casiopea'ya bunu anımsatıyordu. İnsanları parçalayıp midesine indiriyordu.

* Meksika ve Orta Amerika'yı fetheden İspanyol konkistador Francisco de Montejo (1479-1553) kastediliyor. *-çn*

"Şartları konuşmak üzere buradayız," dedi Zavala.

"Ha?"

"Kardeşinin içeri dalmasını ve onu kılıcınla şişlemeyi ummuyordun ya? Tanrıların mücadelesi çoğunlukla bu şekilde olmaz. En azından bu günlerde olmuyor, ne de sizin durumunuzda. Sanki biraz... küçülmüş gibi görünüyorsun."

Hun-Kamé kendinden emin, sakin oturmaya devam etti. Belki doğru bulduğundan, Zavala'nın sözlerine itiraz etmedi, belki de böylesi bir saldırıya cevap vermeyi kendine yakıştıramadı.

"Yüce Lord bir yarışma öneriyor, kız senin vekilin olacak, bu genç adam da Vucub-Kamé'yi temsil edecek," dedi Zavala, bir yandan Martín'in omzunu döverek. Casiopea'nın kuzeni bu fiziksel temastan hoşnutsuz biçimde somurtuyordu.

"Nasıl bir yarışma?" diye sordu Casiopea.

"Eski zamanlarda iki ölümlüyü kılıç ve kalkanlarıyla karşılaştırırdık. Belki de kaybedenin kutsal mekânda kurban edileceği bir top oyunu oynamalıyız. Ne ki bunların hiç de münasip olmadığını düşünüyorum, ikiniz de ne top oynayabilir ne de savaşabilire benziyorsunuz."

Casiopea neredeyse gülecekti. Martín anca ata binmeyi becerirdi. Spora merakı yoktu, kasabalarındaki diğer çocuklar sabahtan akşama top peşinde koştururken onun umurunda olmazdı. En azından Casiopea'nın evin içinde uğraşıp durmaktan gelen bir kuvveti vardı; sürekli yerleri siler, meyve sebze dolu kutuları mutfağa taşırken kasları gelişmişti – gerçi son günlerde yorgun ve tükenmiş hissediyordu.

"Yüce Lord daha yakışık alır bir oyun öneriyor. Kara Yol'da yürüyüp de Şibalba'nın yüreğindeki Dünya Ağacı'na ilk ulaşan kazanır. Bu derece basit."

Gerçekten de basit görünüyordu; rüyasında Kara Yol'u görmemiş olsa kabul etmeye hazırdı Casiopea ama kan ve ölüm dolu o rüyanın anısı kıyafetinin kumaşını yumrukları arasında sıkmasına yol açmıştı şimdi. Kuzeniyle karşılaşmasını, bahçede gördüklerini anımsadı. Bunlar sadece rüyadan ibaretmiş gibi

davranamazdı. Artlarındaki büyüyü sezmiş, kötü alametlerini görmüştü.

Vucub-Kamé uyarıyordu onu. Belki de tehdit ediyordu. Her ne kadar tüm bunları gözünü korkutmak üzere başvurulmuş saçma girişimler, kandırmacalar olarak görmezden gelmeye çabalasa da Casiopea tanrının ona ettiği laflarda, gösterdiği şeylerde bir gerçeklik payı bulunduğunu da biliyordu.

"Kurallar da var tabii," dedi Zavala. "Öncelikle, Hun-Kamé'nin büyüsü seni Şibalba'dayken korumayacak. Doğal unsurlara ve de bıçağın keskin yüzüne karşı savunmasız olacaksın. Aynısı Martín için de geçerli. Hiçbir destek söz konusu olmayacak; yanınızda obsidiyen bir bıçakla yolu yalnız başınıza yürüyeceksiniz. Her şeye karşın adil olacağız."

"Ya oraya ilk varan ben olursam ne olacak?" diye sordu Casiopea.

"Lord Vucub-Kamé, Hun-Kamé'nin önünde diz çökecek ve ettiklerine karşılık onun kafasını kesip almasına razı gelecek. Fakat kaybedersen, sevgili kızım, o vakit yerinden edilen Hun-Kamé'nin kafası olacak ve sen de hiç hoş olmayan bir hayat süreceksin ve ölümünün sonrasında işler daha da çirkinleşecek, Bıçaklar Evi'ne kapatılacaksın."

Casiopea'nın aklına Kahraman İkizler ve Şibalba hanelerini dolaştıkları seyahatleri geldi. Bıçaklar Evi havada uçuşup insanın etini kesen bıçaklarla doluydu; Kahraman İkizler bıçaklara hayvan leşleri sunmuştu. Sonuç olarak bıçaklar onları kesmemişti. Ancak bu, ölümlüleri teselli için anlatılagelen bir hikâyeydi sadece, Casiopea böylesi bir fırsatı olacağını sanmıyordu hiç.

"Keyfin kaçmış gibi görünüyorsun, tatlım," dedi Zavala sesinde alaycı bir şefkatle. "Biraz daha şampanya ister miydin?"

"Böyle iyiyim."

Ama Zavala onun cevabını duymazdan gelip kadehini tekrar ağzına kadar doldurdu. Casiopea kadehine hiç dokunmadan kuzeni içkisini bitirip peçetesiyle oynarken onu seyretti.

"Eh, insan kazanmak için oynamalı, Casiopea, hem bu önemli

de bir oyun. Bir tanrının kahramanı olmak kolay değildir. Neyse, önerimizi hemen şimdi kabul etmek zorunda değilsiniz. Vucub-Kamé sizinle konuşmak istiyor. Daha asil bir teklifi var."

"Üzerimize kapamak istediği bir tuzağı var sadece," diye karşılık verdi Hun-Kamé. "Numaralarından biri."

"Numaralarmış, ne kaba bir söz. İyiliklerde bulunmak istiyor olamaz mı yani, hı?" dedi Zavala. "İstediği ne olursa olsun, sen müsaade etmedikçe senle doğrudan konuşamaz, Hun-Kamé. Bu yüzden cevap ver: Onunla konuşacak mısın? Onaylıyorsan ziyaretine gelecek."

"Sanki tercih hakkımız varmış gibi."

"Tercih hakkınız var. Ben de bunu diyorum zaten," dedi Zavala.

"Hayır dersem ne yapacak? Kapımın altından not mu bırakacak?" diye sordu Hun-Kamé. "Ne de olsa maceranın sonuna geldik artık, elbet karşılaşacağız. Eğer istiyorsa karşıma çıkabilir."

"Kabul edilmiş ve kararlaştırılmıştır öyleyse. Odalarınıza dönün. Kendisi orada olacak."

Edilen sözler son derece açık ve gündelik olsa da Casiopea mevcut durumda her birinin gizli, büyülü bir anlam taşımasının muhtemel olduğunun farkındaydı.

Zavala kadehini tokuşturacakmış gibi kaldırdı ve Casiopea'ya gülümsedi. "Şunu bilmelisin ki sevgili kızım, Vucub-Kamé nazik olabilir. Ama bir noktaya kadar. Eğer siz ikiniz onu fazla zorlarsanız... o zaman doğru Kara Yol'a. Şimdi bana dürüstçe cevap ver, ölümden korkar mısın?"

Gözleri beleren Casiopea hemen Hun-Kamé'nin eline sarılıp ok gibi ayağa fırladı.

"Dans etmeliyiz bence," dedi. Soruya cevap vermekten kaçınmasını sağlayacak bir özür ararken aklına gelen ilk şey bu olmuştu.

Casiopea, dönüp Zavala'ya hiç bakmadan Hun-Kamé'yi dans edenlerin yanına sürükledi. Ama Hun-Kamé elini beline koyduğu anda Casiopea'nın kararlılığı sarsılır gibi oldu. Şurup gibi

kıvamlı, yavaş tonlu şarkıya hangi adımlarla eşlik edeceğini bilmiyordu. Az da olsa eşgüdümlü hareket ettiklerinden emin olmak için ayaklarına bakmak istiyordu ama bunun hoş görünmeyeceğinin farkındaydı. Hun-Kamé ona baktığından değil tabii, Hun-Kamé sanki onun omzunun ardını gözlermiş gibi dikmişti kafasını.

"Kardeşin bugün bana bir teklifte bulundu," dedi Casiopea adımlarını ritme uydurarak. "Nasıl olduysa kuzenim aracılığıyla konuştu ve bana şan veya servet vadetti. Başıma ne geleceğini de gösterdi. Bana ölümü ve Şibalba'yı gösterdi."

"Kehanet gücü var ama her dediği gerçekleşmez," dedi Hun-Kamé.

"Ama ben bunu zaten önceden, seyahat sırasında görmüştüm rüyamda."

Hun-Kamé ilkin endişelenmemişti ama şimdi kaşları çatılır gibi oldu. Çenesi sıkılaştı.

"Korkuyorum," dedi Casiopea. "Haklıydın, eğer bir kahraman olsaydım işlerin böyle yürüdüğünü bilirdim. Bu âlemi ve seni kurtarmak için hayatımı ortaya koyarken tereddüt etmezdim. Doğruca saldırıya geçerdim. Ama korkuyorum ve yukarı çıktığımızda... belki de onu üçüncü defa reddetmeyeceğim. Bu yüzden... dans etmeye devam edelim."

O derin sessizliklerinden bir yenisine gömülen Hun-Kamé karşılık vermedi. Müzik bu denli ilahi, şarkıyla salınışları bu kadar baştan çıkarıcı olmasa Casiopea dehşete kapılırdı muhakkak. Dans etmek istememiş miydi? Bu şarkıyla, saçlarında mücevherler, ipekliler içindeki kadınlar ve papyonlu, gıcır gıcır ceketli erkeklerin arasında, bu salonda değil belki; bunlar fantazisinde yeri olmayan şeylerdi. Hem dans etmeyi düşlediği zamanlarda partnerini hiç gözünün önüne getirmemişti. Bu fikri hemen kafasından kovalamış, partneri de belirsiz bir figür olarak kalmıştı. Bir oğlan hayal etmeyi becerseydi bile şimdi kendisine eşlik etmekte olan adamın yanından bile geçemezdi kuşkusuz.

Bu yüzden dans ediyordu, dans etmeyi dilediği ve durursa

kendini sorgulamaya başlayacağı için. *Ölümden korkar mısın?* Evet, korkuyordu.

Casiopea, Hun-Kamé'nin onun dikkatini dağıtmak için dans ediyor olduğunu düşünüyordu. Ya da diğerlerine –Vucub-Kamé, Zavala ve Martín'e– ilgisizliğini, küçümsemesini sergilemek için.

Ama başka yöne baktığı vakit aynaya düşen yansımalarını gördü ve bu görüntüde ne ilgisizliğe ne de küçümsemeye rastladı.

Bir keresinde Uukumil'de öte beri almaya bakkala gittiğinde eşarbını takıp da saçlarını kapamayı unutmuş ve orada çalışan oğlanlardan birini ona bakarken yakalamıştı. Bakkalın yardımcısıydı çocuk, o sıcak yaz gününde koca bir un çuvalı taşıyordu. Casiopea içeri girip de gerekenleri sıralamaya başladığında oğlan çuvalı elinden düşürmüş ve her yer una bulanmıştı. Casiopea dükkândaki diğer üç çocuğun bu sakarlığa kıkır kıkır güldüğünü ve kendinin de oğlanın ona bakışları altında utanıp kızardığını anımsadı. Sıradan bir bakış değildi bu, öyle bir şey varsa, insanı irkilten arzu dolu bir bakıştı.

Casiopea Hun-Kamé'nin yüzündeki bakışı tanıdı hemen: Uukumil'de, özür niyetine bir şeyler geveleyip dükkândan çıkmazdan önce kısacık bir an yakaladığı o bakışın daha yoğun, daha kendini kaptırmış hâliydi.

Bu bakış aklını meşgul etmeye devam etti. Şampanyadan da etkili olmuştu onun üzerinde, Hun-Kamé'nin elini sıkıca kavradı ve ona yaslanmasa takılıp düşecekti az daha.

"Ben de dans etmeye devam edebilmemizi isterdim," dedi Hun-Kamé.

Bölüm 29

İtişip gülüşerek geniş merdivenlerden inen bir grup sarhoş müşterinin etrafından dolanıp otelin üst katına çıktılar. Casiopea ve Hun-Kamé için cenazeye benzer, kasvetli bir yürüyüştü bu. Hun-Kamé anahtarı kapının kilidine yerleştirirken Casiopea geri dönmeyi düşünüyordu.

Ama dans etmişlerdi, şimdi buradalardı ve ilerlemeye devam etmelilerdi.

Hun-Kamé anahtarı çevirdi.

Antre gölgelerin işgali altındaydı. Hun-Kamé ile Casiopea odalardan birine geçtiler; burada karanlık öylesine canlıydı ki âdeta akışkan bir hâl almıştı, sanki biri pencereyi açık bırakmıştı da gece duvarkâğıdına ve lüks mobilyalara damlayıp ampullerin aydınlığını loşlaştırmıştı.

Odanın ortasında karanlıktan bir bulut ağır aksak yükseldi ve içinden ak harmaniye sarınmış bir adam çıktı. Kara teni, gururlu ifadesiyle Hun-Kamé'yi andırıyordu. Oldukça soluk renkteki saçları deniz suları buharlaşırken yüzeyde görülen o incecik tuz tabakasını andırıyordu. Gözleri renkten yoksundu, Hun-Kamé'ninki gibi karanlık değil de ipeksi bir grilikteydiler. Kardeşler işte bu şekilde hem birbirlerine benziyor hem de birbirlerinden ayrı düşüyorlardı.

"Birbirimize veda edeli ne kadar oldu?" diye sordu Vucub-Kamé, sesi de ipeksiydi, dudaklarındaki kıvrılma bir gülücük denemeyecek kadar belirsizdi.

Hun-Kamé bir şey demediyse de Casiopea onun içindeki kor-

laşmış kömüre benzer öfkeyi hissedebiliyordu. Elini uzatıp ona dokunsa yanacağından korktu.

"Senin bu ucube binayı inşa etmene yetecek kadar uzun," dedi Hun-Kamé nihayet cevap vererek.

"Ucube mi? Hun-Kamé sen geçmişte hapsolmuşsun." Vucub-Kamé kocaman gülümsedi. Ama gözlerine ulaşmadı bu gülücük. "Baja California'nın ortasında bir tapınak inşa edebileceğimi mi sanıyorsun? Hıristiyan kiliselerini dahi yasakladılar –ki umrumda da değil bu–, alüminyum ve bakalitten putlara tapınıyorlar artık. İnsanları çekecek yeni yemlere, yeni rahiplere ihtiyacımız var. Ve kana elbette."

"Öyleyse her şey değişmiş sayılmaz."

"Kan en eski geçer akçedir. Kan kalıcıdır."

Hun-Kamé birkaç adım atarak kardeşinin hemen önüne geçti. Aynı boydalardı, birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı.

"Ebediyetin bilgeliğine karşı gelmemeni söylemiştim sana. Tasarıların şereften yoksun. Ola ki Şibalba yeniden yükselecekse bu ancak kaderin arzusuyla mümkündür, ucuz sihirbazlıklarla değil," dedi Hun-Kamé. "İhanetinin bedelini ödeyeceksin."

"Bu bedeli uzun zaman önce ödedim zaten, senin kusurlarına katlanarak."

"Her birimiz kendi rolümüzü oynarız," dedi Hun-Kamé. "Bana düşen Şibalba'ya hâkim olmaktı."

"Şibalba'ya, bana değil. Ben senin kölen olmak için doğmadım."

"Bu saçmalıkların yeter artık."

"Artıklarınla doymamı, acımış şarabını içmemi bekledin benden. Bir zamanlar *tanrı*lardık biz, gölgelerden ibaret değildik. Ta ki ikizler..."

"Kahraman İkizler bizi yendi ve gururumuz kırıldı, böyle oldu çünkü kibre düşmüştük," dedi Hun-Kamé sertçe.

"Öyleyse ben de muazzam tapınaklar inşa eder ve yenilgimiz unutulup gidene değin onları kana bularım. Ta ki aczimiz son bulana dek!"

"Yeter dedim sana."

Hun-Kamé'nin sesi son derece amiraneydi, iyi prova edilmişti. Casiopea bu konuşmayı daha önceden de yaptıklarını düşündü. Hun-Kamé'nin sesini ele geçiren tona bakarak önceki konuşmaların Vucub-Kamé'nin yakıcı sessizliğiyle sonlandığını hayal ediyordu. Ama bu defa öyle olmadı.

"Nasıl olduğunu anlattı mı sana?" diye sordu Vucub-Kamé, Casiopea'ya dönüp birkaç adım yaklaşarak. Casiopea, Hun-Kamé'nin huzursuzca hareketlendiğini gördü ama Vucub-Kamé bedeniyle görüşünü kapattı.

"En güzide tütsülerin kokusu, rahiplerin tatlı kanı, mücevherlerle beraber dolinlere atılan kurbanlar, kafa kesmeyle sonlanan top oyunları," diye anlattı Vucub-Kamé.

Casiopea anlatılanları gözünde canlandırabiliyor, tadını alabiliyordu. Kadifemsi karanlığıyla gece gökleri üzerinde yıldızlar, saraylardaki duvar resimleri, su kanalları öylesine mavi ki çivit ağacı yapraklarıyla renklendirilmiş sanır insan ve insanların tapınması, sesler sanki dalgalar gibi, tüm diyarı titretiyor. Tapınma dinerken ardında boşluk bırakıyor, tapınak duvarlarındaki mavilikten geriye zamanla aşınıp giden bir iz kalıyor sadece, geri kalan her şey görenleri de soldurup götüren bir şekilde yitip gidiyor.

"O zamanlar dünya gençti, bakır ve deniz tuzu kokardı," diye anlatmayı sürdürdü Vucub-Kamé âdeta özlem dolu bir sesle; hemen önünde durmasına karşın Casiopea onun aslında orada olmadığını düşündü bir an, bakışlarını hafızasının derinliklerine çevirmişti.

Bakışını yavaşça Casiopea'ya indirdi, pazarda malları inceliyormuş gibi sallıyordu başını; garip bir şekilde, gözlerini onu tartarmış gibi üzerine diken kasaba kasabını anımsattı bu bakış Casiopea'ya. Şimdi bu tanrı da farklı şekilde tartıyordu onun etini. "Genç, tıpkı senin gibi gencecik. Şu hâline bir baksana, şafak gibisin," dedi Vucub-Kamé. "Şimdi anlayamazsın elbette ama bir gün tekrar genç olmayı dileyeceksin," diye devam etti. "Tüm po-

tansiyellerin cisim bulmuş hâli olduğun bu muhteşem zamanına dönmeyi dileyeceksin."

Vucub-Kamé Casiopea'nın saçlarından bir demeti parmaklarının arasına aldı. Öyle yakınındaydı ki Casiopea onun gözlerinin gri değil de daha açık, vahşi hayvanlar tarafından etleri sıyrılmış kemiklerin renginde olduğunu geçirdi aklından.

"Beni iki defa reddettin. Üçüncüye reddedip de gazabımı üstüne çekme riskini alacak mısın merak ediyorum. Üç özel bir rakamdır, kadını temsil eder; ben de sana, neyi temsil edeceğini soruyorum. Dalından erken koparılıp bir köşede çürümeye terk edilmiş bir meyve olacaksın belki de? Dediğim gibi, henüz çok gençsin."

Vucub-Kamé'nin bakışlarının derinlerinde Şibalba vardı ve Casiopea'ya ölüm vadediyordu. Ama daha derinlerde Casiopea görüyordu ki eğer Vucub-Kamé'nin planları başarıya ulaşırsa Orta Diyar insanoğlunun kemikleriyle kaplanacaktı; Casiopea her yana sıçramış kanı görüyordu, ölümlülere has korkuyu ve acıyı hissediyordu.

Casiopea bakışlarını kaçırdı.

"Saçmalamayı kes," dedi Hun-Kamé, Casiopea'nın yanına gitmek üzere hareketlenerek, kolunu kızın koluna yaslayıp parmaklarıyla Casiopea'nın elini sıkıca kavradı.

"Saçmalıyorum demek. Onu Kara Yol'a iten sensin ama kardeşim," dedi Vucub-Kamé.

"Yarışmayı kabul etmedim daha," dedi Hun-Kamé hoşnutsuz bir ses ve gergin bir vücutla.

"Bunun önemi yok. Öyle ya da böyle, onu vaktinden önce mezara yolluyorsun. Ne zalimlik."

Vucub-Kamé en leziz alaycılığıyla konuşurken Hun-Kamé olabildiğince kurumla kuşandığı sessizliğiyle karşılıyordu onu.

"Bu şekilde olmak zorunda değil. Hepimiz arkadaş olabiliriz," dedi Vucub-Kamé görüşmenin başından beri ona yönelttiği o ilgi dolu bakışlarını tekrar Casiopea'ya çevirerek. Casiopea yeniden tartıldığını hissetti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu dikkatle.

"Sana ölüm yerine yaşam öneriyorum," dedi Vucub-Kamé ikisinin yanından geçip de pencerenin dibinde duran kâseden bir elma alarak. "Son derece basit bir iş. Sol elini kes."

"Bunun neye yarayacağını biliyorum," dedi Casiopea. "Elimi kesip Hun-Kamé ile aramdaki bağı koparacağım, sonrasında seninle dövüşemeyecek kadar zayıf düşecek ve sen kazanacaksın."

"Aklımdan geçmedi desem yalan olur. Ama ben herkesin faydasına olacak daha karmaşık bir şey düşünüyorum. Sadece elini kesmekle kalma. Kendini *öldür*."

Casiopea sözlerinin anlamını iyice anlasın diye konuşmasına ara verdi. Casiopea alaya vurdu. Onun delirdiğini mi sanıyordu Vucub-Kamé? Ya da yenilgiyi öylece kabullenecek denli tükendiğini mi sanmıştı? Yorgundu, tüm bedeni acıyla doluydu ve eli sızlıyordu, üstelik ruhundaki usanç da vardı, parça parça gömülüyor gibi hissediyordu kendini ama tüm bunlara rağmen geldiği bu yerde bırakıp gidecek kadar tükenmemişti henüz.

"Kendini öldür ve ölürken de kendini bana kurban et," diye devam etti Vucub-Kamé bir yandan elmayı atıp tutarak. "Kendilerini Şibalba Lordu'na kurban edenler Dünya Ağacı'nın gölgesinde barınmaya mazhar olur."

"Bunda ne çıkarım olduğunu anlamıyorum," dedi Casiopea. "Ölmüş olurum, sen de Hun-Kamé'ye zarar verebilirsin."

"Ah, sonrasında Hun-Kamé de kendisini kurban etmeli, sadakatini sunmalı. Diz çökecek ve ben de baltamla başını uçuracağım. Sonra yere saçılan kanını toplayacak ve büyülerimi tamamlamak üzere harç olarak kullanacağım. Ama ağabeyim senin ölümünle zayıflasa da, değişse de Şibalba'ya gidecek olan Hun-Kamé ölümlü bir insan evladına benzeyecek fazlasıyla."

Vucub-Kamé elinde sıkınca meyve büzüldü, göz açıp kapayıncaya kararıp çürüdü, ta ki görmesi için Casiopea'ya uzattığı avcunda külden başka bir şey kalmayana dek.

"Bana tapınan ölümlüleri hayata döndürme gücüne sahibim," dedi Vucub-Kamé.

Konuşmaya devam ederken avcundaki küller tıpkı saniyeler öncesinde elinde tuttuğu gibi gevrek, kırmızı bir elmaya dönüştü. Her açıdan kusursuzdu.

"Olamaz... tanrılar ölümlü olamazlar," dedi Casiopea. "Onlar ölmez."

"Şu anda ağabeyimin bedeninde birbiriyle çatışan iki öz bulunuyor. Ölümsüz ruhunu, bedenine musallat olan cismani özden ayırdıktan sonra neden olmasın? Ben kafasını keseceğim, o da dirilecek. Gözlerini açtığında bir insan olacak," dedi Vucub-Kamé. "Orta Diyar'da dolaşmakta özgür, insanoğlunun rüyalarını görebilen bir insan. Ve sen, sen de dirileceksin, Casiopea Tun. Başka kimsenin sunamayacağı şeyi öneriyorum sana. Mücadelenden vazgeç. Ve sen, ağabey, iddianı geri al. Kendinizi bana verin, kendinizi gönülden bana sunun."

Vucub-Kamé birkaç adım atıp elmayı dikkatle kâseye geri yerleştirdi.

"Size gizli dileklerinizi vadediyorum," dedi Vucub-Kamé hiç uzatmadan.

Casiopea sanki bütün bir japon balığı yutmuş da balık midesinde dolanıyormuş gibi hissetti kendini. Bunun onu yatıştıracağı umuduyla elini karnına yerleştirdiyse de faydasını görmedi çünkü yine de ağzını açmış, çatlak sesiyle aptalca laflar ediyordu.

"Ne demek bu?" diye sordu.

"Ne demek olduğunu Hun-Kamé bilir," dedi Vucub-Kamé yüzünde daha önceki gülümsemesiyle etraflarından dolanarak. "Ne dediğimi biliyorsun, Casiopea. Orta Diyar'da, sağlıklı, uzun, mutlu bir hayat sürme fırsatından bahsediyorum, hatta aşk da var. İnkâr etmekten yorulmadın mı?"

Vucub-Kamé durup hareketsiz bir şekilde, okyanusun dalgalarına direnen kayalıklar gibi sert, insanlıktan uzak bakışlarıyla seyretti onları, öyle soğuktu ki Casiopea ürperdi. Hemen yanında duran Hun-Kamé onu sıcak tutmak, titremesine mani olmak istermişçesine bir kolunu onun omzuna attı.

"Böyle bir şeyi başaracak kapasiten yok," dedi Hun-Kamé.

"Eğer kanın son damlasına kadar bu mekâna akarsa, bu en büyük kurban gerçekleşirse bu binanın her taşı, her bir metal parçası Şibalba'nın kudretiyle yankılanacak. Bana boyun eğ, ağabey. Kanını bana ver ve kendinden vazgeç. Bunu yaparsan gerçekleşir."

İnanç, semboller. Casiopea soluk gözlü tanrının söylediklerinin doğru olduğunu düşündü; eğer bu mümkünse seyahatleri boyunca karşılaştığı her rakipten daha fazla korkuturdu onu.

"Kızın Kara Yol'da yürümesini isteyip istemediğini bir kere daha sormalıyım. Ya da büyük bir cömertlikle sunduğum alternatifi kabul et," dedi Vucub-Kamé hafif ve kurnaz bir sesle.

Hayır, diye düşündü Casiopea. Vucub-Kamé'nin neden böyle bir şey önerdiğinden ve neler olup bittiğinden emin olamıyordu ama hayır diyecekti. Kemik yığınlarını, kül ve ölümü görmüştü. Korkuyordu, yaşamak istiyordu ama aptal da değildi. Buna razı gelemezdi. Bu hissini kelimelere dökmeye çabalayarak ağzını açtı.

"Düşünmek için zamana ihtiyacımız var," diye cevap verdi onun yerine Hun-Kamé.

Casiopea öyle şaşırmıştı ki Hun-Kamé'nin kolunu sıktı ve başını kaldırıp gözlerini ona çevirdi. Ama Hun-Kamé kardeşine bakmakla meşguldü, kardeşi de ona dikmişti gözlerini.

"Zaman kısıtlı. Bu sevgili kızcağızın ne kadar vakti kaldı sanıyorsun? Damarlarında ne ölümcül zehirler dolanmakta? Cevabını *şimdi* ver."

"Bana bir saat ver," dedi Casiopea.

Vucub-Kamé'nin gözlerinde yoğun, buz gibi bir parıltı gördü; keskin bir bıçak gibi ona doğrulmuştu bu gözler.

"Sadece tek bir saat," diye diretti Casiopea. "Yüce bir lord için bir saat nedir ki." Eğer ki sözlerin bir gücü varsa dileklerin de gücü olmalı diye düşünmüştü ve bu konuda haklıydı da. Vucub-Kamé gönülsüzce başını sallayarak onayladı.

"Bir saat olsun," dedi. "Dikkatlice düşün taşın. Teklifimi reddedersen Kara Yol'la yüzleşirsin. Bunu isteyeceğinden şüpheliyim."

Vucub-Kamé gölgelere seslendi ve gölgeler de onu üzerindeki harmani gibi sıkıca sarıp zemine çöktüler, tanrı gözden kaybolurken odaya doluşan karanlık da dağıldı. Işıklar parıldıyordu yeniden, oda sıradan bir otel odasıydı.

"Gel, okyanus kıyısına inmeliyiz," dedi Hun-Kamé, Casiopea'nın elinden tutarak.

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü burada kardeşim bizi duyacaktır ama okyanus üzerinde egemenliği yok. Orası başkalarına ait. Hadi gidelim," dedi Hun-Kamé onu çekiştirerek.

Bölüm 30

Buraya inen geniş taş basamakların güzelliğine karşın plaja uğrayan pek kimseler yoktu. Konukların çoğu rahatlığı, şemsiyelerinin gölgesi ve ellerinde içecek tepsileriyle dolanan garsonların varlığıyla havuzu tercih ediyordu. Gece vakti plaj tamamen ıssızdı. Göğün bir köşesinde ışıldayan dolunay yollarını aydınlatıyordu ki bir bulut önünü kapatarak ışığını boğdu. Yeraltı Diyarı'nın karanlık güneşini anımsatan bu ışık oyunu tuhaf bir biçimde her şeyi yarı gizli bir hâle koyuyor, ikilinin sırlarını gizlemesine de yardım ediyordu.

Düzgün bir ışık olmamasına rağmen Casiopea, Hun-Kamé'nin yüzünü net bir şekilde görebiliyordu. Tanrının ruhundan bir parça taşıyor oluşunun görüşünü keskinleştirmiş olması, karanlığa saklanmış gizleri görünür kılması da muhtemeldi tabii ama ifadesini kolaylıkla gözünün önüne getirebilmesinin nedeni belki de Hun-Kamé'yi daha iyi tanıyor olmasıydı sadece.

"Suya gel," dedi Hun-Kamé.

"Kıyafetlerimiz mahvolacak," diye yakındı ayakkabılarını eline almış olan Casiopea.

"Ama bunu yapmamız gerek," dedi Hun-Kamé ve bileğine varan dalgalara doğru ilerledi. "Dolinler sahipsiz olabilir ama akıntıları ve gelgitleriyle okyanus asla bize ait olmadı. Tuz, sırlarımızı saklayacaktır. Kardeşim burada bizi duyamaz."

Casiopea ayakkabılarını bir kayanın üzerine bırakıp suya girdi. Su soğuktu, dalgalar zalimliğe varan bir şiddetle kıyıyı dövüyordu. Gündüz vakti o nadir bulunan mavi-yeşil renkteki sular şimdi ağarmış, grileşmişti, Casiopea bu renksizliğe doğru ilerledi.

"Bir planın var, değil mi?" diye sordu ona. "Onu yenmenin bir yolu vardır kesin?"

"Bize önerdiği iki seçenek dışında hiçbir şeyim yok," dedi Hun-Kamé ciddi bir sesle.

"Ama ya..."

Casiopea onun, bir çeşit dolap, girişebilecekleri bir numara açıklayacağını düşünmüştü; Kahraman İkizler'in Kasvet Evi'nin tehlikelerinden sakınmak için makav tüyleri yakması ve yem olmamak için jaguarlara eski kemikler sunmaları gibi. Efsaneler bu şekilde ilerlerdi.

"Benim adım ne sence?" diye sordu Hun-Kamé ansızın.

Şiddetlenen rüzgâr Casiopea'nın pahalı elbisesini kırbaçlıyordu, okyanus gürültülü ve kumarhanenin ışıkları uzaktaydı. Casiopea başını iki yana salladı.

"Adını biliyorum zaten," dedi.

"Hayır. Sana söylediğim değil. Eğer beni sokakta görmüş olsaydın, bana şehirde dolanırken rastlamış ve omzunun üzerinden şöyle bir bakmış olsaydın bana ne isim verirdin?"

"Oyun mu bu?" diye sordu Casiopea biraz da kızarak.

"Başka başka isimlerimiz olduğunu söylemiştim sana. Sen Leydi Tun, Casiopea, Taş Bakire'sin, yüreğinin derinlerinde gizli bir ismin daha var. Bana bir isim ver ki sadece senle bana ait olsun."

"Bilemiyorum–"

Zaten yakınlardı ama Hun-Kamé daha da yaklaştı, Casiopea gözünü dikmiş ona bakıyordu.

"Başka biri olabilirim. Bana bir isim verirsen kim bu ismin bana ait olmadığını iddia edebilir ki? Sıradan bir ismim olursa sıradan bir hikâyem de olabilir elbet," dedi Hun-Kamé. "Seni ilk defa Mérida'da, bir sokağın ortasında gördüğüm üzerine yemin edebilirim."

Dışarısı çok soğuktu ve ceketsiz olan Casiopea'nın parmak uçları uyuşmaya başlamıştı. Ellerini ovuşturmak istiyordu ama yine de hareket etmedi.

"Anlattığımız hikâyelerin hepsi sembollerden ibaret; bana bir isim verirsen ölebilir, sonra gözlerimi tekrar açabilirim ve hatırladığım, bu isim olur."

Hun-Kamé'nin sesi kararlı ve sertti, Casiopea'nın tam olarak tanımlayamadığı bir şey daha vardı, derken ifadesi yumuşadı. "Bir tanrı olmayacağım o zaman. Ben... ben bunu söylemiştim zaten, bazen kendimi zar zor hatırlıyorum artık. Hepsini unutabilirim."

Ama buraya kadar geldik, diye karşı çıktı Casiopea'nın zihni. Dili ise bu fikri dışa vurmaya isteksizdi. Ağzı bu kelimeleri seslendirmeyecekti.

"Tanrılar ölmez ama yine de öyle zamanlar var ki senin yanına oturduğumda ölüyorum sanıyorum; göğsümdeki bu acı neden kaynaklanıyor bilemiyorum, tek bildiğim senin orada olduğun," diye içini döktü Hun-Kamé biraz şaşırmış bir ifadeyle ve alçak sesle, dalgaların gürültüsü sesini bastırıyordu. "Hiç böyle bir şey hissettiğin oldu mu?"

Casiopea'nın nefesi ateştendi âdeta. Cevap vermedi, sadece kemik kıymığının durduğu, Hun-Kamé'nin onu mimlediği sol elini tereddütle kaldırıp Hun-Kamé'nin alnına düşmüş bir tutam saçı düzeltti.

"Evet," dedi neden sonra.

Hun-Kamé eğilip onu boynundan öptü, sonra da yanağından tutup dudaklarından.

Deneyimsiz, hamdı, Casiopea'dan da beterdi. O en azından basılı sayfalarda deneyimlemişti öpüşmeyi. Ama öpüşmek güzeldi, hem Hun-Kamé onun bugüne değin gördüğü en yakışıklı adamdı. Hun-Kamé onu istiyordu. Casiopea böyle bir isteğin odağı olacağını hiç düşünmemiş, bunu düşünmeye izin vermemişti kendine.

Ama ya bu plan! Ölümlü olmak!

Çılgınlık. Hun-Kamé kafayı yemiş olmalı.

Ama onunla Mérida'da rastlaşmadıklarını kim diyebilirdi ki? Martín'in, ailesine anlattığı hikâyenin gerçek olmadığını kim

diyebilirdi? Kim Hun-Kamé'ye bakıp da doğaüstü parıltısından yoksun hâldeyken *İşte, eskiden bir tanrı olan adam*, diyebilirdi? Tek diyecekleri, "Bakın hele, şu güzel çifte bakın, adam kızın elini nasıl da tutmuş, kız nasıl da öpüyor adamı. Nasıl da yedikleri içtikleri ayrı gitmiyor," olurdu.

Hun-Kamé'nin ağzı ağzında, gülücüğünün bıraktığı sıcaklık yanaklarındaydı ve Casiopea biliyordu ki bu adamdan başka hiçbir dileği yoktu. Tanrı değil, insan hâliyle; koyu kaşları, uzun burnu, sırtında duran nazik elleriyle. Şimdiden bir isim seçmişti onun için –Francisco; hayat, ölüm ve aşk üzerine yazan şu şairin ismi– ve bunu söyleyip konuyu bu hâliyle kapatabilirdi ancak kafasını kurcalayan, gözlerini açıp ona bakmasına neden olan rahatsız edici bir ayrıntı vardı. Göz bandı, eksik gözü, yerinde olmayan Hun-Kamé'nin o küçük parçası Casiopea'nın zihnini kıyıyı döven dalgalar gibi sarsıyordu.

Casiopea anlatımın gücünü ve şiire hükmeden katı kuralları bilirdi. Kafiye düzeni gelgit gibi değişmez olmalıydı. Her şeyin kendince bir usulü vardı. Ve uzun, hem de çok uzun zaman önce bir kelime anımsamıştı: *patan*. Onu durduran da buydu.

"Onun kazanmasına izin veremeyeceğimizi söylemiştin," diye hatırlattı Casiopea. "Kardeşin gücünün zirvesine varınca Orta Diyar'a ne olacak?" diye sordu. "Kan ve kurban, bir de–"

Hun-Kamé başını iki yana salladı. "Onun arzuladığı zafer. Gerisi fark eder mi?" dedi. "Senle beraber olduktan sonra hiçbir önemi yok benim için."

Casiopea onun dediklerini Uukumil'deki kafesinde bıraktığı papağan gibi tekrarlayabilmeyi isterdi. Ama Hun-Kamé'nin anlattıklarını hatırlıyordu: dolinler cesetlerle dolup taşacak, insanlar oklarla paramparça edilecek. Bunu görmüştü de, öylesine bir illüzyon değildi ve kendini ikna edemiyor, vardığı sonuç yıkıcı olsa da bunu görmezden gelemiyordu.

"Vucub-Kamé kötülüğünü bütün diyara yayacak ve bu yanında birçok acı getirecek ama biz birlikte ve uzakta olacağız. Dünya büyük. Bir kısmına neler olduğunun bir önemi var mı ki?"

"Ama–"

"Kardeşim Şibalba'nın salonlarına ve kara tahtına sahip olabilir," dedi Hun-Kamé. "Biz de birbirimize sahibiz."

Sonra onu tekrar, uzun uzun öptü. Öyle ki Hun-Kamé geri çekildiğinde Casiopea kendinden hiçbir şey kalmadığını hissetti içinde; yok olup da yeni bir benlikle baştan doğan Hun-Kamé değildi sadece. Ve elini Hun-Kamé'nin saçlarına koyduğunda aşk dışında hiçbir şeyin önemi yoktu gözünde, okyanus kıyısındaki bu yerin ve ikisinin önemi vardı sadece.

"Diğer türlü beni kaybedersin," dedi Hun-Kamé fısıldayarak.

"Yanımda kalmanı istiyorum."

"Öyleyse bırak kalayım."

Sersemlemiş ve nefesi kesilmiş olan Casiopea öne yaslanıp kendini Hun-Kamé'nin parmaklarının dokunuşuna bıraktı, ona yeni bir isimle seslenmek dünyanın en kolay şeyiydi. İsim dilinin ucunda, ha çıktı ha çıkacak gibiydi ağzından.

Francisco.

Hun-Kamé hemen oracıktaydı, damarlarının içinde kanıyla birlikte dolanıyordu ve Casiopea bunu görmezden gelmenin bir yolunu bulamıyordu bir türlü.

"Seninle dans etmek istiyorum, mümkün olan en hızlı müzik eşliğinde. Yıldızların isimlerini öğrenmek istiyorum. Geceleyin okyanusta yüzmek istiyorum. Şu otomobillerden birinde yanı başında oturmak, yol nereye çıkarsa gitmek istiyorum," dedi Hun-Kamé gülerek ve Casiopea'nın yüzünü elleri arasına alarak.

Casiopea da ona sıkıca tutunmuştu, avuçlarının altında kalbinin sert vuruşlarını duyabiliyordu. Gerçekti, Hun-Kamé gerçekti, yaşadıkları bu an da öyle ve geri kalan her şey yalnızca... hikâyeden ibaretti. Çocuk hikâyeleri. Ne büyü vardı gerçekte, ne tanrılar ne de görevler. Olup bitenleri kafasında uydurduğuna kendini ikna edip hiç olmamışlar gibi devam edebilirdi. Bütün bu kâbusları ve gerçeklikleri süpürüp uzaklaştırabilirdi.

Ama... hikâyeler. İnsanların takımyıldızları tanımlayamadıkları zamanlarda çizdikleri şekilleri, şiirleri, hikâyeleri biliyordu.

Bu hikâyeyi de biliyordu ve sonu bu şekilde olmamalıydı. Kahramanlık hikâyeleri. Onu durduran, geri iten de kahramanlık hikâyelerinin, *patan*'ın omuzlarına yüklediği o kör olası ağırlıktı.

"Bu hiç adil olmaz," deyiverdi, sözleri bıçak gibi keskin; Hun-Kamé incinecekmiş gibi oldu. Ellerini ondan çekip gözünü Casiopea'ya çevirdi.

"Adil? Evrende hiçbir şey adil olmaz."

"Ama ben adil olmasını *istiyorum*. Kötülüğün galip gelmesini, masumların kardeşinin zulmü altında katledilmesini istemiyorum. Geri dönmek istemiyorum."

"Aptallık etme. Muhteşem, mutlu sonlar gerçekte olmaz," dedi Hun-Kamé sakınarak.

"Ama Şibalba–"

"Umurumda değil."

Casiopea onu izledi bir an. Bakışı saf, genç bir adamınki gibi geliyordu ama Hun-Kamé kendini kandırıp da onu üçüncüye öpmeye kalkıştığında hemen artlarında Şibalba'nın o ürkütücü karanlığını seçebildi Casiopea. Sonra da başını yana çevirdi.

"Sen Lord Hun-Kamé'sin ve Şibalba'yı umursaman gerek. Ayrıca, hayat adil olmayabilir ama ben adil olmalıyım. Öylece bırakıp gidemem," dedi Casiopea.

Sözleri Hun-Kamé'yi yaralamıştı. Üzerine vuran ışık donuklaştı ve Hun-Kamé'nin yüzü artık az evvelki gibi genç ve saf değildi. Yeniden Şibalba Lordu oluvermişti, ormanın derinliklerindeki eski tapınakların taşları denli yaşlıydı.

"Bir kahramandan ziyade bir korkak olmanı yeğlerdim," dedi kırılıveren eski bir tahtadan çıkarmış gibi gelen acı, Casiopea'nın yüreğini sızlatan bir sesle.

"Pek de kahramanca davrandığımı düşünmüyorum."

"Ama yine de öylesin," dedi bakışı derinleşip de kadifemsi bir karalığa erişen Hun-Kamé onun yüzünü kendininkine doğru kaldırarak. Casiopea onu öpeceğini düşündüyse de Hun-Kamé onu öpmedi.

Casiopea'nın yanından geçip suyun derinliklerine doğru yü-

rüdü, ta ki su dizlerine varana dek. Casiopea da onun ne yaptığını, nereye varmaya çalıştığını merak ederek peşinden gitti. Hun-Kamé aniden yönünü değiştirince Casiopea onun nereye gittiğini kendi de bilmediğini, okyanusun bulanık sularında akıntıyla sürüklendiğini fark etti.

"Şibalba'dayken seni koruyamam," dedi Hun-Kamé kederli bir sesle. "Oraya gitmene nasıl izin veririm?"

"Başka şansım var mı?" diye sordu Casiopea. "Gerçek bir şans?"

"Zaferi garanti edemem. Kara Yol tehlikelidir. Bir başına olacaksın, kaybolmuş hissedebilirsin ama yol, üzerinde yürüyenin emirlerini dinler ve sen benim bir parçam olduğundan seni de dinleyecektir."

"Onunla nasıl konuşacağım?"

"Ona bir köpeğe emir verirmiş gibi davran ve dikkatle izle. Yol yekpare bir çizgiden ibaret gibi görünür ama karanlık köşelerinde gölgeler bulunur ve bu gölgelerden atlayabilirsin. Bundan korkma. Korku sadece daha da güçleştirmeye yarar. Ve sakın yolun dışına çıkma."

Casiopea hızla soluyarak başını salladı. "Çıkmam," diye söz verdi.

"En büyük tehlike kendi yüreğindekidir. Eğer odaklanırsan, sakinleşirsen şehre giden yolu bulabilirsin. Sarayımı getir gözlerinin önüne, kendini kapılarında bulursun."

"Sarayını hiç görmedim ki."

"Gördün, gözümün içinde görmüşsündür."

Casiopea, Şibalba'dan konuştukları zamanları anımsadı. Hun-Kamé sarayının bir mücevhere benzediğini ve etrafının göletlerle çevrelendiğini söylemişti.

"Sarayın yakınında gümüş ağaçlar var," dedi Casiopea yoklayarak. "Ve göletlerde tuhaf balıklar yüzüyor."

"Ateşböcekleri gibi ışıldarlar," dedi Hun-Kamé.

"Sarayında çok oda var."

"Yılın günleri denli odaları var."

"Sarı ve maviye boyalı," diye devam etti Casiopea.

"Ve taht salonum, en kara obsidiyenden tahtım."

"Başının üzerinde akik ve yeşimden bir taçla otursun bu tahtta."

Yalnızca belli belirsiz görüntülerden kurdukları bu saray kırılgan bir hayalden ibaretti ama yine de kanlı canlı duruyordu karşısında. Casiopea sarayı gözünde canlandırabilmişti ve salonlarına hiç adımını atmamışsa da onun asıl suretinin bu olduğunu biliyordu.

Uzunca, derin bir nefes aldı.

"Bunu yapabilirim," dedi.

"Öyleyse halloldu demektir," diye sözü bağladı Hun-Kamé. Sesi o eski ilgisizliğini geri kazanmıştı. "Kararını verdin."

"Evet, halloldu."

Hun-Kamé başıyla onayladı ve sırılsıklam pantolonuyla kuma geri yöneldi. Casiopea'nın dudakları tuzlu, boğazı kuruydu. Hun-Kamé karaya ayak basmadan araya girip konuştu.

"Biraz bekle," dedi. "Birkaç dakika geciktik diye caymazlar ya, hem bu seni son görüşüm olacak, değil mi? Kazansam da, kazanmasam da."

"Öyle," dedi Hun-Kamé. "Yine tanrı olacağım ya da öleceğim."

"Öyleyse biraz daha bekle," dedi Casiopea. Kalan belirli zamanı çekiştirip sündürmeye çabalamak aptalcaydı ve onlara bir faydası da yoktu. Üstelik onun teklifini geri çevirmişti. Ama yine de.

Casiopea başını kaldırıp binbir yıldızla dolu göğe baktı. Sonra bakışını yan duran Hun-Kamé'ye çevirdi. Casiopea'nın bakışlarını üzerinde hisseden Hun-Kamé ona dönüp belli belirsiz gülümsedi. Kızı yanına çekti ve daha önce bakmayı hiç umursamadığı yıldızları seyretmek üzere başını yukarı çevirdi.

Bölüm 31

Okyanus kıyısında dalgalar bacaklarına çarparken zamanı uzatabilmek adına bu şekilde oyalandılar, ta ki ellerindeki tüm zaman tükenene dek. Otele çıkan merdivenlerin tepesinde bir otel görevlisi onları karşıladı. Görevli, Zavala'nın onlarla konuşmak istediğini iletti.

Casiopea ile Hun-Kamé karmaşık oymalarla süslenmiş penceresiz bir odaya buyur edildiler. Bu odanın duvarları kemik rengi, zemini ise karaydı; zemin öylesine incelikle cilalanmıştı ki kolonları, frizleri ve duvarları yansıtıyor, insana mürekkep rengi bir denizde yüzüyormuş hissi veriyordu. Bir eğlence mekânına yaraşır şekillerde –dans ya da müsrif partiler için– kullanılıyor olsa da bu mekânda bir tapınağın o ağır havası mevcuttu.

Ve sanki bu izlenimi güçlendirmek istermişçesine odanın ortasında krallara yahut rahiplere yaraşır türden yüksek sırtlıklarıyla iki kara, ağır, ahşap sandalye duruyordu. İkisinin arasına yontulmamış kayadan bir kaide, bunun üzerine de devasa bir balta yerleştirilmişti.

Vucub-Kamé sağdaki sandalyede oturuyordu ama onlar içeri girdiğinde ayağa kalkmış ve harmanisini ardında sürükleyerek onlardan tarafa gelmişti. Ender rastlanır bir şeydi bu harmani, kemikler ve baykuş tüylerinden yapılmış, dikişleri has ipekten ve bu zarif maddelerden yapılmasına karşın sert ve sağlam görünümlüydü. Vucub-Kamé hareket edince harmanisindeki kemikler takırdayıp kıkırdadı.

Vucub-Kamé'nin ardında –beyaz kıyafetinin sarılıklı, kem

sıfatıyla tezadı onu daha da sarı gösteriyordu- Zavala ile yine beyazlara bürünmüş Martín dikiliyorlardı.

"Zamanınız doldu," dedi Vucub-Kamé onlara. "Bilgece davranıp teklifimi kabul edecek misiniz, yoksa aptalca ret mi edeceksiniz?"

"Kara Yol'u seçeceğim," dedi Casiopea.

Vucub-Kamé bu cevaba ne şaşırmış ne de sinirlenmiş göründü. Soluk renkli gözleriyle ona kayıtsızca bakıyordu.

"Beni her seferinde reddettin," dedi. "Pekâlâ. Sana biraz tevazu öğreteceğim."

Casiopea bir karşılık vermedi, korkusuyla onu eğlendirmektense gözünü dikip bakmakla yetindi.

"Bir bıçak ve dolu bir sukabağı alabilirsiniz, daha fazlasına izin yok," diye açıkladı Vucub-Kamé.

Bu sözlerin ardından Casiopea, Vucub-Kamé'nin bahsedilen gereçlerin konulduğu iki masa hazırlattığını gördü; obsidiyen bir bıçak ve de bir sukabağı. Casiopea'nın üzerinde yola düşmeye pek de uygun olmayan bir gece elbisesi vardı ama bıçağın kabzasına elini attığı anda üzerindekiler değişti; açık krem rengi şifon düz pamukludan, siyah renkli bir bluza, aynı renkte uzun bir eteğe ve de memleketindeyken giydiğine benzer, yine siyah bir eşarba dönüşüverdi. Sukabağının üzerinde boynuna asabileceği yahut beline bağlayabileceği bir kordon vardı, kabağı eline aldığı gibi parmakları seğirdi ve kemik kıymığı sanki daha derinlere sokulmaya çalışıyormuşçasına acısını yeniden duyar oldu.

"Sana yardım etmeme izin ver," dedi Hun-Kamé sukabağının kordonunu onun beline dolamaya koyularak. Bitirdiğinde Casiopea'nın ellerini kavradı. "Biz–"

Casiopea bir an bayılıvereceğini sandı ama bunun yerine başını kararlı bir şekilde iki yana salladı. "Bu da geçecek, hep böyle olur," diyerek kendini bu role hiç de uygun görmese de korkusuz kahraman rolünü oynadı.

Performansı kabul edilebilir düzeyde olacaktı ki Hun-Kamé başını salladı sadece.

"Daha fazla vakit kaybetmeyelim," diye araya girdi Vucub-Kamé ama sesi oyuna başlamaya hevesli gibi değil de sıkılmış gibi çıkmıştı. "Kahramanın başlamaya hazır gibi görünüyor."

"Bir dakika," diye karşılık verdi Hun-Kamé.

Casiopea'nın elini daha da sıkı kavradı, öyle ki Casiopea ona veda edecek, belki son bir kez öpecek diye umdu. Hun-Kamé öne eğildi.

"Şibalba aklını karıştırmaya çalışacak," dedi fısıldayarak. "Buna müsaade etmemelisin. Yol seni dinlemeli, sen onu değil."

Sonra Casiopea'yı bıraktı. Vedalaşmaları buydu. Her ne kadar okyanus kıyısında her anlamıyla yollarını ayırmış olsalar da Casiopea hayal kırıklığını bastıramadı.

Hun-Kamé soldaki sandalyeye geçti. Vucub-Kamé de kemikli harmanisi tıkırdayarak, ağırkanlı bakışlarla onun eşi sandalyeye yerleşti. Casiopea kardeşlerin Şibalba'da, yeraltındaki o muhteşem taht odasında da böyle yan yana oturduklarını getirdi gözünün önüne.

"Başlayalım mı?" diye sordu Vucub-Kamé boş bakışlarını önüne dikerek.

"Başlayalım," diye yanıtladı Hun-Kamé de başını önüne çevirip, yalnız onun bakışı Casiopea üzerine kenetlenmişti.

Zavala purosunu yakıp ikiz tanrıların önünde dikildi, purosunun dumanını saldı.

Casiopea kuzenine baktı, kuzeni de temkinli bakışlarla onu gözlüyordu ama hiç konuşmadılar. Konuşacak ne kalmıştı ki?

Zavala ağzını açtı ve Casiopea ile Martín'i sarıp sarmalayan haşin bir duman ve kül bulutu üfledi dışarı.

Duman oldukça yoğundu, oda giderek kararda ama duman Casiopea'nın boğazına etki etmedi, onu öksürtmedi. Duman daha da yoğunlaşıp odanın sınırlarını, kardeşlerin yüzlerini, Martín'in silüetini ve duvarlardaki oymaları kapadı. Hatta Casiopea'nın altındaki zemini bile yuttu. Casiopea bir zemin üzerinde dikiliyor ama bir yandan da dikilmiyor gibiydi; havada süzülüyor da olabilirdi, kerteriz belleyip de yön hissini kurabileceği hiçbir şey yoktu görünürde.

Etrafındaki dünya yavaşça hatlarına geri kavuştuğunda kendini ıssız bir yolda buldu. Başının üzerinde tuhaf, yıldızsız bir gök duruyordu ve her yandan kurak bir grilikle çevrelenmişti. Şibalba'ya inmişti.

Casiopea derin bir nefes alıp yola koyuldu. Birkaç dakika kadar yürümüş olacaktı ki etrafına bakındığında her şey yine aynı görünüyordu, ardındaysa kül rengi ıssızlığıyla yol vardı sadece. Hun-Kamé, şehre varmasının ne kadar süreceğini kestirmenin bir yolu olmadığını söylemişti. Zaman ve mesafeler Orta Diyar'daki gibi değildi burada. Casiopea onun ne demek istediğini şimdi anlıyordu çünkü anca bir arpa boyu yol alabilmişti; sanki koca bir saat boyu üç adım atmış gibiydi. Daha da kötüsü, Hun-Kamé'nin bahsettiği geçişleri görememişti.

Sukabağını dudaklarına bastırıp bir yudum aldı. Yolu gözleyerek yavaşça yürüdü, ayırt edebileceği farklılıklar arıyordu ama obsidiyen benzeri koyu bir karanlıktan ibaretti yol.

Yürürken bir yandan etrafın ürkütücü derecede sessiz olduğunu fark etti. Ne rüzgâr vardı ne de yolun üzerindeki kül rengi kumların hışırtısı. Öyle bir sessizlik hâkimdi ki kalbinin atışını, damarlarındaki kanın akışını duyabiliyordu; her adımı bir filinkiler gibi sarsıntılar yaratıyordu. Mevcut sesler bunlardan ibaretti, hepsi de ondan geliyor ve dikkatini dağıtıyordu. Sukabağından yudumlamak için birkaç defa durakladı, bu sessizlik çölünde suyun çalkantısı çağlayan nehirlerinki denli gürültülüydü.

Casiopea ciğerlerinden yükselen sesi, aldığı nefesi duyabiliyordu; bu sessizliğe son verecek bir sese rastlayabilmek umuduyla adımlarını hızlandırdı. Ama yol yine aynıydı, değişmemişti, ne de etrafındaki mutlak sessizlikte bir değişim vardı. Her yer kehribarın içine hapsedilmişti âdeta.

Casiopea önce adımlarını daha da hızlandırdı, ardından koşmaya başladı. Göğsünün içinde kalbi gümbürdüyordu, artık durması gerekiyordu, nefesi kesilmişti, soluduğu havanın sesi fırtınalarınkini andırıyordu.

Sakinleştiğinde ıssızlık yeniden etrafını aldı ve bir kavşakta

dikilmekte olduğunu fark etti. Hangi yöne gitmesi gerektiğine karar verirken etrafında dönendi ama ne yana dönse kül rengi çöl aynıydı ve yolun da bir sonu yoktu. Yol hiçbir yönde kıvrılmıyordu, dört düz çizgiden ibaretti. Hun-Kamé bu konuda hiçbir şey söylememişti.

Kahraman İkizler hikâyelerinde de dörtyol ağızları geçerdi ama onlarda farklı renkler vardı, dünyanın her köşesi için bir renk; yeşil, kırmızı, siyah ve beyaz. Şimdiyse durum böyle değildi, yolların her biri onu amacına da götürüyor olabilirdi, felaketine de.

"Cevap doğuda," dedi yollardan biri ona.

"Batı, şehre gider," diye yanıtladı bir diğeri.

"Kuzeye gitmelisin," diye sızlandı üçüncüsü.

"Geri dön, ters yöne gidiyorsun," diye tamamladı dördüncüsü.

Casiopea yolların nasıl olup da konuştuğunu bilmiyordu ama yüzünü ekşitmesine sebep olacak sinsi bir fısıltıyla, can sıkıcı bir mırıldanmayla konuşuyorlardı işte. Bu sesler de diğer hepsi gibi kafasının içinden geliyordu. Gözlerini yumup hangi yolun doğru seçim olduğunu ayırt etmeyi denedi. Yollar gene konuştu.

"Kızın kalbinin korkuyla attığını duyuyorum," dedi biri.

"Damarlarındaki kanın akışını duyuyorum, bedenini ele geçiren delilik soğutmuş bu kanı."

"Boğazında tıkanan soluğunu duyuyorum."

Sesler başına damlayan sürekli su damlacıkları gibi, bir çeşit işkence gibiydi ve dikkatini mükemmelen dağıtıyorlardı. Onlar konuşurken kimse konsantre olamazdı ama daha da fenası sustuklarında oluşan sessizlik Casiopea'yı duvara toslamışa çeviriyordu.

"Bu diyarda canavarlar dolanır."

"Burada insanoğlunun kederlerinden türemiş yerler bulunur."

"Burada kan ve kemikten tuzaklar saklanır."

Casiopea elleriyle kulaklarını örttü ama sesler kafasının içindeydi ve ona gülüyor, onunla dalga geçiyor, içlerinden birini takip etmesini söylüyorlardı.

Casiopea etrafında dönüp yorgun ve tükenmiş bir hâlde dizleri üzerine çöktü, parmakları ağrımaya başlamıştı yine. Kemik kıymığının bulunduğu sol elini sıktı, Hun-Kamé'nin ona hediye ettiği gümüş bilezik yumuşak bir sesle şangırdadı, ki etrafın sessizliğinde koca bir zilden çıkma notalar gibiydi bu. O zaman Casiopea, Hun-Kamé'nin dediklerini hatırladı: Yol seni dinler.

Yavaşça ayağa kalkıp üstünü başını silkeledi, kumaşın hışırtısı yere sürtünen bir bıçak gibiydi, yollar daha da yüksek sesle güle-rek kafasının içini yankılarla doldurdular.

Casiopea dişlerini gıcırdatıp konuşmak üzere ağzını açtı.

"Yeşim Saray'a gidiyorum," dedi yollara. "Bana yolu göstere-ceksiniz."

Yolların boyun eğmeye hiç niyetleri yoktu, dehşetli lanetler savurarak onu yiyip kemiklerini tüküreceklerini söylediler ona ama Hun-Kamé'nin her seferinde nasıl da kendinden emin bir şekilde konuştuğunu anımsayan Casiopea sol elini kaldırdı ve ağzından Hun-Kamé'nin o demirden tonu döküldü.

"Bana yolu gösterin," dedi talepkâr bir sesle.

Yollar şöyle bir dalgalandı, fiziksel olarak kıpırdandılar, öyle ki Casiopea az daha dengesini kaybediyordu. Yollar dil gibi bü-külüp aynı anda duruldular.

Casiopea sağındaki yolun obsidiyen karalığında olmayan, hafifçe farklı renkte bir kısmı olduğunu fark etti. Yanık kemik karalığındaydı burası, ipekten de yumuşak bir dokusu vardı.

Casiopea yolun bu kısmının önüne dikildi ve ne diyeceğini bilemediğinden varacağı yeri tekrar söyledi sadece.

"Yeşim Saray," dedi ve bir adım ileri attı.

Bir anlığına gölgelerle dolu bir cepte buldu kendini, üstünde-ki ve altındaki dünya kapkaranlıktı, derken yanları tepeciklerle sınırlanmış yola adım attı tekrar. Ufukta daha çok tepecik vardı. Manzara değişmişti, daha evvel yürüdüğü o kül rengi düzlükten ibaret değildi artık. Sessizlik de son bulmuştu. Yolun kenarlarında, tepeciklerde otlar bitmişti ve hayvanlar da vardı, çekirgelerle sal-yangozlar kuru otlar üzerinde geziniyor, hışırtılar çıkarıyorlardı.

Casiopea başka bir gölge cebi buldu, sonra bir başkasını daha ve bunlara gire çıka, attığı her adımla etrafındaki dünya değişti, yolunda ilerledi de ilerledi; ta ki bazısı gururla dikilirken birçoğu da yolun kenarına düşüp ikiye üçe bölünmüş, kimisinden iri parçalar kopmuşken kimisi neredeyse dokunulmamış, donuk taştan sütunların yanına varana dek.

Sütunların üzerinde yüzler vardı, Casiopea savaşçıları betimlediklerini düşündüğü bu yüzlere bakmak için durakladı. Ama bu hayli yersiz bir tahmindi. Yolun her iki yanında yüzlerce, belki binlercesi vardı sütunların. Bir noktada Casiopea sütunlardan birinin yanına oturup sukabağını ağzına götürdü, sonra ayaklarını ovaladı ama fazla oyalanmadı.

Sonra yol yokuş aşağı indi. Yolun ortasında yükselen bir sütun vardı ama bu kara bir taştan yapılmıştı ve Casiopea daha yakından baktığında fark etti ki sütun... nefes alıyordu. Yaşıyordu. Bir sütun değildi bu.

Önceki deneyimleri sebebiyle Martín, Kara Yol üzerinde kuzenine kıyasla hayli kolaylıkla yol alıyordu. Gerçi önceki seyahatlerinde Zavala ona eşlik etmişti. Tek başınayken daha zorlu bulmuştu bu yolculuğu. Mücadeleye daha yüksek bir hızla başlamıştı ama yorulup yavaşladı. Takip ettiği yol rutubetli ve sıcaktı. Terliyor, bir yandan da lanetler ediyordu mırıltıyla.

Etrafını çevreleyen manzara keyif kaçıran cinstendi. Yol, yeşim rengi yapraklı ağaçlarıyla gösterişli bir ormandan geçiyordu. Ancak dallardaki kuşlar, etsiz, gözsüz ve de öfkeyle cıyaklayan ucubelerdi. Bitki örtüsü arasında dolanan başka canlılar da vardı, Martín ormanın içlerine girdikçe daha da rahatsız hissediyor, karanlıkların arasından bir jaguar fırlayıp da onu midesine indirecek diye endişeleniyordu.

Ayakkabıları altındaki yol katransı kıvamıyla onu tutuyordu, büyük çaba sergilemesine karşın üç adım anca atabilmişti. "Beni Yeşim Saray'a götür," dedi yola. "Beni hızla Yeşim Saray'a götür."

Ama yol muzipçe sırıtmakla yetindi, Martín'in yüzünden iri

ter damlaları süzüldü. İlerlemek adına tüm gücüyle çabalasa da halen fazlasıyla yavaştı.

Ağaçların arasından gelen gürültülü bir hışırtıyla irkilen Martín bıçağına davrandı.

Başını kaldırdığında gözlerini ona kenetlemiş bir maymun buldu karşısında.

"Aptal şey," diye fısıldadı Martín bıçağını kılıfına geri yerleştirirken. "Defol git!"

Derken gözlerini ona dikmiş ikinci bir maymun belirdi, sonra da bir üçüncüsü. Bir düzine parlak sarı göz Martín'in üzerindeydi. Martín uzaklaşmak üzere yürümeye devam etti ama katranımsı yol sebebiyle hayli yavaştı.

Derken maymunlardan biri ona bir taş attı. Ve diğeri de. Martín ciyakladı ve üzerine atılan taşlardan korunmak adına kollarını kaldırıp siper etti. Taşlardan biri yanağını sıyırdı, derken bir başkası kürekkemiklerinin arasına isabet etti. Maymunlar coşkuyla bağrıştılar.

"Yeşim Saray'a gidiyorum!" diye seslendi Martín. "Vucub-Kamé'nin arzusuyla çıktım bu yola!"

Maymunlar ona taş atmayı sürdürdüler ama yol onu geri tutmaya son verdi ve böylece Martín bu çığırtkan yaratıklardan kaçabildi.

Orta Diyar'da Vucub-Kamé çenesini eline yaslamış, zeminde kabarıp dönenerek Kara Yol'un hatlarını imleyen, tanrılara kahramanlarının ilerlemelerini nakleden hareketli külleri seyrediyordu. Casiopea kuzeninin gerisinde kalmıştı ama şimdilerde makul bir hızla ilerliyordu. Gelgelelim, kayda değer bir engelle karşılaşmıştı.

Hun-Kamé gözünün önündeki sahneyi daha iyi izlemek istermişçesine koltuğunda doğrulup öne eğildi. Endişeli görünüyordu. Öyle olmalıydı da. Şansı yaver giden bir anda Casiopea Kara Yol'un gizlerinden birini fark edip nasıl yol alacağını öğrenmişti ama şansı tükenmişti artık.

Şibalba sayısız korkunç yaratık, engel ve de tuzak barındırırdı. Bunların en azametlilerinden birine denk gelen Casiopea şimdi korkuyla titriyordu.

"Teklifimi kabul etmeliydin," dedi Vucub-Kamé ağabeyine. "Kızın hamurunda kahramanlık yok, korkak bir kız."

Derken Vucub-Kamé'nin gözleri *sastun* taşı gibi yarı saydam bir hâl alıverdi çünkü küllerin arasında geleceğini görmüş ve zaferle müjdelenmişti.

Bölüm 32

Taş bir sütun değildi bu. Bir yarasaydı. Boyu Casiopea'nın iki katıydı ve kanatlarını sıska bedenine sarmıştı. Teni kapkaraydı; yekpâre taştan oyulmuşçasına parıldıyordu. Yarasanın ilkel güdüler, belli belirsiz bir korku çağrıştıran yüzü ifadesiz, gözleri kapalıydı. Rüya görüyor değildi, Şibalba'dakilerin rüyası olmazdı, uykuya benzer bir transta, geçecek yolcuları bekliyordu. Ki bugünlerde bunların sayısı pek fazla değildi, yol kullanılmamaktan toz bürümüştü ama mahlûk geçmiş yüzyıllarda insanları karanlıklarda kovalamanın görkemine tanık olmuş, hatta Orta Diyar'a uçup koltukaltlarından ve de göğüslerinden ölümlülerin kanını içmişti.

Şibalba'da dolanıp bekleyen, ekinleri solduran ölü yarasa Kamazotz idi bu.

Yaratıktan sakınmanın yolu yoktu. Casiopea'nın tuttuğu daracık yolu tümden kapamıştı. Eğer yolu takip ederse Casiopea kendini doğruca yaratığın karşısında bulacaktı, ki devasa yarasanın yanına varmanın hiç de iyi olmayacağı fikrindeydi. Kahraman İkizler'in hikâyesinde birinin kafasını koparan bir yarasa tanrı vardı. Bu önündekinin de bunu yapacak türden olup olmadığını öğrenmek Casiopea'nın ilgisini çekmiyordu.

Casiopea uyumakta olan yarasayı izledi, nefes aldıkça yaratığın bedeni kıpırdanıyordu. Casiopea bir adım ilerledi.

"Yakınına gidersen seni duyar ve saldırır," dedi alçak bir ses. "Kördür ama hareketlerin varlığını ele verir."

Casiopea şaşkınlıkla aşağı baktı ve yolun kenarında parlak yeşil bir yılan gördü. İki kafası ve Casiopea'ya kilitlenmiş dört de

gözü vardı. Casiopea bunun zehirli olduğunu sanmıyordu – her ne kadar iki kafalı olmasalar da bu türden yılanları memleketinde görmüştü. Yılanın yanına diz çöküp suratını astı. "Nesin sen?" diye sordu fısıldayarak.

"Sıradan bir yılan," dedi kafalardan biri.

"Aa," dedi Casiopea. "Benim bildiğim yılanlardan nasıl böyle... farklı görünüyorsun ve de konuşabiliyorsun peki?"

"Konuşuyorum çünkü Şibalba'dayız ve sen de öyle sıradan bir kadın değilsin. Seni tanıyorum. Gözlerinde Hun-Kamé'nin mührünü taşıyorsun," diye yanıtladı yılanın diğer başı.

"Onu tanıyor musun?"

Soruya gücenen yılan iki başını birden gururla dikleştirdi.

"O bizim lordumuzdu ama sonra ihanete uğradı. Vucub-Kamé, Şibalba'ya istikrarsızlık getirdi ve yalnızca Hun-Kamé'nin dönüşü bu ikili dengeyi yeniden kurabilir. Eğer ki onun görünmez sancağını taşıyan sen buradaysan, lordumuz da yakınlarda olmalı."

"Bir görev üzerindeyim."

"Öyle olmalı," dedi yılan resmi bir ifadeyle. Ne de olsa yılanlar edep ve düzen konusunda büyük hassasiyete sahiptirler.

Casiopea yolunu kesen yarasaya tekrar baktı. Hun-Kamé yoldan ayrılmamasını tembihlemişti, bu yüzden yoldan ayrılmaya cesaret edemiyordu. Dahası, yolla arasına mesafe koysa bile yarasa onu duyabilirdi.

"Onu nasıl geçebileceğim hakkında bildiğiniz bir şeyler yoktur herhalde, değil mi?" diye sordu yılana. "Dünya Ağacı'na ulaşmam gerek."

Yılan bir süre düşündü. "Kız kardeşlerimle beraber onun dikkatini dağıtabiliriz. Ama hızlı hareket etmen gerek."

"Bana yardım mı edeceksiniz?" dedi Casiopea. "Ne kadar da naziksiniz."

"Evet, nihayetinde sen de biz de toprağın kız kardeşleriyiz," dedi yılan mağrur bir sesle. "Hem kolundaki gümüş bilezik de çok hoşuma gitti. Bu anlaşmanın bir nişanesi olarak onu bize verebilirsin. Böylesi bir görev uğruna bedel ödenmeli ne de olsa."

Casiopea bileğini tutup koluna taktığı gümüş halkaya baktı. Hun-Kamé'nin bu hediyesi hayatı boyunca sahip olduğu tek takıydı ve başından geçen bu seyahatin bir anısı olarak kendine saklamak istediği tek parçaydı. Ve de Hun-Kamé'nin tek hatırası. Dudaklarını ısırdı.

"Al öyleyse," dedi Casiopea başını iki yana sallayıp bileziği yılanın yanına yere koyarak.

Yılan mutlu olmuşa benziyordu. Göz kırpıştırarak her iki başını da tıpkı bir kedi gibi Casiopea'nın eline sürttü. Ardından kız kardeşlerine seslendi. Hepsi de iki başlı ve de yeşim yeşili üç kız kardeş daha çıktı ortaya ve tüm yılanlar mücevherlere, kıymetli metallere ve aynalara düşkün olduğundan, bileziği gördüklerinde memnun oldular. Kibirleri, mücevherlerin yüzeyinde kendilerini izlemeye birçok dakikalar ayırmalarına neden olurdu belki ama kimse onları hakir görmemeliydi bu yüzden; pek nazik, düşünceli canlılardı bir yandan.

Bileziği incelemeleri biten yılanlar dikkatlerini Casiopea'ya çevirip kendi aralarında fısıldaştılar.

"Farklı yönlere dağılacağız," diye açıkladı yılan ona, "yol açıldığında uzaklaş buradan. Ama elini çabuk tut."

"Burada kalmak için hiçbir nedenim yok zaten," dedi Casiopea. "Teşekkür ederim."

Ayağa kalkıp kendini hazırladı. Yılanlar yolu takip ederek sürünüp uzaklaştılar. İlkin yarasa onları hiç umursamadı. Kolları göğsünde kenetli, gözleri yumulu hâlde uyuklamayı sürdürdü. Ancak yılanlar kum ve topraktan çıkıp da yolun kenarındaki çim öbeklerine varınca yarasa şöyle bir hareketlendi. Başını kaldırdı, bir kırbaç şaklamasıyla kanatlarını şiddetle açtı ve havalanıp olduğu yerde kanat çırparak sesin kaynağını araştırdı.

Havadayken daha da büyük görünüyordu, ürken Casiopea bir an hareket edemedi. Ardından aklını başına topladı ve ileri atıldı.

Casiopea yolun gölgeli ceplerinden birini bulmaya çalışarak koşturdu ama hiçbiri yoktu ortada. O görmeye ne kadar çabalasa da Kara Yol kendini ele vermiyordu.

Yılanlardan birini kovalamakta olan yarasa o koca kafasını çevirdi ve kararını değiştirip bu yeni sesin peşine düşmeye karar verdi. O kanatlarını çırpıp hızlandıkça Casiopea da daha hızlı koşmaya çalıştı. Memleketinde merdivenlerden ine çıka, oraya buraya koştura koştura çevikleşmiş bir kızdı fakat yarasa hemen ona yetişti.

Casiopea yaratığı peşinden atmaya yarayacağı umuduyla zikzaklar çizerek koşmaya başladı. Günün geç vakitlerinde pervanelerin de yarasaları kandırıp onlara yem olmamak adına böyle yaptıklarını görmüştü; ama bu hareketler ona biraz zaman kazandırdıysa da Kamazotz daha yakınına sokuldu. Casiopea belli açıyla devrilerek birbirine yaslı hâlde kalıp aralarında bir boşluk oluşturan iki sütun kestirdi gözüne. Kendini yere atıp bu sütunların altına yuvarlandı.

Yarasa dalıp, tıpkı geçmişte kahramanların başını kopardığı gibi Casiopea'nın başını koparmaya yeltendi ama sütunlardan birine çarptı. Pençeleriyle sütuna öyle bir kuvvetle vurdu ki kayada oyuklar açtı. Havalanıp inerek tekrar tekrar sütuna darbeler indirdi. Saklandığı yerde Casiopea aralıksız dövülen kayanın sarsıldığını hissediyordu. Sukabağının kordonunu çözüp sütunun altından çıkmak üzere yarasanın yeniden havalanmasını bekledi, sonra olanca gücüyle sukabağını öteye fırlattı. Sukabağı içindeki su şırıldayarak yolun üstüne yuvarlandı. Dikkati sese kayan yarasa o tarafa yöneldi.

Casiopea da dinelip koşmaya başladı. Yolu döven ayaklarının sesi yarasanın tekrar dönüp onu aramaya koyulmasına sebep oldu. Yarasa onu bulmakta hiç gecikmedi.

Kara Yol, Casiopea'nın önünde katı ve yekpare biçimde uzanıyor, en ufak bir açıklık sergilemiyordu; ardında, üzerinde ise jilet gibi pençeleriyle kafasını koparmaya hazır bekleyen yarasa kanatlarını çarpıyordu.

Öleceğim, diye geçirdi aklından. *Korkunç bir şekilde öleceğim.*

Ama sonra başını iki yana salladı ve bu düşünceyi aklından çıkardı.

İşte o zaman, bir cebe işaret eden gölgeyi gördü ve ileri atıldı.

Nereye gideceğini söylememişti –boğazından tek bir ses olsun çıkaracak zamanı yoktu–, koyu bir karanlığa daldı ve tekrardan Kara Yol'a çıkıverdi.

Başını kaldırıp baktı, Yeraltı Diyarı'nın tuhaf, var olmayan göğü dışında hiçbir şey yoktu üzerinde. Ardındaki yol sessizdi. Yıkık ya da sağlam hiçbir sütun yoktu yolun kenarında. Yarasayı ardında bırakmıştı.

Nabzı normale dönene değin yere uzandı. Ardından ayağa kalkıp yeniden yürümeye koyuldu.

Martín kan akan bir nehre vardı. Görüntü o kadar mide bulandırıcıydı ki geri dönüp yolda başka bir cep bularak tekrardan ileri sıçramaya mecbur kaldı; Şibalba'nın hilesi, dümdüz uzanıyor görünse de yolun dallanıp hareket etmesindeydi çünkü. Yol sürekli değişiyordu. Ancak Martín tekrar sıçradığında geçilmesi mümkün olmayan bir irin nehrinde buldu kendini.

"Lanet olsun!" diye bağırdı. Üçüncü defalığına geri döndü ve nihayet ilerlemesini sürdürmeyi başardı. Bu noktada yol artık yapışkan hâlde değildi, bu yüzden kolaylıkla hareket ediyordu ama kollarında maymunlardan kalma yara bereler duruyordu hâlâ ve yanağındaki kanama durduysa da fena canını yakıyordu. Dahası, gururu da yara almıştı, dağılmış hâldeydi, Kara Yol'da sürüklenen ürkmüş bir zalimden ibaretti.

Topraktan dışarı kırık dişler misali kemikler uzanıyordu. Bazı yerde beyaz, bazı yerde sarı, bazı yerdeyse kokuşmuş bir karalıktaydı kemikler, aralarında donuk pembe yahut alev rengi etler sarkıyordu. Boyları çeşitliydi, kimi papatya yumrusu kadar küçücük, kimi insan boyundaydı. İstisnasız hepsinden Casiopea'yı eşarbını yüzüne sıkıca bastırmaya mecbur bırakan rezil bir koku geliyordu.

Leş kokusu kemiklerin üzerine tünemiş siyah akbabaların dikkatini kendine çekmişti. Buruş buruş, kel, kara kafaları Casiopea'dan tarafa döndü ve opalden gözlerinde genç kadının

yansıması belirdi ama ona ilişip yolunu kesmediler. Daha fena olanı kemiklere üşüşmüş sineklerdi. Farklı tonlarda yeşillere bürünmüşlerdi, şişe ve camların o zarif yeşiline, yeşimin sütümsü yeşiline ve ormanın koyu yeşillerine. Casiopea geçtiği sırada havada bulut bulut sinek süzülüyor, sinir bozucu bir şekilde vızıldıyordu. Casiopea eşarbını yüzüne bastırıp nefesini tuttu, kemiklerin üzerindeki sinek tabakası bulut gibi kabarana değin leş kokusu gözlerini yaşartıyordu. Ama sonra sinekler ve koku yavaşça azaldı.

Şimdi Casiopea'nın karşısındaki kemikler sıyrılmış, donuk renkleriyle çırçıplak yükseliyordu. Cılız papatyalar misali burada yükselmeleri üzerinden çok zaman geçmemişti, en küçük kemikler Casiopea'nın omuzlarına varıyordu; kimisi ağaç kadar uzundu ve biraz önce yol kenarında dururlarken şimdi Casiopea'nın üzerinde olduğu kara patikanın ortasında da kemikler bitmişti. İlkin bir iki kemikti ama Casiopea yanlarına varana değin dört koca kemik oldular, sonra da beş, sıralı şekilde duruyorlardı.

Casiopea eşarbını yüzünden çekip önüne baktı. Karşısında kemikten bir duvar vardı. Duvar, Şibalba'nın güneşsiz göğü altında pırıl pırıldı. Yüksek olsa da geçilmez değildi. Kemiklerin arasında sıkışarak da olsa geçilebilecek boşluklar vardı.

Kemiklerin tepesine tünemiş birkaç akbaba, onu gözlüyordu.

"Oh ne âlâ," dedi Casiopea sözlerini vurgulayan bir iç çekişle.

Boşlukların arasına girdi. Bazen başını eğmesi gerekiyordu ve genel olarak yavaş ilerliyordu. Ama bunun dışında her şey yolundaydı. Ta ki akbabalar aniden çığırıp havalanana değin. Casiopea başını kaldırdı. Durduğu yerden hiçbir şey göremedi, kemikler ormanın yeşil örtüsü kadar kalındı.

Yürümeye devam etti. Ama sonra kulağına bir ses geldi; gürültülü bir kazıma sesi ve neredeyse ayağını yerden kesen bir sarsıntı. Kemikler hareket ediyordu. Aralarındaki boşluklar ortadan kayboluyordu.

Casiopea ileri atılıp bu tuzaktan kurtulmak adına var gücüyle koştu. Kemikler birbirine vurup takırdıyordu, Casiopea devasa

bir kaburgaya benzeyen bir çıkıntıyı itip biraz sola geçirmeyi başararak oluşan aralıktan içeri girdi. Kemikler daha da gürültüyle tıkırdayarak bir ağız misali kapanıyordu. Ancak dizlerinin üzerine çökerse sığabileceği, küçük bir aralık gördü ve hemen dizleri üstüne çöktü. Zemin çok sert olduğundan dizlerini incitiyordu ama Casiopea devam etti. Kemikler onu sıkıştıracak denli alçalmıştı ki kendini bu cendereden dışarı atabildi. Eşarbı kemiklere takılmıştı, bu yüzden eşarbın omuzlarındaki kısmını yırtıp gerisinde bıraktı, sonra sırtüstü uzanıp göğe baktı.

Kemik duvarında artık boşluk kalmamıştı. Bembeyaz ve sessizdi, kemik tıngırtıları kesilmişti. İki kemiğin arasına sıkışmış eşarbı, kemikler kumaşı içeri çekip tümden yutmadan hemen önce rüzgârda bir bayrak gibi salınıyordu.

Bana olmasından iyidir, diye düşündü Casiopea.

Ardından ayağa kalkıp ellerini eteğine silerek kemik duvarından öteye yürüdü. Bileziğini kaybetmişti, sukabağını ve eşarbını da, ona sadece bıçağı kalmıştı. Bunun pek de iyiye işaret olmadığını düşünüyordu ama kâhin değildi ve geleceği gözlemek için elinde ne kutsal taşı ne de on sekiz mısır tanesi vardı.

Siyah bir akbaba alçalıp yola, Casiopea'nın hemen yanına kondu ve merakla onu izlemeye başladı.

"Yeşim Saray'a gidiyorum," dedi kuşa. Devam etmesi gerektiğini biliyordu. Yapacak başka bir şey yoktu. Bir adım, sonra bir tane daha... Kara Yol ise taze dökülmüş katran gibiydi.

Tanrıların ikisi de kendi sandalyesinde oturuyordu. Yerdeki küller sürekli değişip ikizlerin seyrettiği manzarayı yenilemeyi, her iki yolcuyu da göstermeyi sürdürüyordu. Kara Yol'daki evvelki deneyimlerinin yardımıyla Martín gölgelerin arasında etkili bir şekilde yol alıyor, hızını git gide artırıyordu.

Zemindeki küller kabarıp Casiopea'nın çehresini gösterdi. Casiopea daha zorlu bir süreç geçiriyordu ama muazzam Kamazotz'u ve kemik cenderesini atlatmıştı. Vucub-Kamé kumarbaz biri olsaydı bahsini bu sonuçların aksine oynardı.

Vucub-Kamé tırnaklarını geçirdiği sandalyesini inletti. Hızla başını çevirip, tüm dikkatiyle külden Casiopea'nın diyar boyunca yaptığı yolculuğu seyreden kara saçlı ağabeyine döndü.

"Kim o kız?" diye sordu Vucub-Kamé ayağa dikilip öfkeyle, Ölüm Lordu'nun o soğuk öfkesiydi bu, kelimeleri buzdandı âdeta.

"Ne demek bu?"

"Bunu nasıl başarıyor?"

"Bunda hile yok, eğer kastettiğin buysa. Hile yapmadım," dedi Hun-Kamé.

Kuşkusuz yapmamıştı da. Yapamazdı. Kız yavaşça, hantalca hareket ediyordu başta ama şimdi şimdi hız kazanmıştı ve devamında Martín'i alt etmesi de muhtemeldi. Ne yapıyorsa kendi becermişti, kendi azmiyle becermişti ve Vucub-Kamé ister istemez sembollerin anlamına tekrar kafa yormaya koyuldu. Bir bakire, ona ilişik bir vaat.

"Bir şekilde hile yapıyor olmalısın," dedi Vucub-Kamé sinirle. "Kendi başına üstesinden gelmek için fazla zayıf."

"Başkalarını değerlendirmekten acizsin," diye yanıtladı Hun-Kamé ve gözü mürekkep karasına dönmüş hâlde kardeşine baktı.

Peh! Buna rağmen Vucub-Kamé'yi hepten yenebilmişler miydi peki? Yaşlı Cirilo, sinsi Xtabay, karanlık büyüleriyle Zavala ikizleri. Şimdi ta Martín'e kadar gelmişti. Genç adam bir tanrının savurmak isteyeceği türden kaliteli bir kılıç değil de daha hantal bir silahtı, bir gürzdü. Ama kim takar?

"Kızın ölümünü göreceğim," dedi Vucub-Kamé küle ve o soğuk öfkesi buzdan bir ok vücuda getirdi; nefesini üflediğinde bu ok onun dudakları arasından yol kenarına devrilmiş bir kütüğün üzerine çökmüş olan Martín'in zihnine geçti.

Genç adam yolculuğuyla yorgun düşmüş ve Şibalba'nın manzarasıyla keyfi kaçık hâlde mendiliyle alnındaki teri siliyordu. Kumaşı ıslatıp yanaklarını silerken yarası sızladı. Etrafında yapraksız, kapkara ağaçların çıplak dalları göğe uzanıyor, üzerinde oturduğu gibi nice kütük de küflenmiş çürüyordu.

Martín elini başına dayadı, parmağındaki yüzük batmaya, etini ısırmaya başladı.

Vucub-Kamé'nin fikri sanki kendisine aitmiş gibi Martín'e ulaşmış, kafasının içinde yankılanıyordu.

Öldür onu, dedi Vucub-Kamé.

"Öldür onu," diye tekrarladı Martín. Sesinin rengi yoktu; soğuk, biteviye ve yaşlıydı.

Yankı sönerken Martín mendili elleri arasında burdu.

"Lordum, lütfen," dediyse de lordun varlığı onu terk etmişti. Tek eşlikçisi olan ölü ağaçların arasında bir başına oturuyordu. Talimatı açıktı.

Onu nasıl hissettiğini bilemese de kuzeninin yaklaşmakta olduğunu duyumsamaya başlamıştı bile. Vucub-Kamé bir şekilde kızı yolundan saptırmış ve Martín'e varmasını ayarlamıştı. Belki de Şibalba Lordu değil, kendi bilincine sahip Kara Yol'du bunu yapan.

Fark etmezdi. Martín, Casiopea'yı hissediyordu.

Casiopea örümcek ağını sarsan bir böcekti sanki.

Bu da Martín'i örümcek yapıyordu.

Martín mendilini yumruğu arasında sıktı.

Bölüm 33

Ağaçlar birbirlerine çok yaklaştıklarında âdeta bir kafes oluşturup Casiopea'nın yolunu her yandan kapatıyorlardı. Yine de istisnasız hepsi çökmüş, kurumuştu ve boz göğün üzerinde dalları hortlak gibi uzanıyordu.

Dik yol bir tepeye tırmanıyor, Casiopea yürümekte zorlanıyordu. Nihayet bir açıklığa vardı. Sağ yanında bir ağaç öbeği uzanıyordu ama uzakta, aşağıda Kara Şehir'i görebiliyordu.

Ölümlü şehirlerini çevreleyen savunma duvarları gibi şehrin etrafında yükselen diken çemberini aşan muazzam bir geçit vardı; ki bu şehrin hiçbir düşmandan kendini korumaya ihtiyacı bulunmuyordu. Bütün binalar, şehrin ismine yaraşır biçimde kara taştandı ama alacalanıp parıldayan, perdahlanmış bir siyahtı bu. Meydanlarda sütun ve dikili taşlar yükseliyor, katlar arasında soluk taş oymalarla süslü merdivenler uzanıyordu. Dingin, sade, tek renkli; böyle bir şehirdi. Merkezindeki rengârenk, Casiopea'nın memleketinden bildiği yapıların hiçbirine benzemeyen Yeşim Saray hariç.

Saray dört katlıydı ve her kat bir diğerinden hafifçe içerlekti, her katın cephesi davulla çalınana benzer hissedilir bir ritim sergileyen özenli geometrik desenlerle süslüydü. Bu taraçalar görkemli bir merkezi merdivenle birbirine bağlanıyordu. İnanılır gibi değildi ama yapı tıpkı Hun-Kamé'nin dediği şekilde devasa bir mücevherden oyulmuş gibi tümden yeşimdendi. Okyanus kıyısında oldukları sırada Casiopea'nın hayalinde canlandırdığı gibiydi tıpkı.

Casiopea, tedirgin ölümlülerin başıboş rüyalarından inşa edilmiş bu tuhaf şehre bakıp derin bir nefes aldı.

Kuru ağaç kümesinden bir hışırtı gelince Casiopea bir yılan yahut başka bir hayvan görme beklentisiyle başını o yöne çevirdi ama kuzenine bakar buldu kendini. Durup da kendi gibi şehirden tarafa bakan Martín bezgin ve yorgun görünüyordu. Boynunda asılı sukabağından bir yudum alıp elinin tersiyle ağzını sildi. Yudumlaması için Casiopea'ya uzattı. Casiopea dikkatle sukabağına uzandı.

"Tanrım. Ezelden beridir yürüyormuş gibiyim," dedi Martín. "Sen de böyle mi hissediyorsun?"

"Bir parça," diye yanıt verdi Casiopea sukabağını geri verirken.

Martín biraz daha içti ama pek bir şey kalmamıştı zaten. Sinirlenip sukabağının kordonunu boynundan çözdü ve kabağı fırlattı. Sukabağı tepenin yamacından aşağı yuvarlanarak indi.

"Casiopea, daha ileri gitmemelisin," dedi Martín.

"Bu bir yarışma. Oraya ilk kimin varacağını görmek için yarışıyoruz. Burada kalacak değilim ya," diye yanıtladı Martín'in aklını karıştırmaya çalışacağını tahmin eden Casiopea.

"Evet, kalabilirsin; senin için iyi olacağını bilsen kalırsın. Vucub-Kamé şehrin daha yakınına gitmeni istemiyor."

"Onun ne istediği umurumda değil. Bir anlaşmamız var ve henüz pes etmeyeceğim."

Martín bütün bu süre boyunca ona hiç bakmamıştı. Şimdi gözlerini ona çevirdi. Martín'in yüzü kavrulmuştu, fiziksel olarak değil de ruhani bir şekilde. İçine cin kaçmış gibi görünüyordu.

"Casiopea, devam etmene izin veremem. Bu yüzden... burada oturup bekle," dedi Martín bir elini saçından geçirerek. Eli terle kayganlaşmıştı. Yanağında bir yara izi vardı, üstü başı kirlenmişti ve saçları darmadağındı, sanki günlerdir sürekli yürüyor gibiydi. Yolculuğu onu zorlamıştı besbelli. Casiopea da yorulmuştu tabii, oturup dinlenebilmeyi çok isterdi.

"Ya sonra? Kazanmana izin mi vereyim?" diye sordu.

"Vucub-Kamé'nin tahtını koruması lazım, tüm aile buna... Tanrı'ya bel bağlamış durumda. Kaybetmen... herkes için en iyisi olur."

"Seninle onun için öyle olurdu belki."

"Güven bana. Kazanmak istemezsin. Hem Vucub-Kamé ile konuşacağım," diye söz verdi Martín. "Seni öldürmeyecek; ne de olsa bir Leyva'sın."

"Bunu sakın bir daha deneme. Ben asla bir Leyva olmadım. Bana bunu çok iyi bellettin sen."

"Özür dilerim! Oldu mu? Özür dilerim! Ama Tanrı aşkına bunun acısını benden, bizden çıkarma şimdi. Casiopea, daha ileri gitmeyeceğini söyle bana."

Casiopea, Martín'in sözünü tutacağını düşünüyordu, Meksiko'da ona "kuzen" diye seslendiği, yanında yürümesine izin verdiği zamanki sözlerini de tutardı. Hatta ona giysiler, takılar alır, fırsatını buldukça kız kardeşlerini götürdüğü gibi onu da Mérida'da danslara götürürdü. Çaresiz durumdaydı sonuçta.

Bu durum hoşuna gitmişti belki ama bu defa da merhamet edecek değildi.

"Saraya gidiyorum," dedi Martín'e olduğu kadar kendine de seslenerek.

"Tanrım. Hiç pes etmezsin, değil mi?" diye bağırdı Martín tehlikeli duran bir sinirle.

Casiopea kaçmaya yeltendiyse de Martín çok hızlıydı, hemen ona yetişti. Casiopea dövüşmeyi hiç bilmiyordu, Martín onu yere çaldığında nefes almayı bile anca becerebilir hâldeydi. Kollarını kaldırıp Martín'i itelemeyi denedi, birbirleriyle didişirlerken uzuvları dolandı.

Casiopea, Martín'in onu dövmeye niyetlendiğini sanıyordu. Ona, büyükbabalarının zamanında bastonuyla kendisine öğrettiği gibisinden, bir ders vermekti Martín'in niyeti. Birkaç tokat falan. Derken Martín bıçağını çekince Casiopea yüzünü korumak için kollarını uzatarak bıçağı öteye itti, Martín'i bileklerinden yakalayıp yerine mıhladı. Daha ona bağıramıyordu bile: Martín

ağırlığıyla onu ezmişti. Casiopea nasıl nefes alacağını unutmuş gibiydi âdeta. Bu tuhaf yerde, beyazlamış dalları rüzgârda ıslık çalan içi geçmiş ağaçların kıyısında ölüp gideceğini geçirdi aklından.

Saçı başı, gözleri, öfkesiyle kuzeni tanınmaz bir hâldeydi. Efsanelerden fırlamış bir canavar gibiydi, Kamazotz'tan daha korkunçtu çünkü Casiopea ondan uzun zamandır korkuyordu, daha bu yarışmaya girmesinden çok öncesinde her şeyin bu şekilde bitebileceğini, Martín'in şiddete meyledebileceğini düşünmüştü.

"Martín, lütfen," diye hırıldamayı başardıysa da Martín'in yerinden kımıldayacağını sanmıyordu hiç.

Ama Martín kalktı ve üzerinden çekildi, sanki yere çalınan kendisiymiş gibi titriyor, bıçağını gözlerinin önünde tutuyordu. Casiopea bir an bakakaldıktan sonra doğruldu.

"Yapamam," dedi Martín. "Aptal, aptal kız, yapamam!"

Martín ağlıyordu. Casiopea daha önce, ikisi de daha küçükken başına vurduğunda onun ağladığını görmüştü. Kan fışkırmıştı sel gibi ve Martín ağlamıştı. Şimdi yine ağlıyordu, onu incitmeye çalışan kendisi olduğu hâlde hem de. Üzerindeki bakışları hisseden Martín aniden ona dönünce Casiopea kollarını kaldırdı. Martín'in az önce başladığını bitirmeye niyetlendiğini sanmıştı.

Ama tenini delen bıçağın yerine Martín'in dokunuşunu hissetti. Martín onu öyle kuvvetli ittirdi ki Casiopea tepeden aşağı yuvarlandı. Bir ot öbeğine düşmüş ve zarar görmemişti. Zemin yumuşak kildendi ve yamaç kısaydı. Hemen yakından incecik bir su akıyordu.

"Orada kal!" diye uyardı Martín onu ve gözden kayboldu.

Casiopea ayağa kalktı ve geri tırmanmadan önce birkaç dakika bekledi ama tepeye çıktığında yolun ortadan kaybolduğunu, uçsuz bucaksız, çamurlu bir düzlükte dikildiğini gördü. Yolu görmeye çalışarak etrafına bakındı. Yol görünürde yoktu.

Yakınında başka bir dere akıyordu. İmkânsızdı ama belki de daha önce gördüğü dereydi bu. Gerçi Şibalba Orta Diyar coğraf-

yasına riayet etmiyordu, buradaki mesafeler hem uzatılmış hem de sıkıştırılmıştı.

Çamurdan dışarı sararıp yaşlılıkla çürümüş ağaçlar fırlamıştı. Çamur yığınları, renklerine sahip olmasalar da flamingoları andıran tuhaf kuşlar için yuva işlevi görüyordu. Bu kuşlar gri renkteydi. Flamingoların o canlı renklerini alacak kadar karides yemedikleri gençliklerinde sahip oldukları gri renk değildi ama. Kurum gibi daha koyu tonda bir griydi.

Ne yapacağını bilmeyen Casiopea yürümeye koyuldu. O geçerken kuşlar başlarını kaldırıp ona bakarak kanatlarını çırpıyor, tıslamayı andıran sesler çıkarıyorlardı ama yanına sokulmaya yeltenmediler hiç. Casiopea'nın bir eli bıçağındaydı.

Şimdi yolu kaybettiğinden her yön aynı olacağı için dereyi takip etmeye karar verdi. Susadığında diz çöküp suyundan içti.

Ölülerin ruhları Şibalba'ya geldiklerinde Kara Yol haricinde yol alırlarsa kendilerini unutur ve kaybolurlar, Casiopea da kendini unutmaya başladı. Haftalardır yürüyor olduğunu sanıyordu, ayakları şişmiş, ayakkabıları çamurla kaplanmış, kıyafetleri eğreti hâle gelmiş ve saçları dağılmıştı.

Omzundan geri, geldiği yöne baktığında çamur yığınları ve toprağı yarıp uzanan dere haricinde bir şey görmüyordu. Toprağın üzerinde öylece akıp giden suyun tuhaflığını fark edince bir an şaşaladı: daha önce hiç akarsu boyunca yürümemişti, Yucatán'ın kuzeyinde akarsular hep yeraltında olurdu.

Bütün hayatını orada geçirmiş olmasına rağmen Yucatán'ı anımsamakta zorlanıyordu.

Yattığı odayı, okuduğu kitapları, ezberlediği şiirleri, yıldızların adını, annesinin yüzünü, babasının hikâyelerini anımsamakta da aynı şekilde zorlanıyordu. Şibalba'da saatler mi geçirmişti? Yıllar mıydı yoksa? Ellerine baktı, genç bir kadının elleriydi bunlar ama bakmayı sürdürdükçe yaşlanıyorlardı. Ellerinin tersinde koyu noktacıklar oluştu ve Casiopea yavaşlamaya başladı, yaşlandıkça sırtı kamburlaşıyordu.

Genç olmuş muydu? Bir zamanlar. Hikâyeler böyle başlardı ama peri masalları düşleyecek vakti olmamıştı hiç, dizleri

üzerine çökmüş, yer silmekle meşguldü. Yaşamı bu şekilde mi gelip geçmişti? Her gün evi temizleyerek, mutfaktaki sebze meyvenin taşınmasına yardım ederek, büyükbabasının ayakkabılarını parlatarak.

Bu şekilde olmuştu. Büyüyüp kadın olmuştu. Aynı rutin devam ediyordu. Hâlâ Uukumil'deydi. Onu getir, bunu götür. Fırçadan, sabundan, evdeki onca işten elleri pörsümüştü. Annesi ölmüş, o gene Uukumil'de kalmıştı. Martín evlenmiş, çoluk çocuğa karışmıştı. Ama insanlarla iletişim kurmayı, dolayısıyla sevgiye mazhar olmayı beceremediği için Casiopea evlenmemişti. Saçı önce gümüş tonlar almış, sonra hepten beyaza dönmüştü. Yaşlı bir kadın olarak ölmüştü, nefesi kokmuş, gözleri katarakt bağlamıştı.

Kasabanın dışına adımını atmamıştı hiç. Gençliğinde hızlı dansların, cazip otomobillerin hayalini kurmuştu ama asla yeteri kadar para biriktirememiş, asla Mérida'ya taşınacak cesarete sahip olamamıştı. Önceleri dargındı, sonra acılı, garazdan başka hiçbir duygunun tadını bilmiyordu.

Ölmüş ve nasıl olduysa buraya gelmişti. Ne eti ne tüyü olan kuşların boş göz çukurlarıyla onu izledikleri bu yere gelip de çamura batmış, eteği çamurla kabuk bağlamıştı.

Peki ya bir zamanlar...

Başka bir şeyler olmamış mıydı? İnatçı hatıra kafasının içini kurcalıyordu. Casiopea elini başına götürüp darmadağın saç demetlerini, kafa derisinin kuruluğunu hissetti parmaklarıyla. Kaşlarını çattıysa da gözlerini pek odaklayamıyordu. Yaşlı bir kadındı ne de olsa.

Ama bir zamanlar...

Bir zamanlar, şimdi yaşadıklarını tam olarak betimleyen bir şiir vardı. Uzun zaman önce okuduğu bu şiir küf tutmuş, sayfaları kopup eksilmiş bir kitaptaydı.

Ve şiir şunun hakkındaydı...

"'Umulmadık, acı dolu ve ölümün kuşattığı bu hayatın kısalığına dair,' diye fısıldadı Casiopea.

Hatırladı. Tijuana'dalarken Hun-Kamé'ye bu şiirden bahset-

mişti. Ama bu yıllar öncesinde değildi, birkaç gün geçmişti daha. Yaşlanmamıştı. Genç bir kadındı ve elini kaldırıp da baktığında teninin taze, gelip geçen zamanla lekelenmemiş olduğunu gördü.

Görevini de hatırladı.

Dünya Ağacı'nı bulmak üzere saraya gidiyordu.

Casiopea gözlerini kırpıştırdı. Etrafındaki manzara bembeyaz kesildiğinden kısa bir an için gözlerini eliyle kapadı. Çamurlu düzlük ve kuşlar gitmişti. Hafif bir meltemle nazikçe dalgalanan fosforlu bitkilerle dolu bir tuz düzlüğünde dikiliyordu şimdi.

Şibalba ona yeni bir oyun oynuyordu.

Dere yok olduğundan Casiopea tuhaf fosforlu bitkileri takip etmeye koyuldu. Her biri bir sonrakine bağlı şekilde bir sıra oluşturmuşlardı. Anemonlar ve tuhaf orkidelere benzeyen ama pamuktaşından oluşmuş bitkiler de vardı. Ufukta mercan dağlarını seçebiliyordu. Başını kaldırıp baktığında üzerinde uçan bir kör balık sürüsüne rastladı, kalkerli toprağın altında, yeraltı kanallarının derininde barınmaları gerektiğini unutmuşçasına, kuş gibi süzülüyorlardı.

Tüm bedeni ağrıyordu ama en çok ağrıyan eliydi, elini göğsüne yerleştirdi. Zamanın akışını, diyar boyunca sessizce pırpır eden devasa bir kalbin atışları gibi hissedebiliyordu âdeta.

Tuz serin ve davetkârdı. Yoluna devam etti ve ayakkabıları tuzla dolduğunda onları çıkarıp çıplak ayakla sürdürdü yürümeyi. Yokluğa doğru hedefsiz bir şekilde gidiyordu, her ne kadar içinden bunun mümkün olmadığını geçiriyorsa da Kara Yol'u bulmayı ümit ediyordu.

Tuğla gibi iç içe geçerek yükselmiş denizkabuğu sütunlarını geçti ve bir göle ulaştı. Tıpkı rüyalarındaki gibi açık mavi, parlak renkliydi göl.

Rüzgâr, Martin'in canını bedenindeki yaralardan, boğazındaki kuruluktan daha fazla acıtan gözyaşlarını kurutmuştu. Kara Şehir'e uzanan geçit yolunda hızla ilerliyor, akikten yapılmış görkemli binaların yanından aceleyle geçiyordu. Bu binaların bazı-

sının pencerelerinde yüzlerinde beyaz maskeleri, merakla onu seyreden insanlar dikiliyordu; onu görünce başlarını çevirip de akıl sır ermez şehirlerinin sokaklarında dolanmaya cüret eden bu ölümlüye küçümseyen bakışlar atan rahiplerle, askerlerle ve kendisiyle aynı yolda yürüyen yayalarla karşılaştıysa da görmezden geldi hepsini.

Rüzgâr saçlarını çekiştirirken Casiopea gölün kıyısında dikiliyordu. İleride, gölün ardında tuzdan başka bir şey yoktu ve kıyısından dolanmak uzun süre alacağa benziyordu. Göl kıyısında oturup dinlenmesi gerekliydi. Bedeni artık acımıyordu ama bunun sonun yakın olduğuna işaret olduğunu seziyordu. Artık daha fazla zamanı kalmamıştı.

Gücünün çekildiğini hissediyordu ve etrafındaki titreşim benzeri bir şeyden de Martín'in şehirde yürürken, kara evlerin ve kara anıtların yanından geçip de Yeşim Saray'a yaklaşırken Kara Yol üzerinde attığı adımlarını.

O ise ölüyordu. Yaşlandığını gördüğü serap bir illüzyondan ibaret olabilirdi ama bu, parmaklarından ağır ağır ilerleyen ölüm gerçekti.

Dünya Ağacı'na zamanında ulaşmak için Kara Yol'un fazlasıyla uzağına düşmüştü.

Casiopea bıçağını kavradı ve iç çekerek parmakları arasında çevirdi.

Derken Loray'ın tavsiyesini anımsadı. Elini kes ve kendini Vucub-Kamé'nin hizmetine ada. Ve Vucub-Kamé'nin teklifi. Öl ve kendini ona sun. Dünya Ağacı'nın gölgesine davet edilmişti. Hun-Kamé ise yok olacaktı. Ama Hun-Kamé her halükârda yok olacaktı zaten, oysa Casiopea bu tek koşulu yerine getirirse Vucub-Kamé ona merhamet gösterecekti.

Vucub-Kamé merhametli olabilirdi.

İhanet Casiopea'nın doğasında yer etmişti nasıl olsa. Büyükbabası da sadakatsizlik etmişti.

Casiopea o ânı düşledi, bileklerinin kesilmesi anını. Kaderin

kaçınılmaz bir okuydu bu. Bu yarışmayı kazanabileceğini sanmakla hata etmişti. Kara bahtlı Casiopea, yanlış burçta doğmuştu ve gün yüzü göremeyecekti.

Casiopea bıçağını sıkıca kavradı. Çaresizdi, korkmuştu, ağlayıp da kederini dökmek istiyordu, su uyluklarına varana dek göle girdi. Bıçağı elindeydi. Obsidiyen bıçak keskindi, doğaüstü bir mükemmellikteydi, kapkara bir ayna gibi parlıyordu. Casiopea bıçağın üzerine düşen yansımasıyla göz göze geldi.

Martín şehirde ilerledikçe Kara Yol daha da kıvrımlı bir hâl alıyordu. Yol onu çıkmaz arka sokaklara sokuyor, muhteşem tapınakların önüne yahut insanların jaguar kürkü ve kemikleri bir dolu renge bulanmış tüysüz kuşlar sattıkları pazar alanlarına sürüklüyordu. Kumarbazlar dokuma kilimlere çökmüş zar atıyor, kırmızı-mavi taşlarını bir tahtanın üzerinde ilerletiyorlardı. Gülerek sivri dişlerini sergilediler Martín'e.

"Lanet olasıcalar," diye saydırdı Martín hepsine.

Ama sağ gözüne bir parça yeşillik çarpınca dönüp dikkatle bakındı ve pek uzak olmayan bir mesafede Yeşim Saray'ın o karıştırması imkânsız silüetini gördü.

Gülümsedi.

Casiopea, Martín'in Kara Yol üzerindeki adımlarını duyabiliyordu. Martín'in soluklarını ve kendi bedeninde de solup gitmekte olan son zaman kırıntılarını duyabiliyordu.

Casiopea korkuyordu. Korku kurşunla astarlanmış bir harmani gibiydi, kollarını sıkıca kavramış, bırakmıyordu. Hareket etmesine mani oluyordu. Casiopea bu örtünün kıvrımları altında hapisti. Yaşamak, yaşamak istiyordu o. Bir çıkış yolu istiyordu.

Hun-Kamé'nin dediği doğruydu, yaşam adil değildi. O niye adil olsundu ki? Neden acı çeksindi? Bu, onun kendi hikâyesi bile değildi. Bu tarz hikâyeler, bu gizemli efsaneler kalkanlı, zırhlı kahramanlar içindi, şanslı burçların kutsadığı ilahi doğumlu ikizler içindi.

Kendisi ise sıradan bir kızdı sadece. Dünyayı kurtarmayı, kralların tahtlarını geri almasını sağlamayı kahramanlara bırakabilirdi. Yaşamak, yaşamak istiyordu o ve bunun bir yolu vardı.

Onun, tıpkı büyükbabasının yaptığı gibi, ölüm lorduna hizmet edemeyeceğini kim iddia edebilirdi? Vucub-Kamé, onu en gözde nedimelerinden biri yapacağına Casiopea'ya söz vermişti. Xtabay gibi olabilir, parmağında ve kulağında mücevherlerle övülüp saygı görebilirdi.

Neden olmasın?

"Kendimi Şibalba'nın Yüce Lordu'na adıyorum," dedi bıçağa dalgalanan sesiyle.

Kolunu kaldırdı. Hun-Kamé'nin öldüğünü, başının bedeninden ayrılışını ve bedenin yere yığılışını görebiliyordu. Vucub-Kamé'nin planladığı geleceği görebiliyordu: genişleyen krallığını, dünyanın duman ve kanı tadışını, diyarı boğan karanlığı.

Derken katettiği büyük mesafeleri, aştığı engelleri ve Hun-Kamé'nin okyanus kıyısında dikildikleri sırada ona dediklerini anımsadı. Bu sözler kulağında tertemiz bir şekilde çınlıyordu hâlâ: *Ama yine de öylesin.* Aynı şekilde, Hun-Kamé'nin bakışındaki derinliği, kadifemsi karalığı, onunla paylaşmadığı o üçüncü öpücüğü de anımsadı. Bunu yapmasına gerek yoktu. Hun-Kamé onu seviyordu, Casiopea bunun bilincindeydi. O da Hun-Kamé'yi seviyordu.

Ona ihanet edemezdi. Kendisine ihanet edemezdi. Bu hikâyeye ihanet edemezdi.

Efsaneler. Efsaneler ondan da, Hun-Kamé'den de önce gelirdi.

Kalkanlı, ilahi kökenli bir kahraman değildi belki ama önemli olan neyin sembolü olduğuydu. Bıçağı daha da sıkı kavradı.

"Kendimi Şibalba'nın Yüce Lordu'na adıyorum, Lord Hun-Kamé'ye," dedi bu defa kendine güvenen bir tonla. Ardından bıçağı boğazından geçirdi.

K'up kaal. Boğazın kesilmesi. Ölmenin münasip yolu. Vucub-Kamé'nin önerdiği şekilde bileklerini kesmesi yetersiz bir hareket olurdu.

Münasip ya da değil, acısı katıksızdı; bedeni boyunca çağlayan acıyla gözleri yerinden oynadı. Kanı sel olup aktı. Kıyafeti kana bulanırken Casiopea sarsıldı. Bıçağın elinden kaymasına izin verdi, ellerini boğazına bastırmaya, kan akışını durdurmaya teşebbüs etmedi hiç.

Bunun yerine, oteldeyken Hun-Kamé'ye söylediklerini getirdi aklına: Her şeyin yaşamasını istediğini. Ve dudakları bu arzusunu tekrarladı, kendisi için değil ama diğer herkes için yaşamı.

Dizleri boşanan Casiopea suya kaydı, göl bedenini tümden yuttu.

Su yüzeyi mükemmel bir durgunluktaydı. Sanki Casiopea orada olmamıştı hiç.

K'up kaal.

Şibalba çöllerinde perişan insanlar merhamet için yakardı. Bataklıklarda iskelet kuşlar cıyakladı. Balpeteğini andıran mağaralarda kim olduklarını anımsamayan ölümlüler saç baş yoldular. Kara Şehir'de, Yeraltı Diyarı için münasip hazırlıkları yaparak kendilerini yılantaşı ve yeşimle bezeyen, münasip adakları adayan soylu ölüler divanlarında uzanıp kara likörlerini yudumladı.

Şibalba her daim olduğu gibiydi.

Derken yılanlar, jaguarlar ve de yarasalar başlarını çevirip bakındılar çünkü toprak nefesini tutmuştu. Çöllerde dolanan insanlar yakarılarına ara verdiler, iskelet kuşlar cıyaklamalarını kestiler ve kayıp ölümlüler dişlerini kırıp saç baş yolmalarını bıraktılar, soylu ölüler kupalarını sıkıca tuttular.

Yeşim Saray'ın girişine yaklaşmakta olan Martín tökezleyip hareketsiz dikildi. Neden olduğunu anlamamıştı ama durakalmıştı işte, kendinden daha yüce bir güç onun durmasını istemiş ve o da gözünü kırpmaya dahi cüret edemez hâlde durmuştu.

Orta Diyar'da, okyanus kıyısındaki kumarhanede toprak sarsıldı. Avizeler şangırdadı. Otelin ayna ve pencerelerinde devasa çatlaklar açıldı. Barbut masasını seyreden konuklarla mesailerini sürdüren çalışanlar yarımadanın bir depremle sarsılmakta olduğunu sanıp bir ağızdan inlediler.

Ahşap sandalyelerinde oturan iki Ölüm Lordu ayağa fırlayıp tıpkı toprak gibi nefeslerini tuttular. Ölüler Diyarı'nı gösteren külden haritanın bir yaprak misali titremesine bakmakta olan Aníbal Zavala normalde büyüsüyle haritayı eski hâline döndürürdü ama bunu yapamıyordu şimdi.

Vucub-Kamé, Martín'in tökezlemesini tekrar edercesine tökezledi ve Hun-Kamé elini boğazına götürdü.

Hun-Kamé'nin başını uçurmuş olan ve bunu tekrarlamayı gözleyen, kaidesi üzerindeki demir balta da sarsıldı. Âdeta kâğıttan yapılmış gibi buruldu ve binbir parçaya ayrılıverdi, demir kırıntıları odanın duvarlarına savruldu.

Bu sırada külden harita bozulup zemine saçıldı.

Toprak ağzını açıp da yeniden solumaya başlamış ve her şeyi yeni baştan yapmış gibiydi.

Bölüm 34

Hepsi birden Dünya Ağacı'nın gölgesinde belirdiler. Vucub-Kamé ile Hun-Kamé, Zavala ile Martín. Gelmemeye çalıştılarsa da geride kalmayı başaramadılar. Şibalba onları kendine çekip varlıklarını göl kıyısında istemişti bir kere.

İlkin görülecek hiçbir şey yoktu; yalın, ıssız bir odaya adım atmak gibiydi. Dünya Ağacı hiçbir dünyevi ağacın erişemeyeceği inanılmaz yüksekliği ve tüm görkemiyle dikiliyordu. Öncesinde herhangi bir işaret olmaksızın gölün yüzeyi bir dalgalanmayla ayrıldı ve muazzam bir varlık peyda oldu. Hayli kadim bir varlıktı, bedeni pürüzsüz, ışıl ışıl bir gece misali parıldıyor, pullarında galaksi sarmalları, ölü güneşlerin tozları beliriyordu. Yüce Kayman'dı bu, derinliklerin kör yaratığı.

Kayman uzun zaman evvel parçalanıp kurban edilmişti. Ama şimdi yeniden doğmuştu.

Yıkım beraberinde yenilenmeyi de getirir.

Casiopea kendini suya bırakmış ve adağı kabul edilip tüm Şibalba boyunca yankılanmıştı. Karanlıklardaki meskeninde pek nadir kımıldanan kaymanı uyandırmıştı; bu devasa ve haşin görünümlü yaratığa şahit olmak öylesine nefes kesici bir histi ki Zavala kendini dizleri üzerine bırakıverdi. Martín de aynı şekilde onu takip etti. Vucub-Kamé ise gözünü dahi kırpamaz hâldeydi.

"Bu mümkün değil," diye fısıldadı tanrı.

Vucub-Kamé birçok gelecek öngörmüştü ancak gördükleri arasında bu kesinlikle yoktu. Yenildiğinin şimdiden farkındaydı elbette ancak yenilgisinin acısı kor gibi dağlamıştı yüreğini. Âdeta evren onu aşağılamak için bu görüyü, bu yaratığı ondan

gizlemiş gibiydi. Vucub-Kamé savurduğu baltayla yanan avuçlarına baktı. Nafile olmuştu bu yanıklar. Ne şaka ama! Başardığı hiçbir şey yoktu.

Kayman yavaşça gölün kıyısına ulaştı. O dev adımlarının her biri yeri sarsıyordu. Çenesini açtı, ağzının içinde bir kıyafet çıkını taşıyordu. Çıkını yere bıraktı ve tekrar sulara çekildi.

Gidişinin sessizliğinde tanrılar da ölümlüler de hareketsiz kaldılar, derken Hun-Kamé öne çıktı.

Kıyafet çıkını kızıl renkte, cenazeleri sarmak için kullanılacak cinstendi. Hun-Kamé çıkının yanına çömeldi ve bir köşesini çözdü. Çıkının içinde Casiopea kırılmış bir çiçek misali yatıyordu. Boğazında bıçağın açtığı yara, üzerindekiler kanla lekeli, gözleri kapalı. Kara saçları kafasına yapışmıştı.

"Bu hile," diye fısıldadı Vucub-Kamé avuçları sanki daha yeni yaralanmış gibi kaşınırken. "Hile yaptın."

"Bu onun zaferi," diye karşılık verdi Hun-Kamé, öyle bir öfkeyle demişti ki bunu Vucub-Kamé o gururlu başını eğdi.

Hun-Kamé yeniden kıza döndü. Nazik bakışını üzerinde gezdirip daha da nazik bir şekilde dokundu ona, parmağını kaşına değdirdi, yanaklarından kaydırıp dudaklarına ve en sonu boynuna geldi. Casiopea'nın boynundaki yara zincifre renginde bir çizgiye dönmüştü, Hun-Kamé parmağını gezdirip bu kızıl lekeyi silince kızın teni iyileşti.

Casiopea uzun ve derin bir uykudan uyanırcasına yavaşça gözlerini açtı. Hun-Kamé dinelerek onun kalkmasına yardımcı oldu ve ayağı üzerine kalktığında kirli kıyafeti bileklerine uzanan siyah püsküllleri ve belinde siyah kuşağıyla parlak kızıl renkte bir elbiseye dönüşmüştü. Hun-Kamé'nin kıyafeti de değişmiş, Orta Diyar'da üzerinde olan ceket ve pantolon yok olmuştu. Eski kıyafetinin yerine şimdi siyah bir peştamal giyiyor, kara pervanelerin kanatlarından yapılma bir harmani omuzlarını örtüyordu ve gerdanında da yeşim kolyesi asılıydı.

Casiopea gözlerini kırpıştırdı, bir an için yerinde sallandı ve Hun-Kamé'nin görkemli üst başına baktı. Konuştuğunda sesi pek alçaktı.

"Neler oldu?" diye sordu.

"Yarışmayı kazandın," diye açıkladı Hun-Kamé. "Beni kurtardın."

"Öldüm ben," diye fısıldadı Casiopea elini boğazından geçirerek. Gözlerini yere çevirdi, sonra tekrar ona baktı. "Buraya ilk ben mi geldim?"

"İnkâr edilemez şekilde öyle oldu," dedi Hun-Kamé ve kardeşine döndü.

Vucub-Kamé başını eğmiş dikiliyordu, derken elini uzattı ve avucunda kurukafalarla süslü siyah bir kutu peyda oldu. Bu kutuyu Hun-Kamé'ye sundu. Bunu içten gelerek yapmamıştı kuşkusuz ama bir tanrı bile olsa kurallara boyun eğmek zorundaydı ve artık tahtı elinde tutamazdı.

"Evet, bu inkâr edilemez. Dünya Ağacı'na ilk ulaşan odur, Yüce Kayman da buna şahittir. Saltanatın güvende. Aldığım şeyi sana geri veriyorum," dedi Vucub-Kamé.

Hun-Kamé kutuyu alıp açtı. Kutunun içinde kayıp gözü kadife üzerinde bir mücevher gibi duruyordu. Gözü alıp Yucatán'da başladığı şeyi bitirerek bedenine geri katması gerekiyordu. Ancak bundan önce dönüp Casiopea ile konuştu.

"Sana krallığımı ve şükranlarımı borçluyum," dedi ona. "Sana kalbinin gerçek arzusunu söz vermiştim, ne istersen dile benden. Dünyanın bütün mücevherini dilesen bile sözüm söz. Hain kuzeninden intikamını almayı dilersen bil ki kanı dökülecektir."

Casiopea, dizleri üzerine çöküp alnını toprağa yaslamış Martín'e bakındı hemen. Zavala da aynı hâldeydi. Casiopea başını iki yana salladı.

"Hiç mücevher istemedim," dedi. "Ve Martín'in de evine dönmesine müsaade edilmesini isterim."

"Pekâlâ," dedi Hun-Kamé. "Sana gelince, kardeşim–"

"Sana teslim oluyorum," dedi Vucub-Kamé kızarmış avuçlarını açıp uzatarak. "İntikamını al. Bunu hakkınla kazandın."

Dünya Ağacı'nın gölgesinde Vucub-Kamé tıpkı bir savaş esiri gibi boynu bükük hâlde diz çöktü. Hiçbir direniş göstermedi,

kendini savunacak gücü kalmamış, gözlerinin rengi çekilmişti. Şimdi inci gibi donuktu gözleri ve düştüğü küçültücü konuma uyan bir biçimde kıyafeti de solmuş, dilencilere yaraşır, güve yeniği paçavralara dönmüştü.

Hun-Kamé haşin bir ifadeyle kardeşine baktı, şahdamarına dayanmış bir bıçaktı bakışı ama öne uzandığında kardeşinin omzunu kavradı.

"Ölümünden başka bir şey istemedim şimdiye değin," dedi ona. "Ama yine de şimdi buna lüzum görmüyorum. Sana karşı zalim davrandım ve sen de bunun karşılığını verdin, bu kederli döngüyü devam ettirmeyeceğim."

Bu sözler karşısında Vucub-Kamé başını dikti. Ağabeyinin sesinde bir kandırmacanın izlerini aradıysa da bulamadı.

"Seni bu hâle koyan şey damarlarında kalan ölümlülük," dedi temkinle.

"Belki de. Belki de ikilik düzeninin değişmemesi gerektiğini anlayacak bilgeliktir," dedi Hun-Kamé ve ardından daha düşük bir sesle devam etti, "ya da bunca sertliğime karşın senin kardeşim olmandandır."

Hun-Kamé kardeşinin yanık ellerini inceledi, Vucub-Kamé ise ağabeyinin yüzüne, boş duran göz yuvasına bakıyordu.

Nefretin doğası gizem doludur. Kalbi sonsuza dek kemirmeyi sürdürebilir de tam dağlar kadar yerinden oynatılamaz sanıldığı anda ortadan kaybolur gider. Sonuçta dağlar bile aşınır. Hun-Kamé'nin nefreti onlarca dağ yüksekliğindeydi, Vucub-Kamé'nin garazı ise onlarca okyanus derinliğinde. Birbirleriyle karşılaştıklarında, nefretine teslim olmasının beklendiği o son anda Hun-Kamé onu kendinden uzaklaştırmayı seçmiş ve Vucub-Kamé de karşılığında garazını üzerinden atıvermişti.

Nihayetinde Casiopea kendinden vazgeçmişti ve Hun-Kamé'nin de böyle yapması gerekirdi.

Hun-Kamé kutuyu Vucub-Kamé'ye geri verdi ve o da eksik gözü dikkatle alıp ağabeyinin gözyuvasına yerleştirmeden evvel kısacık bir an tereddüde düştü. Ardından Vucub-Kamé ellerini

kaldırdı ve elleri arasında bir taç belirdi, akik ve yeşimden yapılma kraliyet tacı, bunu Hun-Kamé'nin başına yerleştirdi. Hun-Kamé'nin beli etrafında da akik ve yeşimle uyumlu geniş işlemelerle süslü deri bir kemer vardı şimdi.

Kardeşler tamı tamına aynı boydalardı ve birbirlerine baktıklarında koyu ve açık renkli gözleri de aynı hizadaydı. Onlar ezeli ve değişmezlerdi ama değişmişlerdi işte.

"Meskenine hoş geldin, Şibalba'nın Yüce Lordu," dedi Vucub-Kamé.

Dünya Ağacı'nın dalları arasında fısıldaşan rüzgâr bu sözleri tekrar etti.

Yeniden taçlanmış olan Hun-Kamé'nin muzafferane bir şekilde sarayına girmesi ve krallığının tadını çıkarması bekleniyordu. Nedimeler kupaları ağzına kadar likörle doldurdular, tütsücüler taht odasındaki havayı parfüme boğdular. Söylenmeyi bekleyen yüzlerce övgü hazır bekliyordu.

Ki biraz daha beklemeleri gerekecekti.

Hun-Kamé kıza döndü.

"Gel," dedi Casiopea'ya ve ellerinden tutup götürdü onu.

Gücü yenilenmişti, Casiopea gibi gölgelerin arasında yürüyebilmek için Kara Yol'a ihtiyacı yoktu, boşluklardan birine öylece dalıp krallığının uzak bir köşesinden çıkıverdi.

Kül rengi çöldü bura. Hiçbir şey yetişmezdi üzerinde. Sınırları değişmez olsa da, şimdiye değin hiçbir haritacı onu kesin olarak saptayamadıysa da Şibalba'nın en dış sınırı, Kara Yol'un başladığı yerdi. Öyle ya da böyle, krallığının son bulduğu yerdi burası.

"Bir an evvel Orta Diyar'a dönmelisin," dedi Hun-Kamé. "Ben de tanrı olmalıyım."

"Hâlâ tanrı değil misin?" diye sordu Casiopea.

Hun-Kamé başını iki yana salladı. "Son bir şey kaldı," dedi iki eliyle onun elini tutarak, Casiopea kemik kıymığının bağının, ölümle yaşam arasındaki o köprünün kastedildiğini anlamıştı. Kıymık hâlâ oradaydı.

"Bundan sonra... kalmamın hiç yolu yok mu?" diye sordu Casiopea.

"Sen yaşıyorsun," dedi Hun-Kamé ölçülü bir sesle.

"Daha biraz önce ölmüştüm," diye karşı çıktı Casiopea.

"Evet, ve ben de seni yaşama döndürdüm. Yaşayan hiçbir şey Ölüler Diyarı'nda uzun süre kalamaz. Önlenemez bir şekilde solup gider."

"Ve sen de yaşayanların dünyasında var olamazsın."

"Olamam. Dahası, ölümlülüğümün son bulacağını unutuyorsun. Onunla birlikte kalbimin de."

Casiopea başını salladı. Anlıyordu, gözünden yaşlar süzüldüyse de hemen ellerinin tersiyle sildi. Onu teskin etmeye çalışır gibi görünen Hun-Kamé konuşmaya devam etti.

"Hiçbir şey istemedin ama sana bu hediyeleri sunmak istiyorum. Sana dünyanın bütün dillerini konuşma yeteneğini bahşetmeme izin ver, ölümün bilmediği dil yoktur," dedi. "Ve Orta Diyar'da dolanan bütün hayaletlerle iletişim kurabilme yeteneğini de. Bu çeşit bir nekromansi çok değerli olabilir."

Bu sözlere hiçbir güç gösterisi eşlik etmedi ve sözlerin ardından birbirlerine veda etmeleri dışında yapacak bir şey de kalmamıştı.

Hun-Kamé'nin bakışları deliciydi ama ona bakmayı sürdürdükçe ifadesi tıpkı rüya gören bir adamınki gibi yumuşadı. Hun-Kamé ona gülümsedi.

Casiopea'nın yüzünü avuçları arasına aldı ve onu yakınına çekti. Casiopea elini onun göğsüne yerleştirip az önce bahsettiği o kalbi hissetti.

Sonra Casiopea parmakları üzerinde yükselip Hun-Kamé'yi öptü, onu hatırlamasını istiyordu. Okyanustan insanın avuçlarında kalmasını dilemek misali imkânsızdı bu ama bir açıdan Hun-Kamé de ölümlü sayılırdı. Işıl ışıl kıyafetlerine, gücünü geri kazanmasına karşın öyleydi, bunca zaman olduğundan daha ölümlüydü şimdi ve Casiopea'yı yalnızca gençlerin sahip olabileceği türden bir aşka inançla öperek karşılık verdi o da.

Casiopea'nın parmaklarını öptü ve bir anlığına gözlerini yumdu. Eli Casiopea'nın boğazına indi. Açılan yara izinden geriye hiç iz kalmamıştı ama Hun-Kamé gözlerini açıp da Casiopea'ya bakmadan evvel yine de görünmeyen bu çizginin üzerinden geçti.

Ardından Casiopea'nın etinin derinlerine işlemiş olan kemik kıymığını, ölümsüzlüğünü saklayan bulmacanın son parçasını da çıkardı.

İkisini birbirine bağlayan karanlık bağın son düğümü de çözüldü. Hun-Kamé elini göğsüne yerleştirip iç çekerken Casiopea onu izledi. Avucunun altında Hun-Kamé'nin kalbi eriyip yok oluyordu ve buna şahit olmak içini acıtsa da Casiopea gözlerini kaçırmadı.

Kalbinden geriye kül rengi bir zerre haricinde bir şey kalmadığında Hun-Kamé eğilip kısacık, dudaklarını sürterek tekrar öptü onu. Bir buğday tanesi evreni barındırabilirdi ve bu Hun-Kamé için de geçerliydi. O kül rengi zerre içinde aşkı vardı ve onu da Casiopea'ya sunmuştu görsün diye. Aşka sessizce, yavaşça sürüklenmişti ve hiç söylenmemiş sözlerle dolu, rüyalarla işlenmiş, sessiz bir aşktı bu. Hun-Kamé onun için kendini bir insan olarak hayal etmiş, Casiopea'nın bu insanın mertebesini görmesini sağlamış ve geri alıp da yok olmasından evvel bir anlığına olsun tutabilmesi adına o kül rengi zerreyi çıkarıp Casiopea'ya sunmuştu.

Doğrulduğunda tuhaf bir şeyler olmuş ve Hun-Kamé'nin gözleri kapkara kesilmişti. Zerre sönüp gitmemiş, aksine zincifre rengine keserek bu karanlık bakışların ardına yerleşmiş, görünmez olmuştu. Fakat efendisine çok içten bir şekilde bağlı olan Şibalba bunu görüyor, biliyor olmalıydı. Şibalba bu sessiz vedanın yankılarını hissetmişti.

Toprak nefesini tuttuğunda bir anda dikkat kesilen bu saltanatın kullarının eline şimdi ikinci bir şaşırma fırsatı geçmişti. Acılı kâbuslardan ve ateşli rüyalardan, keder tuğla ve harcından kurulu Şibalba pek karanlık bir yerdi; kayıp ruhların doğru yolu asla bulamadıkları bir yerdi. Ancak Lord Hun-Kamé farklı bir şey düşlemişti ve bir zerreden başka bir şey olmayan bu düş şimdi tüm diyarı ustalıkla değiştiriyordu.

Şibalba'da çiçek olmazdı. Ağaçlar, otlar ve orkide olmayan o tuhaf orkideler süslüyordu Yeraltı Diyarı'nı, beyaz düzlüklerinde vahşi çöl anemonları bitiyordu ama ne ormanlarında, bataklıklarında çiçek yetişirdi ne de dağlarında. Şimdiyse en hayret verici yerinde, kül rengi çöllerinde çiçekler açıyordu. Minik, kırmızı renkli şeylerdi bunlar, sanki Hun-Kamé'nin artık gösteremediği şeyi göstermek istiyorlardı, ki böylece Casiopea, Hun-Kamé'nin daha önce bahsettiği o soğuk yüzlü yabancının yüzüne bakmak yerine bir aşk mektubunun mürekkebi olmaya yaraşır kızıllıktaki bu çiçeklerin varlığını seyredebilecekti. Yıldızlar, insanın gözünden bakıldığında takımyıldızlar oluşturuyordu ve bu çiçekler de hep birlikte varlıklarıyla Casiopea'ya bir şey söylüyorlardı. "Aşkım," diye sesleniyorlardı ona.

Hun-Kamé, bir lordun karşına çıkmış halktan birisi gibi Casiopea'nın önünde boynunu eğdi.

Ardından Casiopea'nın elini yeniden tuttu ve onu harmanisiyle sarıverdi. Mutlak bir karanlığın içine çekilmek gibiydi, bu karanlık Şibalba'yı gözden gizliyordu, derken bir an sonrasında Casiopea kendini otel odasında buldu. Tek başınaydı.

Bölüm 35

Keder hemen başına üşüştü, Casiopea bitiştirdiği ellerini dudaklarına götürüp boynunu büktü. Lakin odanın ortasında dikili duran Casiopea yüreğinin sızısını pek uzun yaşayamadı çünkü kulağına çalınan yakarılarla ürkmüştü. Sanki mutsuzluğuna ses verip ortak olan başka biri vardı. Dikkatli bir şekilde daha evvel Hun-Kamé'nin kaldığı odanın eşiğine yaklaştı ve yere çökmüş hâldeki Martín'e rastladı. Kuzeni ağlıyordu.

Casiopea insanın korkmuş bir çocuğu yatıştırırken yaptığı gibi yavaşça onun yanına eğildi.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Uukumil'e geri döndüğümde Büyükbaba beni öldürecek," dedi Martín burnunu çekerek. "Hun-Kamé'den kafamı kesmesini istesen yeriydi."

"Büyükbaba seni öldürmeyecek," dedi Casiopea iç çekerek.

"Neden ondan beni öldürmesini dilemedin?"

"Sen de beni öldürmedin," diye yanıtladı Casiopea.

Martín'in omuzları düşüverdi. Kıyafetleri kirli, saçları darmadağınıktı. Casiopea onun güzel kıyafetleri ve taze cilalanmış çizmeleri içindeyken nasıl da göğsünü kabarttığını anımsadı. O çizmeleri cilalayan Casiopea idi, Martín zalim laflar ettiğinde gözyaşlarını içine akıntan Casiopea idi. Bu seferse sefil durumda olma sırası Martín'indi. Martín ona fenalık ettiği zamanlarda böyle sahneler hayal etmiş olsa da şimdi buna şahit olmak Casiopea'yı hiç de iyi hissettirmedi.

"Eh... katil değilim ya," diye kekeledi Martín.

"Ben de değilim."

Casiopea banyoya gidip bir havlu aldı. Havluyu Martín'e verip karşısına oturdu. Tereddüt etse de havluyu alan Martín yüzünü temizledi.

"Sana karşı çok kötüydüm," dedi Martín temizlenmesini bitirince. "Ben çok kötü birisiyim."

"Öyleyse belki de kötülük etmeyi bırakırsın."

Martín havluyu dertop edip elleri arasında sıkıştırdı, son birkaç damla gözyaşından da gözlerini kırpıştırarak kurtuldu.

"Ben... sana teşekkür borçluyum, bilirsin. Ondan beni buraya geri göndermesini istediğin için. Ve senden özür dilerim. Her şey için. Özrümü kabul eder misin?"

Martín'in ifadesi gerçekten kırılmış gibiydi, sesi de utançla kısılmıştı. Casiopea onun içten olduğunu düşünüyordu. Ama bunu kabul etmek o kadar kolay değildi. Casiopea'da onarılmaz yaralar açmıştı. Casiopea ona güvenmiyordu. Ondan nefret etmek de istemiyordu ama. Artık bunun gereği yoktu.

"Seni öyle hemen affedemem," dedi.

"Peki... belki bir gün, biraz zaman geçtikten sonra. Uukumil'e dönüşümüzden sonra. Uukumil'e dönmeye istekli değilim aslında ama buna mecburum. Of, bunak herif bize çok fena kızacak," diye söylendi Martín.

"Madem geri dönmeyi istemiyorsun, belki de dönmemelisin?"

"Nereye giderim?" diye sordu Martín şaşırmış ifadesiyle.

Casiopea omuz silkti. "Bilmem. Belki de aradığın o bağışlanmayı yolda bir yerlerde bulursun."

Martín sessizdi. Casiopea ayağa kalkıp Martín'in alnına düşmüş saçlarını düzeltti, Martín'in gözleri kızarmıştı.

"Sen geri dönmeyeceksin, değil mi?" diye sordu Casiopea'ya.

"Henüz değil."

"Öyleyse, sanırım bu bir veda."

"Evet. Elveda, Martín," dedi Casiopea.

En azından "elveda, Martín" sözleri uzun zamandır söylemeyi arzuladığı sözlerdi ve elinden gelecek onca nadide intikam fan-

tazisinin sağlayabileceğinden çok daha tatmin yaşatmıştı ona. Başka başka yönlere gideceklerdi ve bu kadarı yeterliydi.

Casiopea odasına gidip yorganın üzerine kıvrıldı. Yorgun düşmüştü ve bu sadece yolda başından geçenlerden değildi, ruhundaki acıdandı. Uyandığında sabah olmuş ve Martín gitmişti. Martín ona bir not bırakmış ve Guadalajara'ya gitmeyi düşündüğünü söylemişti. Notun yanında para da vardı, son bir özür niyetine. Casiopea banknotları cüzdanına yerleştirip bavulunu toparladı. Eşyalarını toplarken memleketindeyken giydiği eski eşarbının hâlâ yanında olduğunu fark etti. Zamanında daha iyi günleri de olmuş kalitesiz, ucuz bir kumaş parçasıydı ama yine de omuzlarına doladı onu. Bunca zaman Casiopea'nın yanında olmuş, nice mesafeleri ve düşmanı aşarken yalnız bırakmamıştı onu. Belki de ona şans getiriyordu bu eşarp.

Toparlanmayı bitirdiğinde Hun-Kamé'nin odasına gidip odanın boşluğunu duyumsadı öylece dikilerek. Komodinin üzerinde şapkası, dolapta ise takım elbiseleri duruyordu. Casiopea bunları yokladıysa da ondan kalan hiçbir şeye, bir saç teline dahi rastlayamadı. Bütün bunları hayal etmiş, rüyasında görmüş gibiydi.

Ama bunların bir rüya olmadığını biliyordu.

Oteldeki hesabını kapatırken lobinin eskisinden farklı göründüğü çarptı gözüne. Bütün albenisi gitmişti. Boş bir denizkabuğunun içinde dikildiğini sandı âdeta. Onu Tijuana'ya götürecek bir otomobil istedi. Görevli özür dileyerek bunun birkaç dakika zaman alabileceğini söyledi. Küçük bir deprem olmuştu ve suyla ilgili sorunlar baş göstermişti. Ayrılan müşteriler olmuştu.

Casiopea otelin ön kapısında beklemek üzere dışarı çıktı. Göğü izledi. Derken bir otomobil yanaşınca hemen bavulunu kavradı. Onu otele getiren bu aracı tanımıştı. Ama şoför başka biriydi. Adam yeşil bir ceketle ona uyan, düz bir şapka giyiyordu. Mérida'da tanıştığı adamdı bu, Loray.

"Günaydın," dedi Loray otomobili durdurup. Ceketinin yakasına ok şeklinde gümüş bir rozet iliştirmişti ve gözleri orman yeşilinde, av rengindeydi. Kuzgunu da omzuna tünemişti.

"Günaydın," diye yineledi kuş.

Casiopea kaşlarını çatarak otomobile yaklaştı. "Ne işin var senin burada?"

"Hun-Kamé sözünü tuttu ve Kara Yol'da yürümeme izin verdi. Nihayet Mérida'yı ardımda bırakabildim."

Pencereden dışarı uzanıp ona dostça gülümsediyse de Casiopea karşılık vermedi. "Bu neden burada olduğunu açıklamıyor."

"Ah, öyle tabii. Bir araca ihtiyacın olabileceğini düşündü ve ben de bunu yapmaktan memnun kalacağımı belirttim. Hadi atla."

Casiopea iki eliyle birden tutamacına yapıştığı bavulunu önünde tutuyordu, yerinden kıpırdamadı. Adam yapmacık bir şekilde iç çekti.

"Bak, iblisler hakkında duyduğun onca şeye rağmen o kadar da kötü değilizdir. Hem senin ruhunla ilgilenmiyorum da. Tabii satılığa çıkarmadığın sürece," dedi Loray ve otomobilden inip bagajı açarak Casiopea'ya bavulu içeri bırakmasını işaret etti. "Şaka yapıyordum."

"Hiç komik değilsin."

Loray gözlerini devirdi.

"Muhteşemim be. Hadi. Burada kalamazsın artık. Zavala kuyruğunu kıstırıp kaçtı ve bu yer de çok yakında sönüp gidecek. İçinde büyü kalmadı. Döşemeleri çatlayacak, pencereleri düşecek ve milyonlarca böcekle dolacak. Sırtını büyüye dayamayacaksın. Sürdürmesi çok zorlu olur.

"Şimdi, teknik olarak bu Zavala'nın otomobili ve esasında onu kullanmamam gerek. Yani, çalıntı bir araca binmeye var mısın, yoksa burada daha vakit kaybedecek miyiz?" diye açıkladı Loray.

Casiopea ayağını sürüyerek de olsa otomobilin arkasına yaklaştı. Loray bavulu alıp yerleştirmeye niyet ettiyse de Casiopea buna izin vermedi ve bavulunu onun yardımı olmadan kendisi yerleştirdi. Loray bagajı kapatıp yolcu koltuğunun olduğu tarafa geçerek Casiopea için kapıyı açtı. Casiopea geçip oturdu.

Konuşmadan gidiyorlardı, Casiopea eteğinin pililerini izlemekle meşguldü.

"Bu arada, Hun-Kamé sana bir hediye yolladı," dedi Loray eli-ni ceketinin cebine atarak.

Cebinden küçük, siyah bir kese çıkarıp Casiopea'ya uzattı. Casiopea keseyi açtığında siyah incilerle dolu olduğunu gördü. Gülümsedi. Hun-Kamé sözünde durmuştu. Gülümsemesi söne-rek yitti, inciler birbirine çarpıyordu elinde.

Loray göz ucuyla onu izliyordu.

"Daha mutlu olacağını sanmıştım," dedi. "Bunlar epey para eder. Bugünlerde tanesinin kaçtan gittiğini merak ediyorum doğrusu. Tijuana'da bunu öğrenebiliriz."

"Ne? Senin merakını gidereceğim diye bunları rehin mi ve-receğim?"

"Öyle demedim," diye karşılık verdi Loray üzerine gitmeden.

Casiopea, onun her şeyi fazla hafife aldığını düşünüyordu. Loray'ın omuzundaki kuzgun Casiopea'ya bakmak üzere döndü ve âdeta onunla hemfikirmiş gibi başını salladı. Casiopea, Hun-Kamé'nin onun hakkında Loray'a ne dediğini merak ediyordu; ya da incilerin katı bir sessizlik içinde verilmesini söyleyip söyleme-diğini. Bunun, tanrının aralarındaki hesabı kesin olarak kapat-mak adına yaptığı bir hareket mi; ya da Casiopea'nın bir sıcaklık gösterip göstermeyeceğini ölçmek üzere bir sınav mı olduğunu.

Buna takılmamayı seçti. Bir yabancıyla konuşmak istediği şeylerden değildi bu. Belki bir gece yıldızlara, karanlığa sorar ve karanlık da ona cevabı fısıldardı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Casiopea.

"Seni istediğin yere bırakabilirim. Kendime gelince, ben Fransızca konuşulan bir yere gideceğim. Harikulade bir dildir ve konuşulduğunu doğru düzgün duymayalı on yıllar oldu. New Orleans mı, yoksa Quebec mi daha doyurucu olur onu düşünü-yorum. Sen ne dersin?"

"İkisini de hiç bilmiyorum."

"Gumbo sever misin sevmez misin, asıl mesele bu."

"Ne olduğunu bilmiyorum ki."

"Tadına bakmak ister misin?"

"Tadına bakmak," dedi kuzgun. Loray'ın omzundan arka koltuğa atladı sonra.

"Birlikte takılmayı mı öneriyorsun?" diye sordu Casiopea.

"Eh, benim otomobilimdesin."

"Çalınca senin mi oluyor?"

"Zilyetlik hakkı be kızım," dedi Loray neşeyle.

Casiopea elini torpidoda gezdirirken bunu düşündü. Bir araca ihtiyacı vardı ve sonraki durağını henüz planlamamış olsa da Tijuana'da kalmaya pek gönlü yoktu. Memleketine dönmesi söz konusu değildi. Dolaşmaya devam etmek niyetindeydi.

"Neden beni yanına alıyorsun?" diye sordu.

"Gırgırına. Hem hayatım pahasına dahi olsa harita kullanamam. Haritadan anlar mısın?"

"Elbette," dedi Casiopea. Büyükbabasının atlasını inceleyip parmakuçlarıyla yolları takip ederek epey vakit geçirmişti.

"Güzel. Bende yön duygusu yok hiç."

"Bana kirli çıkın demiştin," diye anımsattı Casiopea.

"Leydi Tun, size güzel elbiseler alarak hatamı onarmaya çalıştım. Bu arada, bayağı alımlı etekmiş. Renklerden anlayanları çok takdir ederim."

Casiopea onu bağışlamaya hazır değildi henüz. Bir *Hıh* sesiyle ellerini dikkatli bir şekilde kucağına bıraktı.

"Peki... New Orleans'a ya da Quebec'e gitmek ister misin?"

"Buna şimdi karar vermek isteyip istemediğimden emin değilim," dedi Casiopea.

"Bana güven. En iyisi şimdidir her zaman. Hem yapacak daha iyi neyin var ki? Bir on yılı keyifsiz hâlde gezerek mi geçireceksin?"

Casiopea parmaklarıyla eteğini dövüp dudağını dişledi. Okuduğu o dramatik şiirler bundan bahsederdi hep. İçinde burukluk vardı elbette ama porselen gibi çatlaklarla dolmak da istemiyordu. Solup gitmeyecekti öylece. Yaşamak lazımdı yaşayanların dünyasında. Hem dileği de bu olmamış mıydı? Yaşamak. Gerçekten yaşamak.

Loray ceketinin cebinden gümüşi bir matara çıkarıp dudaklarına götürdü. Bir yudum da ona önerince Casiopea reddetti.

"Bunu yapmak zorunda mısın? Tek elle mi süreceksin?" diye sordu panikleyerek.

"Ben bir iblisim unuttun mu? Endişelenme," diye yanıtladı Loray başını geri atarak.

"İblis olduğunu biliyorum. Endişelenmem de bundan ya zaten."

"Ah, tatlı patatesim benim. Ruhunu çalmayacağım, söz."

Casiopea koltuğuna yaslanıp Loray'ın direksiyondaki ellerini, pedallara basmasını izledi. Otomobil kullanmak istiyordu, bunu Hun-Kamé'yle paylaşmıştı. Nihayet bir otomobil vardı elinin altında.

"Bana da öğretir misin?" diye sordu.

"Neyi? Ruh çalmayı mı?" diye sordu Loray da bir kaşını kaldırarak.

"Sürmeyi!"

"Ya kaza yaparsan?"

"Yol düz görünüyor," dedi Casiopea somurtup üzerinde gittikleri tozlu yolu işaret ederek. Aracı yolda ilerletmek hiç de büyük beceri istemiyor gibiydi. Loray bunu gayet rahat bir şekilde yapıyordu işte.

"Tıpkı hayat gibi ama bir anda dolambaçlı oluverir."

"Ben de sürmek istiyorum."

"İlla şimdi mi?" diye sordu Loray kuşkuyla bakarak.

"En iyisi şimdidir her zaman."

Loray'ın ifadesi her daim bir fesatlık taşırdı ve Casiopea'nın cevabıyla daha da fesat bir gülümseme belirdi yüzünde.

"Beni gafil avladın," dedi pes ederek. "Ama sen kullanacaksan haritaya kim bakacak?"

"Bana nasıl kullanacağımı biraz göster, ben de sana haritaya düzgün bakmasını öğreteyim."

Loray şapkasını çıkarıp gülümsedi. "Bunun ardından beni arkadaşın olarak kabul etmen gerek, farkındasın değil mi?"

"Göreceğiz."

Loray aracı yolun orta yerinde durdurdu ve aşağı indi. Casiopea da kapısını açtı ve yer değiştirdiler. Casiopea dimdik oturmuş, direksiyonu inceliyordu. Güneş en yüksek noktasındaydı ve görünürde tek bir gölge olsun yoktu, çöl pırıl pırıl, gök ise masmaviydi. Yolda başka araç yoktu. Kendini cesur hissediyordu.

"İlk ne yapmam lazım?" diye sordu Casiopea.

"İlk," dedi kuzgun.

Loray matarasından bir yudum aldı ve eliyle anahtarı döndürürmüş gibi yaptı, ardından da aracın nasıl çalıştığını açıkladı. Otomobil hareket etmeye başladığında Casiopea kıkırdadı. Uzun bir yoldu, nasıl durduracağını bilmiyordu henüz, araç elinden kaçacak diye korkuyordu ama yine de gülümsedi.